

DAVA DOSYASI

//

Haziran

DAVA DOSYASI

II

Birinci Basım, Ağustos '93

DAVA DOSYASI-II

Baskı: Yalçın Ofset

HAZİRAN YAYINCILIK LTD. ŞTİ:

HAZİRAN YAYINEVİ: AlayköşkÜ Cad. Sıdika Batu İşhanı

No: 12/303 Cağaloğlu-İSTANBUL Tel: 528 61 08

ÖNSÖZ

DEVİRİMÇİ SOL. Bu iki sözcük yıllardır ülkemiz gündeminde kendisine yer buluyor. Halk düşmanları, işkenceciler, katiller, sömürücü egemenler, muhbirler, emperyalistler, emperyalist tekeller için bu iki sözcük, bir an önce "kökü kazınması gereken"; yok edilmesi için, hemen hemen her tür olanağı kullandıkları bir korkunun, bir paniğin ve telaşın ifadesi oldu. Bunun yanında işçi sınıfı, gecekondu halkı, memurlar, köylüler, gençlik, emekçi kadınlar ve Kürt halkı içinse, bu sözcükler giderek büyüyen bir umudu temsil etmeye başladı.

Ne söylenirse söylensin, ismi üzerine yasaklar konsun, Türkiye'nin 15 yıllık tarihinde belirli bir yer tutan *DEVİRİMÇİ SOL*, Türkiye -hatta dünya- gündeminde olmasını bildi. Gelenekleri, adaleti, haksızlığa karşı haklının yanında yer alması, eylemleri, örgütlülüğü, toplumun çeşitli kesimlerini kucaqlamasını bilmesi, insanların destansı direnişleri ve yaşama biçimleri, kararlılıkları ile büyük izler bırakarak, her şeye karşın, mücadelesini sürdürdü.

DEVİRİMÇİ SOL ne söylediye yapan, ne yaptıysa savunan bir örgüt olarak halklarımıza, dostlarına hep açık oldu. Kendi hatalarını, yanlışlarını, neyi başarıp neyi başaramadığını açıklıkla ortaya koydu. Ve bu açıklığın, dürüstlüğün güveniyle bugüne geldi.

Bugüne geliş süreci, gerek kendi içinde gerekse kendi dışındaki düşmana karşı her cephede, taviz vermeden sürdürülen bir mücadele üzerinde şekillendi. Bir çok zorluğu, attığı kararlı adımlarla aşmayı başardı. Politikaları çeşitli kesimlerce eleştirilse de, geniş halk yığınları arasında tutundu ve kök saldı. Kitapda yer alan belgeler, bu gelişmenin göstergelerini oluşturuyor. Nereden nereye sorusunun yanıtını bu belgelerde bulmak mümkün. Bu kitapta "atılım yılları"nın, partinin, cephenin, ordunun arifesine gelişin belgeleri var. Bu yanılla *DEVİRİMÇİ SOL*'un yeni bir sürecini anlatıyor.

Bir diğer nokta ise, bu belgelerin 13 Eylül darbesiyle *DEVİRİMÇİ SOL*'a, tarihi boyunca en büyük tahribatı veren darbecilerin spekülasyonlarına, iddialarına yanıt vermesidir. Darbecilerin, bu belgelerin anlattığı süreci yok sayarak kendilerine "meşru" bir haklılık gerekçesi aramaları da belgelerin önemini ortaya koyuyor. Çünkü bu belgeler onları yalanlıyor ve mahkum ediyor. Bu belgeleri yok saymaları boşuna değildir.

* * *

Türkiye devrimi zorlu dönemeçlerden geçerek ilerliyor. Yenilgiler, ihanetler, katliamlar, işkenceler, tasfiyeler yaşanıyor. Kaçkınlık teorileri, yeni Amerika'lar keşfediliyor. Ve tüm bunların yanında alabildiğine güzelliklerle dolu direnişler, kahramanlıklar, gelenekler yan yana bulunuyor. İnançlar bayraklaşıyor ve ülkenin dört bir tarafında dalgalandırılıyor; kanla duvarlara, kentlerin varoşlarına, dağlara yazılıyor. Bu kitaptaki belgeler, bu inancın, umudun nasıl büyütüldüğüne tanıklık ediyor.

Bu amaçla "DAVA DOSYASI" kitabımızın ikincisini yayınlıyoruz. İnanıyoruz ki, yaşanan deneyler, dersler, politikalar bugünüme ve yarınımıza ışık tutacaktır.

**YOLUN
NERESİNDEYİZ?**

GİRİŞ

Bugün birçok kadro ve ileri unsur hareketimizin içinde bulunduğu durumu, niçin hala ricatta olduğunu, partileşme sürecinin neresinde bulunduğunu vb. merak etmekte ve haklı olarak birçok soru yöneltmektedir. Belirli bir süreden beri yaşanan değişikliklerin farkında olan insanlarımızın, bunları kavramak doğrultusunda sorular sormasından, kafasında belirsiz kalan konulara açıklık getirilmesini istemesinden daha doğal bir davranış olamaz.

'83'ten bu yana oldukça uzun bir zaman geçmesine rağmen hareketimizin durumuna ilişkin genel bir değerlendirme yapılmadığı düşünülürse, hareket kadrolarının kimi konularda belirsizlikler içinde olmalarını yadırgamıyoruz. Bir devrimci hareket, eleştiri ve özeleştir kurumunu salt tek tek insanları için geçerli bir kurum olarak göremez; hareket yönetimi de kadrolara karşı sorumludur ve bu sorumluluğun gereği yapılanları, olumluluk ve olumsuzluklarıyla açıklamak, nedenlerini tespit etmek ve özeleştir kurumunu kendi içinde işletmek zorundadır.

Bu anlayış temelinde '83 sonrası sürecin değerlendirilmesi, özellikle '85 sonunda alınan ricat kararı ile girilen sürecin sorgulanması ve bu sürecin bu denli uzamasının nedenlerini ortaya koymak gerekiyor.

Bu aynı zamanda, kadrolara, hareketin durumu hakkında sunulan bir rapor da olacaktır.

'89 Kasım'ında özeleştir kampanyası açıldığında, düşünülen, sadece tek tek hareket elemanlarının değil, bir bütün olarak hareketin kendisinin de bir özeleştir sürecine girmesiydi. Raporlarla birlikte hareketin ve insanların durumu daha yakından görüldü ve bu çok daha gerekli hale geldi. Raporların alınmasından sonra saflarımızda haklı olarak genel bir değerlendirmenin yapılması gerektiği düşüncesi ve beklentisi de yaygınlaştı. Değerlendirme, bu yönüyle raporlara verilen bir cevap niteliği de taşıyacaktı.

Bugüne kadar, kendi hatalarımızdan dersler çıkarmamız gerektiği üzerinde çokça durduk. Hatalarından dersler çıkaramayan bir hareketin ilerleyemeyeceği herkesin kabul ettiği genel bir doğrudur. '83 değerlendirmesinde, yenilgiye neden olan hata, eksik ve zaafılarımızı ortaya koyarken bu konuya özellikle vurgu yapmış, önümüzdeki süreçte neler yapmamız gerektiğini belir-

lemiştik. Ama ne yazık ki, bugün hedeflediklerimize ulaşmaktan hayli uzaktayız. Zaten ısrarla "hızlı koşmak'tan söz ediyor oluşumuzun nedeni, bugüne kadar bırakalım koşmayı, yürümekten bile uzak oluşumuz, adeta kaplumbağ a adımlarıyla ilerlemiş olmamızdandır.

Değerlendirme boyunca görüleceğ i gibi, hareketimiz, '83te tespit ettiğ i hata, eksik ve zaaf ları aş ma konusunda ciddi bir mesafe katedememiştir. Yenilginin saflarımızda yarattığ i etkiler hala sürmekte ve gereken örgütsel atılımı yapmada oldukça zaman kaybetmiş bulunuyoruz. Bu değerlendirme kendimizi yenilemede ve kaybedilen zamanı telafi etmede önemli bir silahımız da olmalıdır.

Yazı içinde '83 sonrası ve ricat döneminin değerlendirmesine ek olarak; hareketimizin bugün partileş me sürecinin neresinde bulunduğ una, parti ve partileş me konusuna nasıl baktığ ına, partileş me süreci-politik mücadele ilişkisine, bugünkü koşullarda askeri örgütlenme sorununu nasıl ele aldığ ına, Güvenlik Örgütü ihtiyacına; Kürdistan'da örgütlenme ve mücadele konusuna ve de kadınların örgütlenmesi sorununa da değ ineceğ iz. İçinde bulunduğ umuz sürecin tanımlanması ve görevlerimiz konusunda hiçbir belirsizlik olmamalıdır.

SOSYALİZMİN GERİLEDİĞ İ DÜNYADA ÖZGÜCÜMÜZE GÜVENMELİYİZ

Bugün dünyada sosyalizmin gerilediğ i, kapitalizmin moral ve prestij kazanarak saldırıya geçtiğ i yılları yaşıyoruz. Sosyalist ö lkelerde yaşanan kapitalist restorasyon süreciyle birlikte sosyalist sistem fiilen ortadan kalkarken, dünya sosyalist güçleri de ciddi bir bunalım ve kaos içine girdiler. Sosyalist cephe-deki bu gerileyiş , kapitalizmin sosyalizmden daha üstün olduğ u propaganda-sının daha etkili olmasını sağ larken, sosyalizme olan inancı da hızla zayıflatmış , bu genel atmosfer içinde, bugün sosyalist olarak kalmak her zamankinden daha güç ama daha onurlu bir görev haline gelmiştir. Revizyonizmin iflası sonucu sosyalizm cephesinde yaşanan bu gerileyiş , dünya kapitalist güçleri tarafından sosyalizmin artık öldüğ ü biçiminde propaganda edilirken, uluslararası düzeyde devrimci ve anti-emperyalist güçlere de kapitalizmden başka seçeneğ in olmadığı mesajı verilmeye çalışılıyor. Kapitalizmin görünüş te kazandığ ı istikrar ile, birlikte düşünö ldüğ ünde, bu propagandanın etkili olduğ u bir gerçektir. Devrimler dalgasının gerileyiş i bu genel gelişmenin ortaya çıkardığ ı bir sonuçtur. Ve bugün devrimciler, her şeye rağmen sosyalizmi savunmak, M-L'nin bayrağ ını yere düşürmemek gibi tarihi bir görevle yüz yüzedirler. Karşı-devrimin yıkıcı dalgalarına göğüs gerebilmek ve ayakta kalabilmek en başta bu bilince sahip olmayı gerektiriyor.

Kapitalizmin geçici de olsa dünya ölçeğ inde güç kazanması, devrimciler ve sosyalistler nezdinde umutsuzluğ a ve karamsarlığ a yol açmamalıdır. Sosyalist cephe de revizyonist yönetimlerin düşmesi, yerine kapitalist restorasyon

sürecini başlatan reformist burjuva yönetimlerin gelmesi, görünüşte emperyalizme moral kazandırır ve yeni pazar alanları yaratırken derin bir krizin tohumlarını da içinde taşıyor.

Bu ülkelerde proletaryanın ve halk kitlelerinin yönetime karşı tepkilerinin temelinde, sosyalizm değil, sosyalizmi uygulamayan ve kitlelerin üzerinde bürokratik bir kast niteliği kazanan revizyonist yönetimler vardır. Revizyonist yönetimler nezdinde sosyalizme olan inancı zayıflayan kitleler, daha iyi bir yaşam arzusu ile kapitalist reçetelerden çözüm umuyorlar. Ama daha şimdiden örnekleri görüldüğü gibi, kapitalist araç ve yöntemlerin kitlelerin taleplerini karşılaması mümkün değildir. Gorbaçov'un sosyalizmle kapitalizmi uzlaştırmaya çalışan, sosyalizm etiketi ile ambalajlanmış kapitalizmi geliştirme programının çare olmadığı çok geçmeden ortaya çıkacaktır.

Bu ülkelerde kapitalist restorasyonla birlikte çeşitli sınıfsal güçlerin yeniden şekillenmesi, bir güç odağı olarak politik arenada doğrudan yer almaları ve kendi çıkarları için açık mücadeleye girmeleri yeni bir gelişmenin de başlangıcını oluşturuyor. Siyasal bilinçlenme ve mücadele, emekçi kitleler nezdinde sosyalizm mi kapitalizm mi tartışmasını yeniden gündeme getirecek ve bu tartışma, onların lekelerinden arınmış bir sosyalizm için birleşmelerini sağlayacaktır.

Kuşkusuz, sosyalizm cephesindeki gelişmelerden alınması gereken çok önemli dersler de var. Bunların başında, sosyalizmin inşa sürecine daha uzun bakmak gerekliliği geliyor. Geline aşamada yaşanan deneylerin ortaya koyduğu bir gerçek olarak sosyalist insanın düz bir hatta ilerlemediği, çeşitli iniş ve çıkışları, geriye dönüş ve ileriye sıçrayışları içeren bir süreci içerdiği ve bu sürecin sanılandan çok daha güç ve karmaşık olacağı, yenilgi ve zaferlerle iç içe yürüyeceği ortaya çıkmıştır.

Bugün M-L'lere düşen görev; dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde devrim dalgasının yeniden yükseleceği, revizyonizmin enkazı üzerinde doğru çizgide bir sosyalizmin yeniden inşa edileceği inancını koruyarak; esas olarak, kendi ülke devrimlerini geliştirmeye çalışmak, revizyonizme, reformizme ve her türden sapmaya karşı Marksizmin temel ilke ve düşüncelerini savunmak, dünya sosyalist güçleri ve halk kurtuluş hareketleri ile dayanışma ve destek ilişkilerine önem vermek ve gerçek bir enternasyonalizm temelinde devrimci kardeşliği egemen kılmak olmalıdır.

Devrimciler her şart altında kendi yollarını kendileri çizmelidirler. Sosyalist olarak bilinen çok az ülkenin kaldığı bugünkü tarihsel kesitte, hala şu veya bu komünist partinin taklitçisi olmak gerçeklerden kaçmaktan başka bir anlama gelmez.

Kurtuluş hareketlerinin ve sosyalist güçlerin, emperyalizm karşısında dayanacakları yegane güç, dünya halkları ve proletaryası olmalıdır. Sosyalistler artık, her zamankinden daha çok kendi özgüçlerine dayanmak ve güvenmek zorundadırlar.

Devrimci hareket olarak biz, şimdiye kadar sosyalist diye bilinen hiçbir ülkenin komünist partilerinin taklitçisi olmadık. Kendi gerçeğimizden yola çıkarak mücadele ettik, kendi gövdemizin üzerinde kendi başımızı taşıdık. Başka

ülke deneylerini reddetmedik, ama onları olduğu gibi ülkemize uygulamaya da kalkmadık. Başkalarını taklit etmeye çalışan şabloncu çizginin ne hale geldiğini ise, yaşanan acı deneyler çok çarpıcı biçimde herkese göstermiş bulunuyor.

M-L'ler hiçbir devrim deneyini küçümsemeden, ama onları sorgulayarak, doğru ve yanlışlarını ayırt ederek, kendi devrimlerine yararlı olacak yanlarını alan bir olgunluk ve özgüven içinde olmalıdırlar. İçinde bulunduğumuz koşullarda en çok sahip olmamız gereken şey bu özgüven duygusu olmalıdır.

Bu noktada revizyonizme ve sapmalara karşı mücadele, sosyalizmi savunmada ısrar etme anlamında bir direniş çizgisi olarak ele alınmalı, ideolojik saflığımızı korumaya büyük özen göstermeliyiz. Yıkılan revizyonizmin enkazı üzerinde sosyalizmin yeniden yükseleceğine inanarak, kendi çabalarımızın bu sürece yapılmış bir katkı olacağını unutmamalı, bu bilinçle hareket etmeliyiz.

DEVRİMCİ HALK ALTERNATİFİNİ YARATMALIYIZ

Emperyalizm ve oligarşi, 12 Eylül cuntasına öncelikle toplumsal muhalefet güçlerini ezme ve sol hareketi yenilgiye uğratma, ardından da açık faşizmi kurumsallaştırma misyonu verdi. Bu misyonun yerine getirilmesi sonucudur ki, aradan geçen on yıl gibi uzun bir süreye rağmen, bugün ne devrimci mücadele ne de kitlelerin kendiliğinden hareketi yeterince gelişti. Üstelik sömürü ve yoksulluğun olabildiğince yoğunlaştığı koşullar yaşanıyor.

Cuntanın sivil uzantısı ANAP da iktidar olduğu dönemden bu yana, hemen tüm kesimleri karşısına almak pahasına emperyalizmin ve tekellerin programının sadık bir uygulayıcısı oldu. 1983 seçimlerinin yapılması ve ANAP'ın iktidar olmasının ardından birçok muhalif unsur, cunta döneminin bittiği, kısıtlı da olsa burjuva demokratik hakların var olacağı yeni bir döneme girildiğini düşünüyordu; ama beklentileri gerçekleşmedi. ANAP, cunta yöneticilerinin karşı çıkmasına rağmen, çeşitli tekellerin ve emperyalizmin desteğini alarak iktidara gelmişti; ona biçilen misyon da, tıpkı cunta gibi açık faşizmin kurumsallaştırılması ve bunun için gerekli tedbirlerin alınmasıydı.

Görünüşte hemen tüm hak ve özgürlükler tanınmıştı; ama bunları kullanmak ya olanaksızdı ya da çok az olanaklıydı. Seçimlerle birlikte demokrasiye geçileceği, temel hak ve özgürlüklerin kendiliğinden verileceği saf beklentisi içinde olanlar, çok geçmeden yanıldıklarını anladılar ve Türkiye'de bir "demokrasıcılık" oyununun oynandığını, sanki bu yeni bir olguymuş gibi ilk kez o zaman dile getirmeye başladılar.

Oligarşi yasal mücadele yollarının açık olduğu "hakların" yasal mücadeleler ile elde edilebileceği yanılsamasını yaratarak, kitlelerin bilincini çarpıtmayı amaçlıyordu. Ne yazık ki, kimi reformist ve oportünist gruplar da silahlı mücadele karşıtı çabalarıyla oligarşiye yardımcı oldular ve ona soldan destek verdiler. Kuşkusuz kitleler, yasal mücadele yollarıyla hiçbir şeyin değişmediğini bizzat kendi deneyleriyle öğrendikleri ölçüde başka alternatiflere de yöneleceklerdir.

Bugün oligarşinin demokrasıcılık oyununun yarattığı bilinç çarpıklığı ve

baskı tedbirlerinin etkisiyle, kitle hareketleri esas olarak yasallık çizgisinde seyretse de, bu durum yavaş yavaş değişme eğilimi içindedir. Türkiye Kürdistanı'nda ulusal mücadelenin boyutlanması ve genelde halk muhalefet güçlerinin, devrimci güçlerin mücadelesinin gelişmesi oligarşiyi saldırganlaştırmakta "demokrasi" maskesinin düşmesine yol açmaktadır. Süreç, bir yandan zorunlu olarak iç savaş politikalarının gündeme getirilmesine neden olurken, öte yandan demokrasicilik oyununun sürdürülmeye çalışıldığı bir rotada ilerlemektedir. Oligarşi zorda kaldığında demokrasicilik oyununu bir yana bırakabileceğinin işaretlerini veriyor. Esasen bizim gibi ülkelerde toplumsal muhalefet ezildikçe demokrasicilik oynanması, geliştikçe bu oyuna son verilmesi ve açık baskı önlemlerine başvurulması genel bir kural gibidir.

Bugün Türkiye halkları, 12 Eylül'ün yarattığı depolitizasyona, bilinç çarpıtmayı amaçlayan demagojik propagandalara, baskılara rağmen, artık, burjuva partilerinin ve cuntaların çözüm olmadığını kendi deneyleriyle görmüş, farklı bir alternatifin gerekliliğini, henüz bilince çıkarmasa da daha derinden hissetmeye başlamıştır. Temel sorun, kitleler açısından bir çözümün öncülüğünü yapacak güçte bir devrimci hareketin bir an önce yaratılması ve halka gerekli güvenin verilmesidir. Bunalımın derinleştiği koşullarda iktidara oynayan devrimci bir halk alternatifi yaratılmazsa arayış içindeki kitlelerin başka kanallara akması kaçınılmazdır.

Kendini kabul ettirmiş devrimci bir alternatifin olmadığı bugünkü koşullarda, kitlelerin bir çıkış yolu bulmak umuduyla çeşitli arayışlar içine girmesi doğaldır. Bu yüzden bir kısmı kapitalizmin tüm pisliklerine angaje olup her türlü gelenek ve kültür değerlerini yadsıyarak dizginsiz bir bireycilikle köşeyi dönmeye yönelirken, bir kısmı çıkarları gereği düzen partilerinin destekçisi olmaya devam etmektedir. Düzen partilerinden umudunu kesmiş ve kapitalizme tepki duyan kimi kesimler ise, bir çıkış yolu olarak, islamcı ideolojinin sunduğu alternatiflere sarılabilmekte ya da örgütlülükleri oranında ekonomizmi aşamayan ve düzen içi platformda kalan tepkilere başvurumaktadırlar. Kimi zaman da bu tepkilerin, örgütsüz, kendiliğinden patlamalar biçiminde ortaya çıktığına tanık oluyoruz.

Başta işçi sınıfı olmak üzere çeşitli emekçi tabakaların, gençliğin, yer yer küçük üretici köylülerin, orta sınıfların -esas olarak ekonomizm temelinde de olsa- hak arama mücadeleleri, büyük oranda kendiliğindenci karakterine rağmen, toplumda iktidara karşı olan tepkilerin ve memnuniyetsizliğin ne denli derin olduğunun göstergesi niteliğindedir. Politik ve örgütsel anlamda devrimci bir öncülükten yoksun bu hareketler, zaman zaman ortaya çıkıp kısa sürede sönen bir tepki hareketi olma özelliğini taşımakla beraber, büyük bir devrimci potansiyelin varlığına da işaret ediyor. Baskı koşullarının ağırlığı altında henüz kendini bütünüyle ifade edebilmekten uzak bu potansiyeli örgütlemek ve devrime kanalize etmek, başka bir deyişle halka sahip çıkacağı devrimci bir alternatif sunmak, daha fazla zaman yitirilmeden başarılması gereken temel görev durumundadır. Kitlelerin kendi sınıf çıkarlarının gereği kendini koruma güdüsü ile hareket etmesi, kendini doğrudan ilgilendirmeyen konularda suskun ve sessiz kalmayı tercih etmesi gibi giderek filizlenen bir eğilimin önü-

ne geçilmesi için öncelikle, çeşitli sınıf ve tabakaların hak arama eylemlerinin aynı potada birleştirilmesi ve çıkarlarının ortak olduğunun onlara gösterilmesi gerekiyor.

Yine bugün Kürt ulusal hareketinin geldiği boyut, oligarşiyi alabildiğine rahatsız etmekte, bu gelişme oligarşi nezdinde olduğu kadar halk kitleleri nezdinde de geniş etkiler yaratmaktadır. Kürt ulusal hareketinin gücü ve konusu, yeni politikalar üretilmesine ve uygulamasına da neden olmaktadır.

İktidarın işbirlikçi tekellere dayanan politikası, kitleleri kaçınılmaz olarak sürekli yoksulluğa iterken, sınıfsal ayrışmaları daha belirgin biçimde ortaya çıkarmakta, süreç bu yönde ilerlemektedir. Türkiye kapitalizminin bu ayrışmayı sürdürmekten başka yolu yoktur. Ve bu yüzdendir ki, hangi tedbir alınırsa alınsın, baskı ve terör ne kadar yoğunlaştırılırsa yoğunlaştırılsın, kitlelerin muhalefeti şu veya bu şekilde devam edecek, silahlı devrimci mücadelenin kitleleri kısa sürede kucaklama ve süratle kavrama zemini var olmaya devam edecektir. Kitlelerin içinde bulunduğu durumu doğru analiz etmek, kendiliğinden gelişen kitle eylemliliğinden gereken dersleri almak ve bir an önce sürece müdahale edecek öncü güç konumuna ulaşmak, bizim için kaybedilmeden başarmak zorunda olduğumuz bir görev haline gelmiştir.

Devrimci öncünün, kısa süre içinde bir halk alternatifine dönüşmesi için alabildiğine uygun koşullar vardır. Bu momenti kaçırmamalı, ağır, hantal davranışlarımızla gelişmeyi geciktirmemeli, elverişli koşulları bir an önce değerlendirmeliyiz.

1990'IN TÜRKİYE'SİNDE SOLUN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM

Türkiye solunun en temel özelliği taklitçilik ve dogmatizmdir. 70 yıldır sola damgasını vuran bu olgudur. Zaman zaman bunu aşma çabaları olmuşsa da, bir bütün olarak Türkiye solunun taklitçi ve dogmatik geleneğinden kopabildiğini söylemek mümkün değildir. Ya sosyalist bir ülkenin komünist partisinin Türkiye şubesi gibi hareket edilmiş, ya da klasiklerden çıkarılan alıntıların üst üste konmasıyla Türkiye devrimine strateji ve taktikler önerilmiş, ekonomik ve siyasi çözümlemeler yapılmıştır. Solun, bugün içinde bulunduğu durumunun kaynağında bu olumsuz geleneğin oldukça büyük payı vardır.

Kuşkusuz M-L olmayan bu yöntem her defasında iflas etmiştir. Teori, hayatın içinden çıkan olgulardan hareketle biçimlenmediği için önerilen strateji ve taktikler de hayata uymamış, taklitçilik ve dogmatizm ülke gerçeklerinden kopmayı doğurmuştur. Ama buna rağmen, başka ülkelerin komünist partilerini taklit etme veya inkarcı mantıkla her şeyi yadsıma noktasına savrularak burjuva reformizmini savunma, solun geleneksel davranış biçimi olmaya devam etmiştir. Özellikle devrimci ideolojinin sınanmasının mihenk taşları olan cunta dönemlerinde, bu sağa savrulmuş ve bir gecede tüm görüşlerini yadsıma, neredeyse bir gelenek haline gelmiştir.

Burada solun bir özelliğine daha değinmek gerekiyor. Sol, yenilgiden ders almayı da bilmiyor. Öyle ki, eski görüşlerin savunulduğu dönemde de

"en doğru" kendileridir, yeni görüşlere sahip oldukları dönemde de "doğruyu" yalnızca kendileri temsil etmektedir. Birkaç yılda bir görüş değıştirseler bile M-L olan sadece kendileridir. Solun, aymazlık derecesine varan bu tavrı değışmedikçe, içinde bulunduğu marjinal konumdan çıkabilmesi ve kitle hareketine öncülük edecek ciddi bir alternatif güç haline gelmesi mümkün değildir. Doğru olanı görmek istememedeki inat, aynı şeylerin tekrar tekrar yaşanmasını kaçınılmaz bir kader haline getiriyor.

Ülkemizde M-L bir hareket olma iddiasında olanların, en başta, sol hareketin tarihindeki olumlu her şeye sahip çıkarken, burjuva ideolojisinin şu veya bu biçimde ürünleri olan düşünce ve yaklaşımlarından arınmaları gerekiyor; bu yapılmadıkça kısırlıktan kurtulunamaz.

Türkiye solu dogmatik ve taklitçi anlayışı yüzünden, 12 Eylül öncesinde sivil faşist terör ve devlet terörüne karşı sürdürülen mücadele sürecinde oluşan devrimci durumu değerlendirememiş ve geniş halk potansiyelini örgütleyip devrime kanallıze edememiştir. 12 Eylül sonrası ise, cuntanın devrimci mücadeleyi ve halk potansiyelini yok etme politikasını kavramadığı için, cuntanın programını bozacak bir silahlı mücadele yürütmek yerine çeşitli nedenlerle ve gerekçelerle mücadele etmeme yolunu seçmiştir. 12 Eylül'le birlikte dogmatizm ve başka ülke partilerini taklit etme bir kez daha iflas ederken, Türkiye solu, yaşadığı yenilgiyle birlikte büyük bunalıma sürüklenmiştir.

Bugün solun önemli bir kesimi kendi iç sorunlarıyla uğraşmakla meşguldür. Bunalımı o denli boyutludur ki, kitle hareketleri kendiliğinden gelişirken, onlar izleyici olmaktan öteye gidememektedirler. Sanki ülkede olanlar kendilerini hiç ilgilendirmemekte kitlelerin düzene karşı tepkileri ve bu tepkilerin eylemlerle dile getirmeleri hiç mi hiç önem taşımamaktadır.

Solun bu duruma düşmesinde 12 Eylül yenilgisinin payı büyüktür. Yenilgi, görüşleri iflas eden hemen tüm kesimleri derin bir ideolojik bunalıma sürüklerken, dogmatizmle ve sosyalist ülke yaşamı, solu/Avrupa'da yıllar önce iflas etmiş görüşleri benimsemeye ve ülkeye taşımaya yöneltti. Yenilginin yarattığı ideolojik bunalım, baskı ve zor koşulları sübjektif çeşitli etkenlerle birleşerek Avrupa kaynaklı bu sağcı görüşlerin zemin bulmasını sağladı. Bu görüşler, liberal ve sivil toplumcu düşüncelerdi ve artık sol için yılları geçirecek yeni bir ideoloji ithal edilmişti.

12 Eylül'den bu yana hep arayış içinde olan ve esas olarak M-L'yi sorgulama temelinde bir tavır geliştiren solun, genel olarak bir bunalım içine sürüklenmesi kaçınılmazdı. Bunalım, derinlik kazandıkça, halkla olan kısmi bağlarını da yok etti. Öyle ki, sol grupların büyük çoğunluğu halkla ilişkisi olmayan, kendi içine kapanmış tartışma kulüpleri haline geldiler. Bölünmeler birbirini izledi ve hemen her grup parçalandı, çoğu birden çok grup üretti.

Bu süreç içinde kimileri için birlik, her türlü açmazı aşacak sihirli bir anahatar gibi görüldü. Denenmiş ve iflas etmiş yöntemler yeniden tekrarlandı, ama sonuç koca bir fiyasko oldu. Çünkü birlik, mücadele olmaksızın yaratılamazdı ve genel olarak sol mücadelenin dışındaydı.

Türkiye solu, deneyile bile öğrenememe veya öğrenmede güçlük çekme hastalığı yüzünden ders çıkarmayı ve kendini yenilemeyi bir türlü becereme-

di. Yaşamdan kopuk teori üretiminin ve taklitçiliğin başka bir sonuç yaratması da beklenmezdi.

Bugün solun içinde bulunduğu duruma göz attığımızda alabildiğine olumsuz bir tabloyla karşılaşırız. Kimileri örgütsel bunalımdan çıkacak bir yol bula mazken, kimileri de bir varlık olmaktan öteye gidemiyor. Genelde halkın mücadelesine ve taleplerine olan kayıtsızlık sürüyor. Bir yanda gelişen Kürt ulusal hareketi, diğer yanda oligarşinin sömürü ve baskıya dayanan politikaları na rağmen kendiliğinden gelişen halk kitlelerinin hak arayışı eylemleri var; ama sol, tüm bunların dışında kitlelerden kopuk kendi dünyasında yaşamaya devam ediyor. Buna karşılık, hala büyük iddialarla yazmaktan ve konuşmak tan da geri durmuyor.

Sol saflarda yozlaşma ve çürüme o denli boyutludur ki, en temel devrimci ilke ve değerler kolaylıkla çiğnenebilmekte, grup çıkarı için her yol mübah sayılabilmektedir. Kimileri daha şimdiden düzenle bütünleşmiş, oligarşinin icazetine sığınmıştır bile. Bunlar kapitalizmi ve kapitalist ilişkileri sosyalizm diye savunarak kitleleri aldatırken, egemen sınıfların bol bol övgüsüne mazhar olmakta "akıllı sol" diye takdir edilmektedirler. Silahlı mücadele düşmanı bu kesimlerin, kendi varlık şartları için devrimcileri ihbar da dahil her yola başvuru bilecekleri (ki bu yapılıyor da) hiçbir zaman unutulmamalıdır. Silahlı mücadele, sadece sol içindeki saflaşmayı derinleştirmekle kalmayacak, kimin devrimin dostu kimin düşmanı olduğunu da daha açık biçimde ortaya çıkaracaktır.

DURUMUMUZU AÇIKLIKLA ORTAYA KOYMALIYIZ

12 Eylül'le birlikte hareketimiz de bir yenilgi süreci yaşadı, ama bu yenilgi boyutları ve yarattığı sonuçlar itibarıyla solun geneldeki yenilgisıyla bir tutulamaz. Bir defa hareketimiz solun içine düştüğü ideolojik bunalıma yuvarlanmadı, örgütsel yok oluş noktasına gelmedi; en önemlisi de, uzunca bir süre alt düzeyde sürse de gücü oranında mücadeleyi sürdürmekten vazgeçmedi, direniş hattını korumayı başardı. Bugün sol ile kıyaslandığında daha olumlu bir konumda olmamızın temel nedeni budur.

Ama bu durum bizim için aldatıcı olmamalıdır. Yenilginin ortaya çıkardığı olumsuzlukları aşmada, hareket olarak yeterince radikal davranabildiğimiz söylemek güçtür. Halk eyleminin öncülüğüne sıçrayacak bir örgütsel güce ulaşabilmekten hala uzağız. Hatalardan yeterince ders çıkarılabildiği de söylenemez. Eğer bu yapılabilseydi, bugün kuşkusuz çok daha ileri bir noktada olabilirdik. Sorun, eksik ve zaafların teorik olarak tespit edilmesiyle bitmiyor; nitekim "'83 Değerlendirmesi"nde pek çok konuya parmak basmamıza rağmen, bunların hayata geçirilmesinde aynı becerinin gösterilmemesi nedeniyle, birçok konuda yerimizde saymaya devam ettik. Bunun nedenleri üzerinde geniş olarak duracağız. Ancak bugün her şeye rağmen küçümsenmeyecek bir prestiji ve potansiyeli olan, birçok grubun imrenerek baktığı bir siyasi hareket durumunda olduğumuz da bir gerçektir. Kitleler ve kadrolar, büyük bir atılım yapabileceğimize ve bir halk alternatifi olabileceğimize inanıyor. Ve gerçekten de böyle bir potansiyelimiz var.

Nesnel koşulların daha hızlı koşmayı zorunlu kıldığı bu aşamada, kendi-

mizi yenilediğimiz ve hatalarımızı aşmada, pratik başarı gösterebildiğimiz oranda, halk eylemliliğine öncülük etme şansını yakalayabiliriz. Aksi halde, yılların kısır bir döngü içinde akıp gitmesi ve kendiliğinden kitle eylemlerinin seyircisi olmaktan öteye gidememe bizim için bir seçenek olmaktan çıkmaya-caktır.

Hareketimizin içinde bulunduğu durumu ve aşamayı her türlü küçümse-me abartıdan uzak bir yaklaşımla ortaya koymak, nesnel durumumuzun tüm boyutlarıyla kavranmasını sağlamak için, öncelikle geçmişe uzanmak ve ge-çirdiğimiz dönemlerin genel bir değerlendirmesini yapmamız gerekiyor. Geç-mişten bugüne yaşanan süreci, olumlulukları ve olumsuzluklarıyla ortaya koymaktan bugünü kavramak oldukça güçtür. Bu aynı zamanda geçmişin sağlıklı bir eleştiri ve değerlendirmesini yapmak anlamına da geliyor.

'83 yılı başında "Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele" adıyla ya-ynlanan broşürde, 12 Eylül'de uğradığımız yenilginin nedenlerini ortaya koy-muş, içinde bulunduğumuz durumu, hata, eksik ve zaaflarımızı açıklamış ve cuntaya karşı direnişi her koşul altında sürdürmenin temel görevimiz olduğu-nu belirtmiştik. Bu yazıda daha önce değerlendirilen '83 öncesi süreci yeni-den ele almayacak, '83 sonrası sürecin genel bir değerlendirmesini yapaca-ğız. Ve tabii içinde bulunduğumuz durumu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaya çalışacağız.

'83-85 YILLARINDA DİRENİŞ HATTINI SÜRDÜRME TEMEL BİR GÖREVDİ

'83 değerlendirmesinin yapıldığı dönemde (bu değerlendirme '82 yazında yapılmış, '83 başında yayınlanmıştır) hareketimiz, yediği darbelerin etkisiyle eski gücünden çok şeyler kaybetmiş durumdaydı. Ama yine de, belli ölçüde toparlanıyor ve cuntaya karşı sürdürdüğü direnişi yükseltebilecek bir konuma ulaşma dinamiğini taşıyordu. Ancak toparlanma, sonuçlanmadan yeni ve bo-yutlu bir darbeyle yüz yüze gelince, bu olanak ortadan kalktı. Darbe sonrası geride önemli sayılabilecek ciddi bir ilişki kalmamıştı.

'83 değerlendirmesinde geçmiş hata, eksik ve zaaflar ortaya konurken, esas olarak, ciddi bir yeraltı örgütünün yaratılması ve buna bağlı olarak ör-gütsel şekillenmedeki yetersizlik, kadroların politik ve askeri eğitimindeki ye-tersizlik, denetim ve disiplinin sağlanamaması, örgüt ruhunun zayıflığı vb. noktalar üzerinde durulmuş ve bunların aşılması gerektiğine işaret edilmişti. Bu tespitlere herkes katılıyordu; ama hayatın içinde, değerlendirmede ortaya koyulan hata, eksik ve zaafları aşma konusunda örgüt bilinci ve davranışları-nın nasıl şekilleneceği belli değildi. Örgüt yönetimi, beceri gerektiren bir işti; başka deyişle bir sanattı. Yanılgıları görebilme ve tespit edebilme ne denli önemli olursa olsun, tek başına bir anlam ifade etmiyordu. Önemli olan, ko-şulların zorluğuna boyun eğmeden çıkarılan dersler ışığında pratiğe müda-hale etme becerisini gösterebilmektir. Ancak bu yapılamadı.

Bugün geriye dönüp baktığımızda, '83 değerlendirmesinde ortaya konan ve aşılması gereken hata, eksik ve zaaflar konusunda, alınan örgütsel karar-

lara rağmen adım atılmadığı, objektif bir olgudur. Kuşkusuz her şey kişilerin öznel tutumlarıyla açıklanamaz. 12 Eylül'den itibaren, süregelen darbe ve toparlanma kısırdöngüsünden çıkamamanın yarattığı çok yönlü olumsuzlukların öyle bir çırpıda aşılabileceğini düşünmek gibi idealist bir anlayışı savunuyor değiliz. Ama yaşanan süreç özümsemiş olsa ve çıkarılan derslerin pratiğe aktarılmasında ısrarlı olunabilseydi, mevcut kısırdöngüyü aşmak olanaklı hale gelebilirdi. Sürecin değerlendirilmesinde ortaya konan ve parmak basılan noktaların yeterince özümselememesi ve dar deneycilik, olumsuzlukları aşacak adımların süratle atılmasını engellediği gibi, kısa süre içinde hareketin ciddi biçimde darbe yiyerek, nitelik ve nicelik olarak en güçsüz dönemi olacak yeni bir sürece girmesine yol açtı. Başka bir deyişle, '83 değerlendirmesinin ruhuna uygun pratik adımların atılamaması ve kısa süre sonra alınan ağır darbe, daha sonraki süreçte o adımları atmanın koşullarını da büyük ölçüde ortadan kaldırdı.

Bu yeni süreç, darbenin yendiği '83 Ocak'ından başlayarak ricat kararının alındığı '85 sonlarına kadar yaklaşık 3 yıl sürdü. Bu üç yıl boyunca cuntaya karşı direnşi hattını korumak eskisine göre daha da güçleşmişti. Üstelik yurtdışı örgütlenmesinin sorumlusu durumunda olan ve hareketin Merkez Komitesi'nde yer alan kişinin kişisel kaygılarla hareket etmesi, kendi basit çıkarlarını ön plana çıkarması ve giderek hareketi yadsıma tavrına girmesi, durumu daha da ağırlaştırdı. Bu kişinin, aynı süreç içinde ihanete varan tavrı ve sıradan sempatican konumuna düşürülen biriyle harekete karşı komplo düzenlemesi, dönemin hareketimiz açısından ne denli zorluklarla dolu olduğunu gösteren en iyi örnektir. Denilebilir ki, bu süreç, her türlü ihanetin, alçaklığın kol gezdiği, harekete sahip çıkmanın ve direnişi sürdürmenin cesaret istediği bir dönem olmuştur. Bu dönemde, hareketimizin merkezi yapısını oluşturan yoldaşlarımızın, yönetim tecrübesine sahip olmayışı durumu daha da ağırlaştırıyordu. Buna karşılık bu yoldaşlarımız, polisle köşe kapmaca oynayarak geçirilen bu günler içinde, bu ihanet çetesinin girişimlerini de boşa çıkarma çabası içinde oldular.

Bu dönemde var olan kadroların niteliği ve hareketin içinde bulunduğu nesnel durum, yoğun polis baskısı ve ihanet çetesinin bununla paralel gelişen çabaları, '83 değerlendirmesinde yapılan tespitleri hayata geçirmeyi amaçlayan yeni bir inşa sürecini başlatmayı olanaklı kılmıyordu. Örgütsel yenden inşa, kiminle, nasıl yapılacaktı? Bu sorunun bir yanıtıydı; diğer yanı, direniş hattının ne pahasına olursa olsun korunması gerektiği. Örgütsel yenden inşa, direnişi sürdürürken yapılmak zorundaydı; ki bu da sahip olduğumuz güç ve olanaklarla mümkün değildi. Ve yine bu süreçte hareketimiz, ileri politik taktikleri ve mücadele biçimlerini hayata geçirebilecek, faşizmin programını bozabilecek bir güç olmaktan hayli uzak durumdaydı.

Oysa faşizmin devrimci güçlere yönelik saldırıları tüm hızıyla sürüyor. Devrimci örgütleri ezme, ideolojik ve örgütsel olarak tasfiye etme çabası devam ediyordu. Halk kitlelerine devrimcilerin "yok edildiği", "bitirildiği" mesajı verilmek isteniyordu. Böyle koşullarda devrimcilerin nerede olurlarsa olsunlar, bulundukları her alanda -ülke içinde, yurtdışında, cezaevlerinde- örgüt-

sel, grupsal, bireysel hangi düzeyde olursa olsun, her türlü mücadele yöntemi ve araçlarıyla direnmekten başka bir taktiği olamazdı. Sonu tümden yok olmak bile olsa, geleceğe devrimci bir miras taşınmak isteniyorsa yapılması gereken buydu.

Nitekim hareketimiz, bu süreçte yediği darbe akabinde elde olanı koruma ve yok olmama noktasına gelmesine rağmen, direniş hattını terk etmeme tavrından vazgeçmedi. ANAP iktidarına karşı eylemler düzenledi, oligarşinin ajan-provokatör faaliyetini etkisiz kılmak için ajan cezalandırdı, tutsak ailelerinin örgütlü eylemini yarattı, tüm baskılara, ihanet çetesinin komplolarına ve dava kaçkınlarına rağmen hareketin ideolojik saflığını ve ilkelerini korudu. Ve hareketin yeniden toparlanması faaliyetini sürdürdü. Ve hiç kuşkusuz bu süreçte, faşizme karşı sürdürülen direnişin motor görevini cezaevlerindeki tutsakların direnişi oluşturdu. Yaşanan sürecin bilincinde olarak üretilen politikalarla tutsaklık koşullarında sürdürülen direniş, sadece bir onur koruma mücadelesi olarak kalmadı, cuntaya karşı her alanda sürdürülen direniş hattının bir parçası haline geldi. Hatta denilebilir ki '83-85 döneminde faşizme karşı bir direnişten söz edilecekse ilk akla gelen cezaevlerinde sürdürülen direniştir. Cezaevleri direnişinin bu süreçte, ülke genelinde süren direnişin merkezi haline geldiğini söylemek hiç de yanlış değildir.

Ancak bu tablo '84 Ağustos'unda devrimci Kürt yurtsever hareketin atılımı ile değişmeye başlamıştır. Giderek boyutlanan Kürt ulusal hareketi '85'lerden itibaren öne çıkmış, faşizme karşı mücadelede belirleyici ve en etkin güç haline gelmiştir.

Özetlersek,

-Bu dönemde politik taktiğimiz; her koşul altında ülke içinde kalma, halk içinde yaşama ve cuntaya karşı direnişi sürdürmeydi. Her şey buna tabi olmak zorundaydı.

-Direniş hattının korunup korunmaması, hareketimizin geleceği açısından tayin edici bir olguydu.

-Temel görev her koşul altında direniş hattını sürdürme olduğu için partinin yaratılması sorunu ikinci bir hedef haline gelmiştir. Bunlara karşı bu dönemde;

-Direniş hattı terk edilmemekle birlikte etkin bir mücadele yürütebildiğimiz de söylenemez.

-Cuntaya karşı mücadelede öne çıkan ve belirleyici olan tutsak devrimcilerin direnişi olmuştur. Bu direnişte hareketimizin tayin edici bir rolü vardır.

-Hareket olarak bizde, tüm Türkiye soluna yerleşen yenilgi psikozundan etkilendik. Direnişin boyutlandırılmaması bu durumu daha da güçlendirdi ve demoralize olma, davayı inkar, ihanet örnekleri yaşandı. -Ama her şeye rağmen, cuntanın "yok ettik", "bitirdik", "teslim oldular" demagojileri boşa çıkarıldı. Merkezi örgütlülüğümüz sürekli kılındı. Ancak istikrarlı bir gelişim gösteremedik. -Tüm ihanetlere, devrimci kimliği yadsımaya ve sağcı rüzgarlara karşın

ideolojik saflığımız korundu. İdeolojik bunalım içine sürüklenerek bölünme ve parçalanmaya uğramadık.

-Her koşulda ülkede yaşamayı başararak moral değerlerimizi, geleneklerimizi koruduk, halka anlamlı mesajlar verdik.

85 SONUNDA NİÇİN RİCAT KARARI ALINDI?

'83 değerlendirmesinde, oportünist solun, saldırı ve ricat taktiğini devrim dalgasının yükselmesi ve alçalmasına bağlı olarak ele almasını eleştiriyor ve "ricat" taktiği için; "Bizim gibi ülkelerde, ancak önderliğin sübjektif durumu ile orantılı olarak gündeme gelebilir. Önderlik savaş içerisinde bir noktada silahlı savaşı sürdürecektir gücünü yitirir ya da çok büyük kayıplar verirse -geçici bir süre- örgütsel yaralarını sarmak için geri çekilebilir" diyorduk. Ve yine hare-ketimizin o güne kadar herhangi bir "geçi çekilme kararı" almadığını, ama "darbeler kısır döngüsünde uzun bir süre savaşı üst düzeyde sürdürme olanağı bulunamadı(ğın)" belirtiyorduk.

Denilebilir ki, '83 başındaki operasyon sonrası değil de niçin '85 sonunda ricat kararı alındı? Örgütsel bakımdan bir ricatı gerektirecek boyutta güç yitimine uğramamış mıydık? Böyle bir politik taktik, '83 değerlendirmesinde yapılan belirlemelerle uyum içinde olmaz mıydı?

Soruna tek kriter olarak öncünün sübjektif durumu açısından yaklaşırsa, bu doğrudur; ama öyle bakılamaz. '83 değerlendirmesinde de ifade ettiğimiz gibi, "devrimci bir hareket, yeterli sübjektif koşullara sahip olmamasına karşın kendi boyutunun üstünde bir mücadele çizgisi ortaya koymak zorunluluğu ile baş başa kalabilir". 12 Eylül cunta koşulları her koşulda direnme hattını koruma gibi bir taktiği sürdürmeyi zorunlu kılıyordu. Cuntanın programını bozmaktan uzak bir konuma düşmüş devrimcilerin, ileriye doğru adım atma ya da yeniden yükselişe geçmeleri bu zemin üzerinde olabildi. Bu yüzdendir ki, hareketimiz '83'ten çok daha önce büyük bir güç kaybına uğramasına rağmen geri çekilmeyi düşünmedi. Gücü oranında mücadele etti, direnme hattını terk etmedi.

'85-86'lara gelindiğinde cunta, önüne koyduğu programı büyük ölçüde tamamlamış, açık faşizmi kurumlaştırmış ve ANAP iktidarı eliyle "demokrasilik oyunu"nu sahneliyordu. Cunta yönetimi, gerek iç gerekse dış baskılar nedeniyle, daha uzun yıllar açık faşist yönetimi aynı şekilde sürdürebilme koşullarına sahip olmadığı için, '83 sonunda seçimlere giderek kendi güdümündeki partilerle "demokrasi" manevrası yapmıştır. Cunta ipleri elinden bırakmaya niyetli değildi, ama bu manevrayla birlikte yeni bir süreç de başlamış oluyordu. Cunta yönetimi, '85'lere kadar genelde duruma tamamen hakimdi, istemediği hiçbir gelişmeye izin vermiyordu. Bu anlamda cuntaya karşı sürdürülen direniş esas olarak belirleyici olgu olmaya devam ediyordu. Bu süreçte örgütsel durumun zayıflığından hareketle geri çekilmek, teslim bayrağını çekmekten başka bir anlama gelmezdi ve bunun gelecek açısından yaratacağı olumsuz sonuçlar sanıldığından da büyük olurdu. İdeolojik, siyasi, örgütsel, moral düzeyde kolay kolay telafi edilemeyecek kayıplara yol açabilirdi ve belki de içinden çıkılması güç derin bir bunalım içine düşebilirdik. Bu anlayış so-

nucudur ki, örgütsel geriliğimize rağmen devrimcilerin direnişini ölümsüz kılcak çok ileri eylem biçimleri düşünöldü. Gerçi bunlar hayata geçirilemedi, ama sahip olduğumuz anlayışı ortaya koyması açısından önemlidir. Geleceğı belirleyen direnme ve savaş ılduğı için örgütsel, grupsal, bireysel her düzeyde direnmeyi esas almak zorundaydık.

Bugünden geçmişe bakıldığında bunun önemi daha iyi anlaşılabilir. Hareketimiz o süreçte fazla etkili olmasa da, bugün, o dönem gerçekleştirilen direnişlerin ve bu direnişlerin yarattığı devrimci ruhun üzerinde şekilleniyor. Cuntaya karşı geri çekilme yerine direnme ve savaş taktiğini benimseyenler, bugün her bakımdan daha ileri konumdadırlar. Herkes ne ekmişse onu biçmektedir. Hareket olarak solun genelinden farklı bir noktada olmamızda, bunalıma yuvarlanıp, bölünüp parçalanmamızda, her şeye rağmen direniş hatında kalmayı seçmemizin payı yadsınamaz.

'85 sonlarına gelindiğinde, koşullar değişmeye başladı. Demokrasıcılık oyunu, ister istemez farklı dengelerin oluşmasına ve çeşitli muhalif güçlerin, sahneye çıkmasına zemin yarattı. Başlangıçta esas olarak burjuva muhalif güçler kendilerine aralanan kapıdan girerek seslerini yükseltmeye başladılar. Ancak bu gelişme beraberinde, kitlelerin cunta karşıtı tepkilerini dile getirebilecek platformların ortaya çıkmasına yol açtı. Yeni bir sürece giriliyordu ve kitlelerin kendilerini ifade etme olanakları doğuyordu. Devrimciler açısından da kitlelere ulaşabilmenin yeni olanakları ortaya çıkıyor ve güçleniyor, daha geniş bir zeminde hareket etme imkanları oluşuyordu. Bu gelişmeye kayıtsız kalınamazdı.

Bu sürece müdahale etmeden ve süreci kucaklayacak bir örgütlenmeye yönelmeden, silahlı savaşı daha üst boyutlara sıçratabilmek mümkün değildi. Örgütsel durumumuz bu ihtiyaca cevap vermekten hayli uzaktı. Ve artık gelişen sürecin gerisinde kalmak istemiyorsak, onu kucaklayacak bir örgütlenme sorununa eğilmek zorundaydık.

Öte yandan geline aşamada, devrimci güçlerle cunta güçleri arasındaki mücadele yeni bir biçim almıştı. Rejimin niteliğı değişmemekle birlikte, farklı dengelerin oluşması ve çeşitli muhalif güçlerin politik arenada yer almaya başlaması, '80-85 arası sürdürülen savaş ve direnme taktiğini aynen devam ettirme gereğini, öznal ve nesnel olarak büyük oranda ortadan kaldırmıştı. Her koşul altında direnme hattını sürdürme temel görevi, örgütsel inşayı öne çıkarma görevi ile yer değiştirmek zorundaydı.

Önderliğin sübjektif durumu, örgütün savaş gücünü büyük oranda yitirmiş olması, aslında çok daha önce örgütsel inşaya ağırlık vermeyi gerekli kılıyordu; ama yaşanan koşulların özgünlüğü, direnmeyi öne çıkarmayı, örgütlenmeyi mücadele içinde buna bağılı olarak ele almayı dayatmıştı. Bunu ne ölçüde başarabildiğimiz ayrı bir sorundur ve kabul etmek gerekir ki, bu konuda ileri adımlar atılamadı. Zaten bu yüzdendir ki, toparlanma-darbe yeme kısır-döngüsünü aşp mücadeleyi yükseltmedik.

'85 sonlarından itibaren ortaya çıkan koşullar, taktiğimizi değiştirmemizi gerekli ve olanaklı kılıyordu. Gerekli kılıyordu; çünkü, yeni süreci kucaklayabilmek ve silahlı mücadeleyi yeniden yükseltebilmek mevcut örgütsel yapıyla

mümkün değildi. '86 başında ricatla ilgili çıkan yazıda durumumuz şöyle tanımlanmıştı:

"Şu anki sübjektif durumumuz, kitlelerin taleplerine sahip çıkmaya, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını örgütlemeye, emekçi kitlelerde devrimci ruh halini yaratmaya ve yükseltmeye elverişli değil. Ancak şimdiki sübjektif durumumuza uygun düşen devrimci taktikle (ricatla) enerjik fiili önlemler alarak en kısa sürede yaralarımızı sarmış ve silahlı eylemi sürdürebilecek örgütsel organizasyonumuzu tamamlamış, olacağız. Bu anlamda ricat taktiğimiz silahlı savaşı sürdürmenin sübjektif koşullarının yaratılmasına hizmet edecektir."(Devrimci Taktiğimiz: Ricat" yazısı) Aynı şekilde taktiğimizi değiştirmek olanaklıydı; çünkü, cuntanın teslim alma, devrimcilerin ise her koşulda direnmede ifadesini bulan tutumları, geline aşamada her iki taraf açısından da farklı bir içeriğe bürünmüştü. Cunta genelde solu teslim alıp yok edememiş olsa da sindirmiş, etkisizleştirmiş, bir anlamda başarıya ulaşmıştı. Devrimciler ise, cuntanın "bitirdik", "yok ettik" demagojisini boşa çıkarmış, yenilgiye uğramalarına ve bunun sonucu etkisizleşmelerine karşı yok olmamışlardı. Ortaya çıkan yeni koşullarda enerjilerini tek bir noktada -direnışı sürdürme ve bu anlamda var olma, yaşama- yoğunlaştıramazlardı. Kitlelere yönelmek, bunun için de örgütsel inşaya birincil önemi vermek zorundaydılar. Buna, partileşmeyi hedefleyen, kadrolaşma ve buna bağlı olarak organlaşmayı sağlayacak sürecin hızlandırılması da denilebilir. Ne pahasına olursa olsun direniş taktiği yerine, faşizmin demokrasicilik oyunu oynayacağı uzun yılları dikkate alan ve PASS perspektifi ile mücadeleyi yükseltmeyi amaçlayan devrimci bir taktiğe başvurulmalıydı. Ricata geçmek, mücadeleyi tatil anlamına gelmiyordu elbet. Sorun, enerjimizi esas olarak hangi noktada yoğunlaştıracığımız noktasında ele alınmalıydı. Daha önce direnme hattı korunmaya çalışılırken nasıl toparlanmaya çalışılmışsa bu kez de örgütsel inşaya girilirken gücümüz oranında mücadele içinde yer almaya devam edecektik. Zaten kadrolaşma, mücadelenin dışında kalarak sağlanamazdı. Ancak sürdürülen faaliyetin esasını, alınan karar gereği, içe dönük çalışma oluşturacaktı.

Kaldı ki, değişen koşulları görmezden gelip aynı taktikte ısrar etmek, mevcut güçleri kaybetme tehlikesini de içeriyordu. Bu konuda şu tespitler yapılmıştı.

"Arka arkaya yenilen ağır darbeler, ardından toparlanmalar ve yeniden darbeler kaskasında 12 Eylül sürecinin ilerlemesine paralel olarak hareketin yönetim kademesi de dahil olmak üzere, genelde kadroların politik düzeyleri, ideolojik bilinçleri, pratik örgütçülük deney ve tecrübeleri, illegaliteyi uygulamadaki çabaları ve siyasi polisi atlatmadaki maharetleri gerilemiştir.

Hareketimiz karşı karşıya bulunduğu durumda, oligarşiye karşı sürdürüldüğü mücadelesinde, şimdiye kadar kullandığı taktiği devam ettirmesi bağlamında, elinde tuttuğu güçleri de kaybetme tehlikesi içerisindedir." (agy)

Artık "örgütü ve taktiği yaşamın gereklerine" uydurmaktan başka yol yoktu. Sorun, bunun en iyi biçimde nasıl yapılacağıydı.

RİCAT DÖNEMİ GÖREVLERİ VE HEDEFLER

Ricat kararını aldığımızda '83 değerlendirilmesinde tespit edilen hata, eksik ve zaafaların hemen hepsinin geçerliliğini koruduğu ve henüz aşılmamış olduğu bir gerçektir. Ricat dönemi bu değerlendirmede ortaya koyulan görüşler temelinde aşılacaktır. '86 başında yayınlanan "Devrimci Taktiğimiz: Ricat" yazısında bu durum vurgulanıyor ve ricat döneminde görevlerimizin ne olduğu, bu döneme nasıl bakılması gerektiği -kendi içinde kimi yetersizlikleri taşısa da- esas olarak açıklanıyordu.

Gerçi '83 değerlendirmesinde hata, eksik ve zaafaların aşılması sorunu "savaşı sürdürme" esprisi içinde ele alınıyor, bir ricat öngörülüyordu. Ama '85'lerde aynı şey geçerli olamazdı. Bu daha önce de açıkladığımız gibi, hem ortaya çıkan koşullar açısından hem de hareketimizin içinde bulunduğu subjektif durum açısından doğru olmazdı. Kuşkusuz ricat, oportünist ve reformistlerin bakış açısıyla mücadeleyi tatil etme olarak anlaşılamazdı. Bu çerçevede ricat kararına ilişkin yazıda şu belirleme yapıldı:

"...faaliyetimizin esasını, içe dönük faaliyet oluşturacaktır. Ancak bundan hareketle, dışa dönük faaliyetimizi bütünüyle durduracağımız yanlış anlayışı çıkarılmamalıdır. Ekonomik ve siyasal krizin ortaya çıkardığı sosyal gelişmelerin gerisinde kalmayacak ölçüde bir pratik içinde yer alınacaktır." (Devrimci Taktiğimiz: Ricat" yazısı)

Açıkça ifade edildiği gibi, enerjimizi esas olarak örgütsel yeniden inşaya yönlendirirken, gelişen sürece müdahale edilecek, sosyal gelişmenin gerisine düşülmeyecekti. Zaten toparlanma yaşamla bağı keserek kendi içine kapanma olayı değildi. Sorun, enerjimizi esas olarak hangi noktada toparlayacağımız sorunuydu. Bu anlamda kitlelerin taleplerine kayıtsız kalınmayacak, eldeki güçle orantılı pratiğe müdahale etmeye çalışacak, örgütsel inşa bu pratiğin geliştirilmesi sürecinde tamamlanacaktı. Gerektiğinde silahlı eylemler de gündeme getirilecekti; silahlı eylemlerin kendini dayattığı noktada devrimci sorumluluktan kaçınılmayacaktı.

Ricat sürecinde içe dönük çalışmanın belirleyici olması ne anlama geliyordu? Başka bir deyişle önümüze hangi görevleri koymuştuk? Hangi önlemler alınacak, hangi adımlar atılacaktı? '83 değerlendirmesinde özellikle vurgulanan ve altı çizilen, gerçek bir yeraltı örgütlenmesini yaratmak hedefine nasıl ulaşılacaktı?

Yeraltı örgütlenmesine giden yol öncelikle kadrolaşmadan geçiyordu. Ricat kararı alınırken; "bu dönemde, hareket olarak partileşme sürecinin örgütlenme esprisine denk düşen silahlı mücadele çizgisini sürdürebilecek kadrolaşmayı yaratmaya çaba sarf etmemiz gerekiyor" deniyor ve bu sorunun önemine vurgu yapılıyordu.

Var olan kadrolar sınırlıydı ve pek çok konuda yetersizdi. Her operasyonda ileri düzeyde kadroların kaybedilmesi, ardından daha geri düzeyde kadro-

ların ileri sorumluluklar alması, genel seviyeyi düşürmüştü. Hareketin çeşitli kademelerinde yer alan insanların, gerekli ideolojik-siyasi eğitimden geçmeden, yönetim yeteneği kazandıracak örgütsel çalışma tecrübesinden yoksunken, önemli sorumluluklar üstlenmeleri, bu durumun ortaya çıkmasının temel nedeniydi. Bu insanların, bırakalım '83 değerlendirmesinde belirtilen hata, eksik ve zaafı aşmalarını, örgütün ayakta kalmasını ve merkezi organizasyonun sürekliliğini sağlamış olmaları bile bir başarıydı. Ancak geline aşamada örgütsel inşa ve atılım için kadrolaşma sorununu temel halka olarak yakalayacaksak, öncelikle, bu kadroların ideolojik-siyasi ve askeri eğitimine özel bir önem vermek, polise karşı mücadelede ustalaşmalarını sağlamak gerekiyordu. Amatörlük her konuda aşılmalıydı. Gerçek bir yeraltı örgütü gerekli her konuda uzmanlaşmış, tecrübe sahibi, profesyonel kadrolarla yaratılabilirdi. Kentlerde yaşamak, mücadele etmek başlı başına bir sanattı ve her şey bu sanatı icra etmedeki yetenekle belirlenecekti. Oligarşinin tüm baskılarına, takip, muhbir ağı vb. önlemlerine rağmen devrimci çalışmayı sürdürebilen kadroları yaratmak ve bunları devrimci bir ruhla donatmak en temel görevdi.

Kadrolaşmaya paralel olarak ele alınması gereken diğer önemli sorun, kolektif işlerliğe sahip organların oluşturulmasıydı. Örgütlenmedeki belirsizliği aşmak ve örgütsel bir şekillenmeye yönelmek, organlaşmaya bağlıydı. '83 değerlendirmesinde geçmiş örgütlenmenin bir zaafı-eksiği olarak parmak basılan, kimin kadro, kimin sempatizan olduğunun pek belli olmadığı, örgütsel şekilsizliğe son verilmeliydi. Bu bağlamda legalite, illegal örgütlenmenin etrafında da gelişmeli ve tam bir denetim altında olmalı; legal mevziler, illegal örgütlenmeyi güçlendiren bir anlayış çerçevesinde ele alınmalıydı.

Örgütlenme, stratejik alanlarda yoğunlaşma esprisi içinde geliştirilmeliydi. Birleşik Devrimci Savaş perspektifinde bir silahlı mücadele anlayışına sahip devrimci bir hareket, kadrolaşmasıyla orantılı olarak güçlerini, kendisi için temel olan bölge ve alanlarda yoğunlaştırmaya özen göstermek zorundaydı. Kentlerde ve kırlarda bu bakış perspektifinde bir yığınak yapmaya çalışılmıyordu.

Önderliğin güçlendirilmesi özel bir önem taşıyordu. Süreci yönlendirecek insanların seçimi, eğitimi ve geliştirilmeleri üzerinde titizlikle durulmalıydı. Önderlik kendini sürekli yenilemeliydi.

Kuşkusuz görev bunlarla bitmiyordu. Örgütlenme konusundaki yetenek kadar, gelişen sürece uygun doğru politikalar ve taktikler üretmek ve bunları hayata geçirmek, pratiğe müdahale edecek araçlar yaratmakta önem taşıyordu. Eğer bu yapılabilirse, kadrolaşma, örgütlenme ve pratiğe müdahale birbirini tamamlayan süreçler olarak gelişebilir; stratejik alanlarda yığınak yapılarak hareketin yeniden atılım yapabilmesinin koşulları yaratılabilirdi.

Silahlı bir örgüt için büyük önem taşıyan cephe gerisi sorununa da önem verilmeliydi. Yurtdışı örgütlenmesinin başında bulunan kişinin ihaneti yüzünden, 12 Eylül sonrası bir adım atılamayan bu soruna ciddi olarak eğilmek gerekiyordu.

Bütün bunlar 12 Eylül yenilgisinin yarattığı yılgınlık, karamsarlık ve davayı inkar eğilimlerinin güç kazandığı Avrupa patentli sağcı teorilerin revaçta ol-

maya başladığı, polis korkusunun güçlü olarak yaşandığı, devrimci ruhun ve geleneklerin zayıfladığı, insanların örgütten uzak durma anlayışıyla hareket ettiği ve en önemlisi de depolitizasyonun sürdüğü koşullarda başarılabilecekti. Elbet bu kolay değildi, ama imkansız hiç değildi.

'86-90 RİCAT SÜRECİNİN GENEL BİR DEĞERLENDİRMESİ

Bu sürecin genel bir değerlendirmesi, özünde önümüze koyduğumuz görevleri ne ölçüde gerçekleştirdiğimizin ve hedeflenenlere ne ölçüde ulaşabildiğimizin değerlendirmesidir. Bu aynı zamanda içinde bulunduğumuz bugünkü durumun genel bir tablosunu çizmek de olacaktır. Neyi, hangi ölçüde başardık ya da başaramadık? Bunu ortaya koymak, kuşkusuz tek başına yeterli değildir. Bunların nedenlerini de tespit etmemiz gerekiyor; atacağımız adımlar bu tespitler ışığında şekillenecektir.

Öncelikle belirtmemiz gerekir ki, '86-90 süreci, hareketimizi yeni bir atılıma geçebilmesi için yeterince değerlendirememiş ,bu yüzden ricat süresi uzamıştır. Bunda nesnel koşulların etkisi olmakla birlikte, esas tayin edici rolü, hareket yönetiminin oynadığını söylememiz gerekiyor.

Devrimciler nesnel koşullara teslim olan değil, her zaman onun üzerine çıkabilen insanlardır. Ne yazık ki, hareketimiz yöneticileri bunu yapamadı; ricat süresince, önündeki güçlükleri aşmada devrimci yöntemleri geliştiremedi ve bir süre sonra nesnel koşullara teslim oldu. Giderek de bu koşulların yarattığı güçlükleri teorileştirdi, başarısız olan her şey, "koşulların elverişsizliğine bağlandı. Kolektivizmin ve paylaşımın olmaması, kısırlığı, üretmemeyi ve sonuçta nesnel koşullara teslim olmayı doğurdu. Zaman kavramı unutuldu ve yıllar adeta, neyin niçin yapıldığı, hedefin ne olduğu belirsiz bir çizgide akıp gitti. Ricat sürecinin bu denli uzamasının temel nedeni burada aranmalıdır.

Ricata girildiği dönemde, cuntanın her türlü muhalefeti yasaklayarak süreci daha uzun süre göğüsleyemeyeceği görülmüştü. Yıllarca baskıya uğramış, hakları gasp edilmiş toplumsal sınıf ve tabakaların, ne kadar depolitizasyona uğramış olursa olsunlar, sonsuza kadar tepkisiz kalması mümkün değildi. Burjuva muhalefetin ortaya çıkması, Kürt ulusal hareketinin atılıma geçmesi, ağırlıkla gençlik olmak üzere çeşitli halk sınıf ve tabakalarında muhalif kıpırdanırların görülmeye başlanması ya da bu yöndeki belirtilerin ortaya çıkması bunun göstergeleriydi.

Yaşanan bu değişime rağmen, 12 Eylül'ün izlerinin hala güçlü olduğundan, kadroların 12 Eylül yenilgisinin izlerini taşıdığından ve genel durumlarının hiç de iç açıcı olmadığından, polis baskısının ağırlığından, kadro istihdam etmedeki zorluklardan, kitleleşme zemininin zayıflığından vb. söz edilebilir. Yönetimin güçsüz ve yetersiz olduğu, zaaf kadroların problemler yarattığı, gelişmenin önüne barikat olduğu, örgütlü davranma alışkanlığının ve bilincinin zayıfladığı vb. de söylenebilir. '87 sonlarına kadar, bir ölçüde bu ve benzeri faktörlerin engelleyici niteliği kabul edilebilir; ama bunlar, ne daha

sonraki süreçte yapılabilecek pek çok şeyin yapılmamış olmasının nedenleri olarak gösterilebilir, ne de yönetimin taşıdığı sorumluluğu hafifletebilir. Dediğimiz gibi devrimciler nesnel koşulları aşabilen insanlardır, ona teslim olanlar değil.

Aslında gelişen süreç içinde bütün bu olumsuzlukların yarattığı engeller aşılarak, ricatın hedeflerine daha önce varılabilir ve bugün hareket olarak çok daha farklı bir noktada olabiliriz. Ne var ki, nesnel koşullara boyun eğme ana hedefin gözden kaçırılmasına neden olmuş ve giderek kendiliğindenciliğe teslim olunmuştur.

Kendiliğindenciliğin hayata yansması çok yönlüdür. Programsız çalışma, günübirlik kararlar alma, kolektivizmden uzaklaşma, organ işleyişine yönelmek yerine bireylerle iş görmeyi alışkanlık haline getirme ve bunu kanıksama, politik gelişmeler karşısında duyarlı olamama, dar pratikçilik içinde boğulma vb. vb. daha birçok şey sıralanabilir. Bütün bunlar, önderliği güçlendirme, kadrolaşmayı hızlandırma ve örgütlülüğü geliştirme temel hedefinden uzaklaşılmasına ve giderek bu hedefin yadsınmasına yol açmıştır. Kısaca bu süreçte, kadrolaşma programı olmadan, gelişen kitle hareketlerine müdahale etmenin getirdiği zaafılar etkin olmuştur. Bu noktada ricatın kendi mantığına uygun bir örgütsel inşayı gerçekleştirebilmemiz olanaklı değildi. Öyle ki, ricat kararıyla adeta ne yapılmak istendiği unutulmuştur. Ve sonuçta, her şey birbirine bağlı geliştiği için, hemen her konuda hedeflediklerimize ulaşmaktan uzak bir konumda kalınmıştır.

Ortaya konan tablonun olumsuzluğundan hareketle ricat sürecinde hareketimizin sağladığı gelişme ve kitleselleşme konusunda katettiği mesafe gözardı edilmemelidir. '85'lere göre ele alındığında, dar bir çevreyle sınırlı olan örgütlülüğümüzün oldukça genişlediği, kadrosal ve kitlesel olarak bir güç haline geldiği, toplumsal muhalefetin gelişme sürecinde bazı mevziler tuttuğu ve bu mevzileri koruduğu bir gerçektir. Ancak buradan hareketle, ricatı her bakımdan başarılı bir süreç olarak yaşadığımız yargısına varmak yanıltıcıdır; soruna yüzeysel değil derinliğine yaklaşmamız gerekiyor.

Bir defa bu süreç, gereğinden fazla uzamış olması yanıyla; ikinci olarak da, dışarıdan görülenin yanıltıcılığına düşmeden, içinde bulunduğumuz durumun, olabileceğimizin çok daha gerisinde olması yanıyla sorgulanmalıdır. Hareketin belli bir gelişme sağlamış olması başarının kıstası olarak gösterilemez.

Bir bütün olarak baktığımızda bu süreçte, hareketimizin perspektifi hayata geçirilememiş, daha çok ekonomik-demokratik platformda, kendi içinde pek çok eksikliği ve yetersizliği içeren legal müdahaleler yapılmış, zaman zaman da etki derecesi sınırlı siyasi tavırlar geliştirilmiştir. İzlenen hat, hedefleri belli ve açık, programlı, her gün biraz daha gelişen ve örgütsel şekillenmeyi hızlandıran, kolektivizmi yayan yeraltı örgütünü sağlamlaştıran bir hat olmamıştır.

Gerçek durumun tüm boyutlarıyla kavranabilmesi için bu sürecin daha ayrıntılı bir şekilde ele alınmasına ihtiyacımız var.

Kadrolaşma ve Örgütsel İnşa Temel Sorunu Kendiliğindenciliğe Bırakılmıştır

'83 değerlendirmesinde yenilgiye yol açan nedenler irdelenir ve hareketimizin giderilmesi gereken eksik ve zaafı ortaya konurken, kadrolaşma sorununa özellikle dikkat çekilmişti. Konuya verilen önemin anlaşılması bakımından, değerlendirmede yer alan şu satırları aktarmakta yarar var:

"Ne denli doğru tespitler yapılırsa yapılsın, kadrolar olmadan bunların hayata geçmesi olanaksızdır. Bu yüzden, kadrolar sorunu her devrimci hareketin temel sorunlarından biridir. Kadroların siyasi eğitimi, denetimi ve doğru istihdamı kadroların gelişmesinde veya gerilemesinde önemli rol oynar. Partileşme sürecindeki bir hareket için bu sorun daha da can alıcıdır."

Savunulan anlayışı teorik olarak ortaya koymak tek başına bir şey ifade etmiyor. Bir devrimci hareket, bu tespitlerini hayata geçirebildiği ölçüde söyledikleriyle tutarlılık içinde olabilir. Aksi halde bazı şeyler ya özümsemeden söylenmiştir ya da bir şeyler söylemiş olmak için öylesine söylenmiş sözlerdir ki, böyle bir tutumun bir siyasi hareketin ciddiyeti ile bağdaşmayacağını söylemeye herhalde gerek yoktur.

Örgütsel inşa, kadrolar olmadan yapılamayacağına göre, ricatla amaçlanan en başta kadro sorununu çözmektir. Bu, var olan kadroların kendilerini yenilemelerini sağlamak, yenilerini geliştirmek demektir. Kadro politikamıza uygun bir programın oluşturulması tartışmasız bir gerekliliktir. İnsanlar nasıl eğitilecek, nasıl istihdam edilecek ve nasıl denetlenecekler, içinde bulunulan koşullarda bunu hangi yöntem ve araçları devreye sokarak gerçekleştireceğiz? Bu sorulara cevap bulmalıydık.

Kadro, ideolojik-politik-örgütsel bakımdan yeterli eğitimden geçmiş ve yetkinleşmiş insandır. Bu insanlar kendi kendine ortaya çıkmazlar; kadro yaratmak (ya da yetiştirmek) önderliğin izleyeceği politikalar, atacağı adımlar, başvuracağı araçlarla doğrudan ilgilidir. Yani kadro sorunu bir politika ve program sorunudur. İnsanların tecrübe birikiminden yoksun olmaları, yeterli siyasi eğitimden geçmemiş olmaları onların suçu olamaz. Tecrübe ve yaşam içinde kazanılan yetenekler, kendilerini ifade edebileceği platformlar yaratıldığında ortaya çıkabilir. Kolektif örgütlenmeye gidilmediği sürece, insanları daha yakından tanıma, yeteneklerini ve kapasitelerini gözleyebilme, eksikliklerini tespit ederek eğitime olayı mümkün değildir.

Ve yine kadro yetiştirmek her şeyden önce uğraş isteyen bir iştir. Kadroların eğitimi, salt kitaplarda yazılanların öğretilmesi değildir. Kadroların ideolojik-siyasi formasyonlarını geliştirmek sorunun sadece bir yanıdır; eğitim esas olarak, hayatın içinde onları çok yönlü geliştirebilmek ve donatabilmektir. Bu en başta, örgütsel bilgi ve becerilerini geliştirmeyi, yönetme sanatını öğrenmelerini, politik gelişmeleri yorumlayabilirle ve giderek politika üretimine katılmalarını sağlamayı gerektirir. Bunlar da yetmez. Bir yeraltı örgütünün elemanı polise karşı mücadele etmeyi, kitleler içinde gizlenebilmeyi de iyi bilmelidir; yeterli teknik bilgi ile donatılmalı, askeri eğitimden geçmiş olmalıdır,

belli konularda uzmanlaşma sağlanmalıdır. Kadro eğitimi, bir yanıyla insanları yeniden şekillendirme sorunudur. İnsanların zaaflarıyla mücadele etmek, olumsuzluklarını aşmalarını sağlamak, sorumluluk ve disiplin duygularını geliştirmek, coşkularını ve siyasi kararlılıklarını artırmak vb. Bu eğitimin ayrılmaz öğeleridir. Özet olarak kadro eğitimi; insanları çok yönlü geliştirmek ve giderek bir kadronun aslolan vasfına, siyasi eylemin doğrudan örgütleyicisi olabilme vasfına sahip olabilmesini sağlamaktır.

Kadro çalışması, sadece bir eğitim olayı olarak da ele alınamaz. Eğitim kadro çalışmasının bir parçasıdır. Tamamı değil. Kadro çalışması çok yönlü bir çalışmadır ve ifade ettiğimiz gibi en başta bir politika ve program sorunudur. Neyin, nasıl yapılacağının bilinmesi, yerinde ve zamanında gerekli politika ve taktiklerin üretilmesi ve uygulanabilmesi sorunudur.

Yine kadrolaşma, onu tamamlayacak organlaşma ile birlikte yürümek zorundadır. Kişilere bağlı bir işleyiş içinde, insanları tanıma, eğitime, denetleme vb. olanakları zayıftır. Kadro çalışması, doğru insan seçimi, doğru istihdam ve devrimci denetimin sürekli kılınmasından ayrı ele alınamaz. İnsanların yeterince tanınmadığı, kolektif organların yaratılmadığı yerde, doğru insan seçimi ve doğru istihdam nasıl olacaktır? Denetimin olmadığı yerde eğitimden söz edilebilir mi?

"Kadrolaşmanın sağlıklı bir tarzda geliştirilip, yaygınlaştırılabil-mesi (...) için; hayatın her alanında işlerliği olan, kolektif iş üreten gruplara ve mekanizmalara ihtiyaç vardır. Tüm sorunların bireylerin omuzlarında kaldığı ve gelişim seyri içerisinde kolektif yapılara dönüşemediği yerde önderliğin yanlış veya yetersizliğinden bahsetmek gerekir."(Hareketin Gelişimi ve Devrimci Mücadele) Ricat döneminde tam da böyle olmuştur.

Organlaşmaya gidilmemiş, bireylerin sorumluluğuna dayalı bir örgütlenme sürdürülmüş, örgütsel şekilsizlik aşılamamıştır. Kadroların eğitimi kendiliğindencilığe bırakılmış, politika ve program düzeyinde gereken adımlar atılamamış ya da bu adımlar sözde kalmıştır.

Oysa "83 değerlendirmesinin ana tespitlerinden biri, örgütsel şekilsizliğin aşılması gerektiği idi. Kimin kadro, kimin sempatizan olduğunun bilinmediği, üye ve taraftar arasında bir ayrımın yapılmadığı örgütsel yapının aşılması, kendini dayatan acil bir sorundu ve ciddiyetle üzerine eğilmek gerekiyordu. Ancak bireylere dayalı örgütlenmeyi aşacak organlaşma yaratılmayınca, örgütsel bakımdan şekilsizliğin sürmesi de kaçınılmaz bir olgu haline geldi.

Ricat sürecinde, yeni kadroların geniş kitleler içinden çıkacağı gözardı edilerek, kitleler içinde dar kadro çalışmasına gereken önem verilmedi. İlegalitenin sol bir anlayışla ele alınması ve aşırı abartılmasından ötürü, illegal çalışma içindeki insanlar bir-iki kişi ile görüşmekle yetindi ve doğal olarak ilişkiler alabildiğine dar çerçevede laçkalık ve kendini koruma temelinde yürütüldü. Bu durum kitlelerden uzak düşülmesine, yeni insanları tanıma olanakları bulunmamasına, legalitenin denetimsiz ve kontrolden uzak gelişmesine yol açtı. Yıllar belli noktalarda yer alan bu insanlarla geçirildi.

Yeni insanlara yönelmenin taşıdığı önem yeterince kavranamadı. Tercih

apmayan, devrimciliğin gereklerini yerine getirmede ayak sürüyen kimi eski kadrolarla uzun süre oyalanmak yanlıştı. Şüphesiz tecrübeye, birikime önem vermek gerekiyordu, ama hesaplaşmasını yapmayan, tercih yapmada kararsız davranan insanlarla silahlı mücadele yürütecek bir örgüt inşa edilemezdi. Bu durumda olanlar, ya sürece uyum göstermek ya da sürecin dışına düşmek durumundaydılar. Devrimci bir önderlik gelişmeyi kendiliğindencilığe bırakmadan, eskilerin tecrübeleriyle yenilerin atılganlığını aynı potada birleştirmeyi hedefleyen bir anlayış temelinde hareket etmeli, buna uygun bir kadro politikası izlemeliydi.

Bugün, saflarımızda sıkça söylenen bir söz var: "Biz insan yetiştirmiyoruz, insanlar bize geliyor." Bu söz bir gerçeği ortaya koyuyor: Kadro yetiştirme sorunu ciddiyetle ele alınmamıştır ve bu konuda saflarımızda adeta bir hazırlopçuluk yerleşmiştir. Herkes hazır yetişmiş insan istiyor ama çalıştığı alanda kitleler içinden yeni insanlar bulup çıkarma, onları eğitme ve geliştirme gibi yorucu ve zahmetli bir işe girişmiyor. Denilebilir ki, yukarıdan aşağıya hemen her kademede bu anlayış egemen hale gelmiştir. Oysa kadro üretkenliği, son derece zararlı bu tür eğilimlerin yok edilmesinden bağımsız düşümler.

Var olan kadroların zaaflarıyla da mücadele edilmemiştir. Kadroların, 12 Eylül'ün etkilerinden arındırılması anlamında bir hesaplaşmaya zorlanmaları geciktirilmiş, kimileri nezdinde bu hiç yapılmamıştır. Değişik bir ifadeyle söylersek, yeni bir insan yaratma, insanları biçimlendirme olayı yoktur. Nesnel koşulların yarattığı yozlaşma, geleneklerin ve ilkelerin zayıflaması, devrimci coşku ve heyecanın kaybolması, devrimci inancın zayıflaması vb. olgular, bir hesaplaşmaya yönelinmediği sürece, bu noktada atılacak her adımın önüne engel haline gelecekti. Nitekim bunun şancıları yaşandı, halen de yaşanıyor. Öyle ki, insanlarımızın birçoğu adeta bir kültür değişimine uğramış durumdadır. Bireycilik, yozluk, kolektivistlikten kaçma, disipline gelmeme, başına buyruk hareket etme, hesap vermeye yanaşmama, kendine statüler yaratma, konformist yaşam tarzını kurumlaştırma, ideolojisine yabancılaşma, ürkeklik, çekingenlik vb. hemen her düzeyde aldı yürüdü. İnsanlar bulunduğu alanlarda deyim yerindeyse adeta birer "dükalık" kurdular.

Organları adım adım oluşan bir yeraltı örgütü biçimlenmeyince ve kendiliğindencilik egemen olunca, hemen her şey insanların merkezi denetimden uzak bireysel çabaları temelinde şekillenmeye başladı. Tek tek insanlar ne yaparsa o oluyordu. Zaafarla mücadele edilmediği ve denetim olmadığı için, kendi başına buyruk hareket etme eğilimi giderek bir alışkanlığa dönüşmeye başladı.

Kadrolaşmanın yapılamadığı noktada, hareketin genel prestijine dayalı (buna solun diğer kesimlerinden bir adım önde olmanın yarattığı avantaj da diyebiliriz) gelişme, bir noktada tıkanmak zorundaydı. Ve öyle de oldu. '88'lerden sonra hareket kendini tekrarlamaktan öteye gidemez hale geldi. '86'dan sonra gelişen devrimci-demokratik kitlesel muhalefet hareketine yapılan müdahale sonucu, kısa sürede revizyonizmin gücünü kırmamıza ve kitlesel düzeyde en etkin güç haline gelmemize rağmen, yakalanan moment de-

ğerlendirilemedi. Muhalefet hareketinin öncülük misyonunu üstlenen bir komundayken, kısa sürede bu konum yitirildi ve yaratılan potansiyel değişik siyasi gruplarca belli ölçüde parcellendi. Bugün bir ölçüde bunun sancısını yaşıyoruz.

Stratejik Alanlarda Yoğunlaşma Sağlanamadı

Mevcut güçleri koruma ve geliştirme temelinde yeniden örgütsel inşaya yönelirken, eldeki güçlerin nasıl istihdam edileceği de önemli bir konuydu. Kadrolaşmaya paralel olarak sadece insanların eğitimi sorunu değil, istihdam sorunu da savunduğumuz silahlı mücadele anlayışına uygun yapılmalıydı. Temel stratejik öneme haiz alanlarda güç yoğunlaşmasına gitmek ve örgütlenmeyi kentlerde ve kırlarda stratejik alanlarda yığınak yapma anlayışı içinde ele almak gerekiyordu.

'83 değerlendirmesinde geçmiş hatalarımızı değerlendirirken, bu soruna nasıl yaklaşmamız gerektiğini çok açık biçimde ortaya koymuştuk:

"Örgütlenme, stratejik alanlarda yoğunlaşma esprisi içinde geliştirilmeliydi. Birleşik Devrimci Savaş perspektifinde bir silahlı mücadele anlayışına sahip devrimci bir hareket, kadrolaşmasıyla orantılı olarak güçlerini kendisi için temel olan bölge ve alanlarda yoğunlaştırmaya özen göstermek zorundaydı. Şehirlerde ve kırlarda bu bakış perspektifinde yığınak yapılmaya çalışılmalıydı." Ricat süresince böyle bir perspektifle hareket edilmedi. Stratejik önemi olan kentler, kırsal bölgeler ve çalışma alanları dikkate alınarak, örgütlenmede öncelik verilecek yerler sıralaması yapılmadı, belli yerlerde yoğunlaşma sağlanamadı.

Birçok arkadaş, "kırsal kesimlerde niçin örgütlenilmediğinden" söz ediyor, ya da "niçin Kürdistan'da yokuz" türünden sorular yöneltiyor. Potansiyel anlamda ülkenin hemen her yerinde bir etkimiz olduğu, kimi yerlerde daha çok kendiliğinden ya da legal olanaklar çerçevesinde ilişkilerle belli bir çevre oluşturduğumuz bir gerçektir, ama çoğu yerde bir yeraltı örgütünün yönlendiriciliği ve denetimi altında bir örgütlenmeye sahip olmadığımız bir gerçektir. Kırsal alanda silahlı mücadelenin geliştirilebilmesi, en başta belli düzeyde bir yeraltı örgütlülüğünü oluşturmaktan geçiyor. Bugün kırsal kesimde geri olmanızın temel nedeni, ricat döneminde gücümüzle orantılı olarak kırsal alanlara iradi tarzda yönelinmeyiştir.

Hareketimizin kırsal alanlardaki faaliyetlerinin başlangıcı, 12 Eylül öncesi-ne dayanır. O dönem, kırsal kesimde anti-faşist mücadelenin yoğunlaştığı kentler ve yöreler, stratejik örgütlenme alanları olarak belirlenmiş ve gerilla hareketini geliştirme perspektifiyle hareket edilmişti. Henüz gerillanın mayalanma aşamasında 12 Eylül darbesi geldi ve bu alanda da genelde olduğu gibi önemli güç kaybına uğradık. Ekiplerimizin bir kısmı imha edildi, bir kısmı ele geçirildi. Darbelerden sonra bu alana güç aktarımının sağlanamaması ve uzun dönem iletişim kurulamaması, giderek zaten dar bir alana sıkışıp kalan güçlerimizin de eriyip yok olmasına neden oldu. 1985 başlarında ise kırsal alanda fiilen yok olma noktasına geldik.

Ricatla birlikte başlayan yeniden inşa süresince, kadrolaşmayla orantılı olarak kırsal kesimlere yönelmeyi de ciddi biçimde ele almamız gerekiyordu. Başlangıçta doğrudan gerillayı yaratmak elbet olanaklı değildi, ama özellikle daha önce var olduğumuz alanlardan başlayarak belli bölgelerde örgütlenme yapma ve kır gerillasına hazırlık çalışmalarını başlatma mümkündü ve bu yapılabilirdi. Bu konuda nesnel güçlüklerden söz edilebilir, ama adım atılmamasında belirleyici olan temel halkanın yakalanamaması ve perspektifin kaybolmasıdır.

Dar pratikçilik içinde kaybolma ve giderek genel hedeflerden uzaklaşma, kırsal alanlara yönelme konusunda iradi adımların atılmasını engelledi. Aynı şey, stratejik öneme sahip kentlerde örgütlenmeye önem verme ve yine büyük kentlerde stratejik önemi olan alanlarda yoğunlaşma konusunda da geçerlidir. Gelişme daha çok kendiliğindenci oldu, hareketin genel prestijinin yarattığı potansiyel bile örgütlenemedi. Solun örgütsüz ve kitlelerin bekleyiş içinde oldukları koşullarda, moral ve prestij etkilerimizin yarattığı potansiyel tüm Anadolu'ya yayılırken biz, başta İstanbul olmak üzere bazı büyük kentlerde o da çok cılız varlık gösteren bir hareket görünümü sergiledik. Bugün bile bu aşılabilmiş değildir. Görülen kitlesel yaygınlık, bir yeraltı örgütünün denetimi altında ve onun yönlendiriciliğinde olmadığı için gücümüzü abartan bir değerlendirmeye neden olmamalıdır.

Stratejik alanlarda yoğunlaşma perspektifiyle hareket edilmediği için, eldeki gücün rasyonel kullanılması da mümkün olmamıştır. Bugün, kırsal alanlarda olsun, bazı büyük kentler ve işçi sınıfı içinde olsun, örgütlenmemizin ve çalışmalarımızın geriliğinden söz ediyorsak, bunda güçlerimizin rasyonel kullanılamamış olmasının payı vardır. Bu yüzden işçilerin kendiliğinden eyleminin bile gerisine düşülmüştür.

Yeraltı Örgütlenmesi Perspektifi Kaybolunca Legaliteye Teslim Olundu

Geçmişin değerlendirmesinden alınan en önemli derslerden biri, faşizme karşı silahlı mücadeleyi her koşulda sürdürebilmek için, gerçek bir yeraltı örgütlenmesinin yaratılması gerektiğiydi. 12 Eylül öncesi, legalizmin içinden çıkmış ve yeraltı çalışmasının gereklerini yeterince özümsememiş kadrolarla oluşturulan örgütlenmenin ne denli zaafı taşıdığı, yeniden ağır darbelerle bizzat hayatın içinde görüldü. Deşifre olmuş unsurların kolaylıkla tespit edilip yakandığı, legal alışkanlıkların atılamaması yüzünden pek çok açığın verildiği vb. herkes tarafından biliniyor.

Yeniden örgütsel inşaya yönelirken, geçmişin dersleri ışığında hareket etmek ve daha önce de ifade ettiğimiz gibi yeraltı ekseninde gelişecek bir örgütlenme yaratmak temel hedef olmak zorundaydı. Ancak bir süre sonra, bu temel perspektif yitirildi ve gelişen potansiyel yeraltı örgütlenmesini güçlendirmek için değerlendirilemedi. Günümüzde kendiliğinden politikalar içerisinde geçmişten beri temel zaafımız olan yeraltı örgütlenmesi sorunu, bir kez daha gözden kaçırıldı.

Yeraltı örgütlenmesinin gelişemediği koşullarda ortaya çıkan potansiye-
lin, pratik gelişmeye cevap vermek ihtiyacının doğurduğu zorunlulukla legali-
te tarafından yönlendirilmesi kaçınılmaz oldu. Doğal olarak legalite geliştirdi ve
hareket büyük ölçüde legalize konuma geldi. Merkezi denetimden uzak lega-
lite, süreç içinde nispeten bağımsız hareket etme, yer yer kendi başına karar
alıp uygulama noktasına ulaştı.

Hareketin, '87'lerden itibaren adım adım legaliteye teslim olduğunu ve
büyük ölçüde legalize hale geldiğini söylersek bir abartma yapmış olmaz,
nesnel gerçeği ortaya koymuş oluruz.

Bu genel gelişmenin ortaya çıkardığı çok yönlü sonuçlardan söz etmemiz
gerekliyor. Bunların başında legal ve illegal alanın birbirinden bağımsız bir
görünüm kazanması geliyor. Illegalite, legaliteyi kucaklamayınca kendi dar
ilişkileriyle sınırlı, kitlelerden kopuk, birçok gelişmeden doğru dürüst bilgi sa-
hibi bile olamayan, az sayıda insanın dar ilişkiler ağına dönüşmüştür. Buna
karşın legalite geniş bir ilişki ağına sahip, denetimden ve merkezi yönlendir-
meden uzak, kadrolaşmanın olmadığı potansiyel bir örgütlenme niteliğini
aşamamıştır.

İllegal çalışmanın güç bir iş olduğu, faşizmin takip, ajan sızdırma, muhbir
ağına karşı mücadelede ustalık istediği, bu yöntemleri etkisiz kılacak taktikler
geliştirmek gerektiği yadsınamaz. Ama bunları esas olarak, kitleler içinde eri-
yerek, örgütlenme ve ileri mücadele biçimlerini hayata geçirerek etkisiz kılma
yerine ilişkileri daraltarak, kitlelerden kopma ya da kitle çalışmasından uzak
durma yoluyla aşmak düşünülürse, bunun adı devrimci çalışma tarzı değil, il-
legalitenin "sol" bir kavrayışla ele alınması olur. Nitekim belli oranda illegalite
fetişleştirilmiş, "sokak edebiyatı" almış yürümüştür. Öyle bir noktaya gelin-
miştir ki, yapılamayan, başarılmayan her şeyin gerekçesi "sokak" olmuştur.

Genel bir tablo çizmek yerine; bir anda, programdan, perspektiften yok-
sun, denetim ve yönlendirmeden uzak, kadrolaşmanın yapılmadığı ama yay-
gın bir kitleselleşmenin yaşandığı, kendiliğinden ve şekilsiz bir legalite; diğer
yandan, tek tek insanlara dayanan, bir-iki görüşmeyi ve iş yapmayı birinci fa-
aliyeti haline getirmiş, bir şey üretemeyen, okumayan, tartışmayan, verimsiz,
sokağı ve takibi fetişleştirmiş, korkuyu büyütmüş kadroların oluşturduğu dar
bir yapıdan öteye gitmeyen illegalite...

Böyle bir tablonun bizim anlayışımızla da, ricatın amaçladıklarıyla da bir
benzerliği olmadığı açıktır.

Bugün hareket olarak en önemli sorunlarınızdan birinin illegalitenin ge-
reklerini titizlikle yerine getirecek, yaşam tarzı, alışkanlıkları, günlük ilişkileri
yürütme vb. ile illegal yaşamı profesyonel bir yeraltı elemanı gibi sürdürecektir
insanlara sahip olmak olduğunu yadsıyamayız. Ricat sürecinde bu konuda
belli bir mesafe alınmış olması, kadrolarımızın bütünüyle yeraltı yaşamına
adapte olduğu şeklinde anlaşılamaz. En büyük sorun, kafaların legalizme gö-
re biçimlenmiş olması, legal alışkanlıkların ve yaşam tarzının terk edilmeme-
sidir. İşlenen hataların kökeninde hep bu vardır. Bunun hayat içinde yansı-
ması çok çeşitlidir. Evini, ilişki yürüttüğü yerleri kullanmaktan, sokakta yürü-
me, insanlarla konuşma biçimine varıncaya kadar hemen her şeyde legaliz-

me göre biçimlenen düşünme tarzının ve mantık yürütmenin etkileri kolaylıkla görülebilir.

Örneğin "bir defadan bir şey olmaz" diyerek illegalitenin vazgeçilmez kollarını çiğnemek kolaylıkla bir felaketin başlangıcı olabilir. Ne yazık ki, saflarımızda hala çok yaygın olan bu tip davranış şekli, esas olarak legalizmin beyinlere nüfuz etmesiyle ilgilidir. İlegal yaşamda risk, örgütsel çalışmayı kısıtlayan koşulları aşmak için göze alınır, gerektiğinde tehlikenin varlığı biline biline yapılması gerekenden vazgeçilmez; ama gerçek yaşamda bunun tersi oluyor. Örgütsel faaliyet için gerekli ve zorunlu olduğunda riskten kaçınılırken, günlük yaşamda bireysel özelemleri gidermek, tatmin etmek için kolaylıkla kural ihlalleri yapılabiliyor. Bu değişmek zorundadır.

En başta yeraltı çalışmasının bir sanat olduğu, yeraltı yaşamında farklı bir yaşam biçimi olduğu kavranmalıdır. Bu yaşamın zorluklarla, tehlikelerle, yoksunluklarla dolu olduğu, üstelik bunun belli bir süre için değil, bir yaşam boyu sürebileceğinin unutulmaması, psikolojik ve moral düzeyde buna hazırlıklı olunması şarttır. İlegal yaşama adım atan insan, yaşamının büyük bir fedakarlığı içerdiğini kendini bir davaya adanmış insanın bilinciyle hareket etmesi gerektiğini unutmamalıdır. Profesyonel bir yeraltı savaşçısı, öncelikle yeraltı yaşamını içselleştirmiş, düşünsel düzeyde kendini bu yaşama hazır hale getirmiş, her anını, her davranışını kontrol edebilme yeteneği kazanmış, alışkanlıkları, yaşam biçimi, davranışları, insan ilişkileri vb. ile bu yaşama kendini adapte etmiş, kısaca devrimciliği kurallı olarak sürdürmeyi bilen kişidir. Şiddetle ihtiyaç duyulan böyle kadroların yetişmemiş olması, yaşanan sürecin bir başka olumsuzluğudur.

İnsanları legal-illegal hangi alanda olursa olsun, daha baştan yeraltı yaşamına hazırlamak, onlara illegal çalışmaya adım atarken birçok şeyden feragat etmek zorunda olduklarını kavratmak ve tercihlerini bu bilinçle yapmalarını sağlamak bir devrimci hareketin en temel görevlerinden biridir. Kurlsız yaşamı kurallı yaşamla, laçkalığı disiplinle, yasak savma anlayışını sorunları ciddiyetle ele almayla, amatörülüğü profesyonellikle yer değiştirmeden illegal çalışmayı sürdürmek olanaksızdır. Bir hareket, saflarında birincilerin değil, ikincilerin belirleyici olmasını sağladığı ölçüde etkin bir siyasi güç haline gelebilir.

Devrimci hareket olarak bizim legaliteye bakışımız, oportünist ve reformist soldan daha farklı olmak zorundadır. Bugün hareketimiz saflarımızda birçok insana legalitenin cazip geldiği, çeşitli nedenlerle bu alanda kalmanın tercih edildiği, dahası kimilerinin "ben korkuyorum" diyerek legalite içinde, yasal bir statü istediği kimse için sır değildir. Yeraltı çalışmasının burjuvazinin şiddetine maruz kalması ve ağır cezalar içermesi nedeniyle birçok insanın kendine meşru bir devrimcilik çerçevesi çizdiği, bunu değişik biçimlerde yansıttığı, hatta illegalitede bile meşruiyetini kaybetmemek için özel çaba içinde olanların bulunduğu biliniyor. Böylelerinin ihtilalci bir sosyalist olmaktan çok bir demokrat olduğu kesindir. Kuşkusuz hareketimiz kendine sınır çizen ve yasal bir statü arayan insanları da değerlendirmelidir; ama bu insanlara hareketin gerçek bir kadrosu gözüyle bakmak gibi bir yanılgıya da düşülmemelidir.

Faşizmin olduğu bir ülkede, yasal bir statüde mücadele eden bir devrimci her an illegaliteye geçmek zorunda kalabileceğini gözardı edemez. Her şeyin bugünkü gibi süreceğini sanmak ve buna göre kurumlaşmak, ülke gerçeğini kavrayamamak kadar, bir demokrat gibi düşünmenin de ürünüdür.

Kitle mücadelesinin köklü geleneklere sahip olmadığı, hak ve özgürlüklerin sınırlarının oligarşi tarafından çizildiği ülkemizde, legalitenin nerede başlayıp nerede biteceğini daha çok oligarşi belirlemiştir. Bu anlamda, legal mevziler kazanmak ve bu mevzileri korumak, güç ve zorlu bir mücadeleyi gerektiriyor. Hele silahlı mücadeleyi savunan bir hareket için legal mevziler elde etmek ve bu mevzileri korumak çok daha zordur. Bunun anlamı şudur: Ülkemizde legalite, devrimci bir anlayış temelinde kavranılırsa faşizmin ceza ve şiddetinden kaçma alanı değil, aksine silahlı mücadele geliştikçe açık şiddete maruz kalma ve tehlike içinde yaşama alanıdır. Ama legaliteyi reformistler gibi kavrayanlar, bu alanın tehlikesiz ya da daha az tehlikeli olduğunu düşünmekte, demokratlara özgü davranış içinde yasal-ekonomik mücadelenin dışına çıkmak istememektedirler.

Biz saflarımızdan bu anlayışın tüm etkilerini yok etmeye, silahlı mücadele yürüten bir yeraltı örgütüne devrimci bir legalite yaratmak perspektifiyle legal mevziler kazanmaya çalışmalıyız. Ricat döneminde bu konuda başarılı olduğumuz söylenemez.

Kolektif Tartışma ve Üretimin Olmaması İdeolojik Belirsizliği Doğurdu

Kolektif örgütlenmeye yönelme ve ağırlıkla bireysel iş görme alışkanlığı hemen her şeye yansdı. İdeoloji üretiminde, politika belirlenmesinde, taktik kararlar oluşturmada, sürecin gerisine düştü. Hemen her konuda ya kayıtsızlık ya da kısırlık hakim oldu. Dar pratikçilik, sorunlara geniş bir perspektif ışığında yaklaşmayı engelledi. Günlük başarılarla tatmin olmak, küçük şeyleri abartmak, kendini olduğundan büyük görmek yaygın bir davranış biçimi haline geldi.

Kolektif tartışma ve paylaşmanın olmadığı yerde, ideoloji ve politika üretiminde kısırlaşma doğaldı. Bir örgüte hayatiyet veren en temel unsurlardan biri olarak canlı bir siyasi tartışma platformunun yaratılmaması, karşılaşılan sorunlara çözüm üretebilmeyi de engelledi. Kolektif işleyişin olmadığı, düzenli rapor alma ve verme gibi bir alışkanlığın yaratılmadığı, aşağıdan yukarıya yukarıdan aşağıya bilgi akışının sürekli kılınmadığı yerde, canlı bir siyasi tartışmadan söz etmek elbette güçtür.

İdeolojik ve politik sorunlara karşı ilgisizlik öyle bir noktaya ulaştı ki, hemen her kademede okuma, öğrenme, tartışma ve üretme konusunda bırakalım bir çaba içine girmeyi, var olan alışkanlıklar bile kayboldu. Örgüt yayınlarını dikkatle izleme ve tartışma, örgütsel çalışmayı zenginleştirecek yeni fikirler üretme, politik gelişmelere karşı duyarlı olma, politik konuları tartışma, değerlendirme ve gerektiğinde yazma, örgüt içi tartışmaları zenginleştirme, tartışmalara ilgi gösterme ve aktif olarak katılma vb. gibi en temel konularda cid-

di bir duyarsızlık oluştu.

Oysa, bir örgütün ideoloji ve politika üretiminde zenginleşebilmesi, her kademede ve her birimde, okuma, tartişma ve üretim faaliyetinin canlı kalabilmesine bağlıdır. Temel eksen bu olmalıdır ve bu eksen mutlaka yakalanmalıdır. Bunun yapılmadığı yerde çalışma yapılan alanın tahlilinden kitle hareketinin anlamını kavramaya, kadrolaşma yapmadan çeşitli politik taktikler üretmeye kadar, hemen her konuda yanışlar yapmaya ve yerinde saymaya devam etmek kaçınılmazdır.

Ricat döneminde hareketin iç eğitime yönelik bir programının bile olmadığını söylersek, bu konuda kendi gerçeğimizi tüm çıplaklığıyla ortaya koymuş oluruz. Oysa '86 başında çıkan Ricat yazısında "içe yönelik faaliyetin esas olacağı" tespiti yapılırken, "kadroların siyasal bilinç ve ideolojik düzeylerini" yükseltmek için "yoğun çaba içinde olunacağı" da belirtiliyordu.

İnsanların eğitimi ve ideolojik mücadelenin gerekli kıldığı üretimi, belli ölçüde tutsak yoldaşlarımız doldurmaya çalışmışsa da, tartişma ve paylaşımının olmaması sonucu, hayatın ihtiyaçlarına yeterince cevap veren bir ideolojik üretimin yapılabildiği söylenemez.

Süreç nedir, nereye gidiyor? Bunlar insanlar tarafından sorgulanmıştır. Harekete duyulan genel güven duygusu ve potansiyel gelişmenin ortaya çıkardığı "gelişiyoruz" görüntüsü tatmin edici olmuştur. Zaman zaman yapılan ekonomik-demokratik içerikli eylemler ise görüntüyü kurtarmaya yetmiştir.

Ricatla birlikte girilen örgütsel inşa sürecinin, düz bir çizgide ilerlemeyeceği açık bir olguydu. Sorunlara çözümler üretme, güçlükleri aşma, gelişimlere müdahale edecek doğru politikalar belirleme, en genelinde, ricat sürecinde canlı bir tartişmayı ve buna bağlı olarak ideoloji üretiminde kolektivitizmi gerekli kılıyordu. Kolektif tartişma ve üretimin olmaması beraberine bir ideoloji yitimine, daha uygun ifadeyle giderek kimlik kaybına yol açtı. Neyin, ne için yapıldığı adeta unutuldu.

Bu durumun, ortaya çıkardığı sonuçların bir kısmına daha önce değindik. Burada silahlı mücadele için hayati önem taşıyan iki nokta üzerine özellikle durmakta yarar görüyoruz.

Birincisi; merkezi yönetimin güçlendirilmesi sorunu gözardı edilmiştir. Ve buna bağlı olarak kolektiftik yadsınmıştır. Örgüt yönetimi, bir karargah faaliyeti temelinde şekillenmediği için kitlesel gelişmenin ihtiyaçlarına cevap verecek politikalar üretme, örgütlenmeler yapma, olanaklar yaratma vb. olmamıştır.

Ricat yazısında yer alan "Hareketimiz, 12 Eylül öncesi ve sonrası sahip olduğu türden önderleri ve kadroları yeniden çıkaracaktır. Hatta bir anlamda onları aşan ve onlardan daha yetkinlerini de çıkarmak durumundadır." tespitleri, sadece sözde kalmıştır. Bu tespitlerin ruhuna uygun bir çaba içine girilmemiş, örgüt yönetimi kısırlaşmış, kolektiflikten uzak kalmıştır.

İkincisi; askeri örgütlenmeye ve eğitime önem verilmemiştir. Silahlı savaşı yeniden yükseltmeyi amaçlayan bir örgütlenme için bunun ne denli önem taşıdığı, içine düşülen ideolojik belirsizlik nedeniyle objektif olarak anlaşılamamıştır. PASS perspektifinde bir silahlı mücadele nasıl hayata geçirilecek-

tir, bunun için hangi adımların atılması gerekiyor, belirsizleşmiştir. Yılların akıp gittiği, yakalanan momentin kaçırılabilceği görülememiştir.

Cephe Gerisi Sorununa Ciddiyetle Eğilinmedi

Devrimci hareketin iyi örgütlenmiş bir cephe gerisine sahip olması gerektiği yadsınamaz. İyi bir cephe gerisi olmadan savaşı kazanmanın güç olduğu sözü bir gerçeği ifade eder. İçinde bulunulan aşamada hareketimiz için cephe gerisi rolünü görecek olan yurtdışı örgütlenmesiydi.

Yurtdışı çalışmasının "ülke içindeki mücadeleyi tüm güç ve olanakları ile desteklemek", "devrimci hareketin propagandasını yapmak", "uluslararası destek sağlamak" vb. görevleri içerdiği daha önce çokça söylendi, yazıldı. Bu alana ilişkin genel bir değerlendirmeyi, 1990 Haziran'ında "Yurtdışı Örgütlenmesini Geliştirelim" başlıklı yazıda yapmıştık. O yazıda da belirtildiği gibi, hareketimiz için yurtdışı örgütlenmesi -bu alanda iradi bir çalışmanın başlatılmasından bu yana 10 yıl geçmiş olmasına rağmen- bir cephe gerisi vasfı kazanmıştır. Ve bugün ülkedeki mücadeleye ciddi bir katkıda bulunmaktan hayli uzak konumdadır.

'86 yılına kadar yurtdışı örgütlenmesinin başında bulunan kişinin görevlerini yerine getirmemesi ve yaşadığımız ihanetin ortaya çıkardığı olumsuz tablo kuşkusuz küçümsenemez. Zaten bu yüzden o yılları "kaybedilmiş yıllar" olarak tanımladık. Yurtdışı çalışmasının yeniden başlatılması ricat kararının alındığı dönemle çakışmış ve o zamandan bu yana hayli zaman geçmiştir.

Ülke içinde olduğu gibi yurtdışında da -içerdeki durumun yansıması olarak- yönetim etrafında çok yönlü bir örgütlenme yaratılamamıştır. Kişilere dayalı örgütlenme ve işleyiş aşılamadığı gibi kadrolaşma da yapılamamıştır. Uzun vadeli bir program etrafında adım adım gelişme sağlayamama, perspektif yitimine uğrama, hedeflerden uzaklaşma, kendiliğindenciliğe teslim olma, günü birlik iş görme vb. bu alan için de geçerlidir.

Belli ölçüde sağlanan kitlelilik, kalıcı ve kurumlaşmış bir örgütlülük içinde yoğrulmadığı için yeterince değerlendirilememiştir.

Bütün bunlara, daha önce çıkan yurtdışı örgütlenmesine ilişkin yazıda değindiğimiz için, tekrar değinmeye gerek görmüyoruz. Yurtdışı alanındaki durumumuzun ülke çapındakinin bir yansıması olduğunu ve hemen hemen aynı zaafırları barındırdığını belirtmek, genel tabloyu anlamak açısından yeterli olsa gerek.

Ancak, bir nokta üzerinde önemle durmak gerekiyor. Yurtdışı örgütlenmesini bir cephe gerisi gibi kavrayan bir hareketin, bu alanın olanaklarını değerlendirmede, bu denli duyarsız kalması ciddi bir hatadır. Cephe gerisi espriyi iyi kavranmadığı için, özellikle Ortadoğu'nun olanaklarını değerlendirmede ısrarlı bir çaba içine girilmedi ve bu konuda bir adım atılamadı. Oysa, Ortadoğu'nun önemli bir merkez olması ve Türkiye'nin içinde bulunduğu bölge dikkate alınırsa, burada üslenmenin sağlayacağı pek çok avantajın olduğu bir gerçektir. Mücadeleyi geliştirmek ve bir atılıma yönelmek isteyen devrimci bir hareketin, Ortadoğu'nun olanaklarını mutlaka değerlendirmek perspektifiyle hareket etmesi gerektiği yadsınamaz. Hareketimiz, daha 12 Eylül önce-

sinde bu anlayıştan hareketle adımlar atmış, bazı ilişkiler de geliştirmişti.

'86 sonrası, yeniden girişimde bulunmak ve somut adımlar atmak çok daha önem kazanmıştır. Üstelik bir PKK deneyi vardı ve bundan çıkarılacak dersler olmalıydı. Bu konuda bir şey yapılmamış olmasının bugün kabul edilebilir hiçbir gerekçesi olamaz ve yoktur. "Nesnel koşullar"la, "insan bulamak"la, "olanak bulamamakla vb. yapılan izahlar ikna edici değildir. Nitekim öyle olmadığı da pratik içinde bizzat görülmüştür. Asıl neden, hareket yönetiminin, silahlı savaş yürütecek bir örgüt yaratılması perspektifini yitirmiş olmasında yatıyor. Ortaya çıkan engellerin aşılması için ısrarlı olmama, ilişki yaratmak için çaba gösterilmemesi, kendiliğindencilik ve sonuçta nesnel şartlara teslim olma bu yüzdendir.

Her Şeye Rağmen Hareketimizin Atılım Yapması Koşulları Oluşmuştur

Bu kadar eleştiriden sonra; geriye olumluluk olarak ne kaldı diye düşünülebilir. Eleştiriler, bu süreçte bir şey yapılmadığı anlamına gelmez. Sorun neyin, nasıl, ne ölçüde yapıldığıdır. Ne hedeflenmiştir, ne başarılmıştır? Kendiliğinden gelişse de; olumluluk hanesine yazılacak şeyler de var. Hemen her konuda; geçmişe göre ileride olmak durumundayız. Ricat, niye 4 yıl gibi uzun bir süre sürmüştür? Bu sorgulanmak zorundadır. Ve elbet, bu sorgulama yapıldığında madalyonun olumsuz yanı ağır basmaktadır. Ya da soruyu başka bir biçimde şöyle sorsaydık; "Bugün hareket olarak daha ileri noktada olmanızın koşulları ve olanakları yok muydu?". Bu soruya ne cevap vereceğiz? Cevap kesin bir "evet"tir. İşte bu noktada, "Niye daha ileri bir konumda değiliz?", sorusuna ikna edici cevaplar vermek zorundayız. Bu da ricat sürecinin eleştirel gözle değerlendirilmesini ve en başta bu sürecin ve sorumlularının sorgulanmasını gerektiriyor. Çünkü, bu süreçte olumluluklarda da, olumsuzluklarda da belirleyici olan hareket yönetimidir. Süreç tamamen onun iradesi ve inisiyatifi altında gelişmiştir. Başka türlü olması da mümkün değildi!

Başka bir açıdan şöyle de düşünülebilir: "Aslında bugün hiç de küçümse-necek bir güç değiliz. Solun diğer kesimiyle kıyaslandığında çok daha ileri bir noktadayız. Bu süreç açıklandığı ölçüde olumsuz olarak tanımlanabilir mi, bu noktaya gelmek öyle kolay mıydı, nesnel koşulların alabildiğine olumsuz olduğu 12 Eylül'ün etkilerinin çok güçlü olduğu gözden kaçırılmıyor mu? vb."

Birincisi sanıldığı gibi solun diğer kesimlerinden öyle çok ileride değiliz; belki bir adım ilerideyiz, ama hepsi o kadar. İkincisi, kendimizi solla kıyaslama gibi bir hataya düşmemeliyiz. Biz, iktidar mücadelesinde, halka öncülük etme iddiasında olan bir hareketiz. Durumumuzu, bu iddiamızı ne ölçüde başarabilme konumunda olduğumuza bakarak değerlendirmeliyiz. Eğer kendimizi ille de birileriyle kıyaslamamız gerekirse, bu oportünist gruplar değil, PKK olmalıdır. Üçüncüsü, geldiğimiz nokta abartılmamalıdır. Biz, 12 Eylül öncesi ve sonrası koşullarında direnmiş ve kendi iç bütünlüğünü korumuş bir hareket olarak, küçümse-nemeyecek bir prestije sahiptik. Gelişmemizde bu prestijin etkisi büyüktür.

Nesnel koşulların zorluklarına gelince, elbet bu doğrudur. '87 sonlarına kadar devrimcilik yapacak insan bulmak bile zordu, insanlar üzerinde 12 Eylül'ün güçlü etkileri vardı, en iyi kadrolarımız bile 12 Eylül'ün izlerini taşıyordu, korku almış yürümüştü vb. bunların hepsi doğru. Ama ya sonrası... Sonrası için ne diyeceğiz? Genel gelişmeye paralel olarak oluşan potansiyel değerlendirilebildi mi?

İşte olumsuzluklar bu noktada önem kazanıyor. '87 sonlarına kadar nesnel koşulların ağırlığından ötürü birçok şey makul görülebilir, ama sonrası için değil!..

Böyle bir değerlendirme kapsamında ele alınması ve tartışılması gereken; yapabilme koşulları ve olanakları olmasına rağmen, hareket yönetiminin içine düştüğü zaaf nedeniyle yapılamayanlardır. Ve bunun nedenleridir. Bu aynı zamanda hareketin özeleştirisidir. İleriye yöneleceksek, hatalarımız konusunda açık olmalı ve özeleştirisel bir tavır içine girmeliyiz. Aynı hataları tekrar eden bir örgüt hiçbir şekilde ilerleyemez. Hatalardan ders almadan geleceğe yönelenlerin başarılı olduğu da görülmemiştir.

Bir değerlendirmede hata, eksik ve zaafı ortaya koyarken, nesnel ve öznel nedenleri birlikte ele almak yadsınmaz bir gerekliliktir. Her şeyi nesnel nedenlere bağlayarak insanları aklamak ne kadar yanlışsa, her şeyi insanların sübjektivizmine bağlayıp onları küçümsemek de yanlıştır. Bir önderlik, kendini radikal bir tazda sorgulayabildiği ve yanılgılarını tespit edebildiği ölçüde gerçek bir önderlik rolü üstlenebilir. Aksi halde yıllar geçip gider bir de bakarız ki bir yere varılamamış. Devrimci bir örgütün tutarlılığı, sözü ile eylemi arasındaki uyumla ölçülür. Söylediklerini yapamayan bir örgütün sınıf mücadelesi arenasından tasfiye olması kaçınılmazdır.

Tüm bunlardan sonra ricat döneminin olumlulukları anlamında şu noktaların altını çizmek özellikle gereklidir.

-Tüm eksik, hata ve zaafımıza, faşizmin tüm baskı ve terörüne rağmen ayakta kalmayı, gecikmiş de olsa süreci aşmamıza hizmet edecek bir potansiyeli yaratmayı başardık. Şekillenmemiş, legalize olmuş olsa da böyle bir devrimci potansiyelin oluşmuş olması, kolektif organlara sahip bir yeraltı örgütünü eksik ve zaafı olsa da kısa sürede inşa etmeyi olanaklı kılmıştır. '86'larla kıyaslanmayacak ölçüde olumlu bir zemin söz konusudur.

-12 Eylül'den bu yana en zor koşullarda ülkede yaşama ve mücadele geleneği sürdürülmüş, faşizmin takip, operasyon, muhbir ağı, ajan-provokatör sokma vb. yöntemlerine karşı belli oranda deneyim kazanılmış, daha da profesyonelleşmeye ihtiyaç duysak bile, kentlerde yaşama ve mücadele sanatı genel olarak öğrenilmiştir.

-Oluşturduğumuz geleneklerin de etkisiyle, hareketin bütünlüğü korunmuş, solun ideolojik ve örgütsel bunalım içine düştüğü koşullarda hareketimizin bu bunalımın dışında kalması sağlanmıştır.

ATILIM YAPMALIYIZ

'89 sonlarına kadar, hareketimizin içinde bulunduğu genel durum ele alınıp değerlendirilmediği gibi, insanlarımızın gerçeği bütün boyutlarıyla bilmesi de, bu yönde bir çaba olmadığı için, söz konusu olmamıştır. Yukarıdan aşağıya hemen her düzeyde yapılanları abartma hakim eğilim haline gelmiş, kendimizi oportünizmle kıyaslayarak küçük başarılarla tatmin olunmuş, iktidar savaşına öncülük etme iddiasında olan bir hareketin ciddiyeti içerisinde davranılmamıştır.

Hareketimizin içinde bulunduğu durumun geriliğini, yüzeysel ve ikna edici olmaktan uzak gerekçelerle açıklamak, sokak edebiyatına, nesnel koşulların ağırlığına ve bunun sonucu ortaya çıkan olumsuz insanlara vb. sarılmak, gerçeği çıplak haliyle görememenin ya da sorunun derinliğini kavrayamamanın ürünüdür. İleri sürülen gerekçeler sığ olduğu gibi nesnellikten de uzaktır.

Gelişen süreç içinde eksik, hata ve zaafaların sağlıklı bir tahlili yapılarak maddi nedenlerini bulma ve bu anlamda kendini yenileme ve aşma olayı olmayınca, ricat nerede ve nasıl biteceği belli olmayan bir rotaya girmiştir. Ricat süreci boyunca kadrolarla yapılmış bir tartışma ya da değerlendirmenin olmaması bu belirsizliğin en bariz göstergesidir.

Kuşkusuz bu durum hep aynı süremezdi. Bir noktada müdahale gerekiyordu ve bu müdahale yapılmıştır.

Öte yandan kendiliğindencilığe, günöbirlik politikalara rağmen gerek kitleleşme gerekse de kadro birikiminin sağlanması anlamında belirli bir mesafe alınmıştı. Temel eksik, daha önce de vurgulandığı gibi, süreci ilerletecek ve atılıma geçmeyi sağlayacak bir örgütlenmeden yoksunluktu. Büyük ölçüde legalize olmuş, güçlü bir yeraltından yoksun, merkezi denetimi kaybolmuş bir hareket görünümünü sergiliyorduk.

Bu süreçte firarların gerçekleşmesi hareketi moral ve prestij açısından daha da güçlendirdi. Ve devrimci bir atılımın koşullarını olgunlaştırma işlevi gördü.

Gelinen aşamada gerçek durumu daha ayrıntılı olarak görmek, gereken tedbirleri almak ve örgütlenmeyi daha ileri boyutlara sıçratmak için, örgütsel faaliyet içinde bulunan hemen herkesten örgütlenmeyi daha ileri boyutlara sıçratmak için, örgütsel faaliyet içinde bulunan hemen herkesten rapor isteme yoluna gidildi. (*) Bunda iki amaç vardı: Birincisi, var olan insanları tanımak; ikincisi buna bağlı olarak denetimi sağlamak, kadroların olumsuzluklarını aşmaları yönünde bir özeleştirici sürecine sokmak ve yeniden istihdam etmek...

(*) Önce önderlik kendi zaaf ve eksikliklerini ortaya koyarak spekülasyonları değerlendirdi. Kadrolara yaptığı özeleştiriyi birlikte, onlardan hareket yönetimi için onay istedi. Biz açık bir harekettik. Ve daha önemlisi, önderlik ve kadrolar arasında mutlaka bir güven ilişkisi olmalıydı. Onay istenen ileri kadrolar ve sorumluların tümü bu güveni coşkuyla sundular. Bir kısım kadrolara ise mevcut örgütlülüklerle ulaşmak fazla zaman alacağı için bundan vazgeçildi. Kadroların büyük çoğunluğuna ulaşılmıştı ve bununla yetinildi. Gerekli müdahaleler bundan sonra gündeme geldi. Önce hareketi ve kadroları tanımak gerekiyordu, bunun için rapor isteme yoluna gidildi.

Ancak raporların alınmasında güçlüklerle karşılaşıldı. Kendiliğindenci süreçte bireysel hareket etmeyi, disiplinsizliği alışkanlık haline getiren üst düzeyde sorumlu insanlar da dahil birçok yönetici insan ve kadro zamanında rapor vermediler. Önderliğin özel yazısının dolaştırılması bile aylarca sürebildi. Kendi altlarından gelen raporları zamanında okumadılar, rapor sahipleriyle sağlıklı bir hesaplaşma yapmadılar. Öyle ki, örgütsel işlerlik disiplin suçu işleme boyutuna kadar çığnandı.

Bu yüzden, 5-6 aylık bir süre geçmesine karşın raporların toplanması, değerlendirilmesi ve kadrolarla tartışılması sağlanamadı. Yine de açılan kampanya, hareketin içinde bulunduğu durumu, kadrolarımızın ve sorumlularımızın niteliğini, beklentilerini ortaya koydu.

Ortaya çıkan tablo, hareketin birçok insana sahip olmasına karşın bunların tanınmadığı, kendiliğindencilik ve denetimsizlik nedeniyle birçok zaafın kurumlaştığıydı. Artık daha fazla zaman kaybedilmemeli, hareket, eldeki insan malzemesiyle bir an önce ricat sürecini aşmalıydı.

Bu amaçla 1990 Mart'ında bir dizi karar alındı ve uygulamaya kondu. Bunların belli başlılarını sıralarsak:

- 1- *Merkezi organ güçlendirilecek ve etrafında onu çevreleyecek, her koşulda politika üretebilen, denenmiş, güvenilir, yetkin ileri kadrolardan kendi içinde alternatif yönetim çıkaracak çap ve kapasiteye sahip bir kadro çemberi oluşturmak hedeflenecektir:*
- 2- *Tüm çalışma alanları ve bölgeler tek insana dayalı ilişkilerden çıkıp komiteleşecektir. (Örgütlenmenin hangi esaslara göre, nasıl düzenleneceği daha önce çıkan ayrı bir yazıda ortaya konmuştur; Mart 1990)*
- 3- *Yeraltı örgütlenmesi ile illegalite arasındaki ilişki yeniden düzenlenecek, yeraltı örgütlenmesini güçlendirecek bir örgütlenme modeli esas alınacaktır.*
- 4- *Askeri örgütlenmeye önem verilecek ve bu örgütlenme geçmiş silahlı ekiplerimizin eksik ve zaaflarının, genel işlerlik açısından pratikte ortaya çıkardığı zorlukların değerlendirilmesi ışığında, günün ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda yeni baştan ele alınacaktır.*
- 5- *Kadroların askeri eğitimine özel bir önem verilecek, cephe gerisinin, özellikle Ortadoğu'nun bu amaçla değerlendirilmesi için bir program dahilinde ivedi pratik adımlar atılacaktır.*
- 6- *Örgütlenmeye orantılı olarak siyasi pratiğin yükseltilmesine çalışılacak, silahlı eylemlilikler de sürece ve örgütlenmeye denk biçimde geliştirilecektir.*
- 7- *Stratejik öneme sahip bazı bölge ve alanlarda örgütlenme adımları atılacaktır.*
- 8- *Kimin örgüt üyesi, kimin aday üye, kimin taraftar olduğunun bilinmediği belirsizliğe ve karışıklığa son verilerek üyelik temelinde bir örgütsel ilişki ağına geçiş sağlanacaktır.*
- 9- *Merkezi denetim ve yönlendirme kurumlaştırılacak, örgüt yeni-*

den disipline edilecektir. Yer yer şekilsiz/eşen ideolojinin hayat içine ortak düşünce ve davranış birliğini sağlama noktasında özümsemesine önem verilecek, hareket ruhu güçlendirilecektir.
10- *Bütün bunlara bağlı olarak, en kısa sürede ricattan çıkılarak, atılım yapmanın koşulları oluşturulacaktır.*

11- *'83'ten günümüze hareketin değerlendirilmesi yapılarak, kadrolara açıklanacaktır.*

Özeleştirici kampanyasının ortaya çıkardığı sonuçlar temelinde alınan bu kararların ardından, kadrolar, yeniden istihdam edilerek, hemen her alanda komiteleşmeye gidildi. Geçmiş süreçteki çeşitli alışkanlıkların ve olumsuzlukların direnişiyle karşılaşmakla birlikte, kararlar hayata geçmeye başladı. Olumsuzlukları aşmada ve sürece uyum göstermekte ayak direyenler süratle sürecin dışına düştüler. Her alanda daha hızlı koşmak zorundaydık; kayıp yılların telafisi için başka yol yoktu.

Kararların hayata geçmeye başlamasıyla birlikte hareket, örgütlenmede, önderlikte, politika üretiminde, siyasi eylemde kendini yenilemiş, belli ölçüde atılım yapmıştır. Kuşkusuz bu atılım, ricat boyunca geçen uzun süre düşünüldüğünde güçlü bir atılım değildir. Ama ricattan çıkmayı sağlayabilecek yeterlidir.

Örgütlenme, önderlik, politika üretimi, siyasi eylem vb. boyutunda yaptığımız bu atılım her şeyi ile mükemmel, bitmiş/tamamlanmış bir dönüşüm olarak görülmemelidir. Eksik ve zaafaların bir çırpıda aşılması mümkün değildir ve daha bir süre eski alışkanlıkların gizli veya açık direnişleri şu veya bu biçimde devam edecektir. Zaten bu yüzden, birçok örgütlenme gerektiğinde yenilenecek, işlerliğe uyum göstermeyen ve ilerlemeye ayak uyduramayan kadrolar sürecin gerisine düşecek veya tasfiye olacaktır. Kısaca, önümüzdeki dönem, altüst oluşların ve yeniden oluşumların devam edeceği bir dönem olacaktır; ancak kolektif örgütlenmeyi yadsıyan bireysel işlerliğe kesinlikle geri dönmeyecektir. Mücadele -silahlı ve silahlı olmayan biçimleriyle- örgütlenmeyle birlikte yürüyecek, başka bir deyişle, örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme iç içe geçmiş bir süreç içinde ilerleyecektir.

Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütlülükte ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır.

Gelinen aşamada, ricat süreci hareketi ilerletici değil, geriletici bir rol oynamaya başlamıştır. Özeleştirici kampanyası ardından alınan kararlar ve atılan adımlarla belli bir gelişme sağlanmış; ricatla, önümüze koyduğumuz hedeflere gecikerek ve kendi içinde eksik ve zaafaları taşıyarak da olsa esas olarak ulaşıldığı için, ricattan çıkmaya karar verilmiştir.

Ricattan çıkmış olma oligarşiye karşı topyekün saldırıya girişeceğimiz veya gündemi belirleyecek bir mücadele hattını hemen hayata geçirebileceğimiz anlamına gelmiyor. Siyasi pratiğin yükseltilmesi sorunu, örgütlenmemizin gücü ile doğrudan ilgilidir. Yeraltı örgütünün her alanda yönlendirici ve etkin olması, kolektif mekanizmaların sağlıklı bir işlerlik kazanması ve askeri örgütlenmenin yetkinleşmesi ile bir bütün olarak örgütsel yapı güçlenecek, bunun-

la orantılı siyasi pratik de yükseltilecektir. Gelişim bu perspektif içinde düşülmelidir.

PARTİLEŞME SÜRECİ VE BUGÜNKÜ DURUMUMUZ

İktidar mücadelesinde, halk kitlelerine önderlik edecek devrimci bir partinin yaratılması sorunun ne denli önemli olduğunu yinelemeye gerek yok sanırız. "Sosyalist" ülkelerde yaşanan işlerin ve çalkantıların ulaştığı boyut dikkate alındığında proletarya partisi sorununun M-L'ler için her zamankinden daha önemli bir konuma yükseldiği yadsınamaz bir gerçektir. Bu yüzden M-L'lerin "nasıl bir parti" sorusuna vereceği cevap, her zamankinden daha net olmak zorundadır.

Bugüne kadar, "parti"ye ve buna bağlı olarak partileşme sürecine bakışımızı, çeşitli yayınlarımızda ortaya koymuş olmakla beraber, saflarımızda hala belirli oranda bir karışıklık ve belirsizliğin olduğu bir gerçektir. Parti olgusu, ya idealize edilerek kavranmakta ve bu kavrayışın ürünü olarak ona olmadık misyonlar yükleyip, erişilmesi güç bir hedef olarak tanımlanmakta ve dolayısıyla fetişleştirilmekte; ya da tamamen şematik bir biçimde algılanarak biçimsel bir organizasyona indirgenmekte ve bu basitleştirmenin sonucu olarak, içeriği ve fonksiyonları objektif olarak yadsınmaktadır.

Ülkemizde, çeşitli sol grupların M-L parti anlayışını karikatürize ederek oluşturduğu ve adına "komünist" dedikleri bolca "parti" var. Bu "partilerin iktidar alternatifi bir mücadeleyi örgütlemek bir yana, kitlenin günlük taleplerine bile kayıtsız kaldıkları, hemen hepsinin kitlelerden soyutlanmış ve esas olarak bir dergi etrafında örgütlenmiş (kümelenmiş) gruplar oldukları, dergi çıkaramadıklarında varlık şartlarının da ortadan kalktığı biliniyor. Ve yine bu partilerin kısa süreli aralıklarla bölündükleri, örgüt içinde hizip ve komploculuk suçlamalarının sık sık gündeme geldiği kimse için sır değildir.

Partileşme süreci ve parti konusunda saflarımızda görülen karışıklık ve belirsizlikte, bu tür "parti"ler tarafından bize yöneltilen eleştirilerin payı olmadığı düşünülemez. Onlar gibi toplumsal muhalefete öncülük etmekten uzak, kendi kendini tatmin etmekten öteye gitmeyen şematik bir yapı kurmadığımız ve bu yapıyla sağdan soldan abartılmış üç-beş sayfalık tüzük uydurmadığımız için çeşitli eleştirilerin muhatabı oluyoruz. Hatta bu durum, kendilerinin ne ölçüde yetkin bir örgütlenme olduğunun ispatı gibi gösterilmeye de çalışılıyor. Bazıları, "sizin ne zaman partileşeceğiniz belirsizdir, yıllarca süren bir partileşme olmaz; işte ideoloji, işte program... bunları savunan insanlar da var, niçin parti olmuyorsunuz?" diyebiliyor. Yani parti, var olan insanları bir araya getirecek bir tüzük hazırlama sorununa indirgeniyor...

Öncelikle biz nerede biteceği "belirsiz" bir partileşme sürece öngörmedik/öngörmüyoruz. Biz partiyi, üç-beş insanın, "ideolojik birliğimiz var, işte program, işte tüzük" diyerek bir araya gelmesi biçiminde basit bir olay olarak da anlamadık/anlamıyoruz. Bizim partimiz; ideolojiyi, mücadeleden kopuk sayfalarca yazı yazmaya indirgeyen; önderliği, kitlelerin kendiliğinden müca-

delesine slogan üretmek olarak anlayan pratikten kopmuş küçük burjuva aydınların tabela partisi olamaz.

Eğer parti, kitlelerin çok yönlü mücadelesine önderlik edecek ve onları iktidarın alınması için seferber edecek bir organizasyonsa, ideolojide, programda, tüzükte ve bunlar temelinde bir araya gelecek kadrolar da mücadele içinde şekillenmek zorundadır. Lafızlarda ne söylendiği önemli değildir, önemli olan hayat içinde ne yapıldığıdır.

Ancak bu noktada şu soru sorulabilir: Geçen bunca yıla rağmen niçin hala partileşmedik? Bu sorunun cevabı, hareketimizin siyasi arenada DEVRİMCİ SOL olarak yer alışından bu yana geçirdiği siyasi evrimin içinde saklıdır. Hareketimizin evrimi çeşitli yazılarda anlatıldı, ortaya kondu. '83 sonrası dönemi bu değerlendirmeye kapsamında ele aldık. Burada yinelemek durumunda kalsak da, hareket olarak geçirdiğimiz siyasi evrimi özet olarak ortaya koymakta yarar görüyoruz. Kendi nesnel gerçeklerimiz tam olarak bilinmediği sürece yanlış değerlendirmelerin yapılması, yanlış düşüncelerin oluşması ve hatta yanlış kararların alınması olasıdır ve bunu yadırgamamak da gerekiyor.

Hareketimiz, 78 sonlarında DY'den ayrıldığı kesitte, kendiliğindenci gelişmenin sonucu olarak legalize olmuş, yeraltı örgütlülüğünden yoksun, genç-deneyimsiz kadrolardan oluşmuş bir konumdaydı. DY'nin ve kendiliğindenci sürecin ideolojik-politik etkileri güçlüydü ve bunların bir çırpıda atılması olanaklı değildi. Bu etkilerden arınarak, her koşulda ayakta kalabilecek bir örgütlenmeye ulaşamamışken, 12 Eylül faşizmini göğüslemek zorunda kaldık. Bu dönemde, örgütlenme ve mücadele konusunda, kısa sürede büyük bir hızla gelişme ve partileşme atılımının eşiğine gelmemize karşın, 12 Eylül faşizmiyle yüz yüze gelişimiz ve art arda alınan darbelerle sürecin ilerleme olanağı kalmadı; hareket olarak partileşme açısından bir gerileyiş sürecine girdik. 12 Eylül Öncesi sağlanan gelişme sonucu belirli bir şekillenme olduysa da, bunun bir parti haline gelebilmesinin koşulları henüz tam olarak olgunlaşmış değildi.

12 Eylül sürecinde ise, yenilen darbelerle hemen tüm kesimler yenilgi psikolojisinin etkisi altına girdiler. Biz de, kendi adımıza bu genel tablodan payımızı aldık. Henüz yetkinleşmemiş, eksik ve yetersizlikler içinde bulunan örgütlenmelerimiz alınan darbelerle büyük oranda dağıtıldı. Toparlanma çabalarının sürdüğü kesitlerde, yerlerine yenileri oluşturuldu; ama alınan yeni darbeler bunları da dağıttı. Toparlanma-darbe kısır döngüsü içerisinde partileşme açısından ileri adımlar atmaya bir yana bırakalım, gerileme sürecine girmekten kurtulamadık.

Darbeler, sadece önderliğin ve kadroların büyük çoğunluğunun tutsak düşmesine ve örgütsel olarak çok geri ve güçsüz konuma gelmemize neden olmadı, aynı zamanda yenilgi psikolojinin günden güne daha etkili olmasına ve hemen her konuda ideolojide, mücadelede, taktiklerde vb. bir gerileyiş sürecine girmemize yol açtı. Mücadelenin ivmesi düştü, derinden derine ideolojiye inançsızlık başladı ve giderek bu, ideolojik belirsizliklere dönüştü. Kadroların kaybedildiği, ideolojik birliğin zayıfladığı koşullarda, partileşmenin ileriye doğru gelişen bir süreç olarak yaşanması elbette düşünülemezdi.

Cuntaya karşı her koşulda mücadeleyi sürdürmenin ve bir direnme hattı oluşturmanın birinci görev haline geldiği bu koşullarda, partileşme, ancak bu direnişin geliştirilip yaygınlaştırılabilmesine bağlı olarak ilerleyen bir süreç özelliği kazanabilirdi. 12 Eylül'ün zor koşullarına yetersizlikler ve eksiklikler içinde giren, kısa bir süre içinde art arda yenilen darbelerle büyük bir güç yitimi uğrayan hareketimizin, hem silahlı direnme çizgisini sürdürmesi, hem de buna bağlı olarak partileşme sürecini ilerletmesi nesnel olarak -imkansız demeyelim ama- çok güç hale gelmişti.

Peki yeniden ilerlemek nasıl olacaktı? Bu en başta, direniş hattında ne kadar sağlam tutunacağımızla ilgiliydi. Yenilginin ideolojik, politik, örgütsel çok boyutlu olumsuz sonuçlarını ortadan kaldırmak, faşizme karşı ülkede, yurtdışında, cezaevlerinde (bulunduğumuz her yerde) mücadeleyi yeniden yükseltmek, mülteci olmayı reddetmekten geçiyordu. Yani her alanda direnmeyi esas almayan hiçbir güç, bu ister bir parti olsun, isterse partileşme sürecindeki bir hareket veya grup olsun, yenilginin kendi nezdindeki yarattığı çok boyutlu olumsuzlukları kolay kolay aşamazdı. Zaten bu yüzdendir ki, bu süreçte direnme yerine ideolojik, politik, felsefi tartışmalarla zaman öldürenler, yenilginin etkilerinden, arınmak yerine daha çok kaos ve kargaşa içine düştüler. Önce hizipleşmelere, ardından da bölünmelere uğradılar. Nitekim oportünizmin bilinen kaderi de bu olmuştur.

Hareketimiz bu süreçte birçok insanını yitirdi. Şehit düşenler, tutsak edilenler oldu. Bunun yanında faşizmin baskılarına dayanamayarak, şubede, cezaevinde, mücadeleden kopanlar oldu. Ama şu veya bu yüzden ortaya çıkan bütün kayıplara rağmen, oportünizmin yaptığı gibi mücadeleyi ilerletmeyen soyut tartışmalar içine girmedi, bulunduğu her yerde gücünü direnişe seferber etti.

Hareketimizi yeniden yükseliş yıllarına hazırlayan, en zor koşullarda izlenen bir taktiktir. Özellikle cezaevlerindeki yoldaşlarımızın direnişleri, yenilgi psikolojisinin atılmasında etkili olmuş; devrimci coşku, harekete bağlılık, kendini feda etme vb. konularda motivasyon görevi görmüştür.

12 Eylül yenilgisinin, çok geniş ve kapsamlı uzun yıllar sürecek ideolojik-politik etkileri olduğu göz önüne alındığında, bu direnişlerin bir çırpıda ideolojik birliği yeniden pekiştirdiği ve partileşme sürecine atılım yaptırdığı gibi bir sonuca varılamayacağı da görülebilir. Direniş hattını sürdürmek, saflarımızdaki çözülmeyi engelleyen bir harç görevi görmüştür. Başka bir deyişle, yenilginin saflarımızdaki etkisinin derinleşmesi Önüne set oluşturmuş, yenilgi ideolojisinin kurumlaşmasını engellemiştir. (Bundan yenilginin bizi ideolojik boyutu ile hiç etkilemediği gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır, bugün bile 12 Eylül'ün etkilerinden bütünüyle arınabilmiş durumda değiliz.)

Bu direnişlerin anlamlı olduğu, yeniden inşanın bu direnişlerle yaşanan moral değerler temelinde gerçekleşeceği ne ölçüde bir gerçekse, bu dönemde aslanan eğilimin moral değerlerin yitirilmesi olduğu, birçok insanın faşizmin fiili saldırıları sonucu aktif mücadeleden uzaklaştığı ve direnişe ilgisiz kaldığı, giderek 12 Eylül'ün ideolojisinin etki alanına girdiği de bir gerçektir. Yaşanan tarihsel koşulları, M-L bir tarzda analiz etmekte güçlük çeken, oportünist ve

reformist kesimlerin teslimiyetçi ideolojilerinden etkilenen kimi insanlarımız da, saldırılar karşısında kararlı bir direnç gösteremediler ve direniş hattının oluşturulmasında etkin bir rol almayarak olumsuz eğilime güç verdiler. Her şeye ve tüm olumsuzluklara rağmen, yine bir "DEVİRİMCİ SOL olgusu" korundu ve yaşatıldı. İçi belli ölçüde boşaltılmış, hareket ruhu, davaya bağlılık, her koşulda mücadele etmek, kendini feda etme, yoldaşlık vb. konularda değer yitimine uğramış olsa da bu "DEVİRİMCİ SOL olgusu"nun yaşatılmış olmasıyla ki, hareketimiz, yeniden yükselişe geçmesinin asgari temeline sancılı bir süreç yaşamadan sahip olmuştur.

'85 sonunda alınan ricat kararıyla, partileşme süreci, kadrolaşma ve örgütsel inşayla birlikte esas olarak yeniden ilerleyen bir süreç karakteri kazandı. Ancak, aradan geçen 4 yıla rağmen çok yavaş ilerlediğimiz ve 12 Eylül'ün yarattığı etkilerden arınarak gerçek bir atılım noktasına gelemediğimiz bir gerçektir. Bunun nedenlerini ricat sürecini değerlendirdiğimiz bölümde ortaya koyduk.

Bugün "bunca deneyimli insan var, niçin hala partileşmedik" sorusunun cevabı, hareketimizin geçirdiği bu siyasi evrimin içinde aranmalıdır. 12 Eylül yenilgisi ve bu yenilginin ortaya çıkardığı, çok yönlü sonuçları gözardı ederek, '85 sonrası süreci 12 Eylül öncesinin basit bir tekrarı gibi algılayanlar, "çok insan olduğundan" hareketle, kısa sürede partinin hemen oluşturulabileceğini düşünmüş olabilirler. Oysa bu iki dönem hareketimiz açısından birbirinden tamamen farklı özellikler taşıyor. 12 Eylül öncesi genç ve tecrübesiz insanlara sahip olmamıza rağmen, devrimci bir ruh, coşku, atılganlık, kararlılık vardır. Bugünse; -'86 sonrası adım adım değişmeye başlamakla beraber-görünüşteki olgunlaşma ve yetkinleşmeye, deney ve tecrübe birikimine karşın ürkeklik, kararsızlık, heyecan yokluğu vb.'nin hala güçlü olduğu bir süreç yaşıyoruz. Hayat içinde sıkça görüyoruz; geçmişte direnmiş, cezaevlerinde sorumluluklar almış insanlar bir anda devrimcilikten vazgeçip düzeni tercih edebiliyor; devrimciliği tercih ettiğini söyleyip kısa süre sonra korku ve paniğe kapılarak yeniden düzene dönenlere de sıkça rastlanıyor. Yenilgiyle beraber güç kazanan sağıcılıktan etkilenerek radikalizmi yitiren, zaman zaman kendi çizgimizle oportünist çizginin nerede ayrışıp, nerede birleştiği kafalarında belirsizleşen, objektivist, liberal, ahlaki yozlaşmaya uğramış tavırlar sergileyen insanların saflarımızdaki yaygınlığı da ciddi boyutlardadır. Bir bütün olarak, 12 Eylül yenilgisinin etkilerinin saflarımızda hala güçlü olduğunu söylemek gerekiyor.

Kısaca, bugün örgüt bilinci gerilemiştir. Örgütlü hareket eden insan olma, disiplin ve sorumluluk duygusu taşıma, davaya bağlılık, kendini feda etme, hareket ruhu gibi devrimci bir örgüt için vazgeçilmez önem taşıyan özellikler zayıflamış; bunların yerine ürkeklik, kendini koruma, yalan söyleme, hareketi aldatma, düzende yaşama özlemi vb. gibi zaaflar almıştır. Bunları çok daha boyutlu olarak irdelemek ve ortaya koymak olanaklıdır; ama bu genel tablonun, hemen tüm yoldaşlarımız tarafından bilinen, görünen ve de çoğunun yaşadığı ve aşmaya çalıştığı sorunları içerdiğini düşünürsek, daha fazla uzatmanın gereği yoktur.

Özetle diyebiliriz ki, 12 Eylül yenilgisiyle birlikte "BİZ" denen olgu, yani "DEVİRİMCİ SOL olgusu" büyük oranda kimlik değişimine uğramış ve bu durum, '86'dan sonra olumluluğa doğru evrilsede daha önce değinilen çeşitli eksik, zaaf ve hatalar sonucu dönüşüm yeterince sağlanamamış, hemen hemen kadroların büyük çoğunluğunda çeşitli biçimlerde yansımaları bularak sürmüştür.

İşte bugün dışarıdan bakıldığında "çok adam var" değerlendirmesi, bir örgüt için vazgeçilmez özellikler olan hareket ruhu, davaya bağlılık, kendini feda etme, disiplin ve sorumluluk duygusu, ideolojik birliğin pratik içinde bir davranış birliğine ulaşması vb. özellikler dikkate alındığında "adam yok" değerlendirmesine dönüşüyor. Daha önce hareketin içinde bulunduğu duruma ilişkin "hem çok adam var, hem adam yok" şeklinde ifade edilen sözler bu tabloyu yansıtmaları için söylenmiş sözlerdir.

Kuşkusuz bugün eldeki insan malzemesiyle kurulacak bir partinin, her halükarda oportünistlerin partilerinden çok daha işlevli olacağı açıktır. Ama bu parti muhteva olarak ne THKP-C'yi aşan bir parti -ki bugün oluşturulacak bir parti THKP-C'yi aşmalıdır- ne de M-L bir parti olacaktır. Biz, adı "parti" olan bir partiden değil, sınıf savaşına önderlik eden, ülke genelinde politikalar üretip, bunları uygulayan, her gün biraz daha gelişen ve kitleleri savaştıran gerçek bir öncü partiden söz ediyoruz. Böyle bir parti, içinde bulunan zaafı durum aşılardan olanaksızdır. Daha başlangıçta zaafı kurumsallaştıracak bir parti, ileride hantallaşmaktan, muhtemel hizipleşmelerden ve bölünmeden kurtulamaz. Bundan partiyi idealize ettiğimiz ve her türlü zaaftan arınmış olarak gördüğümüz gibi bir sonuç çıkarılmasın. Parti de bünyesinde çeşitli zaafı taşıyacaktır ancak bunları aşacak bir dinamiğe sahip olduğu sürece zaafı belirleyici olmayacak, mücadeleyi kesintiye uğratacak bir boyuta ulaşmayacaktır.

Bunun için öncelikle deforme olan "BİZ" olgusunu yukarıdan aşağıya her boyutta yeniden şekillendirmeliyiz. Örgüt bilinci gelişmiş, örgütlü hareket etmeyi içselleştirmiş, disiplin ve sorumluluk duyguları güçlü, davasına bağlı ve onun için kendini feda etmeye hazır kadrolar yaratmak zorundayız. Böyle kadrolar olmadan savaşçı bir örgüt (parti) kurulamaz.

Parti normlarıyla değerlendirdiğimizde, bugün hemen her seviyede sorumluluk sahibi kadroların büyük çoğunluğu, hemen her gün "suç" sayılabilecek tavır ve davranışlar içine girebiliyor. Ve bu davranışlar yılların alışkanlıklarıyla, denetim dışı kalmasıyla kanıksanmış, adeta devrimci ilkelerin yerine geçmişlerdir. Bunu mutlaka değiştirmek, partili insanı, sorumluluğunun bilincinde olan insanı yaratmak zorundayız.

Suç işlemeyi olağanmış gibi gören, çoğu kez davranışının bilincinde bile olmayan insanlarla parti oluşturmaya kalkmak, hareketi bulunduğu noktadan ileriye değil, geriye götürecektir. Biz partili insandan, taşıdığı sorumluluğun gerçekten bilincinde olan ve hesabını veren insanı anlarız. Suç işleyen, disiplinsiz ve sorumsuz davranan, kararları uygulamayan, kolektif çalışmadan sıkılan, hesap vermekten kaçan, kendi hata ve zaafılarını görüp aşma yerine çok kolay biçimde başkalarını ve hareketini suçlayan, sorun çözme yerine

sorun yaratan insanı anlamayız.

Ülkemizin bir küçük burjuvalar ülkesi olduğu, buna paralel olarak küçük burjuva devrimciliğinin ülkemizde belirleyici olduğu sıkça yinelediğimiz bir olgudur. Küçük burjuva potansiyel içinde oluşan kadroların devrimci tercihi çeşitli nedenlere dayanır. Ama bu tercih, devrimciliğin içselleşmesi anlamına gelmez. Devrimcilik ancak mücadele içinde içselleşir.

Biz bunu, ülkemiz devrimciliğinin daha çok bir potansiyel devrimcilik olduğu şeklinde tanımlıyoruz. Dava adamı olma olayı yoktur; küçük burjuva devrimciliği olumsuzlukları sürekli olarak yeniden üretmekte, bu yüzden devrimci dönüşüm çok sancılı olmaktadır. Hareketimiz de bu genel olgunun dışında değildir. 12 Eylül gibi bir yenilgi sürecinin yaşanması, küçük burjuva yanlarımızın devrimciliğe dönüşmesini engellemiş, birçok insanın, devrimcileşme sürecini yeniden ve daha geri bir noktadan yaşamaya başlamasına neden olmuştur.

Başka bir ifadeyle, bugün küçük burjuva devrimciliğinin zikzak çizen devrimci yaşamı aşılma zorundadır. Bir an geliyor devrimcilik bırakılıyor, sonra yeniden başlanıyor. Bu olgu ister istemez kadrolaşmayı olumsuz etkiliyor. İstikrarlı bir devrimci yaşam olmayınca "dava adamı" olma anlamında bir birikim, bir güç oluşmuyor ya da zor oluşuyor.

İşte bugün partileşme açısından temel sorunumuz budur. Dönüşüm yapmak zorundayız. Potansiyel devrimcilik yerini dava adamı olmaya bırakmalıdır. Bu dönüşüm olmadan kurulacak parti, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, hareketi ilerletici değil, geriletici bir fonksiyon görecektir.

GELDİĞİMİZ AŞAMADA PARTİYE GİDEN YOL

Her ülkenin M-L'leri, kendi nesnel ve öznel koşullarına uygun farklı aşamalardan geçen ve farklı biçimler gösteren bir yol izleyerek partileşmişlerdir. Biz de, herhangi bir devrimci partinin oluşumunu dogmatik bir şekilde taklit ederek değil, kendi özgünlüğümüze uygun bir yol izleyerek partileşmek zorundayız. Başkalarını taklit etmekte ısrar edenlerin başarısız olması kaçınılmazdır.

Ülkemizde devrimci bir partinin esas olarak bir dizi ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik mücadeleler içinde büyüyüp gelişeceği ve şekilleneceği açık bir olgudur. Bunun anlamı, devrimci mücadelenin, adına ne dersek dielim her koşulda örgütlü ve iradi olarak sürdürülmesi gerektiğidir.

Hareketimiz, siyasi arenada yer alışından bu yana, -12 Eylül gibi bir yenilgi döneminden geçilmesine rağmen- hemen tüm süreci, merkezi örgütlülüğünü koruyarak, iradi ve örgütlü bir süreç olarak yaşamıştır. Kuşkusuz bu iradilik, kendi içinde yetersizlikleri taşımıştır. Güç yitimine uğranıldığı ve kendiliğindenciliğin etkili olduğu koşullarda, örgütlülük ve iradilik zaafa uğramış ve bu yüzden de partileşmenin ileriye doğru bir süreç olarak yaşanması mümkün olmamıştır. Başka bir deyişle, merkezi iradenin sürekliliğine karşın, partileşme süreci hareketimiz için sürekli ilerleyen bir süreç değil, inişleri çıkışları olan bir süreç olmuştur.

12 Eylül öncesi, mücadelenin yükseltilmesi ve yeraltı örgütlülüğünün gi-

derek şekillenmesiyle, oluşturmaya düşündüğümüz parti öncesi örgüt hedefine, 12 Eylül darbeleri ve doğan olumsuz sonuçları nedeniyle ulaşamadık. Süreç, 12 Eylül'le birlikte kesintiye uğradı ve ortaya çıkan olumsuzlukların giderilmesi daha önce belirtilen nedenlerden dolayı oldukça uzun sürdü; belli oranda hala da sürüyor.

Bugün, daha önce tanımlanan olumsuzlukları aşmak, ideolojik, politik, örgütsel, askeri... hemen her konuda atılım yaparak mücadeleyi yükseltmek ve parti hedefini yakınlaştırmak göreviyle yüz yüzeyiz. Bunun pratik adımları rıccattan çıkışa ilişkin alınan kararların hayata geçirilmesiyle atılmaya başlanmıştır.

Bu kararlar ışığında içinde bulunduğumuz eksik ve zaafları aşarak:

-Kadro birikimimizle orantılı olarak yeraltı örgütlenmesini organlaşma temelinde geliştirdiğimizde, en azından stratejik bölge ve alanlarda tamamladığımızda,

-Örgüt iradesini ideolojide, politikada, taktikte, günlük yaşamda hemen her konuda hakim kılabildiğimiz ve kolektif işlerliği yerleştirebildiğimizde,

-Kadroların eksik ve yetersizliklerini aşarak bir örgüt insanı sorumluluğu ve yetkinliğine erişmelerini sağladığımızda,

-Ülke genelinde gündemi belirleyecek ya da etkileyecek politikaları siyasi ve askeri boyutlarıyla pratiğe geçirebilecek bir kadrolaşma düzeyine ulaştığımızda,

-Merkezi düzeyde politika üretebilecek, her şart altında önderlik yapabilecek ve kendi içinden alternatiflerini çıkaracak, kısaca bir parti çatısını oluşturabilecek önder düzeyde bir liderlik kurumu yaratabildiğimizde,

-Siyasi pratiği çok yönlü geliştirerek yükselttiğimiz, silahlı eylem çizgisini hayata geçirebildiğimiz ve buna belli bir istikrar kazandırabildiğimizde,

Kısaca; Örgütlenmemiz ve mücadelemizde, politika ve taktiklerimizle, hemen her şeyimizle asgari anlamda gerçek bir yeraltı örgütü olabilecek bir olgunluğa eriştiğimizde, bugünkü işleyiş ve örgüt yapılanması dönüşüme uğrayarak nitelik sıçraması yapacaktır.

Bu aşamaya varıncaya kadar, örgüt merkez komitesi veya partileşme süreci merkezi organizasyonu, bu süreçteki tüm karar ve uygulamalardan sorumludur. Bu organizasyon, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da sürecin karakterine ve ihtiyaçlarına uygun olarak değişikliğe uğrayabilir ya da kendini çeşitli biçimlerde yenileyebilir. Ama partileşme aşamasına kadar tayin edici rolünü sürdürecektir, belirleyici ve yönlendirici olmaya devam edecektir.

Partileşme süreci merkezi organizasyonu, örgütsel gelişimin yukarıda belirttiğimiz çerçeve ışığında partileşme aşamasına gelindiğine karar verdiği noktada; kendi iradesi ve denetiminde, çeşitli bölge ve çalışma alanlarında ve askeri örgütlenme içinde yer alan örgüt sorumlularının ve yeni kadroların bir araya gelmesiyle oluşacak konferansı (meclis, kurul vb.) toplayarak örgüt iradesini bu organa devredecektir. Burada örgütün gelişimi ve nasıl biçimleneceği yeniden tartışılacak, örgütün geleceğine ilişkin kararlar alınacaktır. Geline aşamada, konferans en yetkili organ olarak, örgütü şekillendirme, yeni politikalar oluşturma, merkez organı değiştirme, parti olup olmamaya ka-

rar verme vb. tüm konularda kararlar alma yetkisini taşıyacaktı. (DEVİRİMCİ SOL kurulurken, benimsenen programda da aynı şey öngörölmüşdür.)

Konferansın toplanmasına kadarki süreçte partileşme süreci organizasyonunun belirleyici ve yönlendirici olması, bu sürecin iradi bir süreç olarak belli insanların ideolojik birliği temelinde başlatılmış olmasından kaynaklanıyor. Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerinin kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler. Bunun anlamı, istenilen nitelikleri taşımayan ya da ideolojik olarak farklı platformlara düşenlerin bu sürecin dışında kalacağı ve örgüt iradesinin onlarla paylaşamayacağıdır.

Partileşme sürecinin hedeflerine ulaşıldığı ve istenilen niteliklere sahip kadroların yaratıldığı aşamada, örgütsel iradenin her bakımdan birbirine güvenecek insanların oluşturacağı organ tarafından temsil edilmesinden doğal bir şey olamaz. Bu noktada hiyerarşinin şurasında ya da burasında olmak, şu veya bu görevi yapmak önemli değildir. Önemli olan, savunulan ideolojik siyasi hat doğrultusunda bir mücadelenin yürütölüyor olmasıdır.

Partileşme süreci organizasyonu konferansın toplanmasına kadar belirleyici ve yönlendirici olurken, bu süreçte, partileşme süreci esprisine uygun katılımcı bir işlerlik hayata geçirilecektir. İdeolojik birliği pekiştirici, eğitici bir işleyişi hakim kılmaya, çeşitli önemli gelişmelerde kadroların ve organların görüşlerini alarak politika ve taktiklerin belirlenmesinde kolektif üretimi sağlamaya, kısaca katılımcılığa önem verilecektir. Bundan her kararın kadrolara danışılarak alınacağı sonucu da çıkarılmamalıdır; ama önemli görölen konularda kadroların düşüncesini alma, eğilimleri göz önünde bulundurma yolu seçilecektir/seçilmelidir.

PARTİ KONUSUNDA SAFLARIMIZDAKİ İKİ YANLIŞ EĞİLİM

Yanlışı eğilimlerden biri, geçmişten bize kalan kötü bir miras olarak, partiyi nasıl ve ne zaman yaratılacağı belli olmayan, ulaşılması çok güç bir hedef olarak görme ve ona olmadık misyonlar yükleyerek abartmadır. Partiyi fetişleştirmede ifadesini bulan bu anlayış, aslında partinin oluşumunun kendiliğindenciliğe bırakılmasıdır. Bunun birçok nedeni vardır.

Bunların en başında, DY'nin kendiliğindenci mücadeleJe zemininde gelişmesini öngördüğü ve oluşumunu neredeyse devrim arifesine ertelediği parti anlayışının bizdeki izleridir. İkincisi; partinin oluşumu ve rolünün yeterince kavranamaması, örgütlü mücadele ve örgütlü yaşam konularında deneyimsiz ve genç olmanın getirdiği çeşitli düşüncelerdir. Üçüncüsü; on yıllardır kendilerine "büyük" sıfatlar verip bizi küçümseyen çeşitli oportünist ve revizyonist kesimlerin, M-L parti anlayışını yozlaştırmalarıdır. Bu kesimlerin kitlelerden kopuk, siyasi mücadeleden uzak konumlarına ve sık bölünüp parçalanmalarına bakarak, partinin böyle olmaması gerektiğinden hareketle ortaya çıkan idealize edilmiş parti düşüncesidir. Bunlara dördüncü bir faktör olarak da, hareketimizin siyasi evrimini yeterince bilmemenin, yaşadığımız süreçlerin özün karakterini görüp anlayamamanın ortaya çıkardığı, partiyi kolay kolay

ulaşılamayacak bir örgütlenme olarak görme düşüncesini ekleyebiliriz.

Parti konusundaki diğer yanlış yaklaşım ise, partiyi kağıt üzerinde bir program ve tüzükten ibaret sayan, basit, şematize bir örgüt gibi gören anlayıştır. Bu, açıkça savunulan bir düşünce olmaktan çok, üstü kapalı ifadelerle dışa vurulan ve özünde kendi ideolojimizin özümsememesi, içinde bulunduğumuz durumun tüm boyutlarıyla bilinmemesi ve görülememesi sonubu oluşturan bir eğilimdir. Bugün yer yer dile getirilen "Bu kadar insan var, niçin hala parti olamıyoruz" düşüncesinin kökeninde, partiyi oportünist ve revizyonist kesimlerin bu bakış açısıyla ele alma yatıyor.

Ülkemiz soluna egemen olan taklitçilik ve dogmatizm, onu birçok konuda olduğu gibi parti konusunda da, ülke koşullarını dikkate almayan bir anlayışla klasik şemaları aynen uygulamaya yöneltmiştir. Kuşkusuz M-L'lerin parti konusuna yaklaşımında evrensel düzeyde geçerliliği olan temel prensipleri vardır. Ama her ülkenin devrimci partisi, bu genel prensipler ışığında ülkenin kendi özgüllüğünü dikkate alarak biçimlenmek zorundadır. Çünkü örgüt anlayışı, devrim ve mücadele anlayışına doğrudan bağlıdır. Bu anlamda, çeşitli ülkelerde proletarya partileri, savunulan devrim ve mücadele anlayışına uygun olarak kendine özgü süreçlerden geçerek oluşmuştur.

Oportünizm bu gelişmeyi yadsıyarak, partileşmeyi sınıf mücadelesinden kopuk küçük burjuva aydın bakışıyla, bir grup insanın, genellikle sağdan soldan alınmış ve bir araya getirilmiş görüşlerden oluşan bir program ve tüzükten ibaret görmektedir. Bolşevik partisinin örgütlenme modelini evrensel bir şema olarak kabul eden oportünizm, bu şemadan yola çıkarak karikatürize parti anlayışına ulaşmıştır. Onlara göre aralarında ideolojik birlik olduğunu söyleyen bir grup insan, bir program ve tüzük temelinde anlaşıp bir "araya gelirse parti kurulabilir, bütün sorun budur.

Kuşkusuz bu şekilde de bir parti kurulabilir, ama hiçbir zaman ülkemizin koşullarına özgü, bizim anladığımız anlamda devrimci bir parti olamaz. Biz, bir tartışma kulübü ya da küçük burjuva tekkesinden değil, devrime öncülük edecek M-L bir partiden söz ettiğimize göre, böyle bir parti ancak mücadele içinde, kitlelere önderlik eden ve bizzat pratiği yönlendiren kadroların omuzlarında yükselebilir. Program ve tüzük niyetine sayfalarca yazı yazmak, M-L bir parti olmanın kıstası olamaz; bu olsa olsa mücadele dışına düşmüş küçük burjuva aydınlarının kendilerini tatmin etme yollarından biri olabilir.

Biz, bu iki-üç anlayışı da reddetmeliyiz. Biz, ne şekilsiz, ne, ne olduğu belirsiz kendiliğindenci parti anlayışını, ne de mücadeleden kopuk, şematize ve karikatürize edilmiş parti anlayışını savunmalıyız. Biz, partiyi, mücadele içinde bilinçli-iradi çabalarla şekillendirmen ve toplumsal muhalefete öncülük edecek bir güç olmasını sağlamalıyız. Parti, ne birkaç kişinin bir araya gelmesi ve "biz partiyiz" demesiyle, ne de toplumsal muhalefete öncülük ettiği ve iktidar alternatifi konumuna yükseldiği halde ısrarla "biz parti değiliz" demekle tanımlanabilir. Ve yine parti "kurduk" demekle kurulacak basit bir örganlaşma değildir; öngördüğü stratejiyi hayata geçirebilecek asgari birikim sağlanmadan ve halk kitlelerine önderlik edecek yetenek ve olgunluğa sahip olunmadan tanımladığımız türden bir M-L partinin oluşabilmesi güçtür.

Program ve Tüzük Sorununa Nasıl Bakmalıyız?

Oportünizm, taklitçi ve dogmatik karakteri gereği, örgütü, çeşitli partilerden aktarılmış program ve tüzükten ibaret gördüğü için, ülkemiz koşullarına uygun nasıl bir örgüt sorusuna, tıpkı bir mücadele, -nasıl bir devrim sorusunda olduğu gibi- devrimci bir cevap verememiştir.

Hiçbir program ve tüzük yalnız başına mücadeleyi yönlendiremez. En başta kavranması gereken budur. Gerçek programlar ve tüzükler kitlelerin mücadelesini örgütlediğimiz ve buna paralel olarak örgütsel şekillenmeyi yarattığımız süreç içerisinde ortaya çıkarlar. Bu anlamda devrimci bir hareketin program ve tüzüğü, esas olarak hayatın içerisinde ortaya çıkarlar. Bu anlamda devrimci bir hareketin program ve tüzüğü, esas olarak hayatın içinde şekillenir. Bu işlerliği reddeden, üç-beş aydının, temelinde güven ilişkisi olmayan ve "hak-hukuk" çerçevesinde ele aldıkları tüzüklerin ve mücadeleden kopuk programların hiçbir şey ifade etmediği yaşanan deneylerle defalarca kanıtlanmış ve artık, bu tüzük ve programlara kendileri de inanmaz olmuşlardır.

Bu sözlerden, bir örgütün program ve tüzüğünün olmaması gerektiği gibi bir düşünceyi savunduğumuz sonucu çıkarılmamalıdır. Bir programdan, "nasıl bir devrim" sorusuna verilen cevabı anlıyoruz. Bu anlamda hareketimizin her zaman bir programı olmuş, kitlelere anti-empyrist, ahti-oligarşik devrim hedefiyle gitmiştir. Bu hedeflerin açılımı farklı biçimlerde ayrıntılandırılabilir, geliştirilebilir. Nitekim bu da yapılmıştır. Ama kabul etmek gerekir ki, bu ayrıntılandırmanın hayata ne kadar uyup uymayacağını bugünden kestirmek güçtür. Zaten programları ayrıntılardan öte esas olarak "nasıl bir devrim" sorusuna verilen özlü cevap olarak görmek gerekiyor. Ve bu cevap ancak mücadele içinde kendini üreterek ve yeniden üreterek gerçek anlamını bulabilir.

M-L bir örgüt yaratma sorununu bir mücadele sürecinde sağlanacak kadrolaşma ve ideolojik birlik sorunu olarak değil de, lafızlarda birliği olan bir grup insanın bir araya gelişi olarak gören anlayış, gerçek anlamda ideolojik birlikten, örgütsel güvenden, hareket ruhundan yoksundur. Bu güvensizlik ve ideolojik birliğin sözde kavranışının getirdiği zaaf, dogmatik kafa yapısının da etkisiyle onları bu zayıflığı giderme çarelerini aramaya itmiştir. İşte "tüzük" tam da bu noktada bu zayıflığı giderecek bir araç gibi görülmüştür. Oysa mücadele içinde şekillenmemiş bir örgütte, örgüt bilincine ve iktidar sorumluluğuna sahip olmaktan uzak insanların davranışlarını ve zaafalarını hiçbir tüzük maddesi disiplin altına alamaz. Bu yüzdendir ki, Türkiye solunda kendine "parti" diyen ve bunu üstünlük belirtisi sayan tüm grupların, 12 Eylül yenilgisi ardından bölünüp parçalanmalarını o övünç kaynakları olan tüzükleri de engellememiştir. Tüzükleri onları ilerletici değil, geriletici bir rol oynamış, yaşam içinde değil, kağıt üzerinde belirlenen işleyiş ve kuralları en küçük sorunda subjektivizme düşülmesini, hizipleşmeleri ve giderek ayrılıkları engellememiştir.

Kadroları kızgın pratiğin içinde pişmeyen ve mücadele içinde oluşmayan bir örgütte devrimci temelde gerçek bir güven ilişkisi gelişemez. Ülkemiz so-

lundaki oportünist ve revizyonist örgütlerin bu temel zaafı, onları örgüt içinde "hak-hukuk" sorunlarını öne çıkarmaya, kendi birliklerini muhafaza etmek için konum ve yetki dağıtmaya, her türlü davranışı meşru gören liberalizmi savunmaya vb. götürüyor. Tüzük, bu pragmatist tutumların meşru güvencesi olarak ortaya çıkmakta ve süreç içinde örgütü içten içe kemirerek, gruplaşma ve hizipleşmelerin kaynağı haline gelmektedir. Bu tür örgütlerde kendi konumu ve yetkilerini korumak temelinde örgüt içi savaş hiçbir zaman bitmez: hizipçilik, komploculuk suçlamaları sık sık işitilir ve ayrılıkları, yeni ayrılıklar izler.

Bizim taklitçi ve dogmatik soldan, örgütsel işleyişi düzenleyen kurallar konusunda farklılığımızı ortaya koyan en temel ayrım noktalarımızdan biri budur. Biz, kadrolaşmayı mücadele içinde yaratmayı ve örgütü buna bağlı olarak şekillendirmeyi esas aldığımız için, örgüt insanları arasındaki ilişkinin temelinde pratik mücadele içinde kendini kanıtlamış olmanın yarattığı örgütsel güven vardır. Örgütsel işleyişe ilişkin kurallar da bu süreç içinde biçimlenecektir. Hiçbir tüzük, hayat içinde oluşan ve kalıcı gelenekler haline gelen güvene dayalı oluşmuş kurallardan daha güçlü olamaz.

Bizim partimizin hukuku, örgütsel işleyişin ve kuralların bir kağıt üzerinde biçimsel olarak belirlenmesi ile değil, bizzat hayatın içerisinde biçimlenen ve kurumlaşan işleyiş ve kuralların yazılı hale getirilmesiyle oluşacaktır. Başka bir deyişle, bizim ilişkilerimizin temeli, "hak-hukuk" çerçevesinde bir pragmatizmle değil, mücadele içinde oluşmuş örgütsel güvene dayanacaktır. Bu anlamda bizim kadrolarımız her türlü konum ve yetki, hak-hukuk tartışmasının dışında olmak zorundadırlar, eğer bu olmuyorsa ortada ciddi bir zaaf var demektir.

Devrimci bir örgütün işleyişi ve kuralları, hemen herkesin nüanslarla ayrıldığı ve çok bilinen, organlar ve yetkileri, üyeliğe alma ve çıkarma vb. gibi maddeleri kağıt üzerine dökerek hazırlanacak bir tüzükle sağlanamaz. Biz bunu kadrolaşmaya bağlı olarak partiye giden yolu hızla aştığımız aşamada kuşkusuz kağıt üzerine dökerek de yapacağız. Ama o aşamada kağıdın üzerine dökülenlerin anlamını içselleştirmiş kadrolara sahip olacağımız gibi, kurallarımız da hayat içinde anlam kazanmış ve örgütsel yaşamımızı disipline eden gelenekler haline dönüşmüş olacaktır. Kısaca biz, tüzüğün, neyi niçin yaptığını bilen, yani milyonlarca insanı yönetme bilincinde olan, birbirine kenetlenmiş kadrolara sahip olduğumuzda, mücadeleyi ilerletici bir işlev kazanacağına inanıyoruz. Tüzük, ona uyacak ve onun gerekli kıldığı özelliklere sahip yeterli sayıda insanın varlığı koşullarında anlam kazanır.

Aynı şekilde bizim örgütümüzde kadro ya da örgüt üyesi olmak, kağıt üzerine yazılı olan program ve tüzüğü onaylayıp onaylamamakla belirlenemez. Bizim insanlarımız kitlelerin çok yönlü mücadelesini örgütleyebildikleri ve devrimci gerçeğimizi kavrayabildikleri oranda kadrolaşabilirler ve örgüt üyesi olurlar. Bu süreç, disiplinsiz, kuralların işlemediği bir süreçte olmayacaktır. Merkezi ve iradi müdahalelerle yönlendirilen bu süreçte, kadrolaşmamıza bağlı olarak organlaşma sağlandıkça ve partiye doğru tırmandıkça, örgütsel şekillenmeye yönelecek, kendine özgü kurallı bir işleyiş hakim hale

gelecektir. İşte biz, örgütü, partiye doğru evrilen yolda adım adım şekillendirirken, tüzüğü de bununla orantılı olarak geliştirip biçimlendirecek ve sonuçlandıracğız.

PARTİLEŞME SÜRECİ VE POLİTİK MÜCADELE

Partileşme sürecinde politik mücadele sorununa nasıl yaklaşılmaması gerektiği konusunda saflarımızda yer yer belirsizlik taşıyan görüşlere rastlanabiliyor. Daha çok DY anlayışının bizdeki kalıntıları sayılabilecek bu düşünceler, partileşme sürecinde politik mücadelenin verilemeyeceği yanlış yargısına kadar varabiliyor. Bu yüzden bu soruna nasıl bakmamız gerektiği üzerinde kısaca durmakta yarar görüyoruz.

DY, savunduğı çizgi gereğı, partileşme sürecinde politik mücadelenin nasıl biçimleneceğı sorununa hiç eğilmedi, daha çok kendiliğindenci mücadeleye vurgu yapmayı yeğledi. Bu vurgular, "politik mücadele iktidar mücadelesidir. İktidar mücadelesine bir parti önderlik edebilir, o halde partinin olmadığı koşullarda politik mücadele verilemez" mantığı çerçevesinde temellendirildi; açık biçimde olmasa da örtülü ifadelerle partileşme sürecinde silahlı mücadele verilemeyeceğinin savunusu yapıldı.

DY, partinin politik, ideolojik, ekonomik-demokratik çok yönlü mücadeleyi yürütecek bütünsel bir organizasyon olması gerektiğini anlamayan "sol" çizginin eleştirisi adına kendi sağcı anlayışını gizleme yolunu seçti; sonunda ülkemizde, partileşme sürecinde PASS perspektifinde bir mücadelenin sürdürülmesini reddetme noktasına geldi. Silahlı mücadele konusuna vurgu yapmak yerine, gerilla fokoculuğunun silahlı mücadele içinden partinin çıkacağını savunduğunu, partinin çok yönlü mücadelenin bir organizasyonu olduğunu reddettiğini, dolayısıyla partinin fonksiyonlarını da reddettiğini anlatarak (ki bunlara kimsenin bir itirazı olamaz), buradan hareketle, adeta partileşme sürecinde silahlı mücadelenin esas alınamayacağını kabul ettirmek istedi. Yani fokocu çizgiyi eleştirme adına kendi sağ görüşlerini yerleştirmeye çalıştı.

Proletaryanın iktidar mücadelesinde ona rehberlik edecek öncü müfrezenin parti olduğu M-L'nin en temel ilkelerinden biridir. Ve yine M-L bir partinin öncülüğü olmaksızın proletaryanın kendi iktidarını kurup sınıfsız topluma yürüye bilmesi olanaklı değildir. Ama bu evrensel ilke, partinin henüz oluşturulmadığı koşullarda mücadele etmemenin teorisi haline getirilemez. Asgari örgütlenmeye sahip her güç, henüz parti olmasa da, sürece iktidar perspektifiyle bakmalı, partileşmeye, bu süreç içinde ülke koşullarına uygun bir mücadele yürüterek, bu mücadele içinde ulaşmalıdır. Daha özet bir ifadeyle parti, iktidar perspektifli bir mücadele içinde şekillenmelidir.

DY pratiğı, "partisiz iktidar alternatifi olunmaz" ilkesinden hareketle kitlelerin iktidara karşı mücadelesinin kendiliğindencilige bırakılmasının ve partiyi de bu kendiliğindenci gelişmenin bir türlü ulaşılamayacak hedefi olarak görmenin tipik bir ifadesidir. DY'nin partileşme sürecine ilişkin zaman zaman laflarlarda farklı şeyler söylemesi, bu süreci iradi bir süreç olarak tanımlaması fazla önemli değildir. Ki DY, pratikte, somut biçimde ortaya çıkan sağ kendiliğindenci anlayışını teorize etme çabalarına girmiş ve bugün geçmişte satır ara-

larına sıkıştırarak ifade edebildiği bu anlayışını açıktan savunur hale gelmiştir.

Her devrimci partinin oluşum süreci, bulunduğu ülkenin nesnel koşulları ve yaşanan dönemin öznel koşulları tarafından belirlenir ve bunlar ülkeden ülkeye farklılıklar gösterebilir.

Bizim gibi ülkelerde partiler, faşizmin sürekliliğinden ötürü baskı ve terör koşullarında oluşmak zorundadır. Emperyalist bağımlılığın yarattığı çarpık kapitalist yapı yoğun sömürü ile yaşayabilmekte, bu yüzden de iktidarlar varlıklarını sürdürürebilmek için baskı ve terörü esas almaktadırlar. Çeşitli nedenlere bağlı olarak burjuva demokrasisini andıran kurumlarının bulunması, bazı hak ve özgürlüklerin olması, yadsınmaması gereken faktörler olmakla beraber, bunlar, sürdürülecek mücadelenin temel biçimini belirleyecek olgular değildir. Aslolan faşizmin sürekliliğidir ve dolayısıyla partileşmenin de faşizmin bask ve terör koşullarında sürdürülecek mücadele içinde gerçekleştirilmesi gerektiğidir.

Bundan çıkarılması gereken sonuç, faşizm koşullarında, partiyi oluşturmak için gerekli olan ideolojik birliğin sağlanması ve yeterli sayıda ve nitelikte kadronun yaratılması sorunun, barışçıl veya fazla sert olmayan koşullar içinde çözümlenmesine olanak olmadığıdır. Ülkemiz özgülnüne baktığımızda, kısa süreli bazı ara dönemler hariç, baskı ve terörün hep tayin edici olgu olduğunu görürüz. Öyle ki, halk kitlelerinin kendiliğinden yükselen demokratik muhalefeti bile -ve hatta cılız burjuva muhalefeti bile- hep baskı ve terörle bastırılmıştır. Faşist terör, baskı ve yasaklar, özgürlüklerin kısıtlanması hep gündemde olmuştur. Bu koşullarda düzen aleyhtarı mücadele vermek isteyenlerin iktidarın şiddetine maruz kalmamaları düşünülemez. İşte bu şiddet, izlenecek yolun belirlenmesinde temel etkidir ve daha baştan düzen kurumlarının dışında silahlı şiddeti esas alarak örgütlenmeyi zorunlu kılar. Burada proletaryanın iktidar savaşına partinin öncülük etmesi gerektiği ilkesini gözden uzak tutmadan ve bunun daha da önem kazandığının bilincinde olarak, partileşmeye giden yolu ve partiyi, ülke koşullarının özgünlüğü içinde ele alıp biçimlendirmek ve bu özgünlüğünün getirdiği mücadeleyi hayata geçirmenin taşıdığı önemi vurgulamak istiyoruz.

Türkiye devrim tarihinin son 20 yılı bu konuda herkese bir şeyler öğretmiş olmalıdır. Silahlı mücadeleyi reddederek halk kitlelerini örgütleyebileceğini ve iktidar için seferber edebileceğini düşünenler hep yanlış ve iflas etmişlerdir.

Bugün de barışçı yöntemlerle kitleleri örgütlemeye çalışanların bir arpa boyu yol alamadıkları, en küçük hak arama eyleminin devletin zoruyla yüz yüze geldiği, kitleleri örgütlemenin temel yolunun silahlı mücadeleden geçtiği açık biçimde görülüyor. Öyle ki, geçmişte silahlı mücadeleyi "küçük burjuva terörizmi" ilan eden kimileri, bugün tam tersi biçimde silahlı mücadeleye vurgu yapma gereği duyuyorlar.

Ülkemizin son 20 yıllık tarihsel kesitinden çıkarılacak en özlü ders, her koşulda silahlı mücadele verecek biçimde örgütlenmek, her türlü politik, ideolojik, ekonomik-demokratik mücadeleyi bu odakta şekillendirmek gerektiğidir.

Kişileri örgütlemeye yönelen devrimci bir hareket, karşısında iktidarın şiddetini bulacağını bilerek hareket etmek ve kendini nasıl tanımlarsa tanımlasın, örgütlü ve iradi bir güç olmak zorundadır. Örgütlü ve iradi bir güç olma sorunu, ideolojik birlik, kadrolaşma, partileşme vb. söylemlerle yadsınamaz ve uzun yıllara ertelenemez. Kuşkusuz bu örgütlülük ve iradiliğin nasıl sağlanacağı, niteliğinin, gücünün, rolünün ne olacağı tartışılabilir. Söylemek istediğimiz, ülke koşullarında en genelde devrimci mücadelenin şiddet esasına göre biçimleneceği ve kitlelerin mücadelesine önderlik etmeye çalışan herkesin iktidarın şiddetini üzerine çekeceğini bilerek örgütlenmesini buna göre yapması gerektiğidir.

Bu perspektif ışığında, her kim olursa olsun, önüne partileşme programını koymuşsa, partileşme sürecini iktidar mücadelesinin verilmediğinden hareketle, silahlı şiddete gerek olmayan bir süreç olarak tanımlayamaz. Bu en başta politik mücadelenin devrimci bir örgütün varlık koşulu olduğu gerçeğinin yadsınması anlamına gelir. İkinci olarak da, ülke koşullarını gözardı etmeyi getirir.

DY oportünizmi, kendiliğindenci partileşme süreci tanım ve pratiği içerisinde örgüt ve politik mücadele kavramlarını belirsizleştirmiş; örgüt denince sadece partiyi, politik mücadele (özellikle silahlı mücadele) denince de, partinin öncülüğünde neredeyse devrimin hemen öncesini ifade eden bir silahlı mücadele çizgisini empoze etmeye çalışmıştır.

Sorun, parti olgusunu, politik mücadelenin parti öncülüğünde verilmesi gerektiğini yadsımak değildir. Sorun, parti öncesi nasıl bir mücadele verileceği ve bu mücadelenin hangi araçlarla sürdürüleceğidir.

"Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi" ile "THKP-C ve 'İlk Sapma' broşürlerinde, DY'nin kendiliğindenci partileşme süreci anlayışına ve bu süreçte politik mücadeleye bakışına yönelik eleştirilerimiz '83 değerlendirilmesinde daha bir netlik kazanarak devam etti. Bu değerlendirmede "siyasi bir örgütün varlık şartı(nın) ancak siyasi mücadele ile mümkün olacağını" belirtiyor ve ardından da bazı belirlemeler yapıyorduk:

"Partiyi oluşturma sürecindeki asgari örgütlü bir hareket, kendi stratejik çizgisi perspektifinde mücadele etmek zorundadır. Bu mücadelenin şeklini, içinde bulunulan objektif koşullar tayin eder. Ve bu süreçteki bir hareketin, şartlar karşısındaki iradiliği partiye nazaran geri ve zayıftır. Tüm bunlara rağmen devrimci bir hareket, yeterli subjektif koşullara sahip olmamasına rağmen kendi boyutunun üstünde bir mücadele çizgisi koymak zorunluluğuyla baş başa kalabilir. (...)

Devrimci bir hareket, partileşme sürecinde, PASS'ı hayata geçirme durumunda olmasa bile bu bakış açısıyla hareket eder." Bu tespitlerden çıkan sonuç, DY'den teorik kopuşun temelde sağlandığıdır. Ancak bunun tam olarak özümsemişliğini söylemek güçtür; saflarımızda hala DY ideolojisinin ve kültürünün izleri bulunuyor. Örneğin, politik mücadelenin siyasi bir örgütün varlık koşulu olduğu, partileşme sürecinde de örgütlü ve iradi bir hareket olmanın zorunluluğu, örgütlenme ve mücadeleye PASS

perspektifiyle bakmak gerektiği, iktidar alternatifi olabilmenin partiyle mümkün olabileceği gibi genel doğrular içerik olarak iyi özümsemişi için; parti olmadan politik mücadelenin silahlı biçimlerine başvuramayacağı veya çok zorunlu koşullarda başvurulabileceği gibi yanlış anlayışlar belirebilmiştir. PASS perspektifiyle hayata bakmanın ne anlama geldiği silikleşmiş, bulanıklaşmış; örgütlü bir hareketin (parti olsun ya da olmasın) kitlelere iktidar perspektifiyle gitme, onları iktidarı almaya çağırma ve bu yönde mücadele etme düşüncesi, yerini "nasıl olsa parti değiliz, iktidar alternatifi değiliz" diye kısırlığa, silahlı mücadelenin örgütlenmesinde geriliğe bırakmış ve bu durum parti ve silahlı mücadelenin fetişleştirilmesini doğurmuştur. Partinin her şeyi bir anda değiştirecek bir araç olarak kavranması ve abartılması bunun sonucudur. '83 değerlendirmesinde partiyi tanımlarken şöyle demiştik:

"...biz iktidardan sadece politik iktidarın ele geçirilmesini anlamıyoruz. Bu yüzden partiden iktidarı ele alıp anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimini kesintisiz devrim stratejisi ile sınıfsız topluma kadar götürebilen bir yapıyı, Marksist-Leninist bir teoriyle donanmış kitlelere her şart altında önderlik edebilecek ve sosyal dönüşümleri sağlayabilecek bir örgütü anlıyoruz."

Burada partiye verdiğimiz önemi vurgularken, parti olmadan iktidar mücadelesi verilemeyeceğini ileri sürüyor değiliz. Dünyada parti olmadan iktidarı alan hareketler de var. Bizim üzerinde durmak istediğimiz partiye özel bir önem vermek gerektiği, ama partinin olmadığı koşullarda, partiyi yaratma temel görevini yadsımadan PASS perspektifinde bir mücadelenin yürütülmesi gerektiğidir.

Partiye verdiğimiz önemi yansıtmayı açısından '83 değerlendirmesinde yer alan şu sözler de dikkat çekicidir.

"...bugün dünyada siyasal mücadele veren ve kendisine parti dememekle birlikte, yanlış parti anlayışlarına sahip veya mücadeleyi "sınıfsız bir toplum" nihai amacına yönelik olarak değil de subjektif olmasa da objektif olarak "ulusal" bir platformda sürükleyen birçok hareket vardır. Ve bunların iktidarı aldıkları görülüyor. Ama bu örgütlerin temel özellikleri ulusal kurtuluş hedefine yönelik olmaları ve askeri örgütlenme nitelikleridir. Bu hareketlerin sosyal dönüşümleri sağlamaları güç olasılıktır. Biz, bir ulusal devrimden değil, komünizme varacak bir devrimi göğüsleyecek partiden bahsediyoruz. Bizim anladığımız "komünist partisi" budur." Bizim parti konusuna bu şekilde bakmamız, onu fetişleştirdiğimiz şeklinde yorumlanamaz. Biz partinin önemini yadsıyan anlayışları eleştiriyoruz ama aynı şekilde onun yaratılması sorununu kendiliğindencilığe bırakarak ve "partileşme sürecini yaşıyoruz" adına iktidar perspektifli mücadelenin yadsınmasına da karşı çıkıyoruz. Asgari örgütlenmeye sahip olan her hareket, kendi varlık nedeni olan politik mücadeleyi sürdürmek, ülkemiz özgülünde PASS perspektifinde örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır. Mevcut örgütlenme ile nasıl olsa silahlı savaşı yürütüyoruz türünden düşüncelerle partinin gerekliliği ve önemi yadsınamayacağı gibi, parti henüz oluşturulamadı diye

politik mücadelenin yadsınması da söz konusu olamaz.

Bizim bu düşüncemiz (yani partileşme sürecinde iktidar alternatifiyimışçesine hareket etmek) parti olgusunu yadsıma ya da parti öncesi örgütle partiyi özdeşleştirme anlamına da gelmiyor. M-L bir parti, daha önce de vurguladığımız sınıfsız toplumu inşa etme gibi bir görevle karşı karşıyadır. Bizim gibi ülkelerde böylesi toplumsal ve sosyal dönüşümü sağlayacak nitelikte -bir kural olmamakla beraber- nesnel koşulların değişmesiyle iktidarı alabilecek bir misyonu oynayabilirler. Bunun dünyada yeterince örneği vardır. Ama bu durum, bizim için, parti olgusunu daha da önemli ve vazgeçilmez kılıyor. Nesnel koşulları kendi irademizle belirleme durumunda olmadığımıza göre, bir olasılık olarak da olsa, sosyal dönüşümü sağlayacak nitel ve nicel bir güce ulaşmadan iktidarı alma koşullarıyla yüz yüze gelmek istemiyorsak, partiyi yaratma sorununa özel bir önem vermeliyiz.

Kısaca özetlersek; partileşme süreci yaşanıyor diye iktidar perspektifli politik mücadeleyi reddedemeyeceğimiz gibi, partiyi yaratma görevi ile iktidarı alma mücadelesini karşı karşıya koyamayız. Pratik iktidarı alma mücadelesi içinde şekillenecek, bu sağlandığı ölçüde iktidar mücadelesi de yoğunluk kazanacaktır.

Partileşme sürecinde politik mücadeleye nasıl bakmamız gerektiği konusunda bütün bu anlattıklarımızdan sonra, bu süreçteki silahlı mücadeleye klasik bir silahlı mücadele ya da gerilla savaşı veya silahlı propaganda deyip demememiz de fazla önem taşıyor. Bu tür tanımlar, bizim bakış açımızı yansıtıldığı ölçüde anlamlı olabilir.

GERİLLA ORDUSUNUN ÇEKİRDEĞİNİ BUGÜNDEN YARATMALIYIZ

Daha önce de belirttiğimiz gibi, partileşme sürecinde hayata, mücadeleye PASS perspektifiyle bakmak gerekiyor. Bunun anlamı temel mücadele biçimi olan silahlı mücadelenin bu süreçte de örgütlenmeyle orantılı olarak ve de koşulların belirleyiciliğinde, uygun taktik ve yöntemlerle sürdürülmesi gerektiğidir. Bu noktada doğal olarak bunu uygulayacak örgütlenmelere sahip, olma sorunu gündeme geliyor.

Halk savaşının yaygınlık kazanarak geniş kitle katılımının sağlanacağı aşamaya ulaşabilmesi için başından itibaren gerilla ordusu diyebileceğimiz bir askeri örgütlenmenin yaratılması zorunluluğu silahlı mücadeleyi savunan hemen herkes tarafından kabul edilen genel bir doğrudur. Bunu, partinin kumandasında bir cephenin yaratılması diye de ifade edebiliriz. Bizim açımızdan sorun, partinin olmadığı koşullarda bu konuya nasıl yaklaşılması gerektiği, silahlı mücadeleyi sürdürecektir örgütlenmelerin nasıl şekilleneceğidir.

Bizim gibi ülkelerde cephenin başlangıçta geniş kitlesel katılımı olarak değil, içinde savaşçıların yer aldığı dar bir örgütlenme olarak şekilleneceği ve buna bağlı olarak askeri bir örgütlenme karakteri taşıyacağı; silahlı mücadelenin gelişmesi ve kitlesel katılımın gerçekleşmesiyle cephenin genişleyeceği ve çeşitli halk sınıf ve tabakalarının birliği ve ittifakı haline dönüşeceği; bu

aşamada esas olarak askeri bir örgütlenme vasfını korusa da ayrıca demokratik ve siyasi platformda da bir şekillenmeye sahip olacağı vb. konularına çeşitli yazılarımızda çokça değindik. Bugün cephenin yaratılmasından söz ederken, anlaşılması gerekenin bir savaşılar cephesi olduğunu yinelemeye herhalde gerek yoktur.

"Birlik Sorunu" broşüründe bu konuya ilişkin söylediklerimiz açık ve çarpıcıdır:

"...bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde cephe iki biçim kazanır: -Öncü savaşı aşamasında, parti elemanlarının birfiil savaşı olduğu, savaşıların cephesi

-Geniş halk kesimlerinin birliğini ifade eden devrimci halk cep-

Şüphesiz bu iki biçim, özde, birbirinden mekanik biçimde ayırlamaz. Tersine savaşıların cephesi devrimci halk kesiminin, öncü savaşı dönemindeki biçimini ifade eder. Savaşıların cephesi, devrimci halk cephesini yaratır."

Aynı şekilde "DEVİRİMCİ SOL Savunmasında da "Ülkemiz koşullarına ve temel mücadele biçimine bağlı olarak cephe, esas olarak bir askeri örgütlenme olacaktır" diyorduk. (Bu konuda daha geniş bilgi çeşitli yayınlarımızda mevcuttur.)

Soruna bu perspektifle yaklaştığımızda, bugün partiyi yaratmayı hedeflerken, cephenin nüvelerini atma ve cephenin ilk hali olacak savaşılar cephesini yaratma gibi bir hedefimiz de olmalı ve bunun için çaba göstermeliyiz. Partileşme sürecinde, mücadeleye PASS perspektifiyle bakan ve politik-askeri bir örgüt olma iddiası taşıyan bir hareketin, bu süreçte silahlı mücadeleye göre biçimlenmesi ve silahlı mücadeleyi sürdürecektir uzmanlaşmış örgütlenmelere yönelmesi, gerekli ve zorunludur. Nasıl her alanda örgütleniyor ve organize oluyorsa, silahlı mücadelenin gerekli kıldığı uzman kadrolar kendi kendine yetişmeyeceği gibi, silahlı mücadele için zorunlu olan cephe ya da gerilla ordusu da kendi kendine oluşmayacaktır. Kısaca sorunu, politik-askeri bir örgüt yaratma perspektifinde ele almalıyız. Bunun birinci anlamı, başından itibaren silahlı savaşa göre örgütlenmektir. İkinci anlamı, her alanda, o alana özgü örgütlenmeleri adım adım inşa etmemiz gerektiğidir. Üçüncü anlamı da, kadroların hangi alanda olursa olsun, birer savaşı gibi yetiştirilmesi, savaşı bir ruhla donatılması, yeri geldiğinde eline silah alıp savaşabilecek durumda olmasıdır. Tüm komite ve hücrelerde yer alan kadroların aynı zamanda bir savaşı olması gerektiğini söylememizin nedeni budur.

Politik-askeri bir örgüt, çok yönlü mücadeleye önderlik edecek, siyasi mücadelenin çok yönlü görevlerini yerine getirebilecek bir örgüt olarak, hem silahlı mücadeleyi, hem de kitlelerin mücadelesini tek bir kurmaylık tarafından yönlendirebilen bir örgüttür. Böyle bir yönlendiricilik, her alanda uzmanlaşmış kadrolara ve örgütlere sahip olmadan olanaklı değildir. Burada kavranılması gereken temel halka, farklı karakterde örgütlenmeler (silahlı ya da kitle örgütlenmeleri) yaratırken, tüm örgütlenmelerin silahlı mücadeleye tabi olarak, onu besleyen ve güçlendiren bir eksenle ele alınması gerektiğidir.

Dünya devrim mücadelelerine (özellikle Latin Amerika devrimci mücadelelerine) ilişkin pek çok yayında politik-askeri örgütten ne anlaşılması gerektiği konusunda çok açık ve net tanımlar yapılıyor. Silahlı mücadeleyi temel alan örgüt ya da partilerinin kendilerini politik-askeri örgüt olarak tanımladıkları, birçoğunun çeşitli isimlerle anılan (ordu, cephe, birlik, halk güçleri vb.) askeri örgütlenmelere sahip oldukları, hatta El Salvador örneğinde olduğu gibi silahlı mücadelenin partinin kurmaylığında ordu, gerilla, milis gibi örgütlenmelere dayanılarak sürdürüldüğü biliniyor.

Bizim bakışımız da temelde farklı değildir. Elbette ülkemizin özgün koşullarını ve içinde bulunduğumuz aşamayı dikkate almak zorundayız. Biz halk kitlelerini genel bir ayaklanmaya götürecek uzun süreli bir halk savaşı çizgisini izleyeceğiz. Partileşme sürecinde de, iktidar alternatifiyimşiz gibi kitleleri örgütlemeye ve mücadeleye kazanmaya çalışacak, silahlı mücadeleyi öznal ve nesnel koşullarımıza uygun biçimde hayata geçireceğiz. Bunun için savaşçılar cephesinin nüvesi olacak gerilla ordusunun çekirdeğini bugünden oluşturmak gibi bir görevle yüz yüzeyiz.

Bu noktada kendi mücadele deneylerimizden çıkarmamız gereken dersler olduğunu da unutmamalıyız. 12 Eylül öncesinde partileşme sürecinin başlangıcında olan hareketimizin, silahlı eylemleri gerçekleştiren kadrolarıyla diğer politik faaliyetleri sürdüren kadrolarının aynı insanlar olması, o sürecin ortaya çıkardığı nesnel bir zorunluluktur; ancak bugün aynı durum geçerli olmaz ve bu anlamda hayatın ihtiyaçlarına cevap verecek daha yetkin bir örgütlenmeye yönelmek şarttır.

12 Eylül öncesi, hareketimizin henüz ortaya çıktığı, ciddi bir kadrolaşmaya sahip olmadığı bir süreçti. Örgütsel şekillenmenin kadrolaşmaya bağlı olarak yürüyeceği bir süreç yaşanmadan her alanda yetkinleşmiş örgütlenmelere sahip olmayı düşünemezdik. Öte yandan, anti-faşist mücadelenin dayattığı zorunlu görevleri yerine getirmeksizin bir kadrolaşma yapmak da mümkün değildi. Anti-faşist mücadele içinde yeni insanlara güvenerek ve görev vererek hareket etmeye, süreci kendi nesnelliği temelinde aşmaya ve sonunda politik-askeri nitelikte bir örgüt olmaya çalışmalıydık.

Bu bakış açısıyla anti-faşist çatışmanın yaygınlığına paralel olarak hayatın dayattığı ihtiyaçlar temelinde sürece müdahale edildi ve gerilla birlikleri yerine FTKSME diye adlandırdığımız yerel nitelikte silahlı ekip örgütlenmelerine gidildi. Bu örgütlenmeler içinde genç ve deneyimsiz insanların hem politik bir kadro, hem de silahlı bir savaşçı olarak yetiştirilmesi amaçlandı. Anti-faşist çatışma koşullarında hem hayatın ihtiyaçlarına cevap vermek, hem de ileri örgütlenmelere yönelmek için gerekli olan insan unsurunu yaratabilmek bakımından, dönemin koşullarına ve kendi öznal durumumuza en uygun adım buydu; bunda başarılı da olduk. FTKSME'ler hareketimizin o süreçteki kadro okulları oldu, pek çok yeni kadro bu ekipler içinde yetişti. O günkü koşullarda iktidarın güçsüzlüğünden ve dejenerasyonundan dolayı anti-faşist çatışma temelinde süren silahlı mücadeleyi bu tür örgütlenmelere dayanarak sürdürebilmek olanaklı oldu. Objektif olarak bu örgütlenmeler, gerilla birliklerinin fonksiyonunu da üstlendiler. Ancak mücadele anti-faşist çatışma temelin-

den çıkıp doğrudan devleti hedefleyen bir zemine doğru kaymaya başladı. Burada, yeni ve daha yetkin silahlı örgütlenmeler de kendini dayattı. Hareketimiz bu süreci SDB olarak tanımladığı ve FTKSME'lere göre daha yetkin ve ileri nitelikte merkezi örgütlenmeler yaratarak aşmayı hedefledi. 12 Eylül'ün hemen öncesinde, tek tek merkeze bağlı olan sınırlı sayıda SDB örgütlenmesine sahiptik ve henüz bu örgütlenmeler merkezi bir askeri örgütlenme kapsamında ayrı bir organizasyona dönüştürülmüş değildi. SDB içinde yer alan kadrolar, değişik alanlarda politik çalışmaların içinde yer alan, bu alanların yöneticileri ya da ileri unsurlarından oluşuyordu.

Bugün, merkezi, ülke genelinde politik sonuçlar yaratacak, giderek yaygınlaşacak bir silahlı mücadele, 12 Eylül öncesinin bu tür örgütlenmelerini tekrar ederek sürdürülemez. Politik vasıfları gelişmiş ileri insanlardan oluşan sınırlı sayıda SDB örgütlenmesi ve bunların ayrı ayrı merkeze bağlı olarak düzenlenmiş işlerliği içinde, ancak sınırlı işler yapılabilir. Oysa silahlı mücadeleyi temel alan bir örgütün gelişkin bir silahlı örgütlenmesi de olmak zorundadır. Giderek gelişen ve yaygınlaşan bir silahlı mücadele, şimdiden, içinde bizzat örgüt üyelerinin yer aldığı, kendi alanında uzmanlaşmaya yönelen ve kendini sürekli geliştiren, kendi iç disiplini oluşturmuş, merkezi bir işlerliğe sahip, hareketin merkezi denetimi ve yönetiminde bir askeri örgütlenme yaratarak ve zaman içinde bu askeri örgütlenmenin bir gerilla ordusuna dönüşmesini sağlayarak sürdürülebilir.

Bu anlamda geçmiş süreçte kendi içinde nesnelliği olan ve o günkü koşulların özgünlüğü içinde ortaya çıkmış silahlı örgütlenme biçimlerini bugün aynı şekilde taklit etmekten kaçınmak, silahlı örgütlenme sorununu, politik-askeri bir örgütün kavrayışı çerçevesinde ama günümüzün ihtiyaçlarına uygun biçimde ele almak gerekiyor. Bu, SDB ve FTKSME türü silahlı örgütlenmeleri yadsımak değil, onları yeni bir yaklaşımla ele almak gerektiği anlamına gelir. En başta, silahlı ve politik örgütlenmelerin iç içe geçmesi durumuna son vermek gerekiyor. Bu durumun, gizliliğin sağlanamaması, darbelerle açık hale gelme gibi sonuçları gözardı edilemez ve en önemlisi geçmişteki silahlı örgütlenmeleri tekrar ederek mevcut süreci aşmamız ve siyasi mücadelede daha cüretli adımlar atmamız artık mümkün değildir.

Merkezi bir askeri örgütlenmeye giderken, çalışma alanları ve bölgelerde ayrıca silahlı birlikler oluşturmaktan vazgeçmeyeceğiz. Silahlı mücadeleyi temel alan, politik-askeri nitelikte bir parti yaratmaya çalışılırken, tüm örgütlenmeleri silahlı mücadeleyi geliştirme temelinde ele alacağımız için, politik örgütlenmelerin (çalışma alanları ve bölgelerdeki komitelerin) yetkinleşmesine bağlı olarak, geçmişteki FTKSME'ler gibi yerel nitelikte, giderek milis fonksiyonu görecektir yaygın silahlı birlikler yaratmaya da önem vereceğiz. Bu silahlı birlikler, kendi alanlarında yerleşik olacak, başka işlevler de göreceklidir. Ve her şeyden önce, merkezi askeri örgütlenmemiz için savaşçı kaynağı olacaklardır.

Bugün silahlı örgütlenme konusunda attığımız adımlarla, 12 Eylül öncesinde silahlı örgütlenmeleri kıyasladığımızda şöyle bir paralellik kurabiliriz:

12 Eylül öncesinde, SDB ve FTKSME'de ifadesini bulan silahlı ekipleri-

miz içinde yer alan insanlarımız, aynı zamanda politik çalışmanın diğer biçimlerine de katılıyor, ekip örgütlenmesi yanında politik örgütlenmenin içinde de yer alıyordu. Bu, kaçınılmaz olarak silahlı örgütlenmelerle diğer örgütlenmelerin iç içe geçmesi sonucunu doğuruyordu.

Bugün SDB'lerde yapılan temel değişiklik; diğer örgütlenmelerle iç içeliğe son verip merkezi askeri örgütlenmeye dönüştürülmeleridir. Bu sayede askeri uzmanlıkta gelişme ve de gerilla örgütlenmesinin yaratılması ve yaygınlaştırılmasının koşulları sağlanmıştır. İkinci değişiklik; SDB'lerde yer alacak insanların vasıfları ile ilgilidir. Askeri örgütün sorumluları geçmişte SDB içinde yer alan insanlar gibi politik vasıfları gelişmiş insanlar olmaya devam etmekle beraber, askeri örgüt üyeleri için bu zorunlu olmayacaktır. Bir gerillanın sahip olması gereken temel vasıflara sahip olan, örgüt ideolojisini asgari kavrayan, disipline uyan, özverili, gözüpek, cesur, askeri yetenekleri gelişmiş ya da gelişmeye açık olan, örgüt üyesi insanlar askeri örgüt elemanı olabileceklerdir. Üçüncü değişiklik; askeri örgüt üyelerinin asli görevleri geçmiştekinden farklı olarak sadece "askerlik" olarak düzenlenmesidir. Yani doğrudan gerilla fonksiyonu ile donatılmış olmalarıdır.

FTKSME'lere gelince; bu örgütlenmeler geçmişte, sivil faşist terörün ortaya çıkmasıyla, bu terörü etkisiz kılma, caydırma, kitlelerin can güvenliğini sağlama temelinde tüm çalışma alanları ve bölgelerde, faşist terörün olduğu her yerde oluşturulan; önceleri sivil faşist teröre karşı mücadelede, devlet terörünün yoğunlaşmaya başlamasıyla beraber giderek devlet terörüne karşı mücadelede etkin bir rol oynayan kadro, kadro adayı ve taraftarlarımızın yer aldığı yerel örgütlenmelerimizin sorumlularına bağlı olarak faaliyet gösteren silahlı birliklerimizdi. Bunlar anti-faşist mücadelenin ihtiyacına uygun olarak hızla yaygınlaşmış, hareketimizin kadrolaşmasının geriliğinden dolayı zorunlu olarak başka işlevler de görmüşlerdir. Ancak esas olarak anti-faşist silahlı mücadelenin sürdürülmesi gibi bir rol üstlenmişlerdi.

Halk savaşına uygun silahlı örgütlenme perspektifinde düşünüldüğünde SDB'leri gerilla ordusunun çekirdeği, FTKSME'leri de "Halk Milisleri"nin ilk biçimlenişleri olarak tanımlayabiliriz. Kısmi değişik düzenlemeler olsa da, bugün de temel olarak bu perspektife uygun olarak örgütlenmeliyiz. SDB'leri askeri örgüte önüştürüp, gerilla ordusunun çekirdeği haline getirmeye çalışırken, FTKSME türü örgütlenmeleri de yerel düzeyde (kuşkusuz politik çalışmaya zarar vermesini engelleyecek gerekli örgütsel tedbirleri alarak) geliştirip yaygınlaştırmaya önem vermemiz gerekiyor. Bunu yapabildiğimiz oranda milis örgütlenmesini de adım adım biçimlendirmiş olacağız.

BİR GÜVENLİK ÖRGÜTÜNE İHTİYACIMIZ VAR

Oligarşi, devrimci örgütleri yok etmek, parçalamak ve etkisiz kılmak için çok değişik taktiklere ve yöntemlere başvuruyor. Bu, salt ülkemize özgü değildir. Devrim mücadelesi yürüten tüm örgütler her ülkede gerici sınıfların şiddetine maruz kalmış, çeşitli saldırılara uğramışlardır. Hemen her yerde benzer nitelikte olan bu yöntemler içinde, özellikle devrimci örgütlerin iç sağlamlığını zayıflatmayı amaçlayan yöntemlere karşı uyanık olmak ve örgütü her

türlü saldırıya karşı korumak önem taşıyor. Bu yöntemlerin başında örgüt içine ajan sokma, muhbirler örgütlemeye, ihanet ettirme, komplo tezgahlama, provokasyon yapma, insanların zaaflarını kullanarak şantajla bilgi sızdırma vb. geliyor.

Bugün oligarşinin, MİT, siyasi polis vb. örgütleri aracılığıyla her gün onlarca insana ajanlık, polislik, muhbirlik yapması için teklifler yaptığı, bunda başarılı da olduğu, insanların zaaflarını değerlendirerek, tehditle, parayla vb. kendi hizmetine koştuğu ve bu faaliyetinin tüm devrimci örgütler için ciddi bir tehlike oluşturduğu yadsınamaz.

Oligarşinin bu faaliyetlerine karşı önlem almak her devrimci örgütün temel görevlerinden biridir. Bu konuda her kademedeki insanımızın uyanık ve dikkatli olması, tüm örgütlerimizin karşı önlemler geliştirmesi gibi bir görevi olmakla birlikte; esas olarak uzman bir örgütlenme yaratarak oligarşinin bu tip faaliyetlerine karşı etkili önlemler ve karşı taktikler geliştirmek zorundayız. Bu bir güvenlik örgütü olmalıdır.

Bu örgüt, oligarşinin hareketimize yönelik faaliyetlerini izleyecek ve etkisiz kılacak, sızmalara karşı Önlem geliştirecek, çok çeşitli yöntemlerle örgüt güvenliğini sağlayacak bir uzman örgütlenme olmalıdır. Bu örgütü bugünden başlayarak adım adım oluşturmaya yönelmeli ve etkin hale getirmeliyiz;

Yine bu uzman örgütlenme, hareketimizin güvenliği için, örgütten ayrılanlarla ilgili önlemler alma durumunda da olmalıdır. Örgüte girmek ne denli ciddi bir eylemse, ayrılma da o denli ciddi olmalıdır. Güvenlik örgütü, örgütten ayrılan insanların sahip olduğu bilgileri, bildiği ilişkileri vb. dikkate alarak bu kişilerin devrimcilikten koptuktan sonraki yaşamlarının ne olacağını, ne yapacaklarını öğrenmek, gerektiğinde onları izlemek ve gerekli tedbirleri almakla yükümlü olmalıdır. Yine örgüte zarar verecek unsurları etkisiz kılma, çeşitli kılıflara bürünmüş kompoları açığa çıkarma, devrimci maskesi altında halkı ve devrimcileri aldatanlardan hesap sorma, hainleri, itirafçıları cezalandırma vb. görevleri üstlenmelidir.

Bu görevler kapsamında gözetleme, takip etme, gözaltına alma, sorgulama, tutuklama vb. yöntemlere başvurulabilmeli, güvenlikle ilgili her konuda uzmanlaşmalıdır.

KÜRDİSTAN DA ÖRGÜTLENME VE MÜCADELE SORUNUNA NASIL BAKIYORUZ

Kürt gerçeği, PKK'nın Kürdistan'da sürdürdüğü silahlı mücadele sonucu kimsenin reddedemeyeceği bir olgu haline gelmiş bulunuyor. Kürt ulusal hareketinin '84 sonrası hızla gelişmesi ve ulaştığı nokta silahlı mücadeleyi savunan tüm örgütler için dikkate alınması gereken ve önemli dersler içeren yönler taşıyor. Özellikle cüret, atılganlık, herkese ve her şeye rağmen doğru bildiğinde ısrar ve silahlı mücadelede kararlı olma öğeleriyle taşıdığı olumluluk, bu hareketin örnek alınması gereken en önemli yanıdır. Biz yaratanı kim olursa olsun olumlu olan her şeye sahip çıkmalı, gerektiğinde savunmalı ve başkalarının doğrularını teslim etmede kompleksiz davranmalıyız.

Bu PKK'yı tüm yönleriyle olumladığımız anlamına gelmiyor. Milliyetçi çiz-

gisi beraberinde kabalığı, devrimci adalet ölçülerinden uzaklığı, pragmatizmi de getirmiştir. Ve bu olumsuz öğelerden arınma anlamında işaretler verdiği de söylenemez. Yine PKK, 12 Eylül cuntasına karşı mücadele etme yolunu seçmemiş, daha 12 Eylül öncesinde geri çekilme kararı almıştır. Kendi özgün durumunu iyi değerlendirerek '84 sonunda silahlı bir atılım yapması ve kısa sürede hızla gelişmesi, onun daha önceki politika ve taktiklerini haklı çıkaramaz, çıkarmamaktadır.

PKK'nın Kürdistan'daki gelişimi ve tek alternatif güç olması, bizim saflarımızda ister istemez, Kürdistan'da niçin örgütlü bir güç olmadığımız sorusunu gündeme getirmekte ve hareketin Kürdistan'da örgütlenme sorununa nasıl yaklaştığı konusu merak unsuru haline gelmektedir.

Bugün Kürdistan'da silahlı mücadeleyi yürütecek bir güç olmaktan uzak konumda olduğumuz bir gerçektir. Bu noktada Kürdistan'da şimdiye kadar niçin örgütlenemediğimiz de haklı olarak eleştiri konusu olmaktadır. -Aslında bunun nedenini daha önce anlattıklarımızın içinde aramamız gerekiyor.

Hareketimiz, 12 Eylül öncesi stratejik alanlarda örgütlenme perspektifine uygun olarak Kürdistan'da örgütlenmeye yönelmiş, belli bir güç haline de gelmiştir. Belli bölgelerde hem kitlesel boyutta bir gelişme sağlanmış, hem de silahlı kır ekiplerimizi oluşturarak kır gerillasını yaratma konusunda mesafe alınmıştır. Genel olarak bakıldığında Kürdistan'da gelişen güçlerden biriydik. 12 Eylül darbesi ile birlikte bu bölgede de bilinen kayıplara maruz kaldık, güçlerimiz erimeye başladı ve daha önce de belirttiğimiz gibi 1985'e gelindiğinde örgütlü kırsal faaliyetimiz bitme noktasına geldi.

Bu sonucun ortaya çıkmasının pek çok nedeni olmakla beraber, Kürdistan'da yerleşik ve etkin bir güç konumuna gelemeyişimizde; hareketimizin 12 Eylül'e yakın sayılabilecek bir zamanda ortaya çıkışı ve Kürdistan'a müdahalede yetersiz kalışı, bu bölgeye gereken boyutta bir önemle eğilemeyişi, henüz yeterince kurumlaşmadan 12 Eylül'le yüz yüze gelmesi vb. gibi faktörlerin etkisini gözardı etmemeliyiz.

Bizim stratejik alanlarda örgütlenme konusunda adım atamayışımız ve Kürt milliyetçi çizginin temsilcisi PKK'nın atılıma geçmesi, sonuçta Kürdistan'ı tek alternatif olarak PKK'ya bıraktı. Eğer biz bu konuda ısrarlı olabilsek ve gerekli müdahaleleri yapabilseydik, bugün PKK'nın yanında bir alternatif güç durumunda olabilirdik. Bu başarısızlığı gibi, ricat sürecinde de bu alanda örgütlenmeye yönelik adımlar atılmadı, bu konuya gereken önem verilmedi, olanaklarımız bu yönde zorlanmadı.

Gelinen aşamada Kürdistan'da örgütlenme sorununa çok daha fazla önem vermemiz gerektiği yadsınamaz. Kürt milliyetçiliğinin gelişmesi burada örgütlenmeyi daha zorlaştıran bir zemin yaratmış olsa da, bugün Kürdistan'da örgütlenme olanakları ve koşulları vardır. Her şey Kürdistan'a özgü bir programa sahip olmaya ve programı uygulamada ısrarlı olmaya bağlıdır. PKK'nın Kürdistan genelinde tek güç olmasından hareketle, Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal talepler temelinde örgütlenmek ve devrimci alternatifi yaratmak gibi bir görevimiz var. Kuşkusuz bu geçmişe göre Kürt milliyetçiliğinin gücünden dolayı daha güç olacaktır, ama imkansız değildir.

Kürt ulusal hareketinin gelişmesi, Kürdistan'da ulusal çelişkiyi öne çıkarmıştır. Kürdistan'daki çalışma bu olguyu gözardı etmeden sürdürülmeli, ulusal çelişkiye her zamankinden daha çok vurgu yaparak, Kürt halkını, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programı etrafında örgütlemeyi hedeflemeliyiz. Kürdistan'ın özgürlüğünü ve ayrılma hakkını ısrarla savunmalıyız. "Kürdistan Kürt Halkınıdır", "Kürt Halkı Özgür Olmalıdır" şiarlarını yükseltirken, halkların kardeşliğini vurgulamalı, Kürt halkına kendi özgürlüğünü kazanma yolunun Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden tüm halkların oligarşiyeye karşı birleşerek mücadele etmesinden geçtiğini anlatmalı ve onu oligarşiyi yıkma hedefine yönleltmeliyiz. Kürt halkının özgürlüğünü savunmak ve talebi vurgulamakla, onu anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programı etrafında birleştirmeye çalışmak birbiriyle çelişen tavırlar değildir. Yine Kürt milliyetçiliğiyle çatışma tavrı değil, mücadele içinde birliği geliştirme yolları aranmalı, Kürt milliyetçiliğini oligarşiyi yıkma hedefine yönelterek, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi programı etrafında birleşmeyi sağlayacak bir perspektifle hareket etmeliyiz.

Ortadoğu'da çok özgün koşullar doğmadıkça, PKK'nın, Türkiye oligarşisi yıkılmadan bağımsız bir Kürdistan kurması mümkün değildir. Bunun anlamı Kürt ulusal hareketinin bir noktada tıkanması ve kendini tekrar etmekten öteye geçememesi gibi bir durumla yüz yüze gelmesidir. Atılım yapamayan ve kendini yenilemeyen her gerilla hareketinin içine düştüğü sıkıntıları, PKK'nın da kendini bekleyen gelecek içinde yaşayabileceği, gözardı edilmemesi gereken önemli bir noktadır.

Biz Kürdistan'da mutlaka örgütleneceğiz. Kimileri gibi "Kürt milliyetçiliği gelişti, her şey bitti" anlayışında değiliz. Kendimizi "Türk devrimcileri" gibi görme konumuna asla düşmemeliyiz. Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden ezilen halkların ortak örgütlenmesini ve mücadelesini savunuyoruz ve buna uygun bir misyona sahip olacağız. Ama bu, Kürt yurtsever hareketini desteklemeyeceğiz anlamına gelmiyor. Bu destek soyut olmaktan öteye de geçmek zorundadır. Ve bunun temel yolu, devrimci hareketi ülke genelinde geliştirerek, Kürt ulusal hareketine soluk aldirmek, onu sıkışmışlıktan kurtarmaktır.

Biz, stratejik alanlarda örgütlenme perspektifimize uygun olarak, Kürdistan'daki örgütlenmeye özel bir önem vermek zorundayız. Hedefimiz, Kürdistan'da bir güç haline gelmek, daha tam ifadeyle bir gerilla gücü yaratmaktır.

Kürdistan'da örgütlenme konusunda atılacak her adım, Kürt ulusal hareketinin gelişkinlik düzeyini ve Kürdistan'da ulusal çelişkinin öne çıkması olgusunu dikkate almayı gerektiriyor. Kürdistan'da bir gerilla gücü olabilmek, en başta, Kürdistan özgülünde somut durumun değerlendirilmesini ve devrimci çalışmanın hayata uyan, gerçekleştirilebilir projeler kapsamında yürütülmesini zorunlu kılıyor. Bu anlamda, Kürdistan'daki örgütlenmemizin (Kürdistan Komitesi'nin) kendine özgü politikaları olacaktır. Kürdistan komitemiz, bir seksiyon örgütlenmesi olmamakla birlikte, merkezi denetiminden ve onayından geçmek koşuluyla Kürdistan'a özgü politikalar geliştirme ve uygulama konumuna sahip olacaktır.

KADIN ÖRGÜTLENMESİNİ GELİŞTİRMELİYİZ

Ülkemizde kadınların daha ağır bir sömürü altında olduğu, iki kat baskıya maruz kaldığı, ekonomik, toplumsal, siyasal vb. her alanda ikincil konuma sahip bulunduğu açık bir gerçektir. Kadını ezen, sömüren, özgürlüklerine zircir vuran, hakların kısıtlayan yani onu köleleştiren burjuvazi, burjuva değer yargıları, dini ideoloji ve kültürle, aile gelenekleri vb. üstyapı kurumlarıyla kadının bu statüsünü güvence altına almıştır.

Devrim mücadelesi, kadının kendi kabuğunu kırmasına, binlerce yıllık alışkanlıkları, gelenekleri, yerleşmiş ve yasa haline gelmiş kuralları parçalayarak özgürleşmesini sağlayacaktır. Kadınların siyasal, ekonomik, toplumsal vb. alanlarda erkeklerle tam eşitliğine sahip olması, diğer bir ifade ile kadının kurtuluşu, uzun süreli, sabırlı ve inatçı çabalarla mümkündür. Bunun anlamı, kadınların her alanda gelişmesini sağlayacak güçlü ve etkin bir kadın hareketinin yaratılması gerektiğidir.

Türkiye solunda hemen herkesin kadın sorunu üzerine bolca yazıp çizmesine, cins ayrımından kaynaklanan baskılara, kadınların katmerli bir sömürüye uğramasına, kadın hareketinin önemine, kadınların örgütlenmesi gerektiğine vb. ilişkin bolca söz etmesine karşın, yazıp çizmekten, konuşmaktan öteye bu konuda pratik bir adım atan yoktur. Solun, sözü ile eylemi arasında derin bir çelişki mevcuttur. Biz daha farklı olmalıyız. Tüm örgüt üye ve taraftarlarıyla yeni bir yaklaşım içinde hareket etmeli, devrimci bir kadın hareketini yaratmaya yönelik pratik adımları hızla atmaya başlamalıyız.

Ülkemizde büyük bir kadın potansiyelinin olduğu ve bu potansiyelin örgütlenip harekete geçirilemediği, kadınların büyük oranda mücadele dışında kaldığı yadsınamaz. Kadınlar olmaksızın bir devrimin gerçekleşmeyeceğine gerçekten inanıyorsak, kadınların örgütlenmesi ve devrim mücadelesine katılması sorununa ciddiyle eğilmeli ve öncelikle ilk adımı kendi örgütsel yapımız içinde atmalıyız.

Sorunu sadece, örgütlenmenin çeşitli alanlarında kadınların söz sahibi olması, yönetim kademelerinde kadınların daha fazla oranda yer alması biçiminde basitleştirerek ele almamalı, -buna da önem vermeliyiz- kadınların her düzeyde ve her alanda yarı bir güç olarak var olabilecekleri ve kendilerini ifade edebilecekleri örgütsel platformlara sahip olmaları noktasında kavramalıyız. Bu anlamda kadın örgütlenmesini somutlaştırmalı, bu konuda ileri adımlar alabilmeliyiz.

İlk aşamada, kadınları her çalışma alanında, her birimde bir araya gelebilecekleri bir örgütsel platform oluşturmaya yöneltmeliyiz. Yani kadınlar, örgüt içinde kendi düşüncelerini tartışma, oluşturma, önerme platformlarına sahip olmalı, sorunlarına kendi cephelerinden bakarak değişik yaklaşımlar sunabilmelidir.

Bunu kadınların tüm çalışma alanlarında, bölgelerde, birimlerde kendi haklarını savunmak için örgütlenmesi ve taleplerini yansıtmaları olarak da tanımlayabiliriz. Kadınların örgütlenmesi ve kadın olmaktan kaynaklanan talepleri dile getirebilme sorununu, demokratik kadın örgütlerinin sorunu olmaktan çıkarabildiğimiz ölçüde, devrim mücadelesinde kadınların rolünü geliştirebilir,

örgüt saflarında onları daha etkin hale getirebiliriz.

Somut olarak atılacak ilk adım, tüm çalışma alanları, bölgeler ve birimlerde kadın komiteleri oluşturmaktır. Bu komiteler, genel siyasi faaliyetler düzleminde çalışma alanı, bölge ve birimlere bağlı hareket ederken, kadın hakları (talepleri) konusunda, bağımsız inisiyatif sahibi olmalıdırlar. Kendi haklarını her platformda dile getirip sunabilme, bu konuda dayatıcı olabilmelidirler. Yine bu komiteler, bulunduğu her alanda illegal temelde biçimlenmen, ama her türlü yasal olanakları değerlendirme perspektifiyle hareket etmelidir. Amaç, her koşulda ayakta kalabilecek bir devrimci kadın hareketi yaratmaktır.

Atacağımız ilk adım, bu amaçtan bağımsız düşünülmemelidir. Kadın örgütlenmelerinin her alanda gelişmesi ve kökleşmesine bağlı olarak daha ileri örgütlenme biçimlerine yönelecek ve sonunda ülkedeki geniş kadın potansiyelini devrim mücadelesine aktif olarak kazanacak güçlü ve etkin bir kadın hareketi yaratmış olacağız. Devrimci Kadın Hareketini yaratmak, bugün hareketimizin önündeki hedeflerden biri olmalıdır.

KADROLAR SAVAŞÇI BİR ÖRGÜTÜN ÜYESİ OLMA MİSYONUNA SAHİP OLMALIDIR

Olumluluklartıyla ve olumsuzluklarıyla kısa sayılamayacak bir tarihe sahibiz. Bu tarihin içinde olumlu ve olumsuz yanlarıyla hala mücadele eden, hala bir şeyler yapmaya çalışanlar olduğu gibi, olumsuzluklarında ve alışkanlıklarında ayak direyen ve bir çırpıda sahip olduğu değerleri çiğneyip davasını terk edenler, ihanet edenler de var. Bugün her şeye rağmen Örgütlenmek, mücadeleyi yükseltmek ve geleceği belirlemek için, inatçı, dirençli bir çaba gösteriyor, yüksek bir morali yaşıyoruz. Böyle bir zeminde samimi olunduğu sürece, eksik ve zaafaların, olumsuzlukların aşılması zor değildir. Bugün en büyük sorunumuz yenilginin, örgütsüzlüğün, legalizmin, denetimsizliğin kazandırdığı ve insanı hayretler içine bırakan boyutlara ulaşmış disiplinsizlik, sorumsuzluk, bireycilik, hareket ruhundan yoksunluk vb. gibi alışkanlıklar ve zaafalardır.

"Daha hızlı koşmalıyız" deyişini parola haline getirdiğimiz örgütlenme sürecinde, hemen her seviyede, bütün bu alışkanlıklar ve zaafaların direnciyle karşılaşyoruz. Her düzeyde insanın kendini yenilemesi gerektiği, daha hızlı koşma arzumuzun gerektirdiği tempoya uymayanlarla mücadele edileceği, kendini düzeltmeyen ve temposunu artırmamakta ısrar edenlerin sürecin dışına düşeceği ya da gerilerde kalacağı çok kez vurgulanmasına karşın, gösterilen direnç, ister istemez şaşkınlık yaratıyor. Hareketin kararlarını uygulamama, disiplinsiz davranma, iş üretme yerine küçük burjuva aydın tavrıyla "meli-malı", "ceğiz-cağız"la haftaları-ayları geçirme, "yapmadı-etmedi" diyerek sorumluluğu başkasının üzerine atma vb. çok normal davranışlarmış gibi hareket ediliyor. Bunlar asla kabul edilemez. Ve artık yıllardır oportünizme yakıştırdığımız ve alay ettiğimiz bu davranış biçimlerinden çıkmak zorundayız. Kendimizi tanımaya, kaybolan kimliğimizi yeniden kazanmaya şiddetle ihtiyacımız var. "Biz çok iyiyiz, güçlüyüz, oportünizmin hali içler acısı" türünden ucuz, kendini beğenmiş sözlerle teselli bulmaktan, zaafaların üstünü kül-

temekten ve kendini sorgulamaya yanaşmamaktan vazgeçilmelidir.

Atak, cesur, dediğini yapan, disiplinli, "BİZ" derken onun anlamını tüm benliğinde hisseden, yoldaşlarına ve hareketine yönelen en küçük saldırıyı kendine yönelmiş gibi gören, DEVRİMCİ SOL kimliğini taşıırken, onur ve heyecan duyan insanlar olmak ve böyle insanlar yetiştirmek gerekiyor.

Kadrolar hareketin bir parçası olduğu bilinciyle hareket etmeli, hareketi kendi dışlarında bir olgu gibi görmemelidirler. Hareket, tüm insanların (kadrolarının, sempatzanlarının, taraftarlarının) onların yarattığı değer ve geleceklerin toplamıdır. Hareketi kendi üzerindeki yöneticiden ibaret görmek harekete yabancılaşmaktır. Buna izin vermemeliyiz.

Yine bugün, özgücümüze her zamankinden daha çok güvenmek zorundayız. Bu güveni teoride de, pratikte de içselleştirmeye çalışmalıyız. Dogmatik kafa yapılarıyla, kitaplardan ezberlenmiş kalıplarla mücadeleye yön vermek ve hayatı kucaklamak mümkün değildir.

Sosyalist sistemin ortadan kalktığı, on yılların komünist partilerinin iflas ettiği, kitlelerden soyutlandığı ve birçoğunun kapitalizmle uzlaştığı bugünkü koşullarda; herkese ve her şeye rağmen "biz sosyalistiz", "biz M-L'yiz" diyebilme, kitleleri örgütlemeye çalışmak ve devrimden vazgeçmemek, M-L'ye ve onun yaratıcılığına inanmak kadar kendi özgücümüze güvenmeyi de gerekli kılıyor. Bunu kavradığımız ve devrimi ilerlettiğimiz ölçüde sadece ülkemizde değil, dünya ölçüsünde de bir rol üstlenmiş olacağımızın bilincinde olmalıyız.

Ama ne yazık ki, bugün, yıllardır devrimci mücadele içinde yer alan birçok yoldaşımız, tarihsel açıdan bizi bekleyen görevin büyüklüğünü anlamaktan çok uzakta, hala aile, sevgili ve çeşitli düzen kurumlarının çekiciliğiyle hareket edebilmekte, devrimci harekete her şeyiyle katılmamaktadır. Devrimci saflık kaybolmuş gibidir. Basit, kolay çözülebilir şeyler bile sorun haline gelmekte, adeta "sorunlu insan" profili çizilmektedir.

Oysa hareketin "sorunlu insan"a değil, "sorun çözücü insan"a şiddetle ihtiyacı var. Yılların devrimcileri artık küçük dünyalarından çıkmalı, küçük dünyaları olan milyonları eğitmek için seferber olmalıdır.

Biz devrimci hareket olarak siyasi arenaya çıktığımızdan bugüne kadar, açık olmayı, içimizde de, dışımıza da ilke edindik. Kendi içlerinde pragmatizmi esas alanlar, liberalizmi örgüt içi ilişkilerin esası yapanlar, sorunları küllenler ve es geçenler, halk kitlelerine açık olmayanlar, yozlaşmaktan, çürümekten ve giderek küçülmekten kurtulamadılar. Biz kendimize güvendiğimiz, halka güvendiğimiz, geleceğe güvendiğimiz ve hep açık olduğumuz için bu duruma düşmedik. Kuşkusuz hatalar yaptık, eksiklik ve zaaflarımız da oldu; bunları söylüyoruz da; ama bunları tespit etmek ve aşmak konusunda da tereddüt de etmedik. Kim ne derse desin, kim ne düşmanlık beslerse beslesin, kimler bize karşı birlikler yaratmaya çalışırsa çalışsın ve hatta kimler bize karşı objektif olarak düşmanla aynı konumda yer alırsa alsın, Türkiye halklarının devrim mücadelesine öncülük etme misyonumuzdan vazgeçmeyeceğiz. Mücadeleyi yükselttiğimiz ölçüde şimşekleri üzerimize çekeceğimizi bilerek, faşizmin saldırılarından olduğu kadar oportünist cepheden bize yönelik saldırı-

rılardan da etkilenmemeliyiz. Daha şimdiden oportünist saflarda bize karşı merak, sempati ve imrenme duygularının küçümsememeyecek bir boyuta ulaştığı gözardı edilemez. Mücadeleyi geliştirdiğimiz ölçüde bu cephede yeniden saflaşmalar yaşanacak ve oportünizmin bütünüyle tükenişinin koşulları oluşacaktır.

Politikanın güçle yapıldığı gerçeğini asla unutmamalıyız. Bunun için gün lük hayatın ayrıntılarından çıkıp, politik taktiklerimizi ve örgütlenmemizi güç oluşturma odağında geliştirmeliyiz. Politik ve askeri örgütlenmelere ne denli güçlü biçimde sahip olursak iktidar alternatifi olmak da o denli kolaylaşacaktır. Güç olmalıyız.

Bu noktada izleyeceğimiz politikalar, taktikler ve hatta üslubumuz bile, güçlülük ve güçsüzlük koşullarına göre birbirinden farklı olacaktır. Bugün güç toplamak, sadece düşmana karşı mücadele etmekle sağlanamaz. Buna paralel olarak solda saflaşmayı derinleştirmek gerekiyor. Bunun için neyi niçin yaptığını bilen kadrolar yetiştirmek, ideolojik planda olduğu gibi pratik mücadelede de açık, net ve kalın çizgilere sahip olmaya önem vermeliyiz.

Güç oluşturma sürecinde kalın ve sert çizgileri benimsemek (esnek ve yumuşak olmamak) ister istemez çok yönlü saldırılara muhatap olmamıza neden oluyor. Bundan korkmamak gerek. Eğer bunu yapmazsak kimliğimizin silinmesi ve kaybolması kaçınılmazdır. Yanlış yapabiliriz, eksiklerimiz olabilir; ama doğru bildiğimizde ısrar etmek, yanlışsa bunu hayat içinde görüp düzeltmek, bu inatçı tutumu ilke edinmek bizim için her zamankinden daha çok önem taşıyor. Her şeye ve herkese rağmen kendi doğrularımız temelinde yürüme kararlılığı ve cesaretine sahip olmamız gerekiyor.

Faşizmin yarattığı korku dağları artık halk kitlelerinin kendi talepleri doğrultusunda mücadeleye atılmasına engel olamıyor. Korku dağları bir bir aşıyor. Devrimcilerin korkusunu ise düzene olan bağlılıkları ve mücadeleyi yükseltmedeki tereddütleri büyütüyor. Faşizmin "korku salma" politikası hala etkili olabiliyorsa bu yüzdendir. Bunu aşmanın temel yolu, ideolojik-politik olarak düzenden kopmak ve oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltmektir. Mücadele etmeyen ya da mücadeleyi her gün biraz daha yükseltmeyen, saflarında devrim heyecanını ve coşkusunu yaşayamayan bir örgüt, illegalitenin çarkları içerisinde bürokratlaşmaya, komplocu teoriler üretmeye ve de giderek miskin, ürkek, korkak bir yapıya dönüşmeye mahkumdur.

Biz, bürokratlar örgütü değil, savaşanlar örgütü olacağız. Bunun için bütün kadrolarımız o an yapıp yapılamayacağına bakmaksızın silahlı eylem ruhuna sahip olmalı, eylem emrini aldığı anda bunu başarabilmelidir. Her komite, her hücre bu anlayış içinde olmalı, bu ruhla donanmalıdır. Silahlı, etkin, cüretli bir güç olmak için tüm enerjimizi kullanmalıyız.

Tüm kadrolar örgütün savaşçı niteliğini kaybetmeye başladığını ya da kaybedebileceğini gördüğünde, bunu değiştirmek için herkese ve her şeye rağmen mücadele etme misyonuna sahip olmalıdır.

AĞUSTOS 1990
DEVRİMCİ SOL Merkez Komitesi

**GEÇİCİ SDB'LER
ORGANİZASYONU İÇİN
ASGARİ KURALLAR VE
İŞLERLİK**

Devrim anlayışımız gereği, silahlı mücadelenin geliştirilmesi için örgütlenmeler oluşturma görevi, yakıcı bir halde kendini dayatmaktadır. Silahlı mücadelenin istikrarı için, gizlilik, uzmanlık ve özel örgütlenmeler oluşturulması, yaşanan deneylerle defalarca kanıtlanmıştır. Tüm örgütlenmelerin iç içe geçtiği, uzmanlığa yönelmeyen oluşumlardan sonuç almak imkansızdır.

Bugünden geleceği görmek ve örgütlenmelerin nüvelerini oluşturmak zorundayız. Bunun için şimdilik kentiyle sınırlı olmak üzere, SDB komitesi oluşturacağız. Önceleri yerel-bölgesel düzeyde başlayan bu tür örgütler, giderek ülke geneline yayılacak ve merkezi bir bütünlüğe kavuşacaktır. Devrim stratejisinin hayata geçirilişinde temel bir öneme sahip olan, askeri pratiğine rağmen siyasi bir organizasyon olan SDB organizasyonlarının pratik önderliğinde gelişecek silahlı mücadele içinde, örgütümüzün askeri kurmaylığını yaratacak yetkin yoldaşlarımız da yetişecektir.

Kuşkusuz SDB'ler, ancak PASS perspektifiyle pratiğe yön veren ve hiçbir mücadele biçimini ve örgütlenmesini yadsımayan genel bir anlayış içerisinde gerçek fonksiyonunu görebilir. Tersı durumda sağ veya sol sapmaya düşmek kaçınılmazdır.

SDB'ler organizasyonu ve üyeleri özgölünde ise, ideal olan, kitleler içerisinde kurumlaşan, deşifre olmamış, iyi kamufle olan insanlardan oluşması, kitlelerden yalıtılmamasıdır. Örgütlenmenin bugünkü seviyesinde bunu birebir uygulamanın olanağı yoktur.

SDB üyesi veya adayı olabilecek yoldaşların askeri eğitimlerinin yapılması, hareketin gündeminde olup, en kısa sürede gerçekleştirilmesine çalışılacaktır. Tüm bu eksiklere rağmen, pratik faaliyet göstermek zorundayız.

Organizasyon İşlerliği ve Kuralları

- Organizasyon üyeleri merkez tarafından atanır ve bu aşamada 3 kişidir.
- Organizasyonun siyasi sorumlusu vardır ve merkez tarafından atanır. Pratikte yeteneksizlik, zaaf vb. tavırların diğer üyelerce görülmesi ve değiştirme isteklerini hareket incelemeye alır, gereğini yapar. Siyasi sorumlu, organizasyonu toplama, görev yapılacak işleri organize etme, görev bölüşümü yapma, denetleme ve hareketle bağı sağlama vb. görevlerle yükümlüdür.

- Organizasyonun her bir üyesi aynı zamanda kurulacak SDB'lerin sorumlusudur.
- Organizasyon ve SDB üyelerinin birbirlerini gerçek kimlikleriyle tanıma, ev ve işyerlerini bilmemeleri temel kural olacaktır.
- Organizasyon üyeleri, SDB üyelerini polis takibi, ev ve işyeri kullanımı, kamuflej olma vb. tüm konularda öncelikle eğitmek zorundadır.
- Birlik üyeleri de pratik içerisinde eksik ve yetersiz gördükleri sorumlularının değiştirilmesini talep edebilirler.
- Organizasyon üyeleri (siyasi sorumlu dahil) birbirlerini ve ekip üyelerini gerçek kimlikleriyle bilmeyecektir. Sadece insan sayısı, nitelikleri, olanakları çerçevesinde pratik işlerliği ve eylemliliği aksatmayacak genel bir bilgilenmeye sahip olacaklardır.
- Organizasyona ve ekip üyelerine yeni ekiplerin bağlanması veya başka ek görevler de gerektiğinde verilecektir.
- Organizasyon ve ekipler geçici olup, dağıtılmaları, yeniden oluşturulmaları hareketin tasarrufundadır.
- Organizasyon ve birlik sorumluları hareketin bilgisi dışında üye alma, geçici veya sürekli ihraç vb. cezalar vermeye yetkili değildir. Ancak eylem içerisinde ihanet, kaçış, vb. durumlarda her türlü tedbiri alır ve en kısa sürede harekete bilgi verir.
- Birlik organizasyonu, hareketin perspektifi, emir ve talimatları doğrultusunda istihbarat toplama, eylem planları yapma ve hareketçe uygun görülen eylemleri yapma ve yaptırma zorundadır. Eylem planlarının yapımında organizasyon kolektif karar alır. Kararsız ve kritik anlarda söz hakkı siyasi sorumlunundur.

Suçlar ve Cezalar

Yoldaşını bırakıp kaçma, ihanet, polis takibi getirme, deşifre etme, hareketin malına zarar verme ve kişisel çıkarları için kullanma, güvenliği ihlal etme, kadın-erkek ilişkilerinde yozluk ve kuraldışı hareket etme, hareketin talimatlarına uymama, hizipçilik vb. davranışlar suçtur.

Cezalar, suçun niteliğine, işleyiş biçimine, harekete verdiği zarara ve ilkelermize göre ihtar, geçici uzaklaştırma, konum indirme, alt bir konumda yeniden deneme, sürekli uzaklaştırma ve ölüm cezaları şeklinde olup, hareketin kararı ile gerçekleşir.

DEVİRİMCİ SOL

Şubat '90

**KOMİTELER, HÜCRELER
VE SİLAHLI EKİPLER,
İŞLERLİK VE
BAZI KURALLAR**

Her çalışma alanında, bölge ve birimlerde örgütlenmemizi komiteler, hücreler ve silahlı ekipler temelinde şekillendirmeliyiz.

İlk etapta parti öncesi ciddi bir örgütlülük yaratmak, adım adım organlaşma ve uzmanlaşmayı hayata geçirmek, en önemlisi de kolektif çalışmayı özümsemek için bu gereklidir. Ters durumda bireylerin omuzunda ve onların kararlarıyla sürdürülen faaliyetin gerekli verimli çalışmayı yaratamayacağı gibi, kısırlığa, bireyciliğe, özerklik eğilimlerine, insan yetiştirmeme, yenilerin önünü tıkama ve nihayetinde yanlış kararların uygulanmasını da beraberinde getirecektir.

Birçok çalışma alanında uzun süre bireysel karar alan ve uygulayan kadrolarda, kolektif örgütlülüğe karşı ayak diremelerin olduğu da görülmektedir. Kuşkusuz, istediği kararı alma, davranışlarında özgür olma, küçük burjuvazinin hoşuna giden bir özelliktir. Bireysel kararlar, belki bir süre hareketlilik de sağlar, ama uzun vadede tıkanmaya ve zaafa dönüşmeye mahkumdur. Bu gidişin önüne geçilmez, kolektif mekanizmalar oluşturulmazsa, küçük dükalıkların yaratacağı sorunlarla uğraşmaktan, başka sorunlarla uğraşacak zaman bulamayız. Küçük burjuvazinin hep daha çok yetki isteyen ama kolektif çalışma ve disiplinden sıkılan özelliklerinin yok edilmesi de ancak örgütlü ve kolektif bir çalışma içinde olanaklıdır.

Birçoklarının çokça denediği gibi, sadece şematik olarak bir araya gelmiş, kolektif örgütlerden, ilişkilerden, işlerlikten habersiz, her gün bölünüp parçalanan ve kolektifliği bölünmenin bir aracı yapan bir örgüt olmamalıyız. Bunun için de örgüt üyeliği, organlaşma ve kolektif çalışma, partileşme süreci diye adlandırdığımız örgütlenme sürecinde öğrenilmelidir. Öğrenme soyut olmayacağına göre, bizzat pratik içinde özümsenecektir. Partileşme sürecinin merkezi organizasyonu veya merkez komitesi, nasıl bir parti, nasıl bir mücadele ve nasıl bir devrim sorusuna verdiği cevaplar doğrultusunda kadrolaşma ve buna uygun pratiği örgütlemeye çalışır. Önündeki temel hedefler; kadrolaşma, hedeflenen devrim anlayışı perspektifini çok yönlü hayata geçirecek partinin oluşturulmasıdır. Bu partiye ulaşmak için ideolojik birlik ve organlaşmanın sağlanması esastır. MK, ideolojik birlik, organlaşma ve kadrolaşmanın parti öncesi veya parti aşamasındaki örgüt niteliğine gelinceye kadar süreci aşmada hareketin kaderini seçme ve seçilme hakkıyla, zaafa uğratamaz. Böylesi hassas bir süreçte seçme, seçilme gibi yöntemlere başvurulması;

ideolojik birliğin bozulması, küçük burjuva zaafırlarla hizipleşme ve tasfiyeciliğin ortaya çıkması ile bu sürecin daha sancılı ve uzun sürmesi anlamına gelecektir. Nitekim bugün Türkiye'de kendisine parti adını veren veya her gün "konferanslar yapan, seçim esasına göre kurulduklarını ve yönetildiklerini iddia eden örgütler bolcadır. Ama hepimizin bildiği gibi, bu "örgüt" ve "partilerin ne kitleler üzerinde ciddi bir saygınlığı, ne de güçleri vardır. Tamamen marjinal durumdadırlar. Birçoğu da mülteci örgütler durumunda olup, sözünü ettikleri gibi parti organları, konferansları ve seçimleri de yapılmamaktadır. Ancak karikatürize bir tarzda 3-5 kişinin toplanıp konuştuğu ve konuşurken de hizip ve tasfiyelerin yaşandığı, her gün bölünüp parçalanan, örgüt ciddiyetinden uzak yapılardır. Biz bu tür "örgütçük", "particik'lerden olmamalıyız. Böyle olmamak için de parti olayını ciddiye almalıyız. Elbette bu ciddiye alma, partiyi fetişleştirme anlamına gelmez. Fakat örgüt üyeliği, kolektif çalışma, organlaşmanın işlerliği bilinmeden, ideolojik birlik sağlanmadan ileri adım atılamaz. Bugün görünürde ideolojik birlik konusunda ileri mesafeler aldığımız şeklinde bir imaj vardır. Bu yanıltıcıdır. İdeolojik birlik, sadece soyut teorisinin tekrarı değildir. Böyle ele alınırsa, bu birliğin yıllar öncesi de gerçekleştiği söylenebilir. Çünkü soyut, teoride farklı düşünen çok azdır veya yoktur. Ama esas olan, ideolojiyi yaşamıyla bütünleştirmek, her yönüyle kendini davaya adanmak, ortak bir ruh hali, davranış birliği ve güven yaratmaktır. Bu ise ancak ideolojinin pratiğe geçmesi, denenmesi ile olanaklıdır. Tüm bunların üzerinde ve en önemlisi de örgütsel şekillenme, örgüt ruhu ve bunun taşıyıcısı, yayıcısı bir çekirdek yaratılmadan, bu çekirdeğin çevresi güvenilir, ideolojik bağlılığı ve denenmişliğinden kuşku duyulmayan ileri kadrolarca sarıp sarmalanmadan, parti veya seçim esasına dayanan bir örgüt yaratılamaz. Bu özgün bir durumdur. Bunu genel M-L teorikörgüt şeması kıstaslarıyla açıklayamayız. Ayrıca kendimizi bu tür kalıplara da mahkum etmemeliyiz. Bu aşamada merkezi organizasyona güven ve merkeziyetçilik esastır. Güvenin olmadığı yerde, hak-hukuk arayışlarının zaafa dönüşmesi kaçınılmazdır ve bu zaafı hiçbir yazılı kural engelleyemez.

Örgütlenme, organlaşma ve örgütlenmelerin uzmanlaşması ve yaygınlığı, PASS perspektifindeki mücadeleyi hayata geçirecek niteliğe ulaşmadan partiye varılamaz. Bu aşama, merkezin iradesi altında adım adım şekillenmek zorundadır. Merkezi iradeyi kabul etmeyen, ideolojik farklılıkları olanlar, bu sürecin ve saflarımızın dışına düşerler.

MK, sürecin tamamlandığı tespitine vardığında, örgütün ileri kadroları ve çeşitli bölge veya organ temsilcilerinin katılımı ile yapılan konferans, örgütün nicel ve nitel durumunu, ideolojik yapılanmayı, örgütün nasıl bir şekil alacağı, MK'nın yeniden seçimi, sürecin taktikleri vb. sorunları ele alır ve karara bağlar. Burada tüm kararlar, konferansa katılanlarca alınır ve örgüt yeni bir aşamaya geçmiş olur. Bu aşama, parti veya parti öncesi bir örgüttür. Karar, konferansındır.

Konferans öncesi, örgütün tüm üye ve organları; MK'nın iradesine uymak zorundadırlar. Elbette bu irade, sadece emir veren bir mekanizma olmayacaktır. Üyeleriyle ideolojik birliği hedefleyen, onları katılımcılık çerçevesinde

eğiten, temel sorunlarda düşüncelerini alan bir işleyiş olacaktır. Ama demokrasi gibi bir zaafa düşüp, kendini yok etme yoluna gitmeyecektir.

Gelinen aşamada örgütün geleneksel kurallarla şekillenmesinden yavaş yavaş çıkıp, örgüt üyeliği, aday üye ve sempatizanların ayırımının yapıldığı bir işlerliğe kavuşmalıyız. Kim örgüt üyesidir, kim değildir, örgüt üyeleri nasıl seçilecektir, hangi kurallara uymak zorundadırlar vb. belirlenmelidir. Örgütü bu tarz bir işlerlik ve oluşuma doğru yönelterek belirsizlikleri giderek ortadan kaldırmak ve yukardan aşağıya faaliyet içinde bulunan tüm örgüt birimlerini yeniden yaratmak gerekmektedir.

Örgütlenmemiz, legal ve illegal alanı birlikte ele alan komiteler üzerine oturulmalıdır. Komitelerimiz, esas olarak illegal temelde örgütlenmesine karşın, legalitedeki çalışmaları dışlamayan, tersine önem veren bir perspektifle hareket etmelidir. Bunun için de illegal komite içinde legal alanda bulunan yoldaşlarımız da olmalıdır. Burada sorun, legaldeki deşifreyondur. Bunun için de her alanda olduğu gibi, burada da polis takibine karşı profesyonelleşmek zorunlu bir görevdir. Profesyonelleşme için yoğun çaba yanında, polis takibi konusunda yetkin, pratik, kamufler olmasını iyi bilen kuryeler ve uygun kurumlaşmalar yaratarak, risk faktörünü asgariye indirmeliyiz.

Legalite ile illegaliteyi ustaca birleştirmek, büyük bir önem taşımaktadır. Bunun yapılamadığı koşullarda, sınırlı sayıda insanın kısırdöngüde tartışmaları, güncel pratik üretmemesi, kitlelerle bütünleşememe ve giderek durağanlık kaçınılmazdır. Ardısıra ideolojik bölünmeler, hizipler vb. gündeme gelir. Devrim anlayışımız çerçevesinde hem en geniş kitleyle kucaklaşmak, hem de her koşulda ayakta kalabilecek ve hiçbir yasal mücadele olanağının kalmadığı koşullarda dahi geniş kitlelerle iletişimimizi sağlayacak bir örgütlenmenin yaratılması çabalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Örgütlenme, sağlıklı bir perspektifle ele alınmaz ve bu oluşum bir sanatçı titizliğiyle işlenmezse, çok sözü edilen mücadele ivmesinin yükseltilmesi, yeni yenilgileri beraberinde getirecektir. Elbette önce örgütlenelim, sonra mücadele edelim gibi sıg bir anlayış içerisinde olmayacağız. Ama attığımız her adım, her eylem; ekonomik, demokratik, siyasi, ideolojik tüm faaliyetimiz örgütlenmemizi güçlendirici, yayıcı bir fonksiyon görmelidir.

Devrim anlayışları belirleyici olmakla birlikte, Türkiye gerçeğinde çeşitli örgütler legal ve illegalitenin uygun bir birleşimini de yapamadığından, ya alabildiğine yaygın fakat tam anlamıyla şekilsiz bir örgütlenme (aslında örgütsüz); ya da illegalite adına kendini kitlelerden soyutlamış, sınırlı sayıda insanların olduğu örgütler görülmüştür. Hala da aynı anlayış içerisinde olanlar var. Örnek olarak ele almak gerekirse, DY bu örgütsüzlüğe ve şekilsizliğe en iyi örnektir. 12 Eylül öncesi DY böyle bir oluşumdur. Kimin DY'li olup olmadığının belli olmadığı, herkesin kendine DY'li dediği, pratikte doğru bildiğini yaptığı ve alabildiğine legalize olmuş bir durumdaydı. Legalizm, günceli yakalama ve kadroların kendi başına hareketi, kısa vadede yaygın fakat kof bir gelişme yaratmaktadır. Ama uzun vadede örgüt olamama, hareket edememe, hizipler, özerk eğilimler ve zor karşısında tamamen dağılmayı beraberinde getirmektedir.

Çok az sayıda insandan oluşmuş, ama gizliliği olan örgütlere örnek ise TİKB, DK gibi örgütler verilebilir. Bunlar; devrim anlayışlarının sonucu olarak, kitlelerden soyutlanmış, güncelden uzak, illegalitenin dehlizlerinde boğulan yapılar olmuşlardır. Ne geniş bir kitleliliğe, ne de yeterli kadroya sahip olamamışlardır. Sonuçta iki uç örnek de en ağır darbeleri yemekten ve yok olu-şun eşiğine gelmekten kurtulamamışlardır.

Biz de en geniş kitleyle ilişkiyi hedefleyen ama sürece uygun dar, profes-yonel örgütlenmelerimizi yaratamazsak, kitlelerden tecrit olup, kendiliğinden-ciliğe düşmek veya legalize olarak her gün biraz daha genişleyen ama kof, hantal, her alanın kendi başına buyruk hareketlerinin yoğun yaşandığı bir ör-güt oluruz. Böylesi bir örgütün sözünü ettiğimiz ruhi şekillenmeyi ve davranış birliğini yaratarak partiye ulaşması hemen hemen olanaksızdır.

Örgütümüz, kurallı bir örgüt olacaktır. Ama kurallar ve illegalite fetişizmi-ne kapılıp "örgütçülük" de oynamayacaktır. Bu anlayışla, tüm sorumlu yol-daşlar ve kadrolar düşmanın gücünü küçümsemeden, legal ve illegalitenin birleştirilmesi üzerine yaratıcı bir şekilde düşünmeli ve pratikte perspektifimizi zenginleştirmelidirler.

Yeraltı örgütlenmemiz, bölgelerde, kentlerde, çalışma alanlarında komite-ler, hücreler, silahlı ekipler ve askeri komitenin sorumluluğunda SDB'ler te-melinde gelişecektir.

Komiteler

Bölge, birim ve çalışma alanlarındaki faaliyetten sorumlu olacaktır. Komite elemanları, örgüt üyesi olup, asgari M-L teoriyi kavramış, çeşitli alanlarda denemiş, hareketle ideolojik birliğinden şüphe edilmeyen, güvenilir, örgütçü ve kitlelerle bağ kurma yetenekleri gelişmiş kadrolardan oluşur.

- * Komite üyeleri merkez tarafından atanır.
- * Komite üyeleri, koşullara göre artıp eksilmekle birlikte, esas olarak üç kişi den oluşmuş olup, içlerinden biri merkez tarafından siyasi sorumlu olarak atanır.
- * Komite, kolektif karar alır ve kendi içinde görev bölüşümü yapar.
- * Belirsizlik, tereddüt anlarında, eylem içinde ve komitenin toplanmasının olanaksız olduğu koşullarda, siyasi sorumlu belirleyicidir.
- * Siyasi sorumlu, komiteyi toplama, hareketle bağ kurma, hareketin emir ve görüşlerini komiteye iletmek durumundadır.
Komite, üyelerinin ve alt birimlerinin öneri ve düşüncelerini, hareketin iste-mi halinde gerekli bilgileri iletmekle yükümlüdür.
Siyasi sorumlu, aynı zamanda komitenin güvenlik sorumlusudur. Örgüte ajan, muhbir sızmasını engelleme, örgüt üyelerinin polis takibi, toplantı yerleri, ev, işyeri vb. araçlarının kullanımı konusunda üyeleri eğitime ve denetleme durumundadır.
- * Komite üyelerinden biri legal alanla sorumludur. Legal alanla sorumlu üye nin polis takibi konusunda profesyonelliğe sahip olması üzerinde titizlikle durulmalıdır. Buna karşın, legal komite üyesiyle ortak toplantılar sık yapıl mamalı, ama iletişimin aksamaması için kurye ile veya uygun haberleşme

kanalları bulunmalıdır.

- * Legaliteden sorumlu komite üyesi de legal komite kurmalıdır. Bu komite, yeraltı komitesi üyesi aracılığıyla esas komiteye bağlı çalışır, emir ve dü şüncelerini uygular.
- * Komite üyelerine bağlı hücreler, silahlı ekipler ve alt komiteler olacaktır.
- * Komite içinde askeri olarak deneyimli olan üye, askeri sorumlu olmalıdır.
- * Üye alımı, ihraç etme veya geçici ihraç, üye adaylığına indirme, ölüm vb. cezalar, merkezin denetimindedir. Komite üyeleri ancak -en kısa sürede merkeze haber vermek koşuluyla- suç işleyen, ajan ve muhbir olan veya şüphelenilen kimseleri gözaltına alma, ilişkilerini dondurma müeyyidelerini uygulayabilirler.
- * Her türlü silahlı eylem, kampanya vb. çalışmalar, merkezin onayından ve denetiminden geçmeden gerçekleştirilemez.
- * Merkezi gönderilen bildiriler dışındaki illegal bildirilerde bölge komitesi imzası kullanılacaktır. Örneğin, Devrimci Sol Ege Bölge Komitesi gibi.
- * Komite üyelerinden biri mali sorumluluğu üstlenir ve tüm harcamaların denetimini sağlayarak, istenildiğinde hesap verir.
- * Komite üyeleri, birbirlerinin ilişkilerini ayrıntılı bilmeyecek, ancak nitel ve nicel boyutlarıyla bilecektir. Siyasi sorumlu ise ayrıntıları bilmek zorundadır.
- * Komite üyesi, alt birimlere veya hücrelere üye alımında üyenin açık kimliği, özgeçmişi, bulunduğu faaliyetlerini açık haliyle siyasi sorumluya sunar. Başka tanıyanlar varsa, onları da belirtir. Siyasi sorumlu, üyelik talebini doğrudan merkeze sunar. Merkez onaylarsa, üye adayı veya üye olarak göreve başlar.
- * Komitelerin yeniden oluşumu, feshedilmesi vb. yetkiler merkezin denetimindedir.

Hücreler

Yeraltı örgütlenmemizde, kitlelerle bağımızı sağlayan, giderek yaygınlaşan ve her koşulda kitle hareketi özelliği gösterebilmemiz için hücreler temelinde örgütlenmeliyiz.

- * Hücreler, DKÖ'lerden fabrikalara, köylere, mahallelere, sokaklara, işyerlerine kadar tüm çalışma alanlarında oluşturulur.
- * Hücreler, genel olarak üç kişiden oluşur ve her biri örgüt üyesidir.
- * Her hücrenin siyasi sorumlusu vardır.
- * Hücre elemanları, mümkün oldukça deşifre olmamış, az deşifre olmuş üyelerden seçilir.
- * Hücre elemanları polisle mücadele yöntemlerini bilmek ve başka hücre elemanlarına öğretmek zorundadır.
- * Hücre üyelerinin her biri, kendine bağlı hücreler oluşturur.
- * Hücrelerin bulundukları alanda nasıl çalışacakları, hangi işleri görecekları komiteler tarafından programlanır. Hücreler, bulundukları birimde, devrimci propaganda yapma, yeni üyeler kazanma, hareketin yayınlarını dağıtma, kendi iç eğitimlerini yapma vb. görevlerle yükümlüdür. Bu görevler, bi-

• rime göre farklılıklar ve özgünlükler gösterir. •

Özel görevlerle yüklü hücreler de olabilir.

- * Hücreler, bağlı bulundukları komitelerin verdikleri görevleri, siyasi sorumluları aracılığıyla alır ve yerine getirirler.
- Siyasi sorumlu aracılığıyla örgütle bağları sağlanır.
- * Hücreler birbirini tanımaz.
- * Hücreler, legalitedeki sorumlulardan üye isteyerek şekillenmemelidir. Esas olarak legal sorumlulara dayanmadan bulunmalıdır. Hücre elemanı legal de olabilir, ama ilişkileri gizlidir.
- * Çalışmamızın olduğu her alanda hücre oluşturmak, her üyenin görevidir.

Silahlı Ekipler

- * Silahlı ekipler bölge, birim ve çalışma alanlarında olup, hücre sistemi ile çalışırlar.
- * Bağlı oldukları komitenin siyasi sorumlusuna veya komite içindeki askeri sorumluya bağlıdırlar.
- * Her bölge, birim ve çalışma alanlarında faaliyet gösterirler.
- * Ekip üyeleri, örgüt üyesidir. -
- * Her türlü silahlı eylemleri örgütlülük içerisinde gerçekleşir. Bağımsız eylem yapamazlar.
- * Ekip üyeleri, kitleler içerisinde siyasi faaliyet sürdürür ama gizliliğini korur.
- * Eylem planlarını ortak yaparlar. Anlaşmazlık halinde üst komiteye başvururlar ve bağlayıcı karar alınır. Ekip karara uymak zorundadır. Eylem anında ve belirsiz anlarda kararları siyasi sorumlu verir.
- * Ekip üyeleri silah, patlayıcı, sabotaj ve saldırılar konusunda uzmanlaşmalıdır. Askeri faaliyet sıradan bir görev gibi değil, yaratıcı bir görev olarak ele alınmalıdır.
- * Ekip üyesi, silahından sorumludur.

Uyarılar

- * Polis takibi getirme, operasyona ve deşifre etmeye neden olma,
- * Polisle açık veya gizli işbirliğine girip ihanet etme,
- * Örgüt kararlarını uygulamama,
- * Örgütün mal varlığını ve prestijini kendi çıkarları için kullanma,
- * Örgütten ilişkileri gizleme,
- * Hizipçilik, komploculuk, hareket aleyhine çalışma,
- * Yetkilerini aşarak eylem kararları alma ve örgütü riske sokma,
- * Kadın-erkek ilişkilerinde kurnasız ve zaafı hareket etmek ağır suçtur. Suçlar karşısında ölüm, ihraç, geçici ihraç, uyarı, üye adaylığından düşürme vb. cezalar uygulanır.

Mart 1990

**Devrimci Sol
Merkez Komitesi**

**DEĞERLENDİRME VE
FAALİYET RAPORU
(MART 90-AĞUSTOS 90)**

Örgütümüzün devrimci bir atılım sürecine girmesini ifade eden Mart 1990 kararlarının üzerinden 1.5 yıl geçti. Bu 1.5 yıllık süre içinde neler yaptığımızı, önümüze koyduğumuz hedeflere ne ölçüde ulaştığımızı, başarı ve başarısızlıklarımızı belirlemek ve bunlar ışığında geleceğe yönelmemiz gerekiyor. Bu aynı zamanda Mart 1990 kararlarından bu yana geçen sürenin genel bir muhasebesini yapmak, 1.5 yıllık eylem pratiğimizi ve gerçekleştirdiklerimizi ortaya koymak anlamına da geliyor.

Son 1.5 yıllık dönem, tüm sancılı gelişme ve olumsuzluklara rağmen hemen her alanda bir gelişme kaydettiğimiz, örgütlenmede, silahlı mücadelede, ideolojik şekillenmede bir yeniden inşayı gerçekleştirdiğimiz ve atılım yaptığımız bir süreç olma özelliği taşıyor. Bugün örgütümüzün, dostun ve düşmanın kabul ettiği bir güç haline gelmesi bunu kanıtlayan en temel olgudur. Bu noktaya ulaşmadaki temel etken, kuşkusuz siyasi pratiği yükseltmekte ve kolektif örgütlenmeyi gerçekleştirmekteki ısrarımız olmuştur. Henüz istediğimiz düzeye ulaşmış olmasa da, örgütlenmede, siyasi eylemde ciddi atılımlar yaptık. Türkiye tarihinin hemen hiçbir döneminde görülmeyen önemli siyasi eylemlerin gerçekleştircisi olduk. Ve bu yüzdendir ki, bugüri, sadece Türkiye'de değil, dünyada da tanınan-bilinen bir örgüt olma vasfı kazandık.

Örgütümüz bu 1.5 yıllık pratiğiyle, bugün Türkiye'de silahlı politika yapan önemli bir hareket konumundadır. Türkiye solunun hızla bir tükenişi yaşadığı, varlığını korumaktan Öteye gidemediği mevcut baskı koşullarında, biz, önemli sayılabilecek bir gelişme kaydettik. Ve bu gelişme genelde tüm solu, ciddi bir saflaşmanın eşiğine getirmiştir.

Devrimci Sol, bugün daha geniş kesimler tarafından Türkiye halklarının umudu olarak görülmeye başlamış, ülkenin hemen her yanında rahatlıkla örgütlenip gelişebileceğimiz bir potansiyel güç yaratılmıştır. Artık silahlı mücadele veren, şekilsizliği büyük ölçüde aşan, savaştan bir hareket konumundayız. Hareketimiz, "sosyalizm"in çıktığı bir dünyada, ortaya koyduğu pratikle M-L'ye olan bağlılığını, sosyalizmi savunmadaki kararlılığını, anti-emperyalist devrimci niteliğini açık biçimde ortaya koymuş, tüm dünyada sosyalizmi temsil eden güçlerden biri olduğunu göstermiştir. Bu önemli bir olgudur. Bu noktaya yoğun çaba ve enerji harcamayarak, zaafarla, eskinin alışkanlıkları ve dü-

şünce tarzıyla boğuşa boğuşa, eskiyi yeniye dönüştürme savaşını inat ve ısrarla sürdürerek ulaştık. Bugün Devrimci Sol dendiğinde 1.5 yıl öncesinden farklı bir örgüt anlaşılıyor. Bunu dost da, düşman da böyle görüyor.

Örgütümüzün kaydettiği bu gelişme, doğal olarak karşı-devrimin şiddetinin üzerimize yönelmesine, çeşitli kayıplara uğramamıza da yol açtı. Dünyanın her yerinde bu böyle olmuştur. Devrim gelişip büyüdüğü, karşı-devrimin de şiddeti büyür; bu bir yasadır. Dünyada kayıp vermeden zafere ulaşan bir devrimci hareket örneği yoktur. Önemli olan, kayıplara rağmen savaş devam ettirebilmeyi, devrim hedefine adım adım ilerleyebilmeyi başarmaktır. Bu anlamda kayıplardan korkmamak gerekiyor. Sorun, onları telafi edebilmek, yerlerini doğurabilmektir. Bunu yaptığımız sürece örgütsel gelişimimiz devam edecektir. Unutmayalım ki, devrimin ilerlemesi düz bir süreç değildir; biz de inişli, çıkışlı, sıçramalı süreçler yaşayarak devrimi geliştirecek ve zafere ulaşacağız.

Bugün sahip olduğumuz misyonun bilincinde olmak ve ona göre hareket etmek zorundayız. Bu misyon bize sadece ülkede devrim yapmayı değil, dünya çapında bir rol oynamayı dayatıyor. Sosyalizmin yeniden güç kazanacağı bir dönemin yaratıcısı güçlerden biri olmayı başarmak; bu anlamda, her türlü karamsar düşünceye, yılgınlığa karşı çıkmak, sağcı eğilimler önünde barikat kurmak gibi temel bir görevimiz vardır. Bu dönemde esas kavganın, saflarımızda şu ya da bu biçimde yansımaları bulan burjuva ideolojisi ve kültürüne karşı olduğu bir an olsun unutulmamalıdır. Zafere giden yol, bu kavgayı kazanmaktan geçiyor. Kuşkusuz bunu başarmak, ideolojik-politik tüm çabalar yanında silahlı mücadeleyi geliştirmekle mümkündür. Ki; bu aynı zamanda kendimize olan güvenimizin pekişmesini sağlayacak, bizi daha da olgunlaştıracaktır.

MART 1990 KARARLARI, ATILAN ADIMLAR VE KARŞILAŞILAN SORUNLAR

1989 sonunda örgütümüz saflarında başlatılan özeleştirme kampanyasının ortaya çıkardığı sonuçlar temelinde, Mart 1990'da bir dizi karar alındı. Ve bu kararlar doğrultusunda adımlar atılmaya başlandı. Mart '90 kararlarıyla hedeflenen, ricat sürecinden çıkılarak bir atılım yapılmasıydı. Örgütümüz açısından gündemde olan yeni bir süreci ve artık kendiliğindenciliğin ağır bastığı, şekilsizliğin egemen olduğu bir döneme nokta koymak gerekiyordu. Mart 1990 kararları, bu anlamda, bir dönemi noktalar, yeni bir dönemi başlatma özelliğiyle, hareketimizin gelişimi açısından önemli bir yere sahiptir.

Bu kararlar, daha sonra "Yolun Neresindeyiz" broşüründe ortaya konan ricat süreci değerlendirmesinin ve bu değerlendirmede tespit edilen olumsuzlukların aşılması temelinde gündeme geldi. Örgütümüzün içinde bulunduğu durumu açık ve net çizgilerle tanımladıktan sonra yapılacak tek şey, bu durumun nasıl aşılabileceğini belirlemek ve gereken adımları süratle atmaktır. Bu içeriğiyle Mart 1990 kararları, örgütümüzün kısa vadeli programı olma özelliği de taşır.

Bugün yapılacak bir değerlendirme, aynı zamanda, bu kararlarda belirlenen hedeflere ne ölçüde ulaşıldığının, nelerin başarıлып nelerin başarılamadığının tespiti olacaktır. Bu yüzden Mart 1990 kararlarını yeniden anımsatmakta yarar görüyoruz. Kararlarda belirlenen hedefler şöyle tanımlanmıştı:

- "1 -Merkezi organın güçlendirilmesi ve etrafında, her koşulda politika üretebilen, denenmiş, güvenilir, yetkin ileri kadrolardan kendi içinde alternatif yönetim oluşturabilecek bir çember yaratılması,*
- 2- Çalışma alanları ve bölgelerde tek insana dayalı ilişkilerden çıkılması ve hızla komiteleşmeye gidilmesi,*
- 3- Yeraltı örgütlenmesinin süratle geliştirilmesi ve legalite ile arasındaki ilişkinin yeniden düzenlenmesi,*
- 4- Askeri örgütlenmenin bir gerilla ordusu yaratma perspektifiyle yeni baştan ele alınması ve geliştirilmesi,*
- 5- Kadroların askeri eğitime özellikle önem verilmesi ve cephe gerisinin bu amaçla değerlendirilmesi için pratik adımların atılması,*
- 6- Siyasi pratiğin ve silahlı eylemlerin sürece ve örgütlenmeye bağlı olarak yükseltilmesi,*
- 7- Stratejik önem taşıyan bazı bölge ve alanlarda örgütlenme adımlarının atılması,*
- 8- Örgütün yeniden şekillendirilmesi kapsamında mevcut belirsizlik ve karışıklığa son verilmesi ve üyelik temelinde bir örgütsel ilişki ağına geçişin sağlanması,*
- 9- Merkezi denetimin geliştirilmesi, örgütün yeniden disiplinize edilerek hareket ruhunun pekiştirilmesi,*
- 10- En kısa süre içinde ricattan çıkılarak atılım yapma koşullarının oluşturulması,*
- 11- '83 sonrası dönemi kapsayan genel bir değerlendirmenin yapılması ve bunun kadrolara açıklanması".*

İfade ettiğimiz gibi bu kararların temelinde ricat sürecinin değerlendirilmesi ve örgütümüzün o an içinde bulunduğu nesnel durumun devrimci bir bakışla tespiti yatıyordu. Kararlarla hedeflenen, örgütsel bir atılıma geçmek ve bir "güç" olmayı başarmaktı. "Yolun Neresindeyiz"de geniş olarak ele alınan ve açıklanan bu süreç, temelde kendiliğindenciliğin egemen olduğu, nesnel koşullara teslim olunarak ana hedefin gözden kaçırıldığı bir süreç karakteri kazanmıştı. Kendiliğindenciliğin yansıması olan programsız çalışma, günübürlük kararlar alma, kolektivizmden uzaklaşma, politik gelişmeler karşısında duyarlı olmama, bireylerle iş görmeyi alışkanlık haline getirme ve organlaşmaya yönelmeme, dar pratik içinde boğulma vb. gibi olumsuzluklar, ana hedeften uzaklaşılmasına yol açmıştı. Bu zaafların sonucu olarak da kadrolaşma ve örgütsel inşada, yeraltı örgütünü geliştirmede, stratejik alanlarda örgütlenmede, ideolojik netliği sağlamada ve hareket ruhunu pekiştirmede vb. daha birçok konuda yol alınamadı. Hareket büyük ölçüde legalize oldu. İdeolojik bulanıklık ve şekilsizlik öyle bir noktaya vardı ki, neyin, ne için yapıldığı anlaşılmı-

maz hale geldi.

Bunları daha da genişletip detaylandırmak mümkündür. Ancak "Yolun Neresindeyiz" broşüründe ayrıntılı olarak ele alınıp ortaya konduğu için yinelemek gerekmiyor. Burada önemli olan bir noktanın altını çizmekte yarar var: Eğer örgütümüzün bugününü kavramak istiyorsak, öncelikle dünü de iyi bilmek zorundayız. Çünkü bugünkü olumsuzlukların kaynağında dünün düşünce tarzı ve kültürü, onun inanılmaz boyuta ulaşan direnişi vardır. Bu anlamda "Yolun Neresindeyiz"de yapılan tespitleri kabul etmek yetmez; bunları özümsemek de gerekiyor. Nitekim özümseme olmadığı için, 1.5 yıllık süreç içindeki dönüştürme amaçlı her adım, her eylem eskinin direnişiyle karşılaşmış, gelişme alabildiğine sancılı olmuştur.

Bu dönemde bir yandan peş peşe atılan adımlarla gelişen sürece müdahale edilirken, diğer yandan gelişmenin önünü tıkayan, zaafarla mücadele edilmiş, eski alışkanlıkların ve düşünce tarzının, eski kültürün değişmesi için çaba gösterilmiştir.

Mart '90 kararları sonrasında, öncelikle yapılan şey kadroların yeniden istihdamına yönelerek hemen her alanda komiteleşmeye gitmek oldu. Kararlar uygulandıkça, hareket kendini yenilemede, örgütlenmede, önderlik, politika üretimi, siyasi eylem vb. boyutunda bir atılım içine girdi ve ricattan çıkıldı. Bugün harekete şöyle bir bakıldığında, bu değişim açık biçimde görülecektir. 1.5 yıl içinde birçok şey değişime uğramıştır.

Ancak bu süreç, eski alışkanlıkların ve olumsuzlukların direnişine karşı kararlı bir savaşı da gerekli kılmıştır. Eski ile yeninin çatışması, bu 1.5 yıllık sürecin hemen her kesitinde, yoğun biçimde yaşanmış, devrimci enerjimizin bir kısmı bu çatışma yüzünden heba olmuştur. Denilebilir ki, eskinin aşılması noktada tikanıklıklarla, kayıplarla yüz yüze geldik. Legalizmin biçimlendirdiği kafa yapısını, legal düşünce tarzı ve alışkanlıklarını aşmak konusunda kıyasıya bir savaş verilmesine rağmen, bu konudaki direnç şaşırtıcı ölçüde büyük olmuştur.

"Yolun Neresindeyiz"de; *"Eksik ve zatların bir çırpıda aşılması mümkün değildir; ve daha bir süre eski alışkanlıkların gizli ve açık direnişleri şu veya bu biçimde devam edecektir. Kısaca, önümüzdeki dönem, altüst oluşların ve yeniden oluşumların devam edeceği bir dönem olacaktır; ancak kolektif örgütlenmeyi yadsıyan bir işlerliğe kesinlikle geri dönülmeyecektir. Mücadele, -silahlı ve silahlı olmayan biçimleriyle- örgütlenmeyle birlikte yürüyecek, başka bir deyişle, örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme iç içe geçmiş bir süreç içinde ilerleyecektir."* dedik. Ve tam da böyle oldu. Ama bu tahmin edilenden de daha sancılı gerçekleşti. Eskinin direnişi değişik biçimlerde devam etti ve istenilen dönüşümü sağlama çabası değişik engellerle karşılaştı.

Bu süre içinde birçok şey yapıldı, yıkıldı, ardından yeniden yapıldı. Hareketin genel görünümü adeta her alanda bir inşa faaliyeti içindeki bir şantiyeyi andırdı. Ve bu hala da böyledir. Bugün bu inşa, eskinin direnişine, kayıplara, mücadeleden kopmalara rağmen devam ediyor.

Mart '90 kararlarıyla önümüze bir program koymuş, hedefler belirlemiştik.

Bunları gerçekleştirmek için adımlar atmaya başladık. Ama ne yazık ki, engellerle, barikatlarla karşılaştık. Eski direniyordu; dönüşmeye, yenilenmeye kapalıydı. Yapılanlar, yapılmak istenenler anlaşılmamıştı. Bu süreç, kararların uygulanmasında sayısız problemi gündeme getirdi, sancılı bir özellik kazandı. Ve öyle oldu ki, örgütsel işleyiş, kimi yoldaşların da hissettiği gibi adeta iki başlı hale geldi. Merkezi kararlar zaman zaman uygulanmıyor ya da istenildiği gibi uygulanıyordu. Rapor sistemi işletilmiyor, denetim yolları tıkanıyordu. Talimatlarla uyulmuyor, eski alışkanlıklar sürdürülüyor, eski tarz iş görme biçimi bırakılmıyordu.

Değişik biçimlerde ortaya çıkan bu direniş esas olarak gizli şekilde sürdü. Direniş, örgütün çeşitli kademelerinde yer alan eski kültürün ve alışkanlıkların biçimlendirdiği insanların dönüşüm yapamamasının yansımasıydı. Sözde herkes "Yolun Neresindeyiz"de ortaya koyulanları kabul etmişti; ama özümseme olmadığı için, orada tespit edilenleri aşma çabasına girilmedi. Alışkanlıklar atılmadı, kurallı ve disiplinli yaşam içselleşmedi. Kuşkusuz bunlarla sürekli savaşıldı, her şey bu savaşla birlikte yürüdü ve gerçekleşti. Ama bir genelleme yaparsak, eskinin legal düşünce tarzı ve kültürü var olmaya, yapılanlar, yapılmak istenenler önünde objektif anlamda bir barikat oluşturmaya devam etti.

Örgütümüzün stratejik anlamda önem taşıyan sorunları bir türlü kavranmadı ya da kavranmak istenmedi. Örneğin, silahlı birliğlere insan istendi, "yok" dendi, stratejik alanlara güç yığmak için insan istendi, "yok"dendi, peki insan yok muydu? Hayır, vardı ama bulup çıkarmak gerekiyordu. Oysa çeşitli kademelerdeki yönetici yoldaşlar ilişkilerine vakıf olmadığı, insanları tanımadığı için atılmak istenen adımlara uygun bir çaba içinde olmadılar; Mart '90 kararlarında ifadesini bulan programımızın özünü kavramadılar. Ve her talebe "yok" diyerek karşı çıkmak, adeta gelenek haline geldi. Oysa biraz gayretle birçok insan bulunup çıkarılabilirdi. Nitekim bu yapıldı da... Birçok insan raporlardan tanındı, bulundu ve istihdam edildi.

Yok anlayışının temelinde var olanla yetinmek, büyümek ya gelişmek konusunda hırs yetersizliği, tembellik vb. nedenler sayılabilir. İstenen konformist bir ilişki ağıdır. Rapor verilmeyecek, isteyen istediği gibi hareket edecek, hesap soran olmayacak... Gizli olarak arzulanan budur. Ve bu yüzdendir ki, stratejik kavrayıştan uzak, basit, tekil, küçük şeylerle uğraşmaktan kurtulunamadı, planlı-programlı çalışma anlayışı yeterince yerleştirilemedi, devrimci kurallar ve disiplin ilkeleri rahatlıkla çiğnendi. Ve enerjimizin büyük kısmı bu yüzden boşa harcandı.

Kısaca, 1.5 yıllık süreçte esas olarak örgütün çeşitli kademelerinde yer alan insanların legalist alışkanlıklarıyla, şekilsizlikle, ideolojisizlikle, neyin ne için yapıldığının bilinmemesiyle mücadele edildi. En basit kurallar, mantık sorunları bir sempatizana anlatılır gibi anlatılmak zorunda kalındı, insanlardan, kurallara uymaları, disiplinsizliklere son vermeleri, kararlara tabi olmaları istendi. Sırf bu yüzden devrimciliğin kopanlar oldu. Ama ilkesizliğe taviz verilmedi; olumsuzluklarda ayak direyenler, yeniye uyum gösteremeyenler sürecin dışına düştüler. Bunlara karşı hesaplasmada radikal olundu.

Bu dönemde tüm uyarılara rağmen eski alışkanlıkları sürdürmede ısrar edildi; söylemde ne denirse densin, pratikte birçok şey değişmedi. Örneğin, en basitinden, birbirine yakın bürolar rahatlıkla tutulabiliyor, sabit yerlerden sabit yerlere telefon edilebiliyor, cep bilgisayarı kullanılabiliyor, örgütsel doküman, not ve raporlar gereken titizlik gösterilerek saklanmıyor ve korunmabiliyordu. "Bir şey olmaz" mantığı egemendi. Her şey olumlu sürece sanıldı, kurallar ve disiplin ilkeleri bu yüzden çiğnendi. İnsanlar, sorumluluk düzeyleri arttıkça kendilerinde daha "özgür" hareket etme hakkı gördüler.

Kuralların olumsuzluk ihtimaline karşı geliştirilmiş önlemler olduğu ve örgütsel faaliyette bu olasılığı daima göz önünde bulundurmak gerektiği gibi son derece basit bir gerçek gözardı edildi. "Kimse takip getirmezse bir şey olmaz" mantığı etkin olabildi. Kimse takip getirmezse, kimse hata yapmazsa elbette bir olumsuzluk olmazdı. Ama o zaman kurallara da ihtiyaç olmazdı. Çünkü kurallar, yapılan hataların en az zarar vermesi için vardır. Önlemler, olumluluk ihtimaline göre değil, olumsuzluk ihtimaline göre alınır. Örneğin, randevulara, ev, işyeri, büro vb. yerlere gitmeden önce ve ayrılıştan sonra "emin olmak" ilkesi bunun için icat edilmiştir. Bu mantık, hemen her alanda aynı şekilde işlemiş, olumsuzluk olasılığına karşı duyarlı olma, bunu yukarıdan aşağıya yayma, insanları denetleme vb. ihmal edilmiştir. Geleneksel alışkanlıklara boyun eğilmiş, "nasıl olsa bir şey olmuyor" mantığı içinde ilkesizlikler, kuralsızlıklar sürdürülmüş, hareket önderliği bu konuda yanıltılmaya çalışılmıştır.

Eski alışkanlıkların yansıması daha başka boyutlar da taşıyor. İş yapmamak, yalan söylemek, kendini korumak, gerekçe üretmek, rapor vermemek, hesap sormamak/hesap vermemek, kendi başına buyruktuk vb. bunların ilk akla gelenleridir. Daha açık bir ifadeyle söylemek gerekirse, bu 1.5 yıllık dönem içinde, önderlik, eskiyi temsil eden alışkanlık ve kültürle kuşatılmıştır. Nesnellik edebiyatından vazgeçilmemiş, verilenle yetinilmesi istenmiştir. Kuşkusuz bu kabul edilemezdi, edilmedi de. Edilseydi bugünkü noktaya ulaşmak asla mümkün olmazdı.

Ancak bu durum, ister istemez iş yapmamayı, hantallığı da beraberinde getirdi, koşma hızımızı kesti. Çok basit, sıradan günlük işler öyle zaman oldu ki, aylarca uğraşmayı, enerji ve zaman harcamayı gerekli kıldı. Kimileri nezdinde yaşanan deneyler dahi öğretici olmadı.

Ve nihayet bunun zararlarını acı da olsa gördük, görüyoruz. Eskinin alışkanlık ve kültürünün direnişi, yeniye galebe çaldığı için darbeye maruz kaldık. 12 Temmuz'un nedenlerini başka yerde aramak boşunadır. Darbe er ya da geç gelecekti; çünkü, savaş geliştikçe düşmanın saldırılarına karşı koymak, eskinin yöntemlerini ve alışkanlıklarını devam ettirerek mümkün olmazdı. Faşizmin her gün yeni taktikler geliştirdiği yerde, biz de kendimizi yenilemek, legal alışkanlıklardan ve düşünce tarzından tamamen kopmak zorundaydık. Tüm ısrarlı çabalara karşın bu konuda, ne yazık ki, arzuladığımız ölçüde bir dönüşümü gerçekleştiremedik. İleriye doğru yönelirken, yaşadığımız sürecin en başta bu olumsuz yanından dersler çıkarmak zorundayız.

NELER YAPTIK? NELERİ BAŞARDIK/ NELERİ BAŞARAMADIK?

1.5 yıllık dönem içinde yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen, bugün geldiğimiz nokta dikkate alınır, küçümsenmemesi gereken bir mesafe katettiğimiz de görülecektir. En başta kendiliğindencilüğün ağır bastığı süreç aşılarak, her alanda örgüt iradesi egemen kılınmaya çalışıldı. Tespit edilen program ve hedefler doğrultusunda art arda adımlar atıldı, onlarca/yüzlerce yeni insan örgütlenmenin şu veya bu kademesinde istihdam edildi, görevlendirildi. Atılan iradi adımlarla kaybolmaya yüz tutan "biz" olgusunun içi yeniden doldurulmaya başlandı; ne olduğu belirsiz, şekilsiz bir dönemden adım adım bir şekillenmenin olduğu yeni bir döneme girildi. Sözde devrimci ama özde demokrat olmaktan öteye gidemeyen, legalist yaşam ve kültürün şekillendirdiği insanlar ayıklandı; iş yapan, iş üreten insanların örgütü olmaya doğru yol alındı.

Mart '90 kararları bir dönüşüm sürecinin başlangıcıdır. Ancak bu dönüşüm, her şeyin birdenbire düzenli işlemeye başladığı, alınan kararların engellerle karşılaşmaksızın hayata geçirildiği bir süreç olarak düşünülmemelidir. Aksine eski ile yeni arasındaki savaş hep süregeldi ve her şey eskinin çeşitli biçimlerde ifadesini bulan direnişine, ortaya çıkardığı engellere rağmen başarıldı. Mart '90 kararları, bir anlamda, yaşanan geçiş sürecinin başlangıç tarihini oluşturur.

Mevcut durumun tahliline dayanan bu kararların özü, gerçek anlamda "güç" olmayı hedefleyen hareketin, bu hedefe ulaşma yolunu ortaya koyan bir program olma özelliği taşımasıdır. Biz "güç olmalıyız" derken, bunun yolunun silahlı mücadeleyi geliştirmekten geçtiğini, bu anlamda silahlı örgütlenmeye, yeraltı örgütlenmesine ağırlık vermek ve her şeyi bu ekseninde düşünmek gerektiğini tespit ettik. Ve bu doğrultuda birbiriyle bağlantılı adımlar attık. Eğer bugün belli oranda bir "güç" olmuşsak, bu, tespit edilen programın ve bu program dahilinde atılan adımların tüm engellere rağmen uygulanmış olmasındandır.

Mart '90 kararlarında neler söylendi, söylenenlerin ne kadarı gerçekleşti? Bunları tek tek ele alıp değerlendirecek, başarı ve başarısızlıklarımızı da ortaya koymuş olacağız.

1-) Kararlarda, merkezi organizasyonu güçlendirme ve onu çevreleyecek kadrolar yetiştirme hedefi belirlendi. Bugün bunun çekirdeğini atmış durumdayız.

İlk adım kolektif örgütlenmeye yönelmekti, bunu gerçekleştirdik. Kuşkusuz hedefe ulaşmada kadrolaşma sorununu çözmek başat bir öneme sahipti; ve bu konuda bazı ilerlemeler sağlandı. Ancak yeni insanları eğitme, geliştirme, denetleme vb. konusunda yetersiz kaldığımız da bir gerçektir. Yüzlerce yeni insan çıktı; bunları mücadele içinde pişirmek, yönetici vasıflarını geliştirmek ve bir kadronun aslolan vasfı olarak tanımladığımız siyasi eylemin doğrudan örgütleyicisi olma vasfına sahip kılmak gerekiyordu. Ama bu konuda başarılı olduğumuz söylenemez. Bunun temel nedeni eski kültür ve alışkan-

tıkların engelleyici karakteridir. Oluşturulan programlar uygulama aşamasında çeşitli engeller yüzünden işlevsizleşebilmiş, kadro sorunu, belli gelişmeler sağlansa da bu dönemde, temelde var olmaya devam etmiştir. Kadro eğitimi, tüm ısrarlı çabalara rağmen ciddi biçimde ele alınmamıştır. İnsanlarımız ancak rapor sistemi işletildiği ve tanıma olanakları bulunduğu ölçüde değerlendirilmiş, yeteneklerini geliştirmeleri ve örgütsel faaliyete daha etkin katılımları için olanaklar yaratılmıştır. Bugün, kadroların eğitimi ve geliştirilmesi konusundaki kısırlığımızdan dolayıdır ki, yönetici insan sıkıntısı çekmeye devam ediyoruz. Kuşkusuz örgütlenme geliştikçe kadro ihtiyacı sürekli büyüyecektir. Bu doğaldır. Doğal olmayan, bu konuya gereken önemin verilmeyişi, kadro üretkenliğini artırmada iradi bir çaba içine girilmeyişidir. Önderliğin tüm çabaları, zaman zaman dayatıcı olması bile, kimi yönetici yoldaşlarda var olanla yetinme anlayışını aşmaya, saflarımızda yer alan -ama eksik, ama yetersiz- çokça insanın, eğitilmesi, yetiştirilmesi ve yeni görevlere hazırlanmasını sağlamaya, kısaca, geleceği gören bir perspektifle hareket etmeye yetmemiştir. Bu, bazen yapılmak istenenlerin nötralize edilmesine, tüm denetim ve duyarlılığa karşın şekilsizlikte, kuralsızlıkta sinsice bir ısrara kadar varabilmiştir.

Kadrolaşma konusundaki olumsuzluğun bir başka boyutu da, örgütsel ilişkilerde liberalizme düşülmesi, bunun ortaya çıkardığı pragmatist davranış biçimlerinin bizi kemiren bir olgu olarak yer yer etkili olabilmesidir. Önderliğin olumsuzluklar üzerine ısrarla gitme ve radikal sorgulama tarzı alt kademelerde yeterince ifadesini bulamamış, yapılmak istenenler yumuşatılmış ve hatta bazen etkisiz hale getirilmiştir. Bu durum zaafılara açık kapı bırakmış, zaafıların yeterince baskı altına alınmasını engellemiş ve sonunda alt ile üst arasında karşılıklı statükolar oluşması eğilimini doğurmuştur. Birbirini koruma temelinde şekillenen bu statükocu eğilim, kadroların geliştirilmesini ve yeraltı yaşamının gerekli kıldığı özelliklerle donanmasını engelleyici bir rol oynamıştır.

2-) Tüm çalışma alanı ve bölgelerde tek insana dayalı ilişkilerden çıkıp, komiteleşmeye gidileceği belirtildi ve bu esas olarak gerçekleşti. Bugün hemen her alanda ve bölgede kolektif organlarımız var. Belki bunlar sık sık yıkılıyor, yeniden kuruluyor, iyi işlemiyor. Ama bu konuda bir mesafe alınmıştır ve artık geriye dönüş olmayacaktır.

"Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütlülükte ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır" derken, bu konuya verdiğimiz önemi ortaya koymuştuk. Ve yaşanan süreç bu tespiti kesin biçimde doğrulamıştır. Kolektif örgütlenmeyi, kolektif işlerliğin ruhuna uygun tarzda hayata geçirebildiğimiz yerlerde daha üretken ve verimli bir faaliyetin örgütleyicisi olmayı başardık. Kitlelerle bağlarımız daha yoğunlaştı, örgütlenmemiz gelişti ve yayıldı. Kolektif işlerliğin yeterince sağlanamadığı yerlerde ise, bireylerin yetenekleri ölçüsünde ürettikleriyle yetinmek zorunda kaldık, ciddi bir mesafe alamadık.

3-) Yine kararlara uygun olarak, yeraltı örgütlenmesi güçlendirildi, legaliteyle yeraltı arasındaki ilişki yeni baştan düzenlendi. Bu süreçte onlarca insanımız illegal yaşamla tanıştı, yeraltı örgütlenmesinin ne olup ne olmadığını öğrendi. Kafalarda oluşan yanlış imajlar yıkıldı, yerle bir oldu. Illegal yaşam

biçimi giderek yerleşmeye, kökleşmeye başladı. Kuşkusuz bu, legalizmin alışkanlıkları ve düşünce tarzını bütünüyle aşmış olduğumuz anlamına gelmiyor. Aksine bu konuda oldukça yavaş bir tempo ile ilerliyoruz. Ama gerçek olan bir olgu var ki, bugün artık eskiyle ilgisi olmayan bir yeraltı örgütlenmesine sahibiz. Hemen her alan ve bölgede bir yeraltı örgütlülüğümüz var. Denilebilir ki, hareketimiz var olduğundan bu yana, ilk kez gerçek anlamda bir yeraltı örgütü niteliği kazanmıştır.

Yığınla eksiğimiz olduğu, bazı şeylerin hala yanlış yapıldığı doğrudur. Bunlarla olan savaşımız aralıksız sürüyor. Ama bu durum, legalist yani ağır basan bir hareketten kısa sayılabilecek bir süre içinde gerçek bir yeraltı hareketine dönüşmeyi başardığımız gerçeğini yadsımayı gerektirmez. Elbet daha yapmamız gereken çok şeyler, başarmamız gereken birçok görev var. Bunları yeraltı örgütlenmesini geliştirmek ve yaymak, faşizmin baskılarına ve saldırılarına karşı kendimizi koruyacak kuralları ve taktikleri üretmek ve uygulamak, tüm yeraltı savaşçıları ve kadrolarını disiplinize etmek, yeraltı yaşamının kültürünü hakim kılmak, kuralları ve disiplin ilkelerini içselleştirmek vb. olarak sıralayabiliriz. Bütün bunlar aldığımız yol ne olursa olsun, yapılanlarla yetinme gibi bir tutum içinde olamayacağımızın en açık göstergeleridir.

4-) Askeri örgütlenmenin bir gerilla ordusu perspektifiyle yeni baştan ele alınması ve geliştirilmesi konusunda da mesafe katettik. Her şeyden önce kaybolan silahlı mücadele perspektifini yeniden ortaya çıkardık ve bunun örgütlenmesini gerçekleştirdik. Birçok insanımızı silahlı örgütlenme içine çektik, bu alanda istihdam ettik. SDB savaşçısı olmak korkulan bir şey değil, kazanılmak istenen bir onur haline geldi. Ve SDB örgütlenmesi yavaş yavaş gelişmeye, İstanbul dışına da yayılmaya başladı.

Askeri örgütlenmedeki gelişime bağlı olarak kent gerillacılığı konusunda da yol aldık ve küçümsenmeyecek bir pratiğin örgütleyicisi ve gerçekleştircisi olduk. Zaman zaman darbelerle maruz kalsak da, silahlı örgütlenmeye sürekli büyüyen ve yayılan bir örgütlenme niteliği kazandırdık. Bugün hareketimizin tarihinde hiç olmadığı ölçüde onlarca silahlanmış savaşçısı vardır. Kuşkusuz silahlı örgütlenme konusunda henüz yolun başındayız, ama bir ilerleme kaydettiğimiz kesindir.

Yine bu dönemde kır gerillasını geliştirme yönünde adımlar attık. Kırsal alanda gerilla faaliyetini sürdürecektir kır birlikleri oluşturduk ve bunları eğitimden geçirdik. Henüz kırsal alanda bir silahlı eylemliliğimiz olmasa da bu yön-deki çabalarımız devam ediyor.

Silahlı politika yapan bir hareketin, silahlı gücünü sürekli büyümesi ve geliştirmesi zorunluluğu vardır. Aksi halde tıkanma, kendini tekrar etme ve giderek bir gerileyiş içine girme kaçınılmaz hale gelir. Biz bu yüzden silahlı gücümüzü büyüme ve geliştirme konusuna özel bir önem veriyoruz. Karşılaştığımız güçlükler oluyor. Legalizmin kültürü ve alışkanlıklarıyla beslenmiş insanların, yeraltı yaşamının katı, sert askeri disiplinine uyum göstermesinde bazı sorunlar yaşanıyor. Gerilla kültürü ve yaşam tarzının içselleşmesi kolay olmuyor. Atılamayan alışkanlıklar yüzünden zaman zaman darbeler yiyor, güç kaybediyoruz; eylem kapasitemiz genişlemiyor.

Ancak bu konuda ısrarlı olmaktan vazgeçmeyeceğiz. Birleşik Devrimci Savaş perspektifi ışığında gerek kentlerde, gerekse de kırsal alanda gerillayı geliştirme ve yayma, giderek tüm silahlı gücümüzü askeri bir komutanlık altında merkezileştirme, gerilla ordusuna dönüştürme hedefimize adım adım yürümeye devam edeceğiz. Yapılan hatalar sonucu bazı darbeler yememiz, bu konudaki kararlılığımızı yok edemez. Silahlı gücümüz büyüdükçe eylem kapasitemiz genişleyecek, oligarşinin karşısında halkın güveneceği, inanacağı ve sahip çıkacağı maddi bir güç haline geleceğiz. 1.5 yıllık kısa sayılabilecek bir süre içinde aldığımız yol ve geldiğimiz nokta dikkate alındığında, attığımız adımların ne denli isabetli olduğu rahatlıkla görülebiliyor. Kaldı ki "darbe yememek", diye bir kural da yoktur. Hiçbir süreç dümdüz gelişmez, böyle gelişen bir devrim de yoktur. Önemli olan izlenen çizgide ısrarlı olmaktır. Eğer siyasi pratiği yükseltmek iddiasında isek, bunun için gerekli olan araca, yani sürekli büyüyen ve yayılan bir silahlı güce sahip olmak zorundayız. Bunu yadsıyan her tutum, sözde neye dayandırılırsa dayandırılsın, pratikte kendimizi inkar etmekten öte bir anlam taşımayacaktır.

5-) Mart '90 kararlarında, kadroların askeri eğitimi ve bu amaçla cephe gerisinin değerlendirilmesi, önümüze koyduğumuz bir başka pratik görev olarak belirlenmişti. Bu konuda da belli adımlar attık. Cephe gerisinde kamp oluşturduk ve burayı kır birliklerinin eğitimi ve donatımı için değerlendirdik. Yeterli ve gerekli olana henüz ulaşamamış ve istediğimiz verimi alamamış olsak da, dayanabileceğimiz bir temele sahip olduk.

Ancak aynı şeyleri kentlerdeki silahlı birliklerin eğitimi konusunda başaramadık. Gerçi hiç silah kullanmayan insanların eyleme gitmesi anlayışını aştık; ama bu durum, kent gerillasının askeri formasyonunu istenilen düzeye çıkardığımız anlamına gelmiyor. Bunun yanında açık olan bir gerçek var ki, bugün saflarımızda silahlanmış insan sayısının artması kadar, silah kullanmayı öğrenen, belli askeri-teknik bilgilere sahip olan, bunun eğitiminden geçen insan sayısı da artmıştır. Bu konudaki ısrarlı çabalarımız sürmeye devam edecek, her Devrimci Solcuyu sürdürdüğü görev ne olursa olsun, gerektiğinde silahını kuşanıp, eyleme gidebilecek bir savaşçı olarak eğitmeye önem vereceğiz. Devrimci Solcu olma misyonu zaten bunu gerektirir.

6-) En önemlisi, Mart '90 kararlarında yer alan siyasi pratiğin ve silahlı eylemlerin sürece ve örgütlenmeye bağlı olarak yükseltilmesi konusunda çizdiğimiz başarılı grafikler. Silahlı eylem pratiğimiz, bugün bizi dostun ve düşmanın kabul ettiği bir güç haline getirmiştir. Artık sadece Türkiye'de değil, dünyada tanınan/bilinen bir örgüt olma vasfı kazandık. Son 1.5 yıla şöyle bir baktığımızda, adım adım yükselen bir eylem pratiğinin yaratıldığı rahatlıkla görülebilir. 12 Temmuz operasyonu hızımızı biraz yavaşlatsa da, bu geçicidir ve mutlak aşılabacaktır.

Biz ilk kez kentlerde herkesin imrenerek izlediği gerçek bir gerilla örgütlenmesi yarattık, sürece ve örgütlenmeye bağlı olarak silahlı eylemler geliştirdik. Devrimci adalet perspektifinin uygulayıcısı ve geliştiricisi olduk. Eylemlerimiz gerek oligarşi, gerekse halk ve sol üzerinde derin yankılar yarattı. Halkın umudu olabileceğimizin güçlü işaretlerini verdik. İlerici halk güçlerinin ge-

nel olarak sempatisini kazandık. Henüz saflarımıza yoğun bir akış olmasa da, silahlı mücadelede ısrarlı olduğumuz ölçüde, kitlesel olarak da bir gelişme kaydedeceğimiz açık biçimde ortaya çıktı. .

Burada bir noktanın altını çizmek gerekiyor: Biz hiçbir zaman kısa süreli bir silahlı eylem pratiğiyle kitlelerin devrimci saflara akacağını sanmak gibi saf bir düşünceye sahip olmadık. Kitlelerin kazanılması her şeyden önce bir süreç sorunudur. Silahlı mücadelenin kesintisiz biçimde sürdürülmesi, düşmanın her türlü baskısına ve yok etme çabasına rağmen, savaşı devam ettirme iradesinin gösterilmesi ve halka güven verilmesi sorunudur. Devrimci saflara kitlesel akışın gerçekleşmesi, bizim silahlı mücadele konusundaki ısrarımıza ve başarıımıza bağlıdır. 1.5 yıllık pratiğimiz, bunun ipuçlarını net biçimde ortaya çıkarmıştır.

Bu dönemde SDB'lerin örgütlenmesine paralel olarak eylemlerimizi de yavaş yavaş İstanbul dışındaki kentlere taşımayı başardık. Kent gerillası belli bir şekillenme kazandı. İlk kez devletin önde gelen yöneticileri, iktidar sahipleri kendilerini koruma telaşına düştüler ve adeta bir orduyla korunur oldular. Bu, bizim silahlı eylem pratiğimizin karşı-devrim saflarında yarattığı korku ve paniğin ürünüdür. Hareket olarak bu dönem içinde onlarca silahlı eylemin gerçekleştircisi olduk. Barışçı olan veya olmayan sayısız siyasi pratiğin, etkinliğin, eylemin örgütleyicisi olduk. Bugün sahip olduğumuz güç ve prestijin kaynağı, sergilediğimiz bu devrimci pratiktir.

7-) Stratejik önem taşıyan bazı bölge ve alanlarda örgütlenme adımları atmayı da başardık. Her şeyden önce bu alan ve bölgelere yönelmeyi ciddi bir politika olarak benimsedik ve kadroları istihdam ederken, bu konuda özel bir çaba içinde olduk. Kırsal alanlara yönelirken, öncelikle Kürdistan ve Karadeniz'de örgütlenme hedefini öne çıkardık. Çünkü kır gerillası için en elverişli bölgeler -çeşitli nedenlerle- buralardı.

Kırsal alanda örgütlenme adımlarımız yenilen bazı darbeler yüzünden sekteye uğradı, ama ısrarlı olmaktan vazgeçmedik. Nitekim bu alanlarda faaliyet gösterecek kır birlikleri oluşturduk, eğittik ve bir kısmının istihdamını gerçekleştirdik. Bir kısmı ise, örgütsel hata ve zaafılar, disiplinsizlikler sonucu karşı-devrim tarafından daha baştan etkisiz hale getirildi.

Şehirlerdeki silahlı eylemlerimiz, kırsalalanda örgütlenmemiz için bir basamak oldu. Örneğin, Kürdistan'da silahlı bir güç olmak, Kürt milliyetçiliğinin kozlarını elinden almak ve Kürt halkıyla gönül bağı kurmak için eylemler gerçekleştirdik; Yine Kürdistan'ın belli bölgelerinde yoğunlaşan adımları attık, kır gerillası için bir temel yaratmaya çalıştık; önemli mesafeler de aldık. Henüz gelişkin bir kır örgütlenmesine sahip değiliz, ama gelişme dinamiklerine ve zeminine fazlasıyla sahip durumdayız.

Keza şehirlerde ağırlığı, stratejik önemi olan alanlara vermeye özen gösterdik. Özellikle büyük kentlerde -yeterince olmasa da- stratejik alanları gözetme ve buralarda yoğunlaşma politikası izledik. Ancak çeşitli nedenlerle bazı alanlarda örgütsel olarak güçlenme ve yayılma imkanı sağlayamadık. Çalışma tarzında bürokratizme düşmekten kaynaklanan bu durumu aşmak için, ciddi bir çabaya gereksinim olduğu açıktır.

8-) Örgütün yeniden şekillendirilmesi ve üyelik temelinde bir örgütsel ilişki ağına geçiş, konusunda da bir ilerleme sağladık. Kesin bir netlik olmasa da bugün kimin örgüt üyesi olduğu, kimin sempatzan ve taraftar olduğu belli çizgilerle ortaya çıkmış durumdadır. Gündemde olan bu çizgileri netleştirecek adımların atılmasıdır.

Geçmişten farklı olarak artık kimin ne yaptığı, görevleri, konumu, niteliği vb. netlik kazanmıştır. Her alanda, bölgede komitelerimiz, hücrelerimiz, tek tek kadrolarımız, kısaca yeraltı örgütünün gerekli kıldığı örgütsel mekanizmalar oluşmuştur. Her şeyden önce hareket önderliği; "Nerede, ne yapıyoruz? Hedef nedir?" bunu biliyor ve şekilsizliğin aşılması doğrultusunda bir işlerliğin oturtulması çabasını sürdürüyor. Örgütsel şekillenmeye bağlı olarak insanların nitelikleri de daha net çizgilerle belirginleşiyor. Kim kadro, kim değil... Kim örgüt üyesi, kim değil... Bu, adım adım ortaya çıkıyor. Bundan sonra sorun bunu resmileştirecek kimi düzenlemelerin yapılmasıdır ve bu yönde gereken adımlar, gelişime uygun olarak atılacaktır.

Bu kapsamda örgüt üyeliğine kabul edilenlerin ant içerek göreve başlaması ve üyeliğinin kesinleşmesi karar altına alınmış ve bu uygulanmaya başlanmıştır.

9-) Mart '90 kararlarının bir diğeri, merkezi denetimin geliştirilmesi, örgütün yeniden disipline edilerek hareket ruhunun pekiştirilmesiydi. Bu konu üzerinde önemle duruldu. Birçok insan rapor alışverişinin anlamını, taşıdığı önemi bu süreçte öğrendi; disiplinin ne olduğunu kavradı, ilk kez ceza müeyyidelerle tanıştı. Örgütün disipline edilmesi için zaman zaman sert önlemlere başvurulmaktan kaçınılmadı.

Örgütsel disiplinin egemen kılınması ve hareket ruhunun pekiştirilmesi çabası, eskinin direnişi yüzünden yer yer zaafa uğradı, ama sürecin olumlu yönde seyri devam etti. Çürüyen yanlarımız koparılıp atıldı. Bir ayağı düzende, bir ayağı devrimde olanlar ciddi bir hesaplasmaya zorlandı. "Saflarımızda çürüyene, kokuşana yer yok" tavrında ısrarlı olduk ve bu devam edecek. Karşı-devrimin şiddetinin devrimin şiddetiyle birlikte geliştiği yerde, bu tür unsurların, mücadelenin şu veya bu aşamasında ayakbağı olacakları, devrimi ilerletmenin önünde varlıklarıyla barikat oluşturacakları gözardı edilemez. Hesaplasmada radikal olmak bu yüzden zorunludur. Örgüt ruhu, devrimci ruh, bağlılık, kendini feda... Yani devrimci yaşamın gerekli kıldığı moral değerler, gelenekler, ancak böyle oluşur, böyle kökleşir. Bizi "biz" yapan olgu bu değerler ve geleneklerdir. Ve bunlar olmaksızın devrimci savaş sürdürülemez. Disipline gelmeyen, denetimden kaçan, hareket ruhuna sahip olmayan insanlarla ancak yol arkadaşılığı yapılabilir, dava arkadaşılığı değil... Bu yüzden ki, örgütsel işleyişte liberalizme karşı savaş açıldı. Merkezi olarak denetimin geliştirilmesine, örgütsel disiplinin egemen kılınmasına önem verildi.

"Yolun Neresindeyiz"de "BİZ" olgusunu yaratmalıyız dedik ve bu konuda söylediklerimize bağlı kaldık, ısrarlı olduk. Bu kapsamda mücadele içinde insanların yoğrulması, dönüşüm sağlaması, eğitilmesi ve kendini yenilemesi için çaba gösterildi. Örgütsel işleyişte liberalizme düşmanın, zaafllara prim vermenin, kuyumuzu kendi ellerimizle kazmak anlamına geldiği bilinerek bu

konuda alabildiğine hassas davranıldı. Bugün bir Devrimci Solcunun ortalama nasıl bir insan olduğu az çok bilinir hale gelmişse, bunda, gösterilen bu çabaların, radikal sorgulama tavrının etkisi büyüktür.

Yine örgüt ruhunun pekiştirilmesi için kadroların ideolojik-siyasi eğitimine önem verildi. İdeolojik bulanıklığı aşmak, çizgimizin net biçimde anlaşılması ve kavranması için örgütümüzün tarihinde olmayan ölçüde bir yayın faaliyeti sürdürüldü. 15 günlük bir dergi, birçok broşür ve yazı, bu dönemde yayınlandı. Devrimci Sol haber bülteni, MK imzalı yazı ve açıklamalar vb., bunların hepsi ideolojik şekillenme, kendi ideolojimizin özümsemesi ve kavranması çabalarının ürünüdür.

Bugün bu ideolojik, siyasi, örgütsel çabalar sonucu, "BİZ" diye tanımladığımız olgunun, yani "DEVRİMCİ SOL'cu olma"nın içini belli anlamda doldurmuş durumdayız. Yarattığımız gelenekler, sahip olduğumuz değerler var. Kuşkusuz bunların hepsi kısa bir sürecin ürünü değildir; ancak 1.5 yıllık dönem, bazı şeylerin net çizgilerle görülebilmesini sağlayacak bir yoğunluğa sahiptir.

10-) Yine, en kısa sürede ricattan çıkılıp, atılım yapma koşullarını oluşturmalıyız dedik ve bunu başardık. Nasıl yaşandığı ve nerede biteceği belli olmayan ricatın bizi gerileten bir karakter kazandığı açıktı. Ricata bir an önce son vermek ve atılıma yönelmek, yaşanan sürecin de bize dayattığı bir zorunluluk haline gelmişti. Hareketimiz, hemen her konuda bir atılım içine girecek, önüne koyduğu bu hedefi gerçekleştirdi. Örgütlenmede, silahlı eylemde, politika üretiminde, siyasi pratiğin geliştirilmesinde vb. geçmişle kıyaslanamayacak bir noktaya ulaştık.

11-) "Yolun Neresindeyiz" broşürü hazırlandı ve '83 sonrası süreç değerlendirildi, kadroların onayına sunuldu. Tespit edilen olumsuzluklar, bunların nedenleri ve önümüze koyduğumuz hedefler konusunda kolektif onay sağlandı. Ve atılım sürecine hız kazandırıldı.

Kuşkusuz tüm bunların yanında başarısızlık hanemize yazmamız gereken şeyler de var. Örneğin, "Yolun Neresindeyiz"de "Güvenlik Örgütü" ihtiyacına işaret ettik, ancak bu konuda bugüne kadar -yerel düzeyde bazı adımlar atılsa da- merkezi bir örgütlülüğü yaratamadık. Yine "kadın örgütlenmesi" konusuna yeni bir perspektifle yaklaşmak gerektiğine vurgu yaptık. Bu sorunu saflarımızda tartıştık, bazı adımlar da attık. Pek çok alanda kadın komiteleri, komisyonları oluştu. Ancak devrimci bir kadın hareketi yaratma konusunda (temel hedefimiz buydu) ciddi bir gelişme kaydettiğimiz ve konunun saflarımızda yeterince kavrandığını söyleyemeyiz.

Başaramadığımız her şey üzerine düşünmek ve kafa yormak zorundayız. Başarısızlığa yol açan nedenleri bulmak ve geleceğe yönelmek, temel görevlerimizden biri olmalıdır. Olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmek, irdeleyici, eleştirici ve ders çıkarıcı bir yaklaşımı zorunlu kılar. Eğer bunu yapmazsak, aynı şeylerin devam etmesi, gerekli dönüşümlerin sağlanamaması kaçınılmazdır.

Bu süreçte güncelle ilişkin uğradığımız başarısızlıklar da söz konusudur. Örneğin, bir bağış kampanyası vardır, istenen sonuç alınamamıştır. Kam-

panya, hareketin içinde bulunduğu durumu yansıtan bir ayna işlevi görmüş, kendimizi, insanlarımızı daha iyi tanıma imkanı sağlamıştır. En özet ifadeyle hazırlapçı anlayışın tipik bir göstergesi olmuş, saflarımızda ulaştığı boyutu ortaya koymuştur. (*) Benzer başka örnekler de verilebilir, ancak bunlar fazla önem taşıyor. Esas olan Mart '90'da alınan kararlar ve bu kararlar ekseninde gerçekleştirilenlerdir.

Bugün 1.5 yıllık sürecin genel bir değerlendirmesini yaparken, baz almamız gereken bu kararlardır. Neyi hedefledik, neyi gerçekleştirdik? Değerlendirme bu çerçevede yapılmalı, başarılar ve başarısızlıklar buna göre belirlenmelidir. Gelineen noktada açık olan bir gerçek var ki, o da, hareket olarak 1.5 yıllık süre içinde, küçümsenmeyecek bir yol katettik, hemen her konuda belirgin ilerlemeler sağladık. Bu gerçeği yalnız ülkemizde değil, dünya çapında herkes görmüştür. Bu nedenledir ki, emperyalizm ve oligarşi Devrimci Sol olgusunu ciddiye almak durumunda kalmıştır.

SIYASİ EYLEM VE ETKİNLİKLERİMİZ

İşkencecilerin ve Halk Düşmanlarının Cezalandırılması

İşkenceci ve halk düşmanı kişi ve kuruluşlara yönelik cezalandırma eylemlerimiz, 1.5 yıllık silahlı eylem pratiğimizin en çarpıcı yanını oluşturuyor. Bu 1.5 yıl içinde işkencecileri ve halk düşmanlarını hedefleyen çok sayıda eylem gerçekleştirdik. Eylemlerimizin temel perspektifi "devrimci adalet" anlayışını geliştirmek ve yaymaktır. Halka ve devrimcilere baskı uygulayanlardan, zulmedenlerden hesap sorulması, yaptıklarının yanlarına kalmayacağını gösterilmesi, karşı-devrimci saflarda bir "korku" ve "panik" havası estiren, halka güveneceği ve sahip çıkacağı bir araç da verilmiş oldu. Cezalandırma eylemlerimiz, hedeflerinin isabetli seçilmesi ve başarıyla gerçekleştirilmesi nedeniyle oldukça büyük etkiler yarattı. "Devrimci Sol mutlaka hesap sorar" bilinci ve anlayışının yerleşmesi bu eylemlerin ortaya çıkardığı sonuçtur.

Silahlı mücadeleyi geliştirme ve silahlı eylemleri yayma kararı aldığımızda, hangi halkayı yakalayıp, ilerleyeceğimiz konusu da önem taşıyordu. Çünkü silahlı mücadele halkın sempati ve desteğini kazanacak nesnel bir temele dayanmadan gelişemezdi. Baskının, işkencenin, haksızlıkların, hak gasplarının, kısaca her türlü adaletsizliğin egemen olduğu, emekçi insanların ezildiği, sesini çıkaramadığı, hakkını arayana karşı zor kullanıldığı koşullarda, biz,

(*) Ancak bu olumsuzluğun bizi eğiten bir yanı da olmuştur. Hazırlapçı anlayışın üzerine daha radikal biçimde gidilmiş, alanların ve bölgelerin yukarıdan bekleme anlayışları yıkılarak, büyük ölçüde kendi kendilerine yeterli hale gelmeleri sağlanmıştır. Bencilliğin en kurumlaşmış ifadelerinden biri olan yukarıdan bekleme anlayışının yıkılması, genelde bu süreçte olumluluk hanesine yazılması gereken şeylerden biridir.

"adatet" in uygulayıcısı, haksızlığa, işkenceye uğrayan insanların sesi olmayı başarabildiğimiz ölçüde, şiddet temelinde gelişen eylemlerimiz de etkili olacaktı. Ve nitekim, bu perspektife dayalı eylem pratiğimiz toplumun nispeten geniş kesimlerinde meşruiyet kazandı. Biz, haksızlığa uğrayan, baskı gören, sömürülen, ezilen savunmasız insanlara kendilerine ait olduğunu hissedecekleri bir araç vermeye çalıştık ve bunda belli ölçüde başarı da sağladık. Devrimci adaleti yayan ve geliştiren, faşizmin baskı, terör ve saldırıları karşısında kitlelerin çaresiz olmadıklarını gösteren bu eylem perspektifimiz, aynı zamanda "güç kazanma" taktiğimizin bir yansımasıydı. Cezalandırma eylemlerimiz, diğer silahlı eylemlerimiz gibi güç kazanmamıza hizmet eden bir araç işlevi görmüştür.

Eylemlerimizle karşı-devrim saflarında içten içe yaşanan korku büyümüş, hemen her kademedeki devlet yetkilisi kendini koruma telaşı ve paniği içinde yaşamaya başlamıştır. TC tarihinin hiçbir döneminde olmadığı ölçüde koruma önlemlerine yönelinmesi ve kimi devlet yöneticilerinin adeta bir ordu ile korunur hale gelmesi, bizim cezalandırma eylemlerimizin yarattığı bir sonuçtur. Eylemlerimizle, devletin, kendine yıllarca hizmet etmiş kişileri dahi koruyamadığını göstererek, hem "güçlü devlet" imajı yıpratıldı, hem de halkın örgütümüze duyduğu güvenin gelişmesi sağlandı. Kuşkusuz bunda, silahlı eylem pratiğimizin genelde bir istikrar kazanması, karşı-devrimin darbelerine maruz kalmamak ve eylemlerimizi sürekli kılmak belirleyici etkindir.

Genelkurmay'ın ve kimi devlet yetkililerinin "böyle giderse hassas yerler- de görev yapacak adam bulunamayacağı" türünden açıklamaları, duyulan korkuyu ve yaşanan paniği yansıttığı kadar, eylem çizgimizin doğruluğunu ve etkinliğini de gösteriyor. Kimi üst düzey generallerin "İstanbul'u savunmak gerekir" demek ihtiyacı duyması, özellikle bu kentte yoğunlaşan eylemlerimizin karşı-devrim saflarında hangi düzeyde etkiler yarattığının en çarpıcı göstergesidir.

Bugün izlediğimiz silahlı eylem çizgisi ve sahip olduğumuz eylem perspektifi, mevcut nesnel koşullar temelinde belirlendi ve hayata geçirildi. Kuşkusuz bunun geliştirilmesi gerekiyor. Karşı-devrim saflarında çözümlere sağlamak, sınıfsal saflaşmayı derinleştirmek, yani siyasi iktidarın gücünü yıpratmak ve egemen sınıf blokunu siyasal tecrite uğratmak (ki bu temel hedefimizdir) silahlı eylem çizgimizin dayandığı "devrimci adalet" halkasına sıkı sıkıya sarılmaktan, bu perspektifi geliştirmek ve her alana yaymaktan geçiyor. Başka bir ifadeyle ülke çapında yankılar yaratan silahlı eylemler yanında, milis örgütlenmelerinin (yerel silahlı örgütlenmelerin) geliştirilmesine bağlı olarak, her alanda ve bölgede örgütlenme ve mücadelenin önünde engel teşkil eden güçlere de (ki bunlar muhbir, polis, istihbaratçı, işbirlikçi, aracı, tefeci, spekülâtör vb. olabilir.) yönelmeli, bunları hedefleyen silahlı eylemleri yaygınlaştırmalıyız. Devrimci adalet perspektifi genel silahlı eylemler kadar, yerel düzeydeki eylemler için de geçerli olmalı ve eylemlerimizle halkın adalet arayışına her düzeyde yanıt verebilmeliyiz. Burada gözardı etmememiz gereken bir olgu da, silahlı eylemlerimizin yarattığı etkiyle beraber, karşı-devrimin kendini koruma temelinde daha organize olması ve saldırganlığını artırması-

dır. Bu doğal bir gelişmedir. Her devrim süreci, devrimci ve karşı-devrimci güçlerin kıyasıya çatışması zemininde ilerler. Biz, faşizmin bir dizi eylem sonucu teslim bayrağını çekeceği türünden saf bir beklenti içinde olmadık. Bu anlamda devrimci eylemlerin gelişmesi ardından karşı-devrimci saldırıların da yoğunlaşmasını yadırgamamak gerekiyor. Önemli olan, bizim politika ve taktiklerimizi yaratıcı tarzda geliştirebilmemiz, önümüze çıkan tüm engelleri aşarak savaşı bir basamak daha tırmandırabilmemizdir. Bunu başardığımız ölçüde iktidar hedefine adım adım ilerliyoruz demektir.

Son 1.5 yıldaki cezalandırma eylemlerimize şöyle bir göz atıldığında, bunların çok çeşitli nedenlerle gündeme geldiği görülecektir. Bazen eski bir işkenceciden hesap sormak, bazen katledilen yoldaşlarımız için misilleme yapmak, bazen de emekçi sınıfların hak mücadelesini desteklemek vb... Bu eylemlerimizin gerçekleşme nedeni olmuştur. Ama tüm eylemlerin ortak paydası, halka "adaleti yerine getirdiğimiz" mesajını vermek olmuştur.

Yine bu süre içinde, katledilen yoldaşlarımızla ilgili misilleme yapmayı bir politika düzeyine yükselttik. Karşı-devrimcilere, katledilen her yoldaşımız için misilleme yapacağımızı açık olarak ilan ettik. Ve bunu gerçekleştirdik de... Hemen her yoldaşımız için -bazen devrimci-demokrat insanlar için de- misilleme eylemleri yaptık. Öyle ki, artık polis her katliam sonrası yapılacak misillemenin tedirginliğini yaşamaya başladı. Bu tedirginlik içinde, yanlışlıkla birbirini vurmalar, sıradan halktan insanlara ateş açmalar, bunalıma düşmeler... sık sık gündeme gelen davranış biçimleri halini aldı.

Bu dönem içinde gerçekleştirdiğimiz başlıca cezalandırma eylemlerimizi sıralarsak:

-30 Mart 1990'da, bir yıl önce 1 Mayıs'ta katledilen yoldaşımız Mehmet Akif Dalcı'nın katili polis Kazım Çakmakçı'yı, uzun ve titiz bir araştırma sonucu bulup cezalandırdık. Dünya işçilerinin birlik, mücadele ve dayanışma gününü kutlamak isteyen işçi ve emekçi halka acımasızca saldıran, yüzlerce insanı kurşun, cop ve sopalarla yaralayan faşizmin eli kanlı cellatlarına yaptıklarının yanlarına kalmayacağını, devrimci adaletten kaçamayacaklarını gösteren bu eylemimiz, daha sonra işkencecilere ve halk düşmanlarına yönelik art arda gerçekleştireceğimiz cezalandırma eylemlerinin ilki oldu.

-12 Eylül'ün cezaevlerindeki sindirme politikasının gönüllü uygulayıcılarından, devrimcilere ve yurtseverlere yapılan işkencelerden, insanlık dışı uygulamalardan, 1984 yılında Metris ve Sağmalcılar Cezaevi'nde gerçekleştirilen Ölüm Orucunda dört yoldaşımızın yaşamını yitirmesinden birinci derecede sorumlu Sıkıyönetim Eski Adli Müşaviri Durmuş Akşen'i, 12 Eylül'ün işkencecilerinden ve halk düşmanlarından hesap sorma anlayışımız çerçevesinde, Ölüm Orucunun yıldönümünde cezalandırdık.

-Yine Ölüm Orucunun yıldönümünde, 12 Eylül cuntasıyla işbirliği içinde çalışan, devrimci tutsaklara yönelik baskı ve sindirme planlarına akıl hocalığı yapan, emperyalist tekeller hesabına insanları kobay olarak kullanan, CIA tarafından finanse edilen HZİ Vakfı'nı basıp tahrir ettik.

-Polisin Küçükarmutlu gecekondu halkına saldırısı ve halk önderi Hüsnü İşeri'yi katletmesine, Ümraniye'de TKB-B, Cihangir'de DKP üyesi toplam üç

yurtseveri ev baskınları sırasında bilinçli şekilde öldürmesine misilleme olarak, işkenceci polislerden İsmail Kılıç'ı cezalandırdık.

-12 Eylül faşizminin cezaevlerinde estirdiği terörün önde gelen uygulayıcılarından, Davutpaşa ve Metris cezaevlerindeki işkence ve baskıların birinci derecede sorumlularından işkenceci Cezaevi Müdürü Adnan Özbey'i cezalandırmayı hedefleyen bir eylem gerçekleştirdik. Ancak bu eylemde yoldaşlarımızın dikkatsizliği sonucu Adnan Özbey yaralı olarak kurtuldu ve eylemimiz amacına ulaşamadı.

-Yoldaşlarımız Mustafa Işık ve Abdullah Gözalan'ı katleden işkenceci polis ekibinden Komiser İbrahim Çağlar'ı, aradan uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen bulduk ve cezalandırdık. Bu eylemle yoldaşlarımızı katleden işkencecilerin hiçbir zaman affedilmeyeceğini ve cezalandırılmaktan asla kurtulamayacaklarını bir kez daha gösterdik.

-Ekim 1990'da, devrimcilerin yeminli düşmanı, karşı-devrimci güçlerin önde gelen isimlerinden Hiram Abas'ı hedef aldık. Bu eylem ülke çapında çok geniş etki yarattı ve örgütümüz açısından işkencecilere yönelik cezalandırma eylemlerimizde ileri bir adım teşkil etti. Eylemle ilgili bildirimizde, "Türkiye ve Ortadoğu halklarının düşmanı, bir savaş suçlusu" olarak tanımladığımız Hiram Abas'ı:

"-12 Mart ve 12 Eylül'de halkımıza açılan savaşın kurmaylarından ve yürütücülerinden biri olduğu;

-Kontrgerilla şefi olarak birçok karanlık cinayetin ve katliamın tertipçisi olduğu;

-Bir işkence, cinayet ve komplo örgütü olan MiT'in yöneticisi sıfatıyla onlarca devrimcinin katledilmesi, binlercesinin işkence görmesi ve zindanlara atılmasından sorumlu olduğu;

-Kürt ulusal hareketini yok etmek için çeşitli devletlerle işbirliği halinde saldırı ve komplo planları yaptığı ve uyguladığı;

-CIA ve MOSSAD'la işbirliği yaparak, Filistin halkına karşı komplolar tezgahladığı;

-Terör, takip, tehdit ve cinayetlerle korku yayarak halkı sindirmeyi amaçlayan politikanın uygulayıcısı olduğu için"ölüme mahkum ederek cezalandırdığımızı açıkladık.

Bu eylem hedefe tam isabet oldu, adeta 12'den vurduk. Eylem karşı-devrimci saflarda tam bir şok etkisi yarattı. Tüm halk düşmanları, 12 Eylül sonrası ilk kez güvence içinde olmadıklarını hissettiler. Halka verilen mesaj netti: Kim olursa olsun hesap sorulacak, devrimci adalet er ya da geç mutlaka gerçekleşecek! Eylem, aydınlar ve kimi sol kesimlerde, yeni bir cunta hazırlığı yapıldığı tahlillerine yol açtı. Devrimcilerin böyle hedeflere ulaşabileceğini düşünemeyenler, eylemin ardında karanlık eller, devletin gizli odakları, başka bir devlet vb. aramayı sürdürdüler.

-12 Eylül döneminin işkencecilerinden, Karadeniz'de, Çarşamba ve çevresinde yaptığı işkencelerle ünlü Astsubay Halil Çetin'i Ankara'da cezalandırdık. Bu eylem yeniden atılıma geçtiğimiz süreçte Ankara'da gerçekleştirdiğimiz ilk cezalandırma eylemi oldu. Ve cezalandırma eylemlerimiz İstanbul dı-

sına da yayılmaya başladı. Ankara'da yıllardır öylesine bir statü oluşmuştu ki, eylemi aynı gün yazılı ve sözlü olarak üstlenmemize rağmen, polis ısrarla eylemin "örgüt işi" olmadığını öne sürerek, oluşan statünün bozulmasını engellemeye, eylemimizi gizlemeye çalıştı. Oportünist sol da, bu çabaya soldan destek vermekten geri kalmadı.

-Aralık 1990'da, İstanbul'da uzun yıllar Siyasi Şube'de Devrimci Sol Masası şefi olarak, gözaltına alınan binlerce insana ve hemen her Devrimci Sol savaşıncısına işkence yapan Aydın Barış'ı uzun bir araştırma ve takip sonucu bularak cezalandırdık. Eylemle ilgili bildirimizde, Aydın Barış'ın suçları ve cezalandırılması konusunda şunları söyledik:

"Örgütümüze yönelik düzenlenen sayısız operasyonun planlanmasında ve gerçekleştirilmesinde birinci derecede rolü vardır. İşkence ve cinayetlerini, tehdit, şantaj, provokasyon tezgahlama, çeşitli ideolojik saldırılar izlemiştir.

Aydın Barış halka ve devrimcilere karşı işlediği sayısız suçun yanında, Devrimci Sol savaşıncılarından;

-Ahmet Karlangaç'ı işkenceyle,

-Selçuk Küçükçiftçi'yi kurşunlayarak,

-Selim Mehmet Yücel'i yakalandıktan sonra kurşuna dizerek,

-Hayrettin Eren'i işkenceyle öldürüp, cesedini yok ederek,

-Tahsin Elvan'ı kurşuna dizerek,

-Abdullah Gözalan'ı kurşunlayarak katletmekten doğrudan sorumludur.

Aydın Barış işlediği cinayetlerin ve yaptığı işkencelerin karşılığı olarak, 12 Eylül cuntasının şefi Evren tarafından bizzat ödüllendirilmiştir.

İşkence yapmada ve cinayet işlemeye sınır tanımayan bu halk düşmanı, örgütümüz tarafından yargılanmış, işlediği affedilmez suçlardan ötürü ölümlere cezalandırılmıştır.

12 Eylül'ün tüm işkencecilerini bekleyen son Aydın Barış'ın sonudur."

Örgütümüze yönelik saldırıların kurmaylığını yapan Aydın Barış'ı cezalandırarak, hem yoldaşlarımıza karşı olan manevi görevlerimizi yerine getirdik, hem de örgütümüze prestij ve güç kazandıran bir adım attık.

-TKP/ML hareketine mensup yurtsever devrimci Pir Ahmet Solmaz'ın 1977 yılında Elazığ'da katledilmesinden sorumlu Mengele artığı işkenceci doktor Musa Duman'ı Ankara'da bulup cezalandırdık. Ve bu eylemle sadece 12 Eylül işkencecilerinin değil, '80 öncesi işkence yapanların da unutulmadığını gösterdik.

-Yoldaşımız Birtan Altunbaş'ın Ankara Siyasi Şube'de işkenceyle, Ali Rıza Ağdoğan'ın İstanbul Beyoğlu Karakolu'ndan sokağa atılarak katledilmesine misilleme olarak, İstanbul'da Beyoğlu Emniyet Amirliği'ni, Ankara'da Valilik binasını bombaladık. Yine İstanbul'da işkenceci polis komiserlerinden Zeki Kaya'yı cezalandırdık. Beyoğlu Emniyet Amirliği bu bombalamada büyük tahribata uğradı, ama eylemin etkisini sınırlamak için polis, tahribatı ve kayıpları kamuoyundan gizledi.

-Yoldaşımız Kahraman Altun'un anısına İzmir Çay Mahallesi Karakolu'nu bombalayıp tahrip ettik. Bu eylemde 1 polis öldü, 3 polis yaralandı. 21 Mart günü gerçekleştirdiğimiz bu eylemi, Berxwedan dergisi ARGK'nın eylemleri

arasında sıraladı ve bizi haksız bir biçimde kendi eylemlerine sahip çıkmakla suçladı. Gerçeği kendilerine anlatıp, haberi düzeltmelerini istedik ve bu konuda bir tekzip yayınladık. Tekzipte, örgütümüzün tarihine başkalarına ait eylemleri üstlenme biçiminde tek bir örneğin olmadığı, Berxwedan dergisinin dostluklara değer veren bir anlayışla hareket etmediğini belirttik.

-İktidarın işkence politikasına hız vermesi sonucu, birçok insanın arka arkaya emniyet ve karakol binalarında işkenceyle katledilmesine bir cevap olarak, işkenceci polislerden Avni Doğan ve Murat Soytürk'ü Ankara'da cezalandırdık.

-Yoldaşlarımız Yusuf Erişti, Olcay Uzun ve Faruk Bayrakçı'nın katledilmesine misilleme olarak, İstanbul'da işkenceci polis ekibinden Kenan Yamak ve Nebi Şeker'i cezalandırdık, İzmir'de Küçükyalı Karakolu'nu bombaladık.

-Polis terörünün yoğunlaşması ve halka yönelik baskıların artmasını protesto amacıyla, İstanbul'da yapımı devam eden Emniyet Sarayı binasını bombalayarak kullanılmaz hale getirdik. Yaklaşık 150 kg. bomba yerleştirilen bina patlama sonucu büyük hasara uğradı.

-THKP-C önder ve savaşçılarına karşı düzenlenen operasyonları yöneten, 12 Martın işkenceci kontrgerilla şeflerinden Memduh Ünlütürk'ü oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşta yitirdiğimiz tüm şehitlerin anısına, "30 Mart-7 Nisan 1991 Devrim Şehitleri Haftası"nda cezalandırdık. Bu eylemle, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, devrimcilerin belleklerinin hiçbir şeyi unutmayacak kadar güçlü olduğunu bir kez daha ortaya koyduk. 20 yıl sonra bile olsa bir işkencecinin bulunup cezalandırılması, bugün kendini güvencede hisseden pek çok işkenceci için ciddi bir korku unsuru oldu. Bu aynı zamanda devrimci geleneklere eklenen yeni bir halka niteliği de taşıdı.

-Türkiye'yi ailesinin çiftliği gibi yöneten Özal'ların sultanlara özgü düğününe bomba yerleştirerek, halkımızın tepkisini ortaya koyduk. Bu eylemde cezalandırmayı değil, uymayı hedeflediğimiz için yerleştirdiğimiz bombaları patlatmadık. Alınan büyük güvenlik önlemlerine rağmen düğünün yapıldığı otele ve etrafına dört adet bomba yerleştirmiş olmamız, iktidar güçlerini şaşkınlığa uğrattı ve büyük bir korkuya yol açtı. Özellikle eylem sonrası, başta Özal olmak üzere devletin önde gelen yöneticileri büyük koruma önlemleri aldılar, etraflarında bir güvenlik ordusu bulundurmaya başladılar. Ve korkularını halktan gizleyemez hale geldiler. Eylem, oligarşinin yüz binlerce kişilik ordu ve polis gücüne rağmen ne denli kof ve güçsüz olduğunu ortaya koyduğu gibi, devrimci irade ve yaratıcılıkla faşizmin tüm engellerinin aşılabileceği, istenirse devletin en tepesindekilere bile ulaşılabilceği gösterildi.

Özal'ların düğününe bomba yerleştirmekteki amacımızı eylem bildirisinde şu şekilde açıkladık:

"Ülkemizde insanlar her gün biraz daha yoksullaşır ve sefalet içine itilirken, emekçiler için yaşam her gün biraz daha çekilmez hale gelirken, bir avuç parababası ve onların iktidar yöneticileri, Özal ailesi, lüks ve ihtişam içinde yaşamayı sürdürüyor. Halkımız, aç kalmamak için binbir cefa çekerken, onlar, ziyafetler, kokteyller, şatafatlı eğlenceler, düğünler düzenleyerek gününü gün ediyor,

har vurup harman savuruyorlar. Yoksullar düzenin cefasını, zenginler sefasını sürüyor.

(...)

Türkiye, emperyalizmin ve oligarşinin sömürü cennetine dönüştürülmüştür. Adalet yoktur; hakkını aramak suçtur. Hakları için mücadele edene gösterilen devlet sopasıdır; baskıdır, zulümdür, işkencedir, terördür.

Türkiye yasaklar ülkesidir. Ama bir avuç sömürücü için yasak yoktur; yasaklar halk içindir. Halkı soyup soğana çevirenler için özgürlük de vardır, demokrasi de... Onlar için hayat güzeldir; her şey yolunda gitmektedir.

Onların saltanatı, halkımızın sefaleti ve yoksulluğu üzerine kurulmuştur.

Bu düzen, çalışan insanların emeği hayasızca sömürülerek sürdürülüyor; terörle ayakta tutuluyor. Bu saltanatın temelinde, neredeyse bedavaya kapatılan insan emeği vardır; dökülen binlerce insan kanı vardır.

Ülkeyi yöneten iktidar çürümüştür, kokuşmuştur.

İşte biz bunun için, Özal ailesinin düşün yaptığı otel salonuna ve yerleşim alanına bomba yerleştirerek, halkımızın tepkisini ortaya koymayı amaçladık. Sömürüye, zulme, haksızlığa ve adaletsizliğe dayanan bu düzenin sahiplerine bir uyarıda bulunmak istedik." Bu dönemde işkencecilere ve halk düşmanlarına yönelik cezalandırma eylemlerimiz bunlarla sınırlı değildir. Bazı eylemlere, amacı ve içeriğini dikkate alarak diğer bölümlerde yer vereceğimiz için burada ayrıca değinmiyoruz.

Anti-Etnperyalist Mücadele

Körfez krizi ve devamında gündeme gelen emperyalist savaş, halkların anti-emperyalist bilinç ve duygularının kabarmasına yol açtı ve tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de anti-emperyalist mücadeleyi öne çıkardı. Kriz ve savaşı içeren 7-8 aylık süreç içinde, anti-emperyalist etkinliklerimiz, eylemlerimiz büyük bir yoğunluk kazandı ve yayıldı. Örgütümüzün bu süreç içindeki tavrı, dünya genelinde örnek gösterilecek bir devrimci tavır niteliğindedir. Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı izlediğimiz politikalarla, gerçekleştirdiğimiz eylemlerle tutarlı, doğru ve etkin bir devrimci tutumun sahibi olduk. Öyle ki, krizi tahlil ediyoruz, izlediğimiz politik tutum ve buna bağlı olarak aldığımız öncü tavır, sadece Türkiye'de değil, dünya ölçeğinde yankı yarattı. Özellikle savaş sırasındaki eylemlerimiz, bizi, ilk kez uluslararası düzeyde tanıtan bir güç haline getirdi ve tüm dünyanın dikkatlerini üzerimize çekti. Devrimci ve anti-emperyalist güçlerin, ezilen halkların sempati ve desteğini kazandık.

Daha krizin başında Ortadoğu'daki gelişmeleri doğru tahlil ederek, emperyalist müdahale konusunda net bir tavır takındık. Yerimizin halkların anti-emperyalist cephesi olması gerektiğinden hareketle, başta ABD olmak üzere emperyalist cepheyi hedef alan bir politikanın savunucusu ve buna uygun

düşen bir pratiğin örgütleyicisi olduk.

Körfez savaşı kimilerinin iddia ettiği gibi bir "it dalaşı" değildi. Emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ni egemen kılma ve bölgedeki etkinliğini artırma savaşıydı. Savaş, petrol ve silah tekellerinin çıkarlarını korumayı, halklara gözdağı vermeyi, emperyalist hegemonyayı pekiştirmeyi amaçlıyordu. Bu tespitlerin ışığında, emperyalizme karşı halkların cephesinde yer almak gerektiğini savunduk ve oldukça geniş sayılabilecek kesimleri de etkiledik. Yine bu süreçte ülkemizin savaşa sokulmak istenmesine karşı etkin bir propaganda ve ajitasyon yürüttük. Tavrımızın sözde kalmaması, gerek ABD ve diğer emperyalist güçleri hedefleyen eylemler ve etkinlikler gerçekleştirmemiz, gerekse de Türkiye'nin emperyalist savaşa sokulmak istenmesine karşı halkın en geniş kesimlerini "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"nde örgütlenme çabamız, anti-emperyalist bilinci ve duyarlılığı geliştirme anlamında etkili sonuçlar doğurmuştur.

Krizin başından itibaren savaş karşıtı tepkilerin örgütlenmesine ve birleştirilmesine önem verdik ve emperyalizme karşı tüm halk güçlerinin güç ve eylem birliğini savunduk, bunu gerçekleştirmeye çalıştık. Bu amaçla tüm sol güçlere çağrı yaptık. Ancak solun kısırlılığı, devrimci olmaktan uzak tutumu, küçük hesaplar peşinde koşmaktan kurtulamaması güç ve eylem birliğini engelledi. Devrimcilerin fiili önderliğini hazmedememe, onları giderek siyasal etkinlikler içinde yer almamaya, eylemsizliğe sürükledi. Yine de bizim siyasal tespitlerimiz ve geliştirdiğimiz politik taktik, birçok sol grubu etkiledi, süreç içinde eski görüşlerinden büyük oranda vazgeçmelerine yol açtı. Bu dönemde özellikle ABD'yi hedef alan silahlı eylemlerimiz tüm dünyada dikkat çekici bir nitelik taşıdı. Pek çok gücün ABD karşısında boyun eğdiği, geri çekildiği, açık ya da gizli anti-emperyalist eylemlerden kaçındığı koşullarda, bizim aldığımız tavır, devrimci bir politikanın ürünü olduğu kadar, siyasal anlamda cüretli bir tavrın da yansımasıydı. Sosyalizmin gerilediği, sosyalist sistemin dağıldığı ve sosyalist ülkelerin kapitalist restorasyon yolunu tuttuğu, ABD'nin dünya sahnesinde tek egemen güç olarak kaldığı bir dönemde, emperyalizme karşı mücadele bayrağı açmak, örnek eylemler sergilemek, siyasal ve tarihsel boyutuyla küçümsenmeyecek ve bizi unutulmaz kılacak bir siyasal pratiğin ifadesi oldu. Bir anlamıyla savaşın yarattığı momenti değerlendirdik, anti-emperyalist eylemlerimizle adımızı tüm dünyaya duyurduk. Denilebilir ki, Körfez savaşı boyunca, emperyalist savaş cephesine yönelik devrimci silahlı eylemlerin öncülüğünü yapan örgüt biz olduk. İlk tavır alan örgüt olma yanında, en yaygın silahlı eylemleri gerçekleştiren örgüt olma onurunu da kazandık. Devrimci enternasyonalizmden ne anlaşılması gerektiğini ortaya koyan örnek bir pratik sergiledik. Bu bizim geleneğimiz olarak bundan sonra da sürecektir.

Biz aldığımız tavırla, anti-emperyalist mücadeleyi söylem düzeyinde kalmaktan çıkararak, pratik bir gerçeklik haline getirdik.

Yine emperyalist savaşa karşı mücadelenin yükseltildiği süreç, örgütsel ve siyasal açıdan kazançlı çıktığımız bir süreç oldu. Eylemlerimizi İstanbul dışındaki önemli kentlere yayarak genişletmiş olmamız politik bir güç olarak

yayıldığımızın ve büyüdüğümüzün göstergesiydi. Bu dönemde gerek prestij olarak, gerekse de fiili güç olarak ileri bir noktaya sıçradık. Ortaya çıkan momenti yakalayarak aldığımız fiili tavırlarla, savaş sürecini, siyasal ve örgütsel açıdan gelişme kaydettiğimiz, güç topladığımız bir dönem olarak değerlendirmeyi başardık.

Bu dönemde anti-emperyalist etkinliklerimiz ve eylemlerimiz, ABD'nin Ortadoğu'ya doğrudan müdahale etmek için güç yığıldığı andan itibaren başladı ve savaşın sonuna kadar aralıksız devam etti. Zaman zaman açtığımız kampanyalarla, anti-emperyalist eylem, gösteri ve etkinliklerimizi yoğunlaştırdık. Savaş öncesi ve savaş sırasında ülkenin hemen her bölgesinde sayısız eylem ve etkinlik örgütledik. Bunlardan birinde Liseli Devrimci Gençlikten N.A. tutuklandı ve ülke politik gündeminde savaş karşıtı tepkilerin simgesi haline geldi. Ülkemizde emperyalist müdahaleye ve savaşa karşı mücadele bayrağını ilk açanlar olmak yanında, anti-emperyalist eylemliliklerin sürükleyici gücü olduk. ABD'nin müdahaleye hazırlandığı ve bu amaçla yığınak yaptığı krizin başlangıç günlerinde açtığımız "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır, Emperyalist Savaşa Karşı Çıkalım" kampanyası çerçevesinde çok değişik etkinlikler gerçekleştirdik.

Tüm devrimci, demokrat, yurtsever güçleri, emperyalist savaşa karşı olan herkesin güçlerini birleştirmeye ve tavır almaya çağırdık. Çağırıcı, yazılı ve sözlü biçimde değişik platformlarda yineledik...

Krizin hemen ardından 400 bin adet bildiri, 500 bin adet el ilanı basıldı ve tüm ülkede dağıtıldı. Geniş çaplı yazılama yapıldı, yaygın pankartlar asıldı. Yüzlerce kahvehane konuşması, halkla sohbet toplantıları gerçekleşti. Otobüs ve trenlerde halka savaş karşıtı propaganda yapıldı. Belediye, hastane vb. kamu işyerlerinde, fabrikalarda yoğun ajitasyon-propaganda çalışması sürdürüldü. İstanbul'da 20 civarında yasadışı gösteri düzenlendi, bunların her birine ortalama 200-300 kişi katıldı. 17 Ağustos'ta İstanbul'daki İngiliz Konso losluğu önünde 500 kişinin katıldığı bir gösteri gerçekleşti. Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Mersin, Diyarbakır, İzmit, Denizli, Uşak, Samsun, Eskişehir, Konya, Malatya, Ereğli ve daha birçok il ve ilçede kampanya çerçevesinde bildiri dağıtımı, irili ufaklı gösteriler, savaş karşıtı propaganda faaliyeti örgütlendi ve anti emperyalist bilincin geliştirilmesi, emperyalist müdahaleye karşı duyarlılık yaratılması hedeflendi. Cezaevlerindeki tutsak yoldaşlarımız açık grevi yaptılar.

Bu kampanya çerçevesindeki etkinlikler Ağustos ve Eylül aylarında sürdü. Birçok kentte, onların ilçe ve kasabalarında halkı emperyalist savaşa karşı çıkmaya çağıran eylem ve etkinlikler, ajitasyon ve propaganda çalışması aralıksız devam etti. Yazılama, pullama, korsan gösteriler, otobüs-kahve konuşmaları, bildiri dağıtımı vb. yapıldı.

Devrimci belediye işçileri İstanbul'da işyerlerinde tüm işçilerin katılımıyla toplantılar yaptılar, iki saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Anakent Belediyesi önünde 2000 kişinin katıldığı bir toplantı düzenleyerek ABD bayrağı yaktılar, yürüyüş yaptılar. Merter'de yine devrimci işçiler yasadışı bir gösteri düzenlediler ve "Emperyalist Savaşa Hayır" dediler.

16 Eylül'de diğer sol güçlerle ortaklaşa olarak Eminönü'de 500 kişilik bir gösteri düzenlendi. ABD İstanbul Konsolosluğu'na siyah çelenk bırakıldı.

Aynı günlerde emperyalist savaşa karşı düzenlenmek istenen yasal mitinge için verilmeyince, İstanbul Bayrampaşa'da, yasadışı bir miting örgütlendi. 1500 kişinin katıldığı bu mitinge polis saldırdı. Polisin saldırısına kitlesel direnişle yanıt verildi ve çıkan çatışmada 3 polis otosu tahrip edildi.

Bu süreçte Liseli Devrimci Gençlik, İstanbul'da savaş karşıtı gösterilerde gözaltına alınıp tutuklananlar için 3 günlük açlık grevi yaptı. 8 Ekim'e "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" düzenlenen basın toplantısıyla ilk kez kendilerini geniş olarak duyurdular. Ve savaş karşıtı tepkilerin örgütlenmesine ve ortaya konmasına öncülük etmeye başladılar. Birçok alanda -işçiler, memurlar, gençlik, mahalleler- "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" kuruldu ve bu giderek yaygınlaştı.

Ekim ayında "Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır" adıyla yeni bir kampanya başlattık. Kampanyayla birlikte anti-emperyalist etkinlikler yeniden yoğunluk kazandı. Ekim ve Kasım ayları içinde gerçekleşen bu kampanya, "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"nin yönlendiriciliği altında, ülkenin hemen her yöresinde örgütlenen sayısız etkinliği kapsadı.

9 Ekim'de Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri birçok yerde kitle toplanmaları yaptılar.

10 Ekim'de komitelerin örgütlediği geniş bir yazılama gerçekleştirildi.

11 Ekim gecesi İstanbul'un 21 mahallesinde aynı anda büyük ateşler yakılarak, savaş politikaları protesto edildi. Bu gösterilere 50 ile 250 kişi arasında değişen katılım oldu.

15 Ekim'de Amerikan savaş gemisi Saratoga'nın ülkemize gelişi 500'ün üzerinde devrimcinin katıldığı bir açlık greviyle protesto edildi. Bu amaçla mahallelerde, okullarda, kimi fabrika ve işyerlerinde yayın kitle toplantıları yapıldı, emperyalizmi kınayan bildiriler okundu, Amerikan bayrakları yakıldı. Devrimci işçiler Eminönü'nde düzenledikleri protestoyu sokağa taşıyarak yürüyüşe döndürdüler.

16 Ekim'de Amerikan askerleri dolaştıkları bölgelerde dövüldüler.

17 ve 18 Ekim'de ülkenin değişik kentlerinde korsan gösteriler düzenlendi, yollar ateş yakılarak kesildi, Amerikan bayrakları yakıldı, pankartlar asıldı, bildiri ve el ilanları dağıtıldı. Sadece İstanbul'da aynı saatte değişik yerlerde 10'a yakın yasadışı gösteri gerçekleşti.

18 ve 20 Ekim'de devrimci kadınlar boş tencerelere vurarak gerçekleştirdikleri gösterilerle emperyalist savaşı ve savaş zamlarını protesto ettiler. Pazar yerlerini dolaşarak yapılan bu gösterilerde yüzlerce kadın yer aldı. 20 Ekim'de İstanbul'un birçok semti tencere sesleriyle çınladı. Gösterilere Küçükarmutlu'da 600, Gültepe'de 400, Nurtepe, Gazi Mahallesi, Piyale, Esenler, Bağcılar Çiftlik'te sayıları 200-250 arasında değişen kadın katıldı.

18 ve 19 Ekim'de devrimci memurlar işyerlerinde, hastanelerde yemek boykotu yaptılar, yürüyüşler gerçekleştirdiler. Binlerce memurun katıldığı bu eylemlerle emperyalist savaşa ve savaş zamlarına bir kez daha karşı çıkıldı.

Kasım ayı içinde Liseli Devrimci Gençlik, N.A.'nın tutuklanmasını protes-

to amacıyla bir kampanya başlattı ve çeşitli etkinlikler gerçekleştirdi. Bildiri dağıtımı, afiş asılması, okul toplantıları, kantin konuşmaları, kuşlama, imza toplama, korsan gösteriler vb. etkinlikleri içeren kampanya ağırlıklı İstanbul ve Ankara'daki liselerde sürdü.

6 Kasım günü Devrimci Gençlik, "YÖK'e ve savaşa karşı" ülke çapında boykot örgütledi. Geniş bir katılımı ile gerçekleşen boykot, devrimci gençliğin sesini güçlü biçimde yansıttığı gibi, savaş karşıtı protestolara yeni bir halkanın eklenmesini sağladı.

Yine 6 Kasım'da İstanbul Belediyesi'nde, devrimci memurların örgütlediği ve binlerce memurun katıldığı yarım günlük iş bırakma eylemi gerçekleşti. Bu eylemle memurlar, hem devrimci gençliğin "YÖK'e ve savaşa karşı" gerçekleştirdiği "genel boykota destek verdiler, hem de "Emperyalist Savaşa Hayır" sloganını güçlü biçimde haykırdılar.

"Emperyalist Savaş ve Savaş Zamlarına Hayır" kampanyası, Ekim ve Kasım ayları içinde, İstanbul ve dışındaki kentlerde de "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"nin öncülüğünde sürdürüldü. İzmir, Ankara, Adana, Bursa, Eskişehir başta olmak üzere birçok kentte ve ilçelerinde savaş karşıtı etkinlikler ve gösteriler yoğunluk kazandı. Kuşlama, yazılama, pankart ve afiş asılması, bildiri dağıtımı, yasadışı gösteriler, toplantılar vb. biçiminde gerçekleşen bu etkinliklere yüzlerce insan katıldı.

13 Aralıkta Ankara Altındağ'da savaş zamlarına karşı ekmek boykotu örgütlendi. Boykota üç mahallede % 90, bir mahallede % 60 katılım oldu.

Emperyalist savaşın başlangıcına kadar dönem dönem yoğunlaşan ve süreklilik taşıyan bu etkinliklerin hepsini tek tek sıralamak olanaksızdır. Otobüslerde, trenlerde, kahvelerde, halkın toplu olarak bulunduğu hemen her yerde yapılan yüzlerce/binlerce konuşma, yoğun ajitasyon-propaganda çalışması; örgütlü olduğumuz, belli bir potansiyele sahip olduğumuz hemen her kentte, bunların ilçe ve kasabalarında gerçekleşen savaş karşıtı protestolar, genelde güçlü bir etki yarattı, halkımızın anti-emperyalist duygu ve tepkilerinin büyümesine ve açığa çıkmasına hizmet etti. İki ayrı kampanya ekseninde yoğunlaşan ve tüm sürece yayılan bu etkinliklerimizle örgüt olarak öne çıktık ve anti-emperyalist mücadele bayrağının taşıyıcısı temel bir güç olmayı başardık. Türkiye'den yükselen anti-emperyalist tepkiler, ağırlıklı bizim eylemlerimiz ve etkinliklerimiz çerçevesinde odaklandı.

ABD ve emperyalist güçlerin Irak'a saldırıya geçmesiyle anti-emperyalist mücadeleyi daha da geliştirdik ve silahlı eylem boyutuna sıçrattık. Anti-emperyalist etkinlikleri sürdürmek yanında, devrimci enternasyonalizmin gerekli kıldığı örnek bir tavır sergiledik. Eylemlerimiz tüm dünyada yankılandı, devrimci güçlere moral ve esin kaynağı oldu.

Savaşın başlamasıyla birlikte, "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri", "Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Komiteleri"ne dönüştü ve biz, bu komitelerin yaygınlaştırılması çağrısı yaptık. Savaşı protesto amacıyla çeşitli gösteriler ve etkinlikler düzenledik. İktidarı uyaran bir bildiri yayınladık ve bildiriyi tüm ülke çapında yaygın biçimde dağıttık. Bildiride, Türkiye'yi savaşa sürüklemek isteyen iktidarı -başta Özal olmak üzere, başbakan, Bakanlar Kurulu

ve savaş için oy kullanan tüm milletvekillerini- savaş suçlusu olarak gördüğümüzü ve hesap soracağımızı ilan ettik. Halkımızı savaş ateşinin içine atanların, halkları birbirine düşman edenlerin, emperyalist çıkarlar için insan kanı akıtanların, işledikleri tüm savaş suçlarının hesabını vermekten kurtulamayacaklarını vurguladık.

Savaşın başlaması ardından açtığımız kampanya ile savaş karşıtı eylemleri ve etkinlikleri yoğunlaştırdık. Ocak ayı sonları ve Şubat ayı boyunca "Emperyalizm Ortadoğu'dan ve Ülkemizden Defol" sloganı, anti-emperyalist mücadelemizin eksenini oluşturdu. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Bursa, Kocaeli, Konya, Aydın, Çanakkale ve daha birçok il ve ilçede emperyalist savaşa karşı değişik protesto eylemleri ve etkinlikleri örgütledik. İşyerlerinde, okullarda, mahallelerde, fabrikalarda toplantılar düzenlendi, gösteriler yapıldı, döviz asıldı, bildiriler dağıtıldı, pullamalar yapıldı, bağımsızlık ateşleri yakıldı.

Devrimci İETT işçileri, savaşı protesto için 2 günlük açlık grevi yaptılar.

3 Şubat günü uygulanmak üzere, halka, saat 19.00'da 15 dakika süreyle ışıkları söndürerek savaşı protesto etme çağrısı yaptık. Eylemimiz birçok emekçi semtinde yaygın bir katılımıla gerçekleşti. Direniş öncesi binlerce bildiri, pul dağıtıldı, ev ev dolaşarak halka protestonun amacı anlatıldı.

Karartma eylemi sırasında İstanbul'da birçok semtte meşalelerle yürüyüşler yapıldı; bu yürüyüşlere yüzlerce insan katıldı.

20 Şubat'ta İstanbul esnafına kepenk kapatma çağrısı yaptık. Polisin zor kullanarak, tehdit ederek kepenk açtırma çabasına rağmen, esnaflar, kimi semtlerde büyük bir katılımıla kepenklerini indirdiler, kimi semtlerde ise eylem katılım oranı daha düşük oldu.

Yurtdışında da, savaş karşıtı eylem ve gösteriler örgütledik, Avrupalı anti-emperyalist güçlerin savaşı protesto eden gösteri ve yürüyüşlerine etkin biçimde katıldık.

Bütün bunların yanında, emperyalist savaşın başlaması akabinde gerçekleştirdiğimiz anti-emperyalist silahlı eylemler, tüm dünyada yankılanan niteliğiyle ayrı bir önem taşır.

İlk olarak, emperyalist güçlerin Irak halkına karşı giriştiği vahşi saldırıya karşılık olması amacıyla bir dizi bombalama eylemi gerçekleştirdik.

-İstanbul'da; Maslakla ABD'ye ait askeri lojistik amaçlı ABD İncirlik Üssü ile bağlantılı MTMC Outport İstanbul, Tahtakale'de Türk-Amerikan Board Heyeti bürosu, Kabataş Setüstü'nde Amerikan Denizcilik Şirketi ABS, Teşvikiye'de Avrasya Gözlemevi (CIA ile ilişkili), Mecidiyeköy'de Commercial Union Sigorta Şirketi, Beyoğlu'nda İtalyan Konsolosluğu;

Adana'da; Amerikan Konsolosluğu ile Türk-Amerikan Derneği;

Ankara'da; Fransız Hava Yolları ile Suudi Arabistan, Japonya, Kanada, Avusturya Hava Yolları'nın bulunduğu bina;

İzmir'de; Amerikan Tuslog, Amerikan Kültür ile Fransız Kültür Merkezi binaları eylem hedefimiz oldu ve bu yerleri bombalayarak tahrip ettik.

Emperyalist savaşın hemen akabinde, Ocak 1991'de gerçekleşen bu eylemlerle tüm dünyaya, "emperyalizmin halkları teslim alamayacağı, Ortadoğu'nun Ortadoğu halklarının olduğu" mesajını verdik. Bu eylemlerimiz, em-

peryalist saldırganlığa ve savaşa karşı tüm dünyada gerçekleşen ilk silahlı eylemler olması bakımından dikkat çekici olmuş ve birçok örgüt bu eylemleri örnek alarak bir şeyler yapmak gerektiğini hissetmiştir.

-Şubat '91 başında İncirlik Üssü'nde görevli CIA ajanı Bobie Eugene Mo-zelle'i, ABD emperyalizminin Irak halkını vahşice katletme ve Irak'ı yıkıma uğratma suçuna ortak olduğu için cezalandırdık.

-Yine Irak halkına karşı sürdürülen katliamı protesto etmek amacıyla İzmir Şirinyer ve Bayraklı'daki NATO tesislerini bombalayıp tahrip ettik.

Eylem bildirimizde, emperyalizme ve yerli işbirlikçi hedeflere yönelik eylemlerimizi sürdüreceğimizi ve tüm Yankee'lerin hedefimiz olduğunu açıkladık.

-Nitekim İzmir'de, ABD'li Yarbay Alvin Macke'yi, emperyalist savaşı ve Türkiye topraklarının Ortadoğu halklarının katledilmesinde üs olarak kullanılmasını protesto etmek için cezalandırdık. Ancak eylem başarıyla gerçekleşmesine rağmen, ABD'li Yarbay bir tesadüf sonucu ağır yaralı olarak kurtuldu.

Anti-empeyalist eylemlerimiz savaşın bitiminden sonra da sürdü. Savaş sonrası, Ortadoğu'da yerleşik bir güç olma hesabını yapan ve bölgedeki ilerici ve anti-emperyalist güçleri baskı altında tutmak isteyen ABD, bölgeye istediği anda müdahale edecek hazır kuvvet oluşturma ve bunun bir kısmını Türkiye'de konumlandırma çabası içine girdi. ABD Dışişleri Bakanı Baker'ın bu amaçla ülkemize gelişini ve Türkiye'nin ABD'nin silah ve cephane deposu haline getirilmek istenmesini protesto amacıyla bir dizi eylem gerçekleştirdik, çeşitli etkinlikler örgütledik. Hemen her alanda emperyalizmi teşhir amaçlı gösteriler düzenlendi, toplantılar yapıldı. İşyerlerinde, hastanelerde, okullarda, mahallelerde gerçekleşen bu etkinliklerle Baker'ın ziyareti protesto edildi, "Emperyalist Eşkiya Baker, Ülkemizden Defol" denildi. 300 bin bildiri tüm ülke çapında dağıtıldı. Ayrıca bu amaçla;

-Ankara'da; Interbank ile Amerikan IBM;

-Adana'da; Türk-Amerikan Kültür Merkezi ile Amerikan Life Sigorta şirketi;

ti; -İzmir'de; Amerikan Araç Bakım Merkezi ile Amerikan General Motors;

İstanbul'da; Bank of Boston, SKY Courier International-INT-BSS adlı Amerikan şirketleri, Amerikan Neşriyat Merkezi, Pepsi Cola İdari Merkezi, Amerikan Sabancı Ortaklığı Cinga-SA Sigorta Şirketi ile Amerikan General Motors Şirketi'ni bombalayıp tahrip ettik.

-Anti-emperyalist eylemlerimizin en önemlilerinden biri de, Özal'ın ABD ziyareti öncesi İstanbul'da gerçekleştirdiğimiz Amerikan VINNELL-Brovvn R-ot (VBR) Tuslog Genel Müdürü, NATO Kuryesi, CIA Ajanı John Gandy'nin cezalandırma eylemidir. Bu eylemle, Özal'ın, savaş sırasındaki ABD uşaklığı-nın mükafatını almak, emperyalizmle yeni anlaşmalar yapmak, ülkeyi ABD'nin Ortadoğu'daki cephaneliği ve savaş üssü haline getirmek için Bush'la yapacağı görüşme öncesi, "Emperyalist Üslere ve Anlaşmalara Hayır" diyen tavrımızı güçlü biçimde yansıtmayı hedefledik. Eylem bildirimizde; *"Özal Amerika 'ya eli boş gitmemesi için Bush 'un çocuklarından birini yanında götürebilir. Ve Bush'a bizim 'Ya bağımsız*

Türkiye olacak, ya da emperyalistler ölümlerini toplamaya devam edecekler." dediğimizi söyleyebilir. (...)

*Anti-emperyalist, anii-oligarşik mücadeleimiz bağımsız, demokratik ve sosyalist Türkiye'yi yaratana kadar devam edecek-
tir."*

diyerek, anti-emperyalist mücadele kararlılığımızı bir kez daha vurguladık. - Emperyalizme ve uluslararası gericiliğe karşı aldığımız siyasal tavırlar içinde önemli bir yeri de Romanya'da gerçekleşen karşı-devrimci darbeye karşı aldığımız siyasal tavır oluşturur. '89 Aralık sonunda gerçekleşen bu darbenin niteliğini daha baştan doğru olarak belirledik ve birçok sol gruptan farklı olarak emperyalist medyaların yönlendirici propagandasının etkisi altında kalmadık. Genelde sosyalizmin kazanımlarını savunma anlamında, Çavuşesku'ların direnme tavrını -Romanya sosyalizminin tüm olumsuzluklarına karşı- destekledik ve karşı-devrimciler önünde boyun eğmemelerinin sosyalizme onur kazandırdığını söyledik. Zamanla Romanya'da yaşanan gerçekler açığa çıktıkça, emperyalizmin Çavuşesku yönetimi yıkmak için ne tür tezgahlar kurduğu daha net şekilde görüldü ve bizim tavrımızın tartışmasız devrimci niteliği daha geniş kesimler tarafından kabul edilir oldu. Bu dönemde, Çavuşesku'ların idamını protesto eden gösteriler gerçekleştirdik, toplantılar yaptık ve emperyalizmle kol kola giren Gorbaçov reformculuğunun darbenin arkasındaki güç olduğunu açıkladık. Sosyalist sistemin toptan çöküşünü hızlandıran bu darbeye karşı aldığımız tavrın tarihsel bir önemi olduğu ve örgütümüze sosyalizmi ve onun değerlerini savunma anlamında bir prestij kazandırdığı kesindir.

Kürdistan'da Örgütlenme ve Mücadele

"Yolun Neresindeyiz"de, hareketimizin Kürdistan'da mutlaka örgütleneceğini, kimileri gibi "Kürt milliyetçiliği gelişti, her şey bitti" anlayışında olmadığını, Kürt milliyetçiliğinin gelişmesinin örgütlenmeyi zorlaştıran bir zemin yatarsa da Kürdistan'da örgütlenme olanakları ve koşullarının var olduğunu söyledik. Yine Kürt yurtsever hareketini desteklemek gerektiğini, bunun esas yolunun devrimci savaşı ülke genelinde geliştirmek ve yaymaktan geçtiğini belirttik. Tüm çabalarımız bu yönde oldu. Aradan geçen bir yıllık süreç içinde, stratejik örgütlenme alanlarından biri olarak gördüğümüz Kürdistan'da, örgütlenme ve güç oluşturma konusunda adımlar attık. Ve yine bu süreçte gelişen silahlı pratiğimiz, Kürt halkıyla gönülbağı kurmamızı, Kürt milliyetçiliğinin gelişkin düzeyine rağmen genelde Kürdistan'da örgütlenme zemini bulmamızı, bazı bölgelerinde örgütlenmemizin temellerini atmamızı sağladı.

Kürdistan'da bir gerilla gücü yaratmayı hedeflerken, bunun bir çarpıda gerçekleşecek bir şey olmadığını biliyorduk. Sorun, bu konuda yoğunlaşmak ve gereken adımları atmaktı. Biz öncelikle bu alana kadro istihdamına önem vererek, belli bir örgütsel şekillenmeye yöneldik. Kır gerillası için hazırlıklar yaptık ve kır silahlı birliklerinde görev alacak bir kısım insanımızı eğitimden geçirdik. Bugün belki hedeflediğimiz noktaya ulaşamadık, ama bir mesafe de

katettik. Artık Kürdistan'da örgüt olarak gelişme ve silahlı mücadele veren bir güç haline gelme bizim için çok uzak bir gelecek sorunu değildir. Eğer ilk adımları güçlendiren hamleleri yapabilirsek, kalıcı bir örgütlenme haline gelebilir belli bölgelerde yoğunlaşmayı sağlayarak kır gerillasını mayalandırabiliriz. Kürdistan'da silahlı bir güç haline gelme hedefimize -kır gerillasını geliştirme perspektifine bağlı olarak- bir an önce ulaşmanın adımlarını bundan sonra da atmaya devam edeceğiz ve bu konuda ısrarlı olacağız.

Kürt halkının düşmanlarına karşı büyük kentlerde geliştirdiğimiz cezalandırma eylemleri bu anlamda önemlidir ve küçümsenmemelidir. Bu eylemler, Kürt ulusal hareketiyle olan dayanışmamızı ortaya koyduğu kadar, Kürdistan'da örgütlenmenin maddi temellerini güçlendirme ve Kürt halkıyla yakınlaşma sağlama işlevi de görmüştür. Eylemlerimizle, Kürt halkının ulusal taleplerinin savunucusu olduğumuzu, Kürt halkının özgürlüğü ve kurtuluşu için mücadele eden devrimciler olduğumuzu ortaya koyduk ve Kürt halkıyla aramızda bir sıcaklık sağladık.

Son 1.5 yıllık dönem içinde zaman zaman Kürt halkının ulusal talepli mücadelesine destek veren çeşitli etkinlikler örgütlemek yanında Kürdistan odaklı kampanyalar da açtık ve tüm ülke çapında Kürt halkının ulusal taleplerinin propagandasını yaptık. Ve yine Kürdistan'ın çeşitli şehirlerinde örgütlenmeye bağlı olarak ulusal taleplerin öne çıktığı eylem ve etkinlikler gerçekleştirdik. Bunlar ağırlıklı Malatya, Elazığ, Tunceli, Sivas, Tokat, Diyarbakır, Gaziantep gibi kentlerde, bildiri, el ilanı dağıtma, yazılama, pullama, pankart asma, toplantılar düzenleme, yasadışı gösteriler yapma vb. çerçevesinde odaklandı.

1990 Mayıs'ında "Kürdistan Kürt Halkınıdır" isimli bir kampanya başlattık ve bu kampanya çerçevesinde binlerce bildiriye tüm ülke çapında dağıttık, ayrıca kampanya içinde Kürt halkının ulusal taleplerini yansıtan pankartlar asıldı, yasadışı gösteriler yapıldı.

-Yine bu kampanya kapsamında İstanbul'da aynı gün ve aynı saatte 14 bombalama eylemi gerçekleştirdik... Kürt halkına yönelik baskıları protesto ve Kürt ulusal hareketini destekleme amacı taşıyan bu bombalama eylemleriyle;

İçerenköy, Hasköy, Topkapı, Sefaköy, Dikilitaş, Halkalı, Silahtar polis karakollarını; Yenimahalle, Beşiktaş İnzibat karakollarını; Küçükköy Gaziosmanpaşa Jandarma Komutanlığı'nı; Etiler Polis Okulu'nu; Kasımpaşa Orduvi'ni; Orpa'yı; Amerikan Bilgisayar Merkezi'ni hedef aldık ve buralara zarar verdik.

-30 Ocak 1991'de, Kürt halkına ve ulusal güçlerine karşı yürütülen karşı-devrimci savaşın kurmaylarından Kürdistan kasabı, kontrgerilla şefi faşist general Hulusi Sayın'ı cezalandırarak Kürt halkının düşmanlarını affetmeyeceğimizi gösterdik. Eylem bildirimizde;

"HULUSİ SAYIN'I CEZALANDIRDIK! ÇÜNKÜ O; -Kürdistan'daki işgal ordusu'nun komutanlığını yaparak Kürt halkının kendi kaderini tayin etme mücadelesini boğmak istediği;

-Kürtleri asimilasyon ve jenosite tabi tuttuğu;
-Kürt insanını aşağıladığı, ezdiği ve milli zulme uğrattığı;
-Kürt olmayı suç saydığı, kendisine "Kürdüm" diyeni suçlu
gördüğü;

-İşkenceyi Kürt insanının günlük yazgısı haline getirdiği ve
binlerce insanı işkenceden geçirdiği;

-Yoksul Kürt köylülerini yerinden yurdundan ettiği, sürgünle-
re uğrattığı;

-Özel timler ve diğer askeri ve sivil baskı güçleriyle her türlü
cinayeti, katliamı ve vahşeti gerçekleştirdiği, Kürt halkına tarif
olunmaz acılar çektiirdiği;

-Koruculuk sistemini örgütleyerek Kürdü Kürde kırdırdığı; -Kontrgerilla
taktiklerini uyguladığı, Kürt halkına yönelik psikolojik savaş yürüttüğü ve
provokasyon eylemleri tezgahladığı; ve daha bunlar gibi sayısız suçlar
işlediği için ÖLÜMÜ DEFALARCA HAK ETMİŞ BİRİDİR" dedik. Kürt halkının
çağdaş bir DEHAK'ı olan bu işkenceciyi cezalandırarak, hiçbir gücün Kürt
halkının kendi kaderini tayin etmesini engelleyemeyeceğini, Kürdistan'ın
Kürt halkının olduğunu bir kez daha ve güçlü biçimde vurguladık. Bu
eylemle, Kürt halkına yönelik özel savaşın en tepesinde yer alan kurmayların
bile güvencede olmadığını, devrimci adaletin bir gün mutlaka yakalarına
yapışacağını gösterdik.

16 Mart 1991'de Halepçe Katliamı'nın yıldönümü nedeniyle, İstanbul, Ma-
latya, Aydın vb. çeşitli kentlerde, devrimci gençlik, diğer sol güçlerle birlikte
protesto eylemleri gerçekleştirdi ve Kürt halkına yönelik katliamları kınadı.

21 Mart 1991'de (Nevvroz) ülkenin çeşitli yerlerinde yapılan gösterilerde
aktif ve yaygın bir katılımı yer aldık; kimi yerlerde Nevvroz kutlamalarının ve
gerçekleştirilen protesto eylemlerinin örgütleyicisi olduk.

Şubat ve Mart 1991'de, Kürdistan'ın kimi il ve ilçelerinde gündeme gelen
kitlesel başkaldırıları destekledik, Kürt halkının mücadelesiyle dayanışma
amaçlı çeşitli eylemler gerçekleştirdik, korsan gösteriler düzenledik.

Yine Saddam yönetiminin katliamından kaçan sığınmacı Kürt halkıyla da-
yanışma içine girdik. Etkinliğimiz altında olan demokratik örgütler, Kürt hal-
kıyla dayanışma kampanyası açtılar, tüm halk yardımı ve dayanışmaya çağ-
rıldı. Kitle örgütlerinin temsilcilerinden oluşan bir heyet bölgeye gitti, sembolik
de olsa toplanan yardımları dağıttı.

25 Mayıs '91'de, Kürt halkıyla dayanışma amacıyla düzenlenen şölene
2500 kişi katıldı.

Mayıs 1991'de, "KÜRDİSTAN'DA İŞGALE SON, KÜRDİSTAN KÜRT
HALKININDIR" kampanyasını açtık. Kampanya süresince, başta Kürdistan
olmak üzere ülkenin her yerinde değişik etkinlikler örgütlendi, yüz binlerce
bildiri ve el ilanı dağıtıldı, pullama, yazılama, pankart asma vb. yapıldı. Ayrıca
bu kampanya içinde;

-Kürt halkının düşmanı iki kontrgerillacıyı cezalandırdık. Kontrgerillanın
Kürdistan'daki uzantıları olan generaller, İsmail Selen ve Temel Cingöz, aynı

gün Ankara ve Adana'da namlularımızın hedefi oldular. Eylem bildirimizde;

"Örgütümüz, Kürt halkına büyük acılar yaşatan, Kürdis-tan'daki baskı, terör ve katliamın sorumlularından ve özel savaşın kurmaylarından iki işkenceciyi cezalandırarak, Kürt halkının bağımsız ve özgür yaşama mücadelesinin her koşulda süreceğini, halklartmıza karşı suç işleyenlerin halkın adaletinden asla kaçamayacağını bir kez daha göstermiştir." dedik. Tüm yerli ve yabancı güçlerin Kürdistan'ı terk etmesini ve Kürt halkının tüm taleplerinin karşılanmasını isteyerek, halklarımızın özgürlük mücadelesinin, birlikte örgütlenme, birlikte mücadele ve birlikte iktidardan geçtiğini vurguladık.

Yine aynı kampanya kapsamında;

-İstanbul'da; Zeytinbomu Adliyesi'ni, Kadıköy, Fatih ve Eyüp Kaymakamlığı'nı, Unkapanı'ndaki Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'nü, Kadıköy'deki Türk Ekonomi Bankası'nı, Kozyatağı'ndaki OR-KO binasını;

İzmir'de; Çınaraltı Polis Karakolu inşaatını, Çamdibi'ndeki Defterdarlık binasını, Bornova'daki BMC Nissan Şirketi'ni bombaladık. Ayrıca İstanbul'da Aselsan'ın Levent'teki merkezini bastık. -Kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledilen Diyarbakır HEP İl Başkanı Vedat Aydın'ın cenaze törenine güçlü bir katılım sağladık ve pankart açarak kortej oluşturduk. İktidarın provokasyon tertipleyerek kitle katliamına giriştiği bu yürüyüşte, Diyarbakır dışında, Kürdistan'ın diğer kentlerinden de bir kısım insanımız yer aldı.

İşçi Sınıfı Mücadelesi

İşçi sınıfı içindeki çalışmaya ve örgütlenmeye ağırlık vermek, stratejik bölge ve alanlarda yoğunlaşma politikamızın doğal gereği idi. Bu alanda ekonomizmi aşmak, radikal bir işçi hareketi yaratmak gibi hedefe sahiptik. Bu konuda belli adımlar atmak gerekiyordu; ama öncelikle alana ilişkin örgütlenme ve çalışma tarzımızı sorgulamak, olumsuzlukları tespit etmek ve bunları aşacak yöntemler geliştirmek zorunluluğu vardı. Bunu yapmaya çalıştık. Alan örgütlenmesi yeni baştan ele alındı ve bir program oluşturuldu.

Ancak geçen süre içinde görüldü ki, bu alanda esas olarak bürokratik çalışma biçimini aşamadık ve yerimizde saymaya devam ettik. Alana özgü yeraltı örgütlenmesi, kendini yenileme, üretme ve gelişme konusunda yetersiz kaldı. Bu süreçte işçi sınıfı içinde çalışma yapacak deneyim sahibi kadroların olmaması önemli bir eksiklikti, ama bu boşluğu dolduracak yeni insanlar yetiştirme konusunda da ısrarlı bir çaba gösterilmedi. Sonuçta hedeflediklerimizin oldukça gerisinde kaldık.

Bugün öyle ki, devrimci sloganlarımız -örneğin "Haklıyız Kazanacağız" sloganı- işçi sınıfı tabanında yankı bulur ve sahiplenilirken, sınıf içindeki fiili örgütlülüğümüz bu potansiyele oranla çok geridir. Devrimci İşçi Hareketi etkili bir güç olma konumuna sıçrayamamıştır. Oysa, işçi sınıfı içinde dal budak salan bir yeraltı örgütlenmesine ulaşmak, işçi mücadelesini reformizmin ve

sarı sendikacılığın etki alanından çıkararak düzeni hedefleyen bir rotada geliştirmek, radikalleştirmek gerekiyor. Devrim için yola çıkan bir hareket, işçi sınıfını kucaklamayı ve devrim hedefine yönelmeyi başarmak zorundadır. Soruna bu boyutu ile bakıldığında, geçen süre içinde ciddi bir ilerleme sağlanamadığımız bir gerçektir. Ama bu durum, işçi sınıfı içinde örgütlenme ve güç kazanma çabası içinde olmadığımız, bu konuda hiçbir şey yapmadığımız anlamına gelmiyor. Bazı adımlar atılmıştır. Öneğin son dönemde işçi sınıfı mücadelesine yeni bir anlayışı taşımaya başladık. Ve bu anlayışı geliştirmeyi hedefliyoruz. İşçi sınıfı düşmanlarına karşı, devrimci şiddeti gündeme getiriyor, emekçilerin kendini savunma araçlarının yasalarla sınırlı olmadığını ortaya koyuyoruz. İzlediğimiz çizgi, devrimci adalet perspektifini işçi sınıfı mücadelesine yayan bir çizgidir. Kuşkusuz daha işin başındayız. Ama eylemlerimizin etki gücü gösteriyor ki, bu çizgi geliştirildikçe, hem işçi sınıfı içindeki gücümüz ve örgütlenmemiz büyüyecek, hem de işçi sınıfının egemen sınıflara karşı yürüttüğü hak arama mücadelesi, daha etkin ve radikal bir karakter kazanacaktır. Bugün işçi direnişlerine paralel gelişen bazı eylemlerimizin yarattığı yankı hiç de küçümseenecek boyutta değildir. Bu çizgi geliştirildiği ve derinleştiği ölçüde, eylemlerimizin etki gücü artacak, sınıf içinde daha güçlü mevzilere sahip olacağız. Sorun, ısrarlı ve istikrarlı olmakta yatıyor.

Son 1.5 yıllık dönem içinde, işçi sınıfı mücadelesi açısından yaptıklarımızı abartmak ne ölçüde yanlışsa, küçümsemek de aynı ölçüde yanlıştır. Bu süreçte en başta, ekonomik temelde, ağırlıkla kendiliğinden gelişen işçi hareketine karşı azami duyarlılık içinde olduk. İşçi direnişlerinin ve eylemlerinin içinde yer aldık. Kimi zaman direnişlerin doğrudan örgütleyicisi, kimi zaman da destekleyicisi olduk, dayanışma eylemleri geliştirdik.

Şubat 1990'da Yeniçelttek Maden Ocağı'ndaki grizu patlaması sonucu meydana gelen facia sonrası maden işçileriyle dayanışma içine girdik. 68 işçinin göz göre göre ölüme gönderilmesi bir katliamdı ve biz, bu katliamı protesto amacıyla eylemlilikler geliştirdik. DKÖ temsilcilerinden bir heyet bölgeye gitti, maden ocağı kapısına siyah çelenk bıraktı. Okullarda forumlar yapıldı, tabutlar yakıldı, katliamı kınayan bildiriler dağıtıldı.

13 Şubat'ta tüm duyarlı insanlar, katliamı protesto amacıyla siyah elbise giymeye çağırıldı.

İstanbul'da Merter, Tophane, Unkapanı, Eminönü, Zeytinburnu semtlerinde yasadışı gösteriler düzenlendi. Bu gösterilere 200-300 arası değişen insan katıldı.

Yine İstanbul'da Devrimci İşçi Hareketinin önderliği ve yönlendirmesi altında, tüm devrimci ve demokrat güçlerin de katılımıyla 35.000 belediye işçisi "iş bırakma" eylemi gerçekleştirdi. Türk-İş'in denetimi ve anlayışı dışında gelişen bu direniş, 12 Eylül sonrası koşullarda yasallık platformunu aşarak gerçekleştirilen en geniş kapsamlı direniş oldu. Bu direniş sırasında kimi işyerlerinde pankartlar asıldı, sloganlar atıldı, tabutlar yakıldı.

Kumkapı ve Yeniçelttek'te emekçilerin sömürü düzenine kurban edilmesi, bütün üreticilerinin açlığa ve iflasa mahkum edilmesini protesto ve iktidarı teşhir amacı taşıyan "Emeğe ve Emekçiye Saygı" mitingine izin verilmeyince, 24

Şubat 1990 günü,. İstanbul Sirkeci'de, mitingin yasaklanmasını ve iktidarın emekçilere yönelik politikasını protesto amacıyla 1000'den fazla kişinin katıldığı yasadışı gösteri düzenledik. Miting öncesinde ise bir kampanya kapsamında binlerce bildiri, el ilanı dağıtıldı, afişleme yapıldı, kahve konuşmaları vb. etkinlikler gerçekleştirildi.

1 Mayıs 1990'da, 1 Mayıs'ın meşruluğunu öne çıkaran ve 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması gerektiğini savunan bir politika çerçevesinde genel bir kampanya örgütledik ve 1 Mayıs'a yönelik hazırlıklar yaptık. Tüm ülke çapında 300 bin adet bildiri dağıttık. Afiş, pullama vb. etkinlikler gerçekleştirdik, yaygın bir ajitasyon-propaganda çalışması yürüttük.

Bu çabalar ve izlenen politika sonucu, 1 Mayıs 1990, devrimci kararlılığın sergilendiği bir gün oldu. Büyük çoğunluğunu devrimcilerin oluşturduğu dört bin aşkın insan 1 Mayıs Alanı'na yakın sokaklarda toplandı, polisin silahlı ve sopalı saldırısına direndi. Devrimciler Unkapanı'nda, Kasımpaşa'da, Pera Palas çevresinde, Harbiye'de gruplar halinde polisle çatışarak yürüdüler ve silaha, taşlarla meydan okudular. Çoğu işçi olan 4000'e yakın insan gözaltına alındı, onlarca insan çeşitli biçimde yaralandı.

Ancak bu tavır sonucudur ki, 1 Mayıs'ın meşruluğu konusunda bir adım daha ilerlendi ve tartışmasız bir bilinç oluştu.

1 Mayıs 1990'da İstanbul dışında, başta Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Kocaeli olmak üzere değişik kentlerde de devrimciler, tek başına ve diğer devrimci-demokrat güçlerle ortak gösteriler düzenleyerek 1 Mayıs'ı kutladılar. Gösterilere kimi kentlerde polis saldırdı, saldırıya karşı direnildi. Bu kentlerde yapılan gösteriler, 1 Mayıs'ın yıllar sonra ilk kez sokaklara taşması anlamına geldi.

15-16 Haziran'ın yıldönümünde belediyeye ait işyerlerinde düzenlenen şölenlerle büyük işçi direnişi bir kez daha anıldı.

Son 1.5 yıllık dönemde, işçi sınıfı mücadelesi açısından en önemli gelişme, kuşkusuz ki, Zonguldak grevi/yürüyüşü ile, 3 Ocak genel grevidir. Aslında bu eylemler, son 1.5 yıldan öte, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin tüm tarihi açısından son derece önemli bir gelişmeyi ve ileri bir aşamayı temsil ediyor. On binlerce işçinin Ankara'ya yürüyüşü ve Türkiye'de ilk kez gündeme gelen genel grev, işçi sınıfının hak arama bilincinin ulaştığı boyutu yansıttığı kadar, düzenin yasalarını da aşarak harekete geçirilebileceğini ortaya koymuştur.

İşçi sınıfı mücadelesi açısından tarihi önemi olan bu kesitte, birçok etkinlik örgütledik, gücümüzün olduğu her yerde bu mücadelenin içinde yer aldık. En önemlisi de, işçi sınıfının tepkilerini iyi analiz ettik, önerdiğimiz politikalar hayat tarafından net olarak doğrulandı.

15 Kasım '90'da 'Genel Grevi Örgütleyelim" çağırısı yaptık. "89 baharından beri bir propaganda sloganı olarak gündemde olan genel grev, işçi sınıfı saflarında adım adım benimsenmiş ve geline aşamada bir eylem sloganı haline dönüşme eğilimi kazanmıştı. Nitekim 3 Ocak'ta genel grevin gerçekleşmesi, yaptığımız tahlili ve izlediğimiz politikayı haklı çıkardı. Çağrımız doğrultusunda genel grev için hazırlık yaptık. Genel grev komiteleri kurmayı ve bunları yaygınlaştırmayı önerdik. 300 bin adet bildiri ve 500 bin adet el ila-

nını tüm ülke çapında dağıttık.

Zonguldak maden işçilerinin kendiliğindenci temelde gelişen, Zonguldak halkının desteğini de alarak etkisini tüm ülkeye yayan grevine, -içeriden az bir güç olmak üzere- esas olarak dışarıdan katıldık. Grev içinde devrimci şiarları yaydık, işçilerin büyük Ankara yürüyüşü içinde yer aldık. Grev sırasında işçi sınıfının tüm haklı taleplerine sahip çıktık, taban çalışmasını kesintisiz sürdürdük. Grev boyunca bildiri dağıtma, ev ve kahve konuşmaları, sohbet toplantıları, yazılama, toplanan yardımları işçilere ulaştırma, işçilerle birlikte yürüme vb. eylemler ve etkinlikler örgütledik. O günkü çabalarla Zonguldak ve civarında Devrimci İşçi Hareketinin temellerini attık. Nitekim bugün bu bölgede dışarıdan bir güç olmaktan çıkıp, içeriden bir güç olmayı başardık. Kuşkusuz henüz yerleşmiş, kökleşmiş bir örgütlenmeye sahip değiliz, ama belli bir temel yarattık ve bu temel üzerinde gelişme imkanına kavuştuk.

Zonguldak grevi ile ilgili etkinliklerimizi Zonguldak dışında da sürdürdük. Her yerde grevin propagandasını yaptık ve halkı maden işçilerini desteklemeye, onlarla dayanışma içinde olmaya çağırdık. Ülke çapında 600 bin bildiri dağıttık. Grevle Dayanışma Komiteleri oluşturduk veya oluşturulmasına öncülük ettik.

Grev boyunca, grevin inisiyatifinin grev komitelerinin elinde olmasını, grevin örgütlü halk gücüne dayanmasını ve politik içeriğinin öne çıkarılmasını savunduk. Ancak sendikal önderliğin tayin ediciliği bunlara olanak vermedi.

Greve İstanbul'dan başka, İzmir, Kocaeli vb. kentlerden de devrimciler katıldılar, dayanışma ziyaretinde bulundular.

9 Aralık 1990'da Kocaeli'de bazı sendikaların düzenlediği mitinge geniş bir katılım sağladık. Maden işçilerinin mücadelesini destekleyen (ve yine emperyalist savaşa hayır diyen) şiarları yaygınlaştırdık.

14 Aralık 1990'da Mersin liman işçileri devrimcilerin önderliğinde, Zonguldak maden işçilerini desteklemek için bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Yine bu süreçte ülkenin birçok yerinde Zonguldak maden işçileriyle gösteri, iş bırakma, iş yavaşlatma türünden dayanışma eylemleri örgütledik.

Memur sendikalarına yönelik baskıları protesto etmek ve onları desteklemek amacıyla İstanbul Belediyesi'ne ait işyerlerinde iki saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirildi.

21 Aralık'ta Diyarbakır'da 400 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteri düzenlendi. "Lice-Zonguldak El Ele, Yaşasın Devrimci Mücadele" şiarının yükseldiği gösteride, maden işçileri ile Kürt halkının mücadelesinin birliği vurgulandı.

3 Ocak'ta "hayatı durdurma" çağrısı yaptık. Genel grevi desteklemek ve yaygınlaştırmak için ülke çapında tüm gücümüzü seferber ettik. 3 Ocak'ı işçilerin genel grev günü olarak sınırlandırmayarak, tüm halkın birleşik genel direniş gününe dönüştürme çabası içinde olduk. Memurlara işe gitmeme, öğrencilere okulları boykot, esnaflara kepenk kapatma, kadınlara boş tencerelemlerle gösteri yapma çağrısında bulunduk ve çalışma yaptığımız bölgelerde -başta İstanbul ve büyük kentler olmak üzere birçok kentte- etkin katılımların gerçekleşmesini sağladık. 3 Ocak işçilerin genel grevi, öğrencilerin boy-

kotu, memurların işe gitmemesi, esnafın kepenk kapatması, kadınların boş tencereyle gösteri düzenlemesiyle tam bir genel direnişe dönüştü. Türk-İş'in, direnişi pasif bir konumda tutma çabası bir işe yaramadı, direniş sokaklara taştı.

3 Ocak öncesi açtığımız kampanya çerçevesinde yaygın bir propaganda çalışması gerçekleştirdik. Yaptığımız genel grev çalışması, Zonguldak madencilerinin desteklenmesi ve 3 Ocak direnişiyle bütünleşti. Bu süreçte işçi sınıfını örgütlenmeye ve genel greve çağıran 300 bin adet bildiri, 500 bin adet el ilanını tüm ülkede dağıttık. Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda yapılan toplantılarla tüm halk güçlerinin direnişe katılımı için çaba gösterdik. Esnafar tek tek dolaşıldı, direnişin anlamı ve önemi anlatıldı, otobüs, tren, kahve konuşmaları yapıldı, evler tek tek dolaşıldı, halkı direnişe çağıran sayısız etkinlik örgütlendi. Yazılama, pullama, afiş ve pankart asma, korsan gösteriler, direniş ateşleri yakma vb. biçimde gerçekleşen bu etkinliklerde yüzlerce insan yer aldı. Sendikaların düzenlediği mitinglere katılındı, yerel düzeyde imza kampanyaları açıldı. Kısaca halk, her fırsatta genel direnişe katılmaya çağırıldı.

Bu çabalarımızın sonucudur ki, 3 Ocakla Türk-İş'in işçileri evlerine hapsederek eylemin etkisini sınırlama tavrı aşıldı. Genel grevi pasif bir işe gitme eyleminden çıkararak, belli ölçüde hayatın durdurulması anlamına gelen genel bir direnişe dönüştürmede örgütümüzün tayin edici rolü olmuştur. Özellikle esnafarın kepenk kapatması, kadınların boş tencereli yürüyüşleri, bir-iki yerde gerçekleştirdiği yürüyüş vb. bizim çabalarımızın ürünüdür.

3 Ocak öncesi, genel grevi yasadışı ilan eden, her türlü hak arayışını bastırma çabası içine giren, Türk ve Kürt halkına ve onların devrimci ve demokrat güçlerine yönelik saldırılarını yoğunlaştıran Özal iktidarının, bu baskı ve terör politikasını protesto etmek amacıyla, Bağlarbaşı Çevik Kuvvet Merkezi ile DMO'daki polis araçlarını bombalayarak tahrip ettik. Yaklaşık 1500 kg. bombanın kullanıldığı DMO'daki eylemde 50'ye yakın polis otosu tahrip oldu ya da zarar gördü.

-Yine 3 Ocak genel grevi ve 4 Ocak Zonguldak yürüyüşüyle gücünü ortaya koyan, sınıf düşmanlarının suratına güçlü bir tokat indiren işçi sınıfı ve emekçi halkımızın hak arama mücadelesini, direnişini, tank, panzer ve kurşunlarla durdurmak ve ezmek isteyen, 3 ve 4 Ocaklara şiddet uygulayan iktidara; uyguladığı şiddete şiddetle karşılık vereceğimizi göstermek ve bir uyarıda bulunmak için;

İstanbul'da: MESS Merkezini, Eyüp, Sefaköy, Fatih Emniyet Amirliklerini;
Ankara'da; ANAP İl Merkezini;
Adana'da; ANAP Yüreğir İlçe Binasını;
bombalayarak tahrip ettik.

MAGA deri işçilerinin işten atılmaya karşı gerçekleştirdiği ve başarıyla sonuçlanan direnişte tayin edici bir rolümüz oldu. Bu direnişi örgütlemek yanında direnişin kamuoyunda yankılanmasını sağlayan etkinlikler de gerçekleştirdik. Grev boyunca işçileri ziyaret etme, bildiri dağıtma, yasadışı gösteriler düzenleme vb. etkinliklerle direnişin kamuoyunda ses getirmesine katkıda

bulunduk. Ayrıca;

MAGA işçileriyle dayanışmayı pekiştirmek, işçi sınıfı düşmanlarına gözdağı vermek ve devrimci adaleti yaygınlaştırmak için MAGA patronu Ali Şen'e ait bir helikopteri, helikopter pistine baskın düzenleyerek yakıp imha ettik. Eylem bildirisinde, işçinin emeğini sömüren, kanını emen Ali Şen asalağını uyararak, işçilerin tüm haklarını vermesini, aksi halde kendisinin doğrudan hedefimiz olacağını hatırlattık. Eylem, gerek direnişçi işçiler arasında, gerekse Ali Şen nezdinde büyük etki yarattı ve direnişin başarıyla sonuçlanmasında önemli bir rol oynadı. Eylem nezdinde, işçi sınıfının kendisini savunacak araçlara sahip olmasının ne denli önemli olduğu belirgin şekilde ortaya çıktı.

Bu eylem, işçi sınıfı mücadelesine taşıyacağımız yeni bir anlayışın ilk önemli adımı oldu ve sonuçları itibarıyla amaçlarına ulaştı. MAGA direnişinin kamuoyunda daha geniş olarak tartışılmasına yol açtı, işçilerin direnişlerinin haklılığına dikkat çekti. MAGA patronunu teşhir etti, direncini kırdı ve onu işçilere teslim olma sürecine soktu. Eylem, bürokrat sarı sendikacıları da telaşlandırdı. Onlara oligarşinin saldırısına hedef olma ve işçiler üzerindeki etkinliklerini kaybetme biçiminde ikili bir korku yaşattı. Eylem sonrası oportünist sol da geleneksel "kurtarıcı" edebiyatına sarıldı. Bizi, sınıfı dışardan "kurtarmaya" soyunmakla suçlayarak, devrimci çizgimizi anlamaktan, eylemlerimizin somut etkilerini görmekten uzak bir tavır sergilediler. Ama işçi sınıfı eyleme sahip çıktı, coşku ile benimsedi.

-Yine aynı perspektiften hareketle, THY grevini sürdüren işçilerle dayanışma ve grevi kırmaya çalışanlara uyarı amacıyla İstanbul Hava Yolları Şirketi ile Pasifik Hava Yolları ve Turizm Şirketi'ni bombaladık ve tahrip ettik.

1 Mayıs 1991 öncesi -24 Nisan-1 Mayıs arası- "1 Mayıs Yasallaşmalıdır" kampanyasını örgütledik. 1 haftalık kampanya etkinlikleri çerçevesinde 250 bin adet bildiri, 500 bin adet el ilanı dağıtıldı, yaygın ajitasyon ve propaganda çalışması yapıldı. Çeşitli fabrika ve yerlerinde dia gösterisi gerçekleştirildi, oyunlar sergilendi, konuşmalar yapıldı. 1 Mayıs'ın yasallaşması ve 1 Mayıs 1977 katliamının sorumlularından hesap sorulması talebi ekseninde gelişen çeşitli etkinlikler örgütlendi.

'91 1 Mayıs'ında, bir yıl önceki 1 Mayıs'ın yarattığı politik zemini değerlendirek "1 Mayıs'ın Yasallaşması" talebini öne çıkardık ve propagandanın eksenine bu talebi oturttuk. Genel olarak, 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasını, her yerin 1 Mayıs Alanı'na dönüştürülmesini, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasını savunduk. Taksim'e gitme konusunda ısrarlı olmadık; çünkü hem genel konjonktür, hem de 1 Mayıs öncesi kitlelerin içinde bulunduğu ruh hali, bu taktiği uygulamanın güç olduğunu gösteriyordu. Geçmiş aynen tekrar etmek yerine -1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçmemekle birlikte- "1 Mayıs'ın yasallaşması" talebini öne çıkaran değişik eylem ve etkinliklere yönelmek, koşullara uygun gerçekçi bir yaklaşımdı ve bizim taktiğimiz de bu temelde biçimlendi.

1 Mayıs oligarşinin yoğun baskı tedbirleri yüzünden bir yıl öncesine göre daha sönük geçti. Ancak her şeye rağmen, 1 Mayıs'ın "meşruiyeti" ve kabul

edilmesi yolunda bir adım daha ilerlendi. Birçok fabrikada üretim durdu. 1 Mayıs günü başta İstanbul olmak üzere birçok kentte çeşitli gösteriler gerçekleştirildi. Devrimci işçiler İstanbul Saraçhane'de 500 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteri düzenledi. Aynı gün devrimciler Sultanhamam'da 1000 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteri yaptılar. Yine İstanbul'da Küçükarmutlu, Eyüp, Şirinevler'de; Diyarbakır'da Bağlar ve Mardinkapı semtlerinde devrimciler tarafından örgütlenen gösteriye çok sayıda insan katıldı. 1 Mayıs kutlamaları İzmir, Adana, İzmit, Bursa gibi daha birçok kentte de değişik etkinlikler ve eylemler biçiminde gerçekleşti.

1 Mayıs öncesi "1 Mayıs Yasallaşmalıdır" kampanyası çerçevesinde bir dizi bombalama eylemi gerçekleştirdik. Tüm ülke eylemlerimizle sarsıldı ve oligarşiye, 1 Mayıs'ı "yasak gün" ilan etmekle engelleyemeyeceği mesajını verdik. Ve bundan böyle, "1 Mayıs'ın yasallaştırılması" mücadelesini, şiddete şiddetle karşılık vererek sürdüreceğimizi ilan ettik. Kampanya içinde;

İstanbul'da; Şişli'de Koç Holding'e bağlı Tekerson, Bostancı'da Koç Holding'e bağlı Koçtaş'ı, Altunizade'de Toprak Holding'e bağlı Toprak Nakliyat'ı, Altunizade'de Koç Holding'e bağlı Şark Sigorta'yı, Merter'de Vakko'yu, Ankara Asfaltı üzerinde Anadolu Endüstri Holding'i, ANAP Kağıthane ve Üsküdar ilçe binalarını, Mecidiyeköy'de Petkim Bölge Temsilciliği'ni, Altunizade'de STFA Merkezini, Kartal Cevizli'de Toyota-SA'yı, Topkapı Maltepe'de Migros'u, Halıcıoğlu'nda Koç Holding'e bağlı Beko Teknik'i, Kabataş Setüstü'nde Yaşar Holding'e bağlı Güneş Sigorta'yı, Beşiktaş'ta Boronkay Holding'i, Kadıköy Feneryolu'nda General Elektrik'i,

Ankara'da; Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nı, Koç Holding ve Çukurova Elektrik Şirket binalarını, Eczacıbaşı Menkul Kıymetler Borsası'nı, STFA Ankara Merkezi'ni, Toprak Holding ve Alarko Holding şirket binalarını;

İzmir'de; Profilo Holding Dağıtım Merkezini, Coca Cola Şirket Binasını, Şemikler ve Yağcılar İş Bankası binalarını;

Adana'da; Şakirpaşa'daki Profilo Bölge Müdürlüğünü, Akbank Denizli Şubesi'ni, İş Bankası Cemalpaşa ve Eski İstasyon şubelerini, Ziraat Bankası İstasyon Şubesi'ni;

Bursa'da; Ziraat Bankası Merinos Şubesi'ni, Halk Bankası Cumhuriyet Şubesi'ni;

İzmit'te; İş Bankası Merkez ve Baç şubelerini;
bombalayarak tahrip ettik.

-Yine İstanbul'da 1 Mayıs 1977 katliamının sorumlularından işkenceci kontrgerilla şefi Necdet Küçüktaşkın ve işkenceci polis Mete Bozboran'ın cezalandırılmasına yönelik bir bombalama eylemi gerçekleştirdik ama eylem amacına ulaşamadı.

İşçi mücadelesinin yeniden yükselmeye başladığı '91 Mayıs-Haziran aylarında gerçekleşen işçi eylemlerine karşı da duyarlı olmayı sürdürdük. İşçi direnişleri içinde yer almaya, onları örgütlemeye ve geliştirmeye çaba gösterdik.

2 Haziran'da Bursa'da Türk-İş'in düzenlediği mitingde geniş bir katılımı yer aldık. Devrimci işçiler miting sonrası, polis tarafından bilinçli ve özel ola-

rak hedef alındılar, saldırıya uğradılar. Polisin saldırısına karşı konuldu, direnildi.

10 Haziran-5 Temmuz 1991 tarihleri arasında "İşten Atılmalara Karşı Çıkalım, Hak Mücadelesinde Birleşelim" kampanyasını örgütledik ve bu kampanya çerçevesinde birçok etkinlik gerçekleştirdik. 600 bin adet bildiri, 500 bin adet el ilanı dağıttık, direnişteki işçilerde dayanışma eylemleri gerçekleştirdik.

Kampanya kapsamında ayrıca;

İstanbul Gümüşsuyu'ndaki Ereğli Demir-Çelik Satış Müdürlüğü'nü, Zincirlikuyu'daki Türkiye Seramik Çimento İşverenleri Sendikası'nı, Kartal Soğanlık'taki Tekel Pazarlama ve Dağıtım Müdürlüğü'nü basıp tahrip etme;

Ankara'da; Kamu İşverenleri Sendikası (KAMUSEN) Genel Merkezi'ni basıp tahrip etme; Maliye ve Gümrük Bakanlığı, Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü, Demir-Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü, Etibank Genel Müdürlüğü, Petrol İşleri Genel Müdürlüğü, Tekel Satış Bürosu binalarını bombalama;

Bursa'da; Çalışma Bakanlığı Genel Müdürlüğünü bombalama eylemlerini gerçekleştirdik.

Eylem bildirimizde, işçi sınıfı mücadelesine taşımamız gereken devrimci perspektifi şu şekilde dile getirdik:

"Artık işçi sınıfı ve emekçilerin eli kolu bağlı değildir. İşbirlikçi burjuvazi ve onun iktidarı, işçi direnişlerini ezmek için nasıl her yola başvuruyorsa, devrimci güçler de emekçi halkın çıkarlarını savunma temelinde her mücadele yöntemine başvurmaktan kaçınmayacaktır.

Emekçilerin kurtuluşu, oligarşi iktidarına son vermekle mümkündür. Üretenlerin aynı zamanda yönetenler haline geleceği bir düzen kurulmadan emekçi halkın kurtuluşu sağlanamaz. Bu yüzden işçi ve emekçilerin mücadelesi, önüne çıkan tüm engelleri aşarak, barikatları parçalayarak iktidara yönelmek zorundadır.

Bunun için işbirlikçi tekелci burjuvaziye, onun iktidarına ve kurumlarına olduğu kadar; işçileri aldatan ve satan işbirlikçi sarı sendika ağalarına, işçilerin sırtından çıkar sağlayan tüm asalaklara ve sınıf düşmanlarına yönelmek, onları da hedeflemek kaçınılmazdır. Bunu yapacağız.

İktidarın ve sermaye güçlerinin kendi çıkarları için her şeyi meşru gördüğü, grevleri kırdığı, işçileri toplu olarak işten attığı, baskı ve terör uyguladığı, işçilerle alay ettiği, aşağıladığı yerde, biz de emekçilerin çıkarlarını savunma temelinde devrimci eylemlere başvurmaktan çekinmeyeceğiz. İşçilerin sömürülmesine, ezilmesine, haksızlığa uğramasına, tehdit edilmesine karşı çıkacak, emekçileri hedefleyen saldırıları cevapsız bırakmayacağız.

Emekçilerin hakkını, devrimci adalet perspektifine sahip devrimci eylemlerle savunacağız.

İşçi ve emekçilerin düşmanı bizim de düşmanımızdır." Yine Paşabahçe işçilerinin işten atılmaları karşı gerçekleştirdiği 21 günlük fabrika işgalinde etkin bir rol oynadık. Tüm halkımızın desteğini alan bu direnişin zafere ulaşmasında devrimcilerin gösterdiği çabaların ve halkı direniş etrafında birleştirmesinin payı yadsınamaz. Direniş boyunca sürekli olarak işçilerle birlikte olundu, devrimci politikaların direnişe damgasını vurması sağlandı. Direnişi destek amaçlı kitlesel ziyaretler gerçekleştirildi. Esnafın örgütlenmesi ve direnişe destek vermesi için yoğun bir çalışma içine girildi. Bildiriler dağıtıldı, halka direnişin propagandası yapıldı. Ve tüm Paşabahçe halkının birbirine kenetlenmesi sağlandı. Devrimciler direnişin başından itibaren içinde yer aldılar ve devrimci sloganları direnişe taşıdılar.

Bu direnişle "Haklıyız Kazanacağız" sloganı dalga dalga yayıldı, direnişin zafer kazanmasıyla gerçek de kılındı.

Paşabahçe direnişi, yarattığı sonuçlar açısından örnek bir direniş oldu. Genelde işçi direnişlerinde bu denli açık "zafer"ler kazanılmadığı için, Paşabahçe direnişinin kazandığı başarı, onun önemini daha da artırdı ve işçi sınıfı içinde güçlü etkiler yarattı.

Bu direniş sırasında, diğer etkinliklerimizin yanında ayrıca, işçilerin mücadelesini desteklemek ve onlarla dayanışma içinde olduğumuzu göstermek amacıyla Beşiktaş'taki Şişe Cam Genel Müdürlüğü'nü bombaladık ve tahrip ettik. Eylemimiz, Paşabahçe işçileri için bir moral ve güç kaynağı oldu, onlara yalnız olmadıklarını hissettirdi.

Gençlik Mücadelesi

Son 1.5 yıllık dönemde gençlik örgütlenmesi ve mücadelesi konusunda da bir gelişme ve niteliksel dönüşme sürecine girdik. Öncelikle, büyük ölçüde -hatta tamamen de denilebilir- legalize durumda olan gençlik örgütlenmesini radikal bir dönüşüme uğratmayı, gençlik içinde yeraltı örgütünün temellerini atarak bunu adım adım geliştirmeyi hedefledik. Bu amaçla onlarca insanı yeraltına çektik ve illegal yaşama adapte ettik. Israrlı çabalar sonucu bu alanda önemli bir gelişme sağladık ve zamanla yeraltına dayanan ve onun denetiminde gelişen bir gençlik örgütlenmesine sahip olduk. Ancak atılan adımlar henüz bitmiş değildir. Yeraltı temelinde gelişmeyi devam ettirmek ve giderek bir illegal gençlik örgütünü inşa etmek asıl hedefimiz olmaya devam ediyor.

Yine bu dönemde, gençlik örgütlenmesini yeraltı temelinde şekillendirirken, demokratik gençlik hareketini de ülke genelinde merkezi örgütlülüğe kavuşturduk. Gençlik eylemliliği temelinde onun ihtiyaçlarına cevap verecek zeminde gelişen merkezi örgütlenme, ülke genelinde gençlik mücadelesinin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılmasında etkin bir rol kazandı. Örgütlenme mücadeleyi, mücadele örgütlenmeyi büyüttü ve üretkenlik sağlandı. Bunun en somut göstergesi, son bir yıl içinde başarıyla gerçekleştirilen genel boykot eylemleridir.

Genel boykotlarıyla değerlendirildiğinde, bu dönemde gençlik içinde kitle-

sel olarak güç kazandığımızı ve geliştiğimizi söylemek yanlış olmaz. Henüz "kitleleşme sorunu" esas olarak çözümlenmiş olmasa da, gerek birimler bâzında yoğunlaşma, gerekse birim sayısı olarak yaygınlaşma anlamında bir gelişme kaydettik. Anadolu'da birçok kentte yüksek öğrenim gençliğinin örgütlü gücünü ve eylemini yarattık ya da geliştirdik. Onların ortak hareket etmesini sağlayacak koordinasyonu gerçekleştirdik.

Örgütlenen boykot, işgal, direniş ve çeşitli etkinliklerle devrimci gençliğin geleneksel mirası geleceğe taşındı, ona yeni direniş halkaları eklendi. 20 yıllık Dev-Genç geleneğinin sürdürücüsü olma misyonumuzu devam ettirdik ve bu misyona uygun eylemler gerçekleştirdik. Gerek kitlesel, gerekse dar kadro boyutundaki eylemlerimiz, Dev-Genç'lilik ruhunun pekişmesini, genç kadrolarımızın bizim anlayışımız temelinde yörgülmesini ve militan yanlarının gelişmesini sağladı.

Bugün gençlik alanı hareketimizin başlıca kadro kaynaklarından biri olmayı sürdürüyor. Bu dönem içinde gösterilen çabalar sonucu yeraltı örgütlenmesinin değişik alanlarında ya da silahlı birliklerde istihdam ettiğimiz çokça genç kadroya sahip olduk.

Kısaca, gençlik alanında, örgütsel açıdan niteliksel bir gelişme kaydettik, kendiliğindenciliğin ağır bastığı sürecin legalist örgütlenme biçiminden kopuşu sağladık. Dahası yeraltı temeline dayanan bir gençlik örgütlenmesini adım adım inşaaya başladık ve giderek bu alan özgölünde, silahlı birimlerin örgütlenme adımlarını attık.

Ancak, bütün bunlar yanında bu alana ilişkin henüz varlığını sürdüren ve aşılabilen olumsuzlukların olduğunu da belirtmemiz gerekiyor. Belli bir tikanıklığın yaşanması, nispi düzeyde bazı gelişmeler sağlansa bile esasta kitleleşememe olgusunun yarattığı sancılar, kendini değişik biçimlerde göstermeye devam ediyor. Oturmuş bir yapıya ulaşmak için alınması gereken daha epeyce yol var. Gençlik hareketine önderlik edecek, onu yönlendirecek yönetici sıkıntısını henüz aşabilmiş değiliz. Bu konuya özel bir önemle eğilmek, günöbirlik düşünmekten uzaklaşan, programlı ve disiplinli çalışan, üretici ve yaratıcı vasıfları gelişkin yeni kadrolar yetiştirmek zorundayız.

Yine bu dönemde, oportünizmin gençlik üzerindeki görece varlığı daha da etkisiz kılındı. Gençliğin devrimci politikalar ekseninde harekete geçirilmesi ve kitlesel eylemlerin örgütlenmesi önünde oluşturdıkları engel esas olarak aşıldı. Tüm grupların ilkesiz, faydacı temelinde birleşmesi halinde bile, gençlik mücadelesine önderlik edecek kapasiteye sahip olmadıkları, gençliği harekete geçirecek politikaları üretmekten ve uygulamaktan uzak oldukları, bizim politik taktiklerimizin peşinden sürüklenmekten, zaman zaman da önümüze barikat kurmaktan öteye gidemedikleri net biçimde ortaya çıktı. Bu tutum onların gençlik yığınları içinde teşhir ve tecrit olmaları sürecini hızlandırdı. Ve devrimci gençlik, ölkemizdeki gençlik mücadelesinin yönlendirici tek güç olma niteliğini kazandı.

İzlediğimiz politikalarla, uyguladığımız taktiklerle gençliğin tepkilerini iyi değerlendirdik, gençlik potansiyelini belli ölçüde harekete geçirmeyi başardık. Ve gençliğe -yakalanan uygun momentlerde gerçekleştirilen kitlesel eylem-

lerle- genel toplumsal muhalefet içinde etkin bir rol oynama konumu kazandırdık. Bu eylemler gençlik içindeki gücümüzü ve sağlığımızı artırdığı gibi bir atılım içine girmemize de hizmet etti.

Gerçekleştirilen genel boykotlar, 12 Eylül sonrası gençlik mücadelesinin ülke genelinde merkezi ve birleşik eylemliliğinin yaratılmasında varılan noktayı gösteren en çarpıcı örnek oldu. Bu süreçte, emekçi sınıf ve tabakaların hak arama eylemlerine paralel olarak gençlik yığınlarının kendi talepleri ekseninde bir mücadele içine çekilebilmesi çabası sürekli devam etti. Hemen tüm okullarda akademik-demokratik talepler ekseninde bir mücadele programı belirlendi ve bunu uygulama çabası içinde olundu.

Kürt halkının ulusal mücadelesi konusunda gençliğin duyarlılığını geliştirme perspektifi içinde hareket edildi ve Kürt gençliğini kucaklamaya yönelik adımlar atıldı. Yine, ülke siyasal gündeminde yer alan, etkili olan hemen her toplumsal/siyasal gelişme karşısında dinamik bir tavır alış sürdürüldü. Zonguldak maden işçilerinin grev ve yürüyüşünde, 3 Ocak genel grevinde, 1 Mayıs'larda, devrimci gençlik işçi sınıfının yanındaydı. Kürt halkının Serhıldan'larında onunla dayanışma içindeydi.

Önemli günlerin yıldönümlerinde çeşitli protesto ve etkinlikler gerçekleşti. Polis baskısına ve saldırılara karşı tüm okullarda mücadele edildi; bu amaçla sayısız protesto eylemi örgütlendi, direnişler gerçekleşti. Sivil faşistlerin saldırılarına karşı konuldu, birçok okulda polis destekli faşistlere gereken devrimci tavır alındı, sivil faşist çetelere karşı anti-faşist duyarlılık geliştirildi, onlarla hiçbir zaman bir arada olunamayacağı gösterildi.

Öğrenci yurtlarının sorunlarına ilişkin de çeşitli protesto ve etkinlikler örgütlendi. Yurtlarda egemen olan faşist yönetimlere karşı mücadele edildi.

2 Mart 1990'da polis terörünü protesto amacıyla İstanbul'da birçok okulda forumlar düzenlendi. Polisin saldırısı, üzerine Yıldız Üniversitesinde yapılan forum işgale dönüştü, barikatlar kurularak direnildi. Dev-Genç'in önderliğinde gerçekleştirilen işgalle devrimci gençlik, kendi direniş tarihine yeni bir halka ekledi.

Nisan '90'da bir yandan merkezi demek çalışmalarına ağırlık verilirken, diğer yandan geniş kitlesel katılımlı kültürel etkinlikler örgütlendi. Yine paralı eğitime karşı geniş ve etkili bir kampanya yürütüldü. Kampanya çerçevesinde İstanbul çapında bir günlük ihtar boykotu yapılırken, Ankara ve diğer bazı illerde de çeşitli kitlesel tepkiler örgütlendi ve sonuçta oligarşinin paralı eğitim saldırısı geri püskürtüldü. -

1 Mayıs '90 kampanyasına etkin biçimde katılan devrimci gençlik, 1 Mayıs günü Taksim'e yapılan yürüyüşte de geniş bir katılımla yer aldı.

Ekim 1990'da, üniversitelerin açılışıyla ilgili 100 bin adet bildiri tüm üniversitelere dağıtıldı, yaygın bir rehberlik çalışması örgütlendi, alternatif açılışlar yapıldı. Ve gençlik, demokratik üniversite için mücadeleye, emperyalist savaşa karşı çıkmaya ve emperyalist savaşa hayır komitelerinde örgütlenmeye çağırıldı.

Yine Ekim 1990'da, otobüs biletlerine yapılan zammı protesto için, Edirnekapı'da bir gösteri yapıldı, gişelerdeki biletlere el konularak halka dağıtıldı.

Emperyalist savaşa karşı gerçekleştirilen etkinliklerde devrimci gençlik aktif ve geniş biçimde yer aldı, savaş karşıtı sayısız protesto eyleminin örgütleyicisi oldu.

6 Kasım 1990'da Dev-Genç'in çağrısıyla 12 Eylül sonrasının ilk genel boykotu gerçekleşti. "Savaşa ve YÖK'e karşı" yapılan bu "genel boykot"a, İstanbul, İzmit gibi illerde % 90'a varan katılım olurken, Ankara, Bursa, Eskişehir, Adana, Bolu, Çanakkale, Diyarbakır, Sivas vb. gibi yüksek öğrenim gençliğinin bulunduğu diğer kentlerde de yüksek oranda bir katılım gerçekleşti.

6 Kasım genel boykotu, emperyalist savaş kışkırtıcılarına ve YÖK'e indirilen bir şamar oldu.

Boykot süresince kitle inisiyatifi geliştirildi, eylemi organize eden boykot komiteleri etkinlik kazandı. Sadece İstanbul'da 100'ün üzerinde boykot komitesi oluşturuldu, 1000'e yakın insan bu komitelerde çalıştı. Boykot öncesi 250 bin bildiri, binlerce el ilanı dağıtıldı, pankartlar, afişler asıldı, sınıf konuşmaları, forumlar örgütlendi. Devrimci gençliğin örgütlü olduğu tüm yüksek okullarda gerçekleşen bu etkinliklerle boykotun amacı geniş gençlik kitlesine anlatıldı ve boykota katılımları sağlandı.

6 Kasım'dan sonra devrimci gençlik, boykot kırıcılarını hedefleyen şiddetle dayalı eylemler gerçekleştirdi.

MÜBYO Müdürü İsmet Giritli dövülerek cezalandırılırken, İTÜ Rektörlüğü de bombalandı. Eylemler gençlik saflarında sempatiyle karşılandı.

Boykot sonrası bütün okullar polisin fiili işgaline uğradı, özellikle devrimci gençliği hedefleyen polis terörü daha da yoğunlaştı ve pervasız bir boyuta ulaştı. Bu süreçte polise karşı pasif direniş örgütlenme tavrı gündeme getirildi, ancak kısmi başarılar yanında bu konuda esasta bir başarı sağlanamadı. Ve 6 Kasım potansiyelinin pasifize edilmesinin önüne geçilemedi.

Aralık 1990'da, öğrenci yurtlarındaki baskıları ve yaşanan sorunları dile getiren bir kampanya örgütlendi. Kampanya sürecinde 150 bin bildiri dağıtıldı, geniş kuşlama, afişleme vb. yapıldı, Maslak ve Vezneciler Yurdu'nda geniş katılımlı kitlesel protestolar gerçekleştirildi.

3 Ocak günü işçi sınıfının genel grevliye dayanışma içinde olmak amacıyla devrimci gençliğin çağrısıyla tüm ülkede genel boykota gidildi. Boykota diğer devrimci ve demokratik güçler de katıldı.

10 Nisan'da, "Kürdistan'daki katliamlara ve öğrenci gençlik üzerindeki faşist baskı ve uygulamalara karşı" gençliğin acil taleplerini de içeren ülke çapında yeni bir genel boykot eylemi örgütlendi. Büyük bir kitlesel katılımıla gerçekleşen bu boykot, devrimci gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesinin yeni bir adımını oluşturdu. Boykot öncesi 150 bin adet bildiri dağıtıldı ve geniş öğrenci kitlesine boykotun amacı ve gerekliliği anlatıldı. Kitle toplantıları, forumlar, afiş, el ilanı vb. etkinliklerle -oportünizmin tüm engelleme ve karşı propagandalarına rağmen- boykotun geniş kitleler tarafından kavranması ve benimsenmesi sağlandı. Ve devrimci gençliğin yönlendirici iradesi pekişti. Bu boykot, ülke çapında merkezileşen demokratik gençlik hareketinin inisiyatifi-nin ulaştığı düzeyi gösteren somut bir örnek de teşkil etti. Boykot, devrimci gençliğin örgütlü olduğu pek çok kentteki tüm yüksek okulları kapsadı ve da-

ha önceki boykotlardan alınan dersler ışığında hayata geçirildi. Yine 10 Nisan'da Liseli Devrimci Gençlik de aynı paralelde faaliyet yürüterek, birkaç lisede kısmen de olsa ilk kez bir boykot gerçekleştirdi.

Mart 1991'de, "Kürt Halkına Yönelik Katliamı Protesto ve Kürt Gençliğiyle Dayanışma Kampanyası" örgütlenerek, yaygın bir ajitasyon-propaganda çalışması yapıldı. Kampanya kapsamında Cerrahpaşa'da kitlesel bir gösteri gerçekleştirildi.

1 Mayıs 1991 kampanyasında da, devrimci gençlik etkin biçimde yer aldı, 1 Mayıs'ın yasallaştırılması ekseninde yaygın bir ajitasyon ve propaganda faaliyetleri yürüttü, değişik eylem ve etkinlikler gerçekleştirdi.

Diğer Emekçi Sınıf ve Tabakaların Mücadelesi

Örgüt olarak, emekçi sınıf ve tabakaların değişik taleplerle yürüttüğü mücadelede hep onların içinde ya da yanında olduk. Kendiğilinden gelişen eylemlere gücümüz oranında müdahale etmeye çalıştık, birçok eylemi iradi ve örgütlü çabalarımızla yarattık. Emekçi kitlelerin tepkisini yönlendirmeyi başardığımız ve ortaya çıkan momentleri değerlendirebildiğimiz ölçüde, kitlesel eylemlerin de öncüsü olma misyonunu kazandık. Örneğin, memurların sendikal hak mücadelesinin geliştirilmesi ve memur eylemliliklerinin örgütlenmesinde, gecekondu halkının tepkilerini direnişlere dönüştürmede tayin edici bir role sahip olduk.

Şubat '90'da Ege tütün üreticilerinin kendiliğinden gelişen protestosuna destek olduk. Küçük üretici tütün köylüsüyle dayanışma içinde olduğumuzu gösterdik. Tütün üreticilerinin protestosunu destekleyen ve iktidarın düşük taban fiyatı politikasını hedefleyen bildiriler, el ilanları dağıtıldı, yasadışı gösteriler yapıldı. 17 Şubat'ta İstiklal Caddesi'ndeki gösteriye 700 kişi katıldı.

Haziran '90'da ise, küçük esnafın fahiş fiyatları protesto amacıyla başlattığı kola satmama boykotuna destek verdik ve halkı kola içmemeye çağırarak bakkallarla dayanışma içine girdik. Küçük esnaf dernekleri tarafından örgütlenen ve ekonomist bir temele sahip olan bu boykota anti-emperyalist bir içerik kazandırmaya çalıştık. Halkın pahalılığa karşı olan tepkisini, pahalılığın sorumlusu olan emperyalizme ve oligarşiye yöneltmeyi hedefledik. Anti-emperyalist bilincin gelişmesini amaçlayan ajitasyon-propaganda yürüttük. Boykot kampanyası boyunca yüz binlerce bildiri, el ilanı dağıttık, halkı kola içmemeye, emperyalist tekellere karşı çıkmaya çağırdık. Birçok gösteri yapıldı. Boykot ülke çapında etkili oldu ve kola tekelleri fiyatları düşürmek zorunda kaldılar. (Kimi sol çevreler ise, boykota destek vermemizin anlamını kavramaktan uzak bir tutum içinde oldular, fahiş fiyatlara tepki biçiminde gelişen protestonun anti-emperyalist bilinci geliştirmenin bir zemini olduğunu görmediler.)

. Temmuz 1990 memur eylemleri, devrimcilerin örgütlediği bir kampanya ekseninde gelişti ve 12 Eylül sonrası memurların ilk eylemlilikleri oldu. "Sadece Değil Emegimizin Karşılığını İstiyoruz" şiarı, bu eylemler sürecinde dalga dalga yayıldı ve daha sonra memurların hak alma mücadelesinin temel sloganlarından biri haline geldi. Devrimcilerin önderlik ettiği Temmuz eylemleri,

basın toplantıları, protesto telgrafları, yemek boykotları ile başladı, yürüyüşlere ve gösterilere dönüştü. Ve sonunda iş yavaşlatma, iş durdurma noktasına ulaşarak, düzenin yasallık sınırlarını aşan bir muhteva kazandı.

Binlerce memurun katıldığı Temmuz '90 eylemlerinin doruk noktasını, yaklaşık 7-8 bin memurun yer aldığı ve İstanbul Belediyesi'nden İSKİ'ye kadar süren kitlesel yürüyüş oluşturdu. Memurların bu dönemde gerçekleştirdiği eylemler, İstanbul'da devrimci memurların örgütlü olduğu bütün işyerlerini kapsadı. Aynı süreçte Ankara'da da memurları hak arama mücadelesine çağıran bildiriler dağıtıldı.

Eylemler sırasında memurlar, yer yer işçilerle dayanışma da sağladılar.

İstanbul'da gerçekleşen memurların bu örgütlü eylemi, "Emeğimizin karşılığını almak için örgütlenelim" şiarıyla grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinde yoğunlaştı ve memur sendikaları bu eylemlilikler üzerinde yükseldi.

Devrimcilerin önderliğinde memurların gerçekleştirdiği eylem, gösteri ve etkinlikler sonraki süreçte de devam etti. Emperyalist savaşa, savaş zamlarına karşı, devrimci memurlar etkin bir tavır aldılar. İşyerlerinde savaş karşıtı onlarca protesto eylemi gerçekleştirdiler, sayısız etkinlik örgütlediler. Aynı şekilde Zonguldak grevi ve yürüyüşünü, 3 Ocak genel grevini, 6 Kasım ve 10 Nisan genel boykotlarını iş bırakma ve değişik eylemlerle destekleyerek, siyasi gelişmelere duyarlı olan bir tavrın sahibi oldular, diğer emekçi sınıf ve tabakalarla dayanışma içine girdiler. Bu süreçte devrimci memurlar yemek boykotlarından işyeri toplantılarına, iş bırakmadan yasadışı eylem ve gösterilere kadar çok değişik eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler. Binlerce kişinin katıldığı bu eylem ve etkinlikleri tek tek saymak olanaksızdır.

23 Aralık '90 günü, Meclis'te bütçe görüşmeleri sırasında, memurların taleplerinin dile getirildiği bir protesto gösterisi gerçekleştirildi.

20 Mart '91'de, memur sendikalarına yönelik baskıları ve kapatmaları protesto amacıyla, Cağaloğlu'nda diğer devrimci-demokrat güçlerin de katılımıyla 2000 kişilik bir gösteri yapıldı.

27 Mart '91 'de, İstanbul Anakent Belediyesi önünde yine ortak olarak 1500 kişilik bir gösteri düzenlendi ve memur sendikalarının kapatılması protesto edildi. Daha sonraki günlerde memur sendikalarına yönelik baskıları ve kapatma kararlarını protesto eden eylem ve etkinlikler sürdürüldü. Bu eylem ve etkinliklere binlerce memur katıldı.

Ağırlıkla İstanbul'da yoğunlaşan memur eylemleri, süreç içinde Ankara, İzmir, Bursa gibi kentlerde de devrimcilerin etkin çabalarıyla -daha çok pasif biçimlerde olsa da- gündeme geldi ve gelişme kaydetti. Bu kentlerde devrimci memurlar telgraf çekme, yemek boykotu gibi eylemler gerçekleştirdiler. Memur eylemlerinin İstanbul dışındaki kentlerde aynı ivmeye sahip olmamasının temel nedeni, reformizmin etkinliği ve eylemler önüne barikat oluşturan düşünce tarzı oldu.

Haziran-Temmuz 1991'de, memurların "utanç zamları" olarak nitelendirdikleri gülünç ücret artışlarına karşı örgütlü-programlı bir dizi eylemliliği, İzmir, Ankara, Bursa gibi illeri kapsadı ve etkili oldu. Baştan sona devrimcilerin öncü-

lg ve inisiyatifi altında gerekleŖen bu eylemlere binlerce memur katıldı.

Haziran-Temmuz 1991 eylemlilikleri, İstanbul BykŖehir Belediyesi önündeki protestolarla baŖladı, yryŖlerle, kadın komisyonlarının örgütlediği boŖ tencereli-tavalı gösterilerle sürdü. Ardından iŖ bırakma eylemleri, birçok iŖyerini kapsayan grevler gündeme geldi. "Memuruz, Haklıyız Kazanacağız" Ŗiarıyla belediye, hastane ve bazı kamu kurumlarında gerekleŖtirilen bu eylemlere yüzde yüze yakın katılım oldu.

Memurların mücadele tarihinde ilk olması nedeniyle kuŖkusuz önemli bir yere sahip olacak grev eylemiyle memurlar, ilk kez "Bu İŖyerinde Grev Var" nlğn giymekle kalmadılar, kimi haklarını da kazandılar. Bu eylem sonucu, devrimcilerin yönetimindeki memur sendikalarının meŖruiyeti pekiŖti ve memur sendikaları toplu szleŖme hakkını elde etmeye doğru bir adım daha attılar.

Haziran-Temmuz '91 memur eylemleri, devrimci memur hareketinin gelişimine hizmet etti. İstanbul dıŖında İzmir, Ankara, Bursa gibi kentlerde de devrimci memurların örgütlü ve etkin bir güç olma sürecini hızlandırdı.

Yine bu dönemde büyük bir emekçi kitleyi barındıran, hemen her sınıftan, her tabakadan insanın yaŖadıđı büyük kentlerin gecekondu mahallelerinde örgütlenmeye ve devrimci alıŖmaya önem verdik. Mahalleleri devrimci hareketin örgütlenmesi gereken temel alanlardan biri olarak gördük ve buna uygun adımlar attık.

Dinamik yapısı, eliŖkilerin yoğunluğu, iŖiler, iŖsizler, kadınlar, gençlik, küçük esnaf vb. deđiŖik tabakalardan yaygın bir emekçi nüfusa sahip olması gibi özellikleriyle, mahalleler devrimci potansiyelin en yoğun olduğu alanlardı ve buralarda örgütlenme ve devrimci alıŖma için güçlü bir zemin vardı. Biz bu zemini değerlendirmeye ve emekçilere dayanan yaygın bir örgütlenme yaratmaya önem verdik. Genelde mahalli örgütlenmeyi geliŖtirdik, yaydık ve il bazında kendi içinde merkeziliğe kavuŖturduk. Birçok komite oluŖturduk ve pek çok mahallede örgütlü bir yapıya ulaŖtık.

Yine halkın günlük taleplerine sahip çıktık, bu talepler ekseninde direniŖler geliŖtirdik. Ekonomik-demokratik, siyasi talepli yüzlerce eylem ve gösteri örgütledik, binlerce insanı bu eylem ve gösterilere kattık. Bu çabalarımızın sonucu, örgütlü gücümüz daha da geliŖti ve yoksul halkın yaŖadıđı semtlerde g kazandık. Mahalleler, genel rgtlenmemiz içinde, hareketimizin kadro kaynağı ve temel öneme haiz alıŖma alanlarından biri haline geldi. Birçok yeni insan bu alanlarda yetiŖti ve deđiŖik görevlerde istihdamı sağlandı. Dahası, hemen her kampanyada, hareketin sesini duyurmada ve yükü omuzlarında taŖımada mahalleler ana gücü oluŖturdular.

Bu dönemlerde temel sorunlardan biri mahallelerde kitle alıŖmasının nasıl yapılacağına cevap aramak oldu. Bu konuda belli bir gelişme kaydettik, deney ve tecrübe birikimi sağladık. Kitle alıŖmasının adım adım öğrenilmesi, kitelere gitme ve onları örgütlemeye yeni yollar bulunması konusunda ısrarlı bir çaba içinde olundu.

Halkı kendi sorunları temelinde harekete geçirmeye, özellikle de barındırdığı büyük kadın potansiyelini değerlendirmede baŖarılı sayılabilecek adımlar

attık. Kadınlar eylemlerde hep başı çektiler, zaman zaman da sadece kadınların katıldığı protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Aynı anda birçok mahallede eylem yapabilecek hale gelmemiz ve düzenlenen gösterilere halkın katılımının sağlanması, bu alanda katettiğimiz gelişmenin en belirgin göstergeleridir.

1990 yazında İstanbul'da yaşanan su sıkıntısı nedeniyle oluşan tepkileri değerlendirdik, halkın su talebine sahip çıktık. Başlangıçta örgütsüz ve dağınık gelişen tepkiler, devrimcilerin iradi müdahalesiyle örgütlü eylemlere dönüştürüldü. Sorunun en boyutlu yaşandığı Sultañçiftliği, Okmeydanı, Piyalepaşa, Ömektepe, Halkalı, Gazi Mahallesi, Esenler gibi semtlerde halka önderlik ettik, taban çalışması yaptık, su sorununun ana nedenlerini anlatan ve halkı hakkını aramaya çağırın bildiriler dağıttık, direnme ve hak arama dinamiklerinin güçlenmesini sağlayan eylemler örgütledik. Ona yakın semtte gerçekleşen gösterilere 250-300 kişiden, 6000-7000 kişiye varan katılımlar oldu.

Gecekondu halkının direnişini denince, kuşkusuz akla ilk gelen Küçükarmutlu halkının büyük direnişidir. Armutlu'da başından sonuna kadar devrimcilerin çabası ve önderliği altında yürütülen konut yapımı çalışması iktidar çevrelerini oldukça rahatsız etti. Devrimcilerin halkın konut sorununa sahip çıkması ve fiili çözümler üretmesi, geleneksel "kurtarılmış bölge" demagojisinin yeniden gündeme getirilmesine neden oldu. Ve saldırılar birbirini izledi. Ancak halkın yaptığı evlerin yıkılmasına karşı, devrimcilerin iradi çabaları ve örgütlenmesi sonucu başlatılan direniş, polisin ve faşist mafya çetelerinin tüm saldırılarına rağmen sürdürüldü, adım adım büyütüldü ve hakkını arayan tüm emekçiler için bir örnek haline geldi.

Küçükarmutlu'da ilk büyük direniş, 23 Temmuz 1990'da gerçekleşti. Polisin saldırısına karşı bölgede yaşayan 400 kişi devrimcilerin önderliğinde kenetlendi, silaha taşla karşı koyarak direndi ve yıkımı engelledi. Bu direniş sırasında halk önderlerinden Hüsnü İşeri şehit düştü, onu aşkın insan yaralandı. Direniş karşısında amacına ulaşamayan polis geri çekilmek zorunda kaldı, kazanan halk oldu. Direnişin başarısı sabaha kadar yakılan ateşlerle kutlandı.

Direnış sonrası günlerde, polis saldırısını protesto eden ve yoksul gecekondu halkıyla dayanışma amacı taşıyan birçok eylem gerçekleştirildi. Bu eylemlere yüzlerce kişi katıldı.

Polisin halka yönelik saldırısına ve Hüsnü İşeri'yi katletmesine misilleme olarak, işkenceci polislerden İsmail Kılıç'ı cezalandırdık.

Daha sonraki süreçte, Küçükarmutlu halkına yönelik saldırılarda başı çeken ve polisle işbirliği içinde hareket eden faşist mafyanın liderlerinden Fezai Bulak'ı cezalandırdık ve halka karşı suç işleyenlerin affedilmeyeceğini gösterdik.

Yine faşist mafyanın önde gelen isimlerinden Metin Kahraman'dan cezaevindeki yoldaşlarımız hesap sordular. Bu tavrımızla halk düşmanı çetelere, devrimcilerin elinin uzanmayacağı hiçbir yerin olmadığını gösterdik.

Küçükarmutlu halkının mücadelesi, yıkıma karşı gerçekleşen direniş ardından durmadı. Aksine giderek gelişti ve politik olarak da güçlendi.

Körfez krizi bahane edilerek Boğaz'a uçaksavar yerleştirileceği ve bu

yüzden mahallenin boşaltılacağı açıklanınca, 2 Ekim 1990'da, 2000 kişinin katıldığı bir protesto gösterisi düzenlendi ve Küçükarmutlu'nun terk edilmeyeceği yineleni.

8-9-10 Aralık '90'da, faşistlerin saldırısına direnişle karşılık verildi. Ve faşistlerin saldırı üssü olarak kullandıkları evler, halk tarafından devrimcilerin önderliğinde topluca yıkıldı.

31 Ocak '91'de, polisin gece baskını operasyonuna karşı direnildi ve sonraki günlerde polis baskısını protesto eden gösteriler düzenlendi. 10 Şubat'ta 300 kişinin katıldığı "özgürlük ateşi" yakıldı.

Bu dönemde, Küçükarmutlu'dan ayrı olarak, evleri yıkmak istenen Sultanbeyli gecekondularının direnişine de önderlik edildi, mafya ve polisin saldırılarına halkın örgütlü karşı çıkışı sağlandı. Yine Esentepe'de yıkıma karşı direniş örgütlendi; 26 Eylül '90'da, bu bölgedeki halkın katıldığı 500 kişilik bir protesto yürüyüşü yapıldı.

İzmir Küçükyamanlar'da, Ankara Tepecik'te örgütlenen direnişler de, aynı kapsamda gerçekleşen eylemlerin başka örnekleri oldular. Genelde büyük kentlerin gecekondular mahallelerinde gerçekleşen bu direnişler, halkın temel taleplerinden yola çıkılarak gündeme getirilen ve bizzat devrimcilerin iradi olarak önderlik ettiği, örgütlediği direnişler olma özelliği taşıdılar.

Mahallelerde örgütlediğimiz ve gerçekleştirdiğimiz eylem ve direnişler kuşkusuz bunlarla sınırlı değildir. Bunların bir kısmına içeriğinden hareketle diğer bölümlerde yer verildi. Ama yine de hepsini tek tek sıralamaya imkan yoktur. Bu 1,5 yıllık döneme yerel ya da genel talepleri yansıtan irili ufaklı onlarca eylem ve etkinlik sığmıştır. Öyle ki, ekonomik-demokratik talepli bu eylem ve etkinlikler, mahalli alanlarda yürütülen günlük çalışmanın doğal bir uzantısı haline gelmiştir.

Örneğin, iktidarın kitle örgütlerine yönelik saldırılarını ve kapatma tavrını protesto etmek amacıyla gerçekleştirilen onlarca eylem ve etkinlik vardır. Ocak 1990'da, "Söz, Karar, Örgütlenme Hakkı Engellenemez, DKÖ'ler Üzerindeki Baskılara Son" şiarıyla örgütlenen kampanyaya, mahallelerdeki kitle örgütleri yanında diğer kitle örgütleri de katılmış; kampanya kapsamında yaygın bildiri dağıtımı, kuşlama, pankart asma, kahve konuşmaları, yasadışı gösteri vb. etkinlikler gerçekleştirilmiş, Beyazıt'ta 500'ü aşkın kişinin katıldığı bir gösteride polis otosu tahrip edilmiştir. Yine İstanbul'un çeşitli mahallelerinde 1 Aralık '90 akşamı ateşler yakılması, sloganlı-marşlı gösteriler düzenlenmesi bir başka örnektir. 20'ye yakın yerde aynı anda yakılan ateşler etrafında 1000'den fazla insan toplanmış, kitle örgütlerine yönelik baskılar protesto edilmiştir.

Aynı şekilde muhbirlere yönelik şiddet temelinde alınan tavırlar söz konusudur. Birçok muhbir ciddi biçimde uyarılmış ya da cezalandırılmıştır.

Bir başka örneği, örgütlü olduğumuz yerlerde arazi mafyasına, tefecilere, spekülörlere, fahişeliği teşvik edenlere karşı alınan devrimci tavırlar oluşturunuyor. Bu asalakların halkı ezmesine ve sömürmesine sessiz kalınmamış, halkın çıkarlarını koruma temelinde onlara tavrı alınmış, dar ya da kitlesel birçok eylemin hedefi olmuşlardır.

Kadın Örgütlenmesi ve Mücadelesi

Geride bıraktığımız dönemde, kadın örgütlenmesi konusunda bilinç olarak bir ilerleme sağladığımız ve bazı adımlar attığımız bir gerçektir. Ancak konunun saflarımızda yeterince özümsemiş olduğunu söyleyebilmek güçtür. Her şeyden önce, kadın örgütlenmesi konusunda belirlediğimiz hedeflere ulaşmada fazlaca bir ilerleme kaydedemedik. Hemen her alanda kadın komiteleri, komisyonları oluşturduk, kadın taleplerinin daha etkin biçimde gündeme getirilmesi çabası içinde olduk, bu konuda duyarlılığı geliştirmeye çalıştık. Ancak kadın komiteleri ve komisyonları yeterli işleve ve canlılığa sahip olmadılar. Devrimci Kadın Hareketini yaratma konusunda beklentilerimize denk düşen bir rol oynamadılar. Kuşkusuz bunun çeşitli nedenleri var ve bu nedenler üzerine eğilmek gerekiyor.

Bugün kadınların her düzeyde ve her alanda ayrı bir güç olarak var olacakları ve kendilerini ifade edecekleri örgütsel platformlara sahip olmalarını savunmak ve bu konuda ısrarlı bir tutum içinde olmak, her zamankinden daha çok gereklidir. Ancak bu tek başına yeterli değildir, sorunun diğer bir boyutu daha vardır. Eğer geniş kadın potansiyeline ulaşacak kanalları geliştiremez ve kadınları artan oranda devrimci saflara kazanamazsak, kadın komiteleri/komisyonları fazla işlevli olmayan bürokratik mekanizmalara dönüşmeye adaydır. Devrimci Kadın Hareketi, kadınların kendilerine özgü örgütsel platformlara sahip olmaları kadar, emekçi kadınların devrimci saflara kazandırılmasına bağlı olarak inşa olacaktır. Bu iki yanı birbirinden ayrı düşünmek ve ele almak mümkün değildir.

Kadınların harekete geçirilmesinde en etkin r lduğumuz yerler, emekçi kadınların yaşadığı yoksul gecekondu bölgeleri o.Ju. Çeşitli kesitlerde mahalli örgütlenmenin de katkılarıyla, sayıları 500-1000'lere varan kadının katıldığı birçok kitlesel protesto eylemi örgütledik. Bu eylemler, harekete geçirildiğinde, kadınların ne muazzam bir güç olduğunu bir kez daha gösterdi. Aslında, Zonguldak, Paşabahçe, vb. gibi büyük direnişlerde bu olgu çok daha net biçimde ortaya çıktı. Kadınlar direnişlerin sürükleyicisi olmakla kalmadılar, geleneksel ilişkileri parçalayarak özgürlüklerini kazanma yolunda bir adım da attılar.

Kadın sorunları ve talepleri kapsamında gerçekleşen etkinlikler ise, daha çok 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla gündeme geldi.

8 Mart 1990'da gecekonduardan, fabrikalardan, okullardan gelen 150 civarında kadın Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü Sultanahmet Meydanı'nda halaylarla kutladılar.

Demokratik kadın örgütlenmesi, kongre çalışmaları çerçevesinde pankart, afiş, bildiri vb. etkinlikler gündeme getirdi. Kadın taleplerini öne çıkarma ve savunma ekseninde bu etkinliklere, değişik kesimlerden devrimci kadınlar katıldı.

8 Mart '91'de, devrimci kadınlar, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü geniş kapsamlı etkinlikler çerçevesinde kutladılar. Bu etkinlikler süresince 6 bin afiş, onlarca pankart asıldı, binlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı. İstanbul'da on dört ayrı yere utanç panoları yerleştirildi.

Derneklerde ve sendikalarda örgütlenmiş işçi, memur, gençlik., çeşitli kesimlerden devrimci kadınlar, 8 Mart gününü toplu gösterilerle kutladılar. Öğrenci kadınlar İstanbul'da bir üniversitede 1200 kişinin katıldığı bir kutlama gerçekleştirdiler. Memur sendikalarında örgütlü devrimci kadınlar işlerinde toplu kutlamalar yaptılar. Küçükarmutlu'da, gecekondu emekçi kadınlar, kitlesel bir kutlama düzenlediler.

Aynı gün İstanbul'da, değişik kesimlerden devrimci kadınların katıldığı yasadışı bir gösteri yapıldı. Yine geniş bir katılımın sağlandığı dayanışma gecesi düzenlendi.

29 Mayıs 1991'de, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastanesi'nde, kadınlık onuruna yönelik saldırıyı protesto etmek amacıyla, devrimci kadınlar, hastane bahçesinde 100 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirdiler.

Cezaevleri Mücadelesi ve Dayanışma

Tutsak yoldaşlarımız 12 Eylül sonrası cezaevlerinde yaratılan direniş geleneğinin sürdürücüsü olmaya devam ettiler. Gerek cezaevlerinden gündeme gelen hak gaspları ve saldırılara karşı, gerekse de ülke gündemini belirleyen önemli siyasal gelişmeler karşısında alabildiğine duyarlı oldular, direniş ve protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Devrimci Sol tutsakları, bulundukları hemen her cezaevinde gündeme gelen direniş ve protestolarda hep önde oldular; çoğu kez öneri yapan, yönlendiren konumda bulundular. İdamların yeniden gündeme getirilmesine, hücre tipi cezaevi uygulamasına, anti-terör yasasına, çeşitli cezaevlerinde dönem dönem gündeme gelen baskı ve saldırılara, hak gasplarına karşı tavır alıfta, direniş geliştirmede etkin ve yönlendirici bir rol oynadılar. Açlık grevleri, fiili direnişler, barikat direnişleri vb. biçimlerde gelişen bu tavır alışlara, cezaevi dışından da etkin destek verildi.

Bu dönemde bir cezaevi örgütlenmesi oluşturduk ve tutsak yoldaşlarımızla iletişimi düzenli hale getirdik. Yıllar sonra ilk kez tüm cezaevleriyle merkezi ilişki kuruldu ve düzenli yazışma başlatıldı. Yine her cezaevinde kolektif temelde örgütlülük esas alındı, karar mekanizmaları belirlendi, siyasi temsilcilikler, komiteler, danışma meclisleri oluşturuldu. Cezaevinde bulunan tüm yoldaşların durumu yeniden ele alındı, değerlendirildi ve bu değerlendirme ışığında konumlandırma yapıldı. Ek olarak cezaevleri arasındaki koordinasyon sağlanarak cezaevleri arası ilişkiler yeniden düzenlendi. Devrimci Sol tutsaklarının genel sorunlarda ortak tavır alması, aynı eylemlilikler içinde olmasına çaba gösterildi ve bunun örgütlenmesi yapıldı.

Firar konusuna ise özel bir önemle eğildik. Bu konuda örgüt olarak, tutsak yoldaşlarımızın tüm taleplerine azami duyarlılık gösterdik, istemlerini karşılamaya çalıştık. Elde olan hiçbir olanak onlardan esirgenmedi. Ve bu çabamızın sonucu, yeni firar eylemleri örgütledik. Türkiye'de firar konusunda ilk kez bir örgütlülük sağlayarak geleneklerimize bir yenisini ekledik. Yoldaşlarımızın her özgürlük eylemi faşizme vurulan bir darbe, örgütümüzün prestijine eklenen bir halka oldu.

Yoldaşlarımızın birer ikişer ve grup olarak zindan duvarlarını yarıp çıkması; özgürlük için, bağımsızlık ve sosyalizm için sürdürdüğümüz mücadeleye

katılmaları; devrimci iradenin tüm iradelerden üstün olduğunu göstererek "olmaz"ları "olur" kılmaları, küçümsememesi gereken bir devrimci tavidir. Bu örgütümüzün gücüne güç katmak kadar, faşizme açık bir meydan okumadır da... Bu çabalarımızı bundan sonra da sürdüreceğiz. Tutsak yoldaşlarımızın sıcak mücadeleye katılması ve özgürleşmesi için her fırsatı değerlendirecek, elimizdeki tüm olanakları seferber edecek, firar geleneğimizi yaşatacağız.

Sağmalcılar Cezaevi'nde art arda patlayan tüneller sonrası, sabır, inat, zeka ve devrimci iradenin ürünü gerçekleşen firar eylemleri, daha sonraki süreçte de devam etti. Ve son 1,5 yıllık dönem içerisinde ikisi Sağmalcılar Cezaevi'nden olmak üzere, dört ayrı firar eylemini başarıyla gerçekleştirdik. Bu dönemde;

-Gaziantep Cezaevi'nde yoldaşlarımızın çabasıyla kazılan tünel, son anda -bizden kaynaklanmayan nedenlerle- ortaya çıkarıldı ve düşünülüp planlanan toplu firar eylemi gerçekleşmedi. Bu firar eylemi için örgüt olarak mümkün olan tüm olanaklarımızı seferber ettik.

-25 Mayıs 1990 günü, dört yoldaşımız, yanlarına TKP/ML TİKKO savaşçısı bir arkadaşı da alarak Sağmalcılar Cezaevi duvarlarını aştılar ve özgürlüğe adım attılar. Bu, Sağmalcılar'dan, 8 ay içinde gerçekleşen üçüncü firar eylemimiz oldu.

-1 Ocak 1991 günü, Gaziantep Cezaevi'nden iki yoldaşımızın firarını organize ettik ve eylemi başarıyla gerçekleştirdik.

-27 Ocak 1991 günü, Sağmalcılar Cezaevi'nden bir yoldaşımızın daha sıcak mücadeleye katılmasını sağladık.

-Aynı şekilde Haymana Cezaevi'nden bir yoldaşımızı daha sıcak mücadeleyle kucaklaştırdık.

Yine bu dönemde hücre tipi cezaevleri konusunda Türkiye'nin hemen tüm cezaevlerini kapsayan bir açlık grevi gündeme geldi ve tutsak yoldaşlarımız bu grev içinde etkin biçimde yer aldılar. Cezaevlerindeki açlık grevlerine paralel olarak, dışarıda da direnişle dayanışma etkinlikleri örgütledik.

ANAP iktidarının idamları yeniden gündeme getirmesine ve devrimci tut-saklara yönelik idam tehditlerine karşı tavır geliştirdik. Bir bildiri yayınlayarak iktidarın idamlara başvurusu halinde, misilleme yapacağımızı belirttik. Bildiride;

"Eğer devrimciler idam edilirse, bunun sorumlusu olan iktidar yetkililerinden ve emrindeki kolluk güçlerinden hesap soracağız. İdamları onaylayanlar, kendi idam hükümlerini de imzalamış olduklarını asla unutmazınlar."

dedik. Ve iktidarı, devrimcileri idam etmeye yeltenmemesi konusunda uyardık.

Yine aynı süreçte, tutsak yakınlarının ve etkimiz altındaki kitle örgütlerinin, devrimci-demokratik güçleri idamlara karşı çıkmaya çağıran etkinlikleri gündeme geldi. Bu amaçla çeşitli kitle örgütlerinde devrimciler açlık grevi yaptılar, değişik yerlerde idam sehpasının yakıldığı yasadışı gösteriler düzenlediler.

Devrimci tutsaklar, anti-terör yasasına karşı da tüm cezaevlerinde protesto açlık grevleri gerçekleştirdiler. Ve iktidarın "şartlı tahliye" için öne süreceği

her türlü şartı reddedeceklerini açıkladılar. Aynı şekilde bu dönem içinde Zonguldak madencilerinin direnişi, 3 Ocak genel grevi sembolik anlamı olan açlık grevleriyle desteklendi, bu eylemlerle dayanışma içinde olduğu ortaya konuldu. Keza, emperyalist savaşın gündeme gelmesiye savaşı protesto eden açlık grevleri yapıldı. Kısaca, toplumsal gelişmeler karşısında tutsak yoldaşlarımız geçmişten beri süregelen duyarlı olma geleneğimizi devam ettirdiler.

Örgüt olarak, cezaevlerindeki tutsak yoldaşlarımızın kendi sorunlarına ilişkin mücadelelerine, eylem ve direnişlerine karşı duyarlı olduk. Zaman zaman onların direnişlerini destekleyen eylemler de gerçekleştirdik.

-Sağmalcılar Cezaevi'nde tutsaklara baskı uygulayan, operasyonlar yapan, tüm uyanlara rağmen bu politikasından vazgeçmeyen cezaevi savcısı Niyazi Fikret Aygen'i cezalandırdık. Ve onun nezdinde tüm cezaevi savcı ve müdürlerini, devrimci tutsaklara baskı uygulamaları, hak gasplarına girişmemeleri konusunda uyardık.

-Yine iktidarın gündeme getirdiği hücre tipi cezaevi politikasını protesto amacıyla, hücre tipi cezaevi olarak inşa edilen Yakacık/Dolayoba Cezaevi'ni bombalayarak büyük ölçüde tahrip ettik. Yaklaşık 200 kg. patlayıcı madde kullandığımız eylem sonucu, cezaevi kullanılmaz hale geldi. Meydana gelen hasarın büyüklüğü karşısında şaşkına dönen iktidar yetkilileri ve emrindeki polis, binanın tahrip olmuş halini kamuoyundan gizleme yoluna gittiler.

Ajan, Muhbir ve Hainlerin Cezalandırılması

Oligarşinin devrimci örgütlere yönelik saldırılarının değişik boyutlar taşıdığını ve çeşitlilik gösterdiğini biliyoruz. Ajan sokma, muhbir örgütleme, ihanet ettirme, komplo tezgahlama, insanların zaaflarından yararlanma vb. yöntemler, bu saldırıların bir boyutunu oluşturuyor ve bu yöntemlerle devrimci örgütlerin iç sağlamlığının ortadan kaldırılması ve zayıflatılması amaçlanıyor.

"Yolun Neresindeyiz" broşüründe bu sorun üzerinde durmuş ve oligarşinin MİT, siyasi polis vb. örgütleri aracılığıyla sürdürdüğü çabaları, ince taktikleri ciddiye almamız ve bu konuda dikkatli olmamız ve uyanık olmamız gerektiğini vurgulamıştık. Ancak sorunun sadece kadroların dikkatli ve uyanık olmasıyla sınırlanamayacağını, örgüt güvenliği için profesyonel uzman bir örgütlenme yaratmamızın ve oligarşinin bu tür saldırılarına karşı etkili önlemler almamızın, karşı taktikler geliştirmemizin zorunlu olduğunu da ortaya koymuştuk. Bu yüzden "Yolun Neresindeyiz"de, "bir güvenlik örgütüne ihtiyacımız var" dedik.

Bugün bu konuda hedefimize ulaşabilmiş değiliz. Henüz merkezileşmiş bir yapı niteliğinde bir güvenlik örgütü yaratamadık. Yerel düzeyde bazı adımlar atılmış olsa da, bu, amaçlanana ulaşma konusunda başarılı olduğumuz anlamına gelmiyor.

Ancak 1,5 yıllık süre içindeki pratiğimiz dikkate alınırsa, "örgüt güvenliği" sorununu hiçbir zaman küçümsemediğimiz, güvenlikle ilgili her konuda son derece hassas davrandığımız rahatlıkla görülebilir. Örgütü riske eden kural ve disiplin ihlallerine karşı, katı ve sert bir tavır alma yanında, işbirlikçi, hain

ve muhbir niteliğinde olan kişilere yönelik de silahlı savaşın gerektirdiği devrimci tavırları almaktan geri kalmadık.

1,5 yıl içinde, örgüt içinde ya da çevresinde şaibeli bir duruma düşen ya da hakkında başka siyasi çevreler tarafından kimi iddialar ileri sürülen kişiler gözaltına alınıp hapsedilmiş; haftalar bazen aylar süren sorgulardan geçirilmişlerdir. Hakkındaki iddialar kanıtlananlar cezalandırılmış ve gerekli önlemler alınmış, kendini aklayanlar ve hakkındaki iddialarla ilgili netlik sağlanamayanlar serbest bırakılmışlardır.

Bu dönem içinde;

-MLSPB davası itiraflarından Adem Demirci'yi İstanbul'da bulup cezalandırdık. Adem Demirci, 12 Eylül faşizminin zindanlardaki direnişi kırmak için çıkardığı "Pişmanlık Yasası"na sığınarak kişiliklerini, onurlarını satan bir avuç hainden biriydi. Onun cezalandırılmasıyla, hangi devrimci örgütten olursa olsun, hainleşen, halka ihanet eden herkesi hedef alacağımızı ve affetmeyeceğimizi ortaya koyduk. Eylem, hainlere kaşı tavrımızı kendi örgütümüzle sınırlamadığımızın yeni bir örneği oldu. Ve eylemle devrimci-demokrat kesimlere sözümüzle pratiğimiz arasındaki uyumluluğu gösteren çarpıcı bir mesaj verdik.

-İzmir ve çevresindeki derneklerde, siyasi dergi bürolarında, okullarda devrimci çalışmayı polise ihbar eden, para karşılığı polis hesabına çalışan bir şebekenin elemanlarından Nazım Kavak, Nahit Deniz, Yaşar Kankal ve Şair Yüksel'i gözaltına alıp sorguladık. Yapılan uzun sorgulama sonucu, bu ihbarcı ajanların Emniyet Müdürlüğü bünyesindeki İstihbarat Teşkilatı tarafından yönlendirilen bir şebeke içinde yer aldıkları kesinlik kazandı. Bu şebekenin tespit ettiğimiz diğer bazı elemanlarını yakalamaya yönelik operasyonlar düzenledik. Ancak durumu fark edip kaçmaları nedeniyle bu operasyonlardan sonuç alamadık. İhbarcı ajan oldukları kesinleşen dört kişiyi ise cezalandırdık.

-Örgütümüzü arkadan hançerleyen, 1983-'85 yılları arasında polisin örgütümüze yönelik komplolarına ortak olan Ali Akgün'ü yeniden açılan ve uzun süre devam eden soruşturma sonucu -işlediği suçlar sabit görüldüğü için- cezalandırdık.

-Kemal Fırat ve M.Ali Çelik'i de, MİT ve polis işbirlikçisi bir tavır içine girdikleri için aynı şekilde cezalandırdık. Bu tavrımızla polisin örgütümüze ajan sokmasına ya da örgüt üyelerini baskı, tehdit, işkence ve şantajla ajanlaştırmasına izin vermeyeceğimizi gösterdik.

Yine bu dönemde, bu eylemler yanında, muhbirleri, ihbarcıları hedefleyen tavırlar da aldık. Kamu çalışanlarını ihbar ve sürgün eden iki başhekimin muayenehanesinin basılması ve uyarı amacıyla dövülmeleri gibi, birçok ihbarcı, muhbir bu dönemde bu tür cezalara çarptırıldılar. Bu kişilere verilen cezalarda işledikleri suç dikkate alındı. Ayrıca, çeşitli tarihlerde halka ve esnafa yönelik yerel nitelikte bildiriler dağıttık, halkın polisten uzak durmasını, muhbirlik yapanların devrimcilere bildirilmesini, muhbirliğin şerefsizlik olduğunu ve mutlaka cezalandırılacağını vb. vurguladık.

Özellikle mahallelerde muhbirliğe ve muhbirlere karşı mücadeleyi dönem

dönem yerel kampanyalar biçiminde yoğunlaştırdık. Muhtarlara, esnaflara ve halka yönelik birçok bildiri dağıttık; tespit edilen muhbirleri uyarma ya da çeşitli biçimlerde cezalandırma yolunda gittik.

Kültürel-Sanatsat Etkinlikler

Hemen her alanda olduğu gibi, bu alanda da devrimci anlayışın egemen kılınması çabası içinde olundu. Sanatsal-kültürel faaliyetleri daha örgütlü ve disiplinli kılmanın adımları atıldı. Emperyalist-kapitalist kültüre ve onun değişik düzeyde yansımalarına karşı mücadele edildi, sosyalizmin "yeni insan"ını bugünden yaratmak gerektiği bilinciyle, kültür-sanat konusunda devrimci bakış açısını ortaya koymak ve netleştirmek, bu konuda kendi insanlarımızın eğitimini sağlamak öncelikli hedef olarak seçildi. Bu amaçla bir yayın organı çıkarıldı ve periyodik şekilde yayınlanmaya başlandı.

Yine bir yandan çeşitli sanat disiplinlerinde üretici olmaya, devrimci mücadeleye hizmet eden kültürel-sanatsal üretimi geliştirmeye önem verildi. Diğer yandan kültürel ve sanatsal etkinlikleri geliştirme ve yaymak, bunları kitlelerin içine taşımak perspektifiyle hareket edildi. Bu paralelde birçok etkinlik örgütlendi, on binlerce insana ulaşıldı, mücadele şiarları sanatın gücünü kullanarak geniş yığınlara taşındı.

Demokrat aydın ve sanatçı çevresiyle ilişkiler ve bağlar geliştirildi, ülke gündemine damgasını vuran siyasal/toplumsal olaylar ve mücadeleler karşısında demokrat, yurtsever aydın ve sanatçıların ortak tepkileri örgütlendi.

Bugün küçük burjuva aydın ve sanatçıların hegemonyası altında olan bu alanda güç kazanmak, dahası devrimci bir kültür-sanat cephesi yaratmak, kuşkusuz uzun yılların sonucudur. Ama "ilk adım" atılmıştır ve mücadelenin güç ve ivme kazanmasına bağlı olarak bu alandaki ideolojik-politik etkinliğimiz de artacaktır. Alanın kendi karakterinden kaynaklanan olumsuzluklarının aşılması da, genelde, devrimci mücadelenin gelişmesi ve yayılmasına bağlıdır. Devrimci mücadele geliştikçe, burjuva egemenliği her cephede zayıflayacak, kültür ve sanat alanındaki burjuva ideolojisinin etkinliği de kırılacaktır.

Yurtdışı Örgütlenmesi ve Uluslararası İlişkiler

Haziran 1990'da "Yurtdışı Örgütlenmesini Geliştirelim" başlıklı kısa değerlendirme yazısında, bu alanın genel durumunu özetlemiş ve neler yapılması gerektiğine ilişkin düşüncemizi özlü biçimde ortaya koymuştuk. "Yolun Neresindeyiz" broşüründe de, "cephe gerisi"ne bakışımızı, bizim için ne ifade ettiğini, taşıdığı önemi vb. açıkladıktan sonra, bu alanın mutlaka değerlendirilmesi gerektiğine işaret etmiştik.

Bu süreçte, yurtdışı alanında da genel gelişime paralel bazı adımlar attık, eskiyi belli ölçülerde aşmayı başardık. En başta bu alandaki örgütlenme yeniden düzenlendi. Eski sorumlu ülkeye dönmeyi reddettiği için tasfiye edildi. Kolektif örgütlenmenin hakim kılınması için çaba gösterildi ve bu temelde örgütlülükler oluşturuldu. Bunlar henüz istenilen işlevi kazanmış olmasalar da, eskiye oranla bir ilerleme sağlandığı, kişilere dayanan örgütlenme anlayışın-

dan çıkılarak kolektif temelde örgütlenmeye yönelindiği açık bir olgudur. Bugün bu işleyişi oturtmak, bu anlamda devrimci denetimi yoğunlaştırmak gibi görevimiz var.

Yine Ortadoğu'nun olanakları değerlendirilerek bir kamp çalışması örgütledik. Ve savaşılarımızın bir kısmının askeri-teknik eğitimden (gerilla eğitiminin) geçirilmesini sağladık.

Uzun süredir çıkmayan yurtdışı yayın organını yeniden çıkarmaya başladık ve ağırlıklı olarak ülkedeki mücadelenin propagandasını yaparak örgütümüzü uluslararası düzeyde tanıtmaya önem verdik. Yurtdışı alanına bakışımızı, bu alanın işlevini, sorunlarını, yapılması gerekenleri vb. irdeleyerek netlik sağlama çabası içinde olduk.

Bu dönemde uluslararası ilişkilerimiz de gelişti. Afrika, Asya ve Latin Amerikalı çeşitli devrimci, anti-emperyalist örgütlerle bağ kurduk, görüşmeler yaptık, onları tanımaya ve kendimizi onlara tanıtmaya çalıştık, devrimci dayanışmayı geliştirmeye ve dostluğu pekiştirmeye yönelik adımlar attık. Özellikle Ortadoğu özgülünde, bölge mozayığının renkliliğini daha yakından görme ve algılama imkanı bulduk. Çeşitli yerli ve yabancı örgütlerle dostluk ve dayanışma temelinde ilişkiler geliştirdik. Bu örgütlerle (yerli ve yabancı) Ortadoğu'daki emperyalist savaş döneminde iki ortak bildiri yayınladık ve emperyalist savaşa karşı halkların cephesinde yer aldığımızı açıkladık.

Uluslararası ilişkilerimizdeki bu olumlu gelişime karşın, tüm dünyayı etkileyen ve kapitalizme güç ve moral veren sosyalist ülkelerdeki geri dönüş ve çalkantıları yerinden gözlemlerle, daha yakından izleyememek önemli bir eksiklik olmuştur.

Yurtdışı alanında maddi-teknik konularda da geçmiş yıla kıyasla daha başarılı çalışmalar yapıldı. Başarılı bir bağış kampanyası örgütlendi, bu konuda önceden belirlenen hedeflere ulaşıldı. Ülkedeki mücadele maddi ve teknik olanaklarla desteklendi, alanda yer alan insanlar belli oranda ülkedeki mücadeleye katılmaya hazırlandılar.

Henüz bu alanın olanaklarını istenilen düzeyde kullanamıyor olsak da, geçmişle bir kıyaslama yapıldığında, belli oranda bir gelişme sağladığımız yadsınamaz. Her şeyden önce, ülkedeki mücadeleye paralel olarak gelişen bir güç olma konumundayız ve buna bağlı olarak da olanaklarımız her geçen gün atıyor.

Ancak emperyalizm ve oligarşi de boş durmuyor. Dünya konjonktüründeki son gelişmeler, emperyalizmin genelde sola yönelik başlattığı saldırı, bu alanda da açık biçimde hissediliyor. Son dönemde MİT örgütlenmesinin geliştirilip yaygınlaştırılması, TC'nin emperyalist hükümetlerle işbirliği yapması, baskı ve takibin yoğunlaştırılması bunun en belirgin sonuçlarıdır. Özellikle emperyalist savaşa karşı aldığımız tavır ve gerçekleştirdiğimiz anti-emperyalist eylemler sonrası, CIA ve MİT'in baskısıyla Şam'daki büromuz kapatılmış, çeşitli Avrupa ülkelerindeki hükümetler tarafından uyarılmamız gündeme gelmiştir.

Bu dönemde yurtdışı alanındaki mücadele, ülkedeki mücadeleye bağlı olarak sürdürülmüş, ülkede açılan hemen her kampanya bu alanda da, ala-

nın koşulları dikkate alınarak yürütülmüş, irili ufaklı sayısız eylem, gösteri ve etkinlik örgütlenmiş, geniş ajitasyon-propaganda çalışması yapılmıştır. Yine ülkedeki siyasi gelişmelere bağlı olarak, çeşitli yerli ve yabancı örgütlerle ortak eylem ve etkinlikler gerçekleştirilmiş, yerel düzeyde ittifaklar yapılmıştır. Avrupalı anti-emperyalist, ilerici, devrimci örgütlerin eylem ve gösterilerine de katılarak uluslararası dayanışma ve ortak mücadeleye verdiğimiz öneme uygun bir tavır içinde hareket edilmiştir.

Sol Grup ve Hareketlerle Olan İlişkiler

Bu dönem boyunca sol ile olan ilişkiler konusunda üzerinde durulması gereken iki tavır söz konusudur. Biri, 1990 Haziran-Temmuz'unda DY'lilerin 4 arkadaşımızı İstanbul Gaziosmanpaşa'da falçata ve bıçakla yaralaması olayı ve bunun akabinde meydana gelen gelişmeler; diğeri, emperyalist savaş tehdidinin gündeme gelmesinin ardından, içinde yer aldığımız dergiler platformundan kopuşumuza neden olan tavrırlardır.

1990 Haziran'ında kendisine DY'li diyen kişilerin 4 arkadaşımızı öldürmeye teşebbüs etmesinin ardından, DY çevresinin, özeleştirici vereceği yerde, yavuz hırsız misali baskın çıkmaya kalkması, tüm uyarı ve çağrılarımıza rağmen saldırgan tutumunu devam ettirmesi, onları yanıt vermemizi kaçınılmaz kıldı. DY'nin bizi çekmek istediği provokasyon zeminine düşmeden, saldırganlığa tavır aldık.

DY çevresi ile gündeme gelen çatışma, kuşkusuz bizim arzuladığımız bir şey değildi. Hareketimizin siyasi tarihi boyunca, sol içi çatışmadan uzak durduğu, halk içindeki çelişmelerin şiddete başvurmaktan çözümlenmesi gereğine inandığı, bunun sonucu olarak sol gruplar arasında silahlı çatışmalara varan ve kan dökmeye sonuçlanan gelişmeler karşısında her zaman bunları kınayıcı bir tutum içinde olduğu herkesçe biliniyor. Çatışmaların sona erdirilmesi için de değişik dönemlerde çokça çağrı yaptık. Dahası bizi hedefleyen doğrudan silahlı saldırılarda bile misilleme anlayışıyla hareket etmedik.

DY çevresinden bize yönelen bu tür saldırılar yeni değildi. Daha önce de benzer saldırılara maruz kalmış, aramızdaki ilişkiler gerginleşmişti. DY'lilerin bu tür tavrılarının temelinde, bize karşı duydukları "hazımsızlık" yatıyor. Ve bu duygu onları zaman zaman dengesiz tavrılara itiyor.

Hatırlanırsa, üç yıl önce de benzer bir olay Hamburg'da yaşanmış, kendi arkadaşları Aydın Erol'un kendi kurşunlarıyla ölmesi karşısında aynı provokatif tavrı takınmışlardı. Bu olayın gerçekleştiği dönemde, kendi saldırganlıklarını gizleyerek kamuoyuna ve sol çevrelere bizi saldırgan olarak göstermeye çalıştıkları, bu konuda bizi hedef alan bir kampanya sürdürdükleri herkesin bildiği açık bir gerçektir.

Bu kez de aynı şey oldu. 4 arkadaşımızı yaralayan kendileri olmasına rağmen, bizi saldırgan göstermeye çalıştılar. Bizi aldığımız tavrıla, DY'yi özeleştirici vermeye zorladık, provokatorlerin, devrimci kanı akıtanların hesap vermesi gerektiğini savunduk. Tavrımız fiili çatışmayı derinleştirmek değil, saldırganları teşhir etmek, yer yer de hesap sormak olmuştur.

Bu süreçte sol, genelde DY'yi özeleştirici zorlayacağı yerde, ona arka

çıkmayı yeğledi. Ya da "tarafsızlık" adına hakemlik misyonu üstlenmeye kalktı. Gerginlik sürecinin devamında ise, yaptığımız çağrılar, geçmişte olduğu gibi, hemen hepsi yanıtsız bıraktı. Hiç kimse geçmişte yaşanan sol içi çatışmaların nedenlerini bulmaya, özeleştiri yapmaya, bunun ışığında bundan sonra olabilecek çatışmaları engelleme yöntemleri üzerinde tartışmaya yanaşmadı.

Sol ile ilişkilerde ikinci önemli gelişme, emperyalist savaşa karşı devrimci-demokrat güçleri birleştirmeyi hedefleyen platform oluşması ve kısa süre sonra dağılması olayıdır.

Siyasi grupların emperyalist savaşa karşı merkezi düzeyde bir araya gelmelerinin (ülke içinde) büyük güçlük taşıdığı koşullarda, sol gruplar arası güç ve eylem birliği yaratmak, mevcut güçleri koordine etmek, pratik olarak ancak legal alanda oluşturulacak çeşitli platformlarla sağlanabilirdi. Aksini iddia etmek, koşulların ağırlığını ve girilecek riskin büyüklüğünü yadsımak demektir.

Biz, bu anlayıştan hareketle, dergiler platformu, demokratik kitle örgütleri platformu, sendikalar platformu vb. gibi düzen nezdinde meşruiyeti olan birlik zeminlerini değerlendirerek sol gruplar arası güç ve eylem birliğinin dolaylı şekilde de olsa sağlanabileceğini; bu platformların (örneğin dergilerin) hiçbir hareket için siyasi bir merkez niteliği taşımadığını, ama koordinasyon sağlayabilecek durumda olduğunu; çünkü hiçbirinin kendi siyasi merkezinden bağımsız olmadığını veya olamayacağını söyledik ve bunu savunduk. Ve herkese emperyalist savaşa karşı birlikte hareket etmeyi önerdik. Ama oportünizm, savaş karşıtı tepkilerin örgütlenmesine bizim öncülük ettiğimiz ve kendilerinin ardımızdan sürükleneceği komplekslikle olumsuz bir tutum içine girdi. Bin dereden su getirerek, küçük ayrıntılar etrafında fırtınalar kopararak, platformların işlevli olmasını engelledi. Dergiler platformu, iş üretmeyen "danışma meclisi" gibi sunuldu. Ve hiçbir aşamada somut adım atma çabası ve niyeti içinde olmadılar.

Bu süreçte TKP/ML ve TDKP, birbirlerinden bağımsız şekilde, illegal merkezlerin bir araya gelmesi ve emperyalist savaşa karşı birlikte tavır alınması çağrısı yaptılar. Onların bu tavırları, kendilerine öncülük misyonu yüklemek manevrasından başka bir anlam taşımıyordu ve propaganda amaçlıydı. Bazı şeyleri ortaklaşa yapma imkanı olan platformda yer almayarak (TDKP) ya da yapılacak şeyleri fiilen engelleyerek (TKP/ML) güç ve eylem birliğini engelleyenlerin, yaptıkları çağrılarının samimi olması beklenemezdi. Biz yine de bu çağrılara olumsuz yaklaşmadık. Cevabımız "illegal merkezlerin bir araya geleceği bir toplantıyı örgütleyin, biz de katılırız" oldu. Ama nedense "çağrıcılar", yayınladıkları bildiri dışında hiçbir adım atmadılar. Kendi çağrılarını kendileri de uymadılar.

Dergiler platformu, bizim tüm iyi niyetli çabalarımıza rağmen bir işlev kazanamadı. Dahası, oportünistler, dergilerin platformunun çağrısıyla toplanan demokratik kitle örgütleri ve sendikalar platformu gibi güç ve eylem birliği platformlarında da, kendilerinin sayıca az olmaları ve öncülüğü bizim temsil etmemizden hareketle aynı olumsuzluğu sürdürdüler.

Emperyalist savaşa karşı ortak tepkilerin geliştirilememesi, tüm çabaları-

mıza karşı pratik adım atılamaması, getirilen tüm gerekçeleri esnek yaklaşımla bertaraf etmemize rağmen, bir ilerleme sağlanamaması sonuçta, platformun yaşama şansını da ortadan kaldırdı. Ama ilginç olan şey, oportünizmin bu süreçte, güç ve eylem birliği için oluşmuş platformdan bizi çıkarmaya yeltenen aymazlık derecesine varan tavrıdır. Oportünizm, karşı-devrimcilere almadığı tavrı bize alabilmiş, bizi platformdan çıkarmaya yeltenebilmiştir. Biz, oportünizmin bu tavrı yüzünden dergiler platformunu bütünüyle terk ettik ve platforma bir daha katılmadık.

Daha sonraki süreçte ise, oportünizm, daha önce bir şey olmamış gibi, bizi yeniden platforma davet etti. Ancak biz, açık bir özeleştirisi yapılmadıkça platforma katılmayacağımızı açıklayarak, ilkeli bir tavır içinde olduk ve bu tavrımızı bugün de devam ettiriyoruz.

Bunun dışında, 1,5 yıllık süreç içinde, sol gruplarla, yurtdışında (Avrupa ve Ortadoğu'da), demokratik platformda, cezaevlerinde değişik düzeylerde ve değişik nedenlerle (günlük ilişkiler, dayanışma, yardımlaşma, çeşitli konularda kısa süreli güç ve eylem birliği yapma vb.) ilişkilerimiz oldu. Merkezi niteliği olmayan bu ilişkiler, ilişki kurulan alandaki yoldaşlarımızın kendi yetkileri veya merkezin onayı dahilinde gündeme geldi ve sürdürüldü.

Operasyonlar ve Kayıplarımız

Silahlı pratiğimizin adım adım gelişmesine paralel olarak bu dönemde, karşı-devrimin yoğun baskı ve saldırılarının da hedefi olduk. Dernek binalarına düzenlenen baskınlarla, evlere yapılan gece yarısı operasyonlarıyla, kitle örgütlerine yönelik saldırılarla vb. yüzlerce insanımız (üyemiz, taraftarımız) gözaltına alındı, işkenceden geçirildi, tutuklandı.

Operasyonların bir kısmı yeraltı örgütlülüğümüze ulaştı, ancak boyutlanmasına izin verilmedi. Daha çok örgütlenmenin belli noktasındaki insanların olumsuzlukları temelinde (takibe düşme, işkencede çözülme...) gündeme gelen bu operasyonların, genel düzeyde örgütsel çalışmamızı ve eylem pratiğimizi engelleyecek boyutu olmamıştır. Kuşkusuz 12 Temmuz operasyonu bunun dışındadır. Örgütümüze yönelik kısmi bir darbe niteliği taşıyan bu operasyon, hızımızı yavaşlatan bir etki yaratmıştır. Daha önce çeşitli nedenlerle yediğimiz operasyonlar ise, bölgesel-yerel düzeyde kalmış ve büyük kayıplara yol açmamıştır. Bu operasyonlar bazen silahlı birliklerimizden birine, bazen yeraltı örgütünün bir alandaki ya da bölgedeki birimine, alt birimine vb. yönelik olmuş, genellikle kısa sürede kontrol altına alınarak yayılmasına ve boyutlu zarar vermesine olanak verilmemiştir.

Bunları kabaca sıralarsak, Karadeniz'de, İzmir'de, Adana'da, Ankara'da, İstanbul mahalli bölgelerde vb. bu tür operasyonlara maruz kaldık. Ve bu operasyonlar sonucu, kimi yoldaşlarımız şehit düştü, kimileri de tutsak edilip sıcak savaştan kopartıldılar.

Her şeyden önce unutmamamız gereken, devrimci mücadelede kayıpların olacağı, bunun kaçınılmaz olduğudur. Devrimin kayıp vermeksizin gerçekleştiği bir ülke yoktur. Devrimci şiddetin geliştiği yerde, karşı-devrimin de şiddetini yoğunlaştıracağı kimsenin yadsımayacağı genel bir doğrudur. Nite-

kim bizim ülkemizde de farklı olmuyor. Burada önemli olan, verilen tüm kayıplara rağmen, savaşı adım adım geliştirme ve büyütme iradesi ve kararlılığını sürdürebilmek, tüm kayıplara rağmen yola devam edebilmektir. Sorunun özü budur. Ve kuşkusuz kayıplarımızı en asgari seviyede tutacak bir örgütsel uyanıklık ve çaba içinde de olmamız gerekiyor. Bunun yolu ise, örgütsel yaşama egemen olması gereken kurallara ve disiplin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olmak, devrimci savaşın anlamını her düzeyde içselleştirebilmek ve bilince çıkarabilmektir. Bu konuda belirli bir gelişme kaydetmiş olsak da, henüz legalizmin biçimlendirdiği düşünce tarzını, alışkanlıkları ve kültürü aşabildiğimizi söyleyemeyiz. Tüm operasyonların temelinde, basit kural ihlallerinin, disiplinsizliklerin, ilkesiz davranışların olması, bu gerçeği yeterince açıklıyor.

1,5 yıllık faaliyet sürecimizde, çeşitli nedenlerle şehitler verdik, bazı kayıplara uğradık. Kuşkusuz kayıplara yol açan nedenleri bulmak, hatalarımızdan dersler çıkarmak ve gereken tedbirleri almak ilk yaptığımız ve yapacağımız şey olmalıdır. Ancak bir başka boyutuyla, verdiğimiz şehitlerin, kayıplarımızın, emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşta, kararlılığımızı ve savaşı sürdürme irademizi yansıtan göstergelerden biri olduğunu da unutmamalıyız.

Bu dönemde şehit düşen yoldaşlarımız şunlardır:

-Mehmet TAYANÇ: 25.7.1990 tarihinde İsviçre'de, ne idüğü belirsiz ay-yaş bir psikopat tarafından bıçaklanarak katledildi.

-Hüsnü İŞERİ: Küçükarmutlu'da halka saldıran polis tarafından katledildi.

-Ferit ELİUYGUN: DMO'daki polis araçlarının bombalanması eyleminde şehit düştü.

-Hamdi AYGÜL: DMO'daki polis araçlarının bombalanması eyleminde şehit düştü.

-Birtan ALTUNBAŞ: Ankara Emniyet Müdürlüğü DAL grubunda işkenceyle katledildi.

-Ali Rıza AĞDOĞAN: Beyoğlu karakolundan sokağa atılarak katledildi.

-Kahraman ALTUN: İzmir'de bir anti-emperyalist eylem sırasında şehit düştü.

-Yusuf ERİŞTİ: İstanbul Siyasi Şube'de işkenceyle katledildi. Cesedi gizlendi.

-Olca UZUN: İzmir'de polisin kaldığı eve yaptığı baskın sırasında çıkan silahlı çatışmada şehit düştü.

-Faruk BAYRAKÇI: İzmir'deki aynı çatışmada şehit düşen diğer yoldaşımızdı.

-Perihan DEMİRER: İstanbul'da polisin kaldığı eve yaptığı baskın sonucu çıkan çatışmada şehit düştü.

-Niyazi AYDIN: 12 Temmuz'da İstanbul Dikilitaş'ta bir büroda katledildi.

-İbrahim ERDOĞAN: 12 Temmuz'da İstanbul Balmumcu'da bir evde katledildi.

-Cavit ÖZKAYA: 12 Temmuz'da İstanbul Dikilitaş'ta bir büroda katledildi.

-Hasan ELİUYGUN: 12 Temmuz'da İstanbul Dikilitaş'ta aynı büroda katledildi.

- Nazmi TÜRKCAN: 12 Temmuz'da İstanbul Dikilitaş'da aynı büroda katledildi.
- İbrahim İLÇİ: 12 Temmuz'da İstanbul Nişantaşı'nda bir atölyede katledildi.
- Yücel ŞİMŞEK: 12 Temmuz'da İstanbul Balmumcu'da bir evde katledildi.
- Bilal «ARAKAYA: 12 Temmuz'da İstanbul Nişantaşı'nda bir atölyede katledildi.
- Ömer COŞKUNIRMAK: 12 Temmuz'da İstanbul Levent'te bir büroda katledildi.
- Zeynep Eda BERK: 12 Temmuz'da İstanbul Dikilitaş'ta bir büroda katledildi.
- Fintoz DİKME: 14 Temmuz'da Ankara'da bir evde katledildi.
- Buluthan KANGALGİL: 14 Temmuz'da Ankara'da aynı evde katledildi.
- Seher ŞAHİN: İstanbul'da Mimar Sinan Üniversitesi'nin üst katından polis tarafından aşağıya atılarak katledildi.

12 TEMMUZ OPERASYONU VE BAZI GERÇEKLER

12 Temmuz katliamı değişik kesimlerde farklı tepkiler uyandırdı. Oligarşini propagandası, klasik "dağıtıldılar, çöktürildiler" edebiyatı üzerine gelişirken, sol kesimlerde de hemen hemen aynı kanı hakimdi. "Bir daha zor toparlanacağımız" üzerine spekülasyonlu değerlendirmeler yapıldı.

12 Temmuz sonrası kendi saflarımızda da olumlu ve olumsuz tepkiler ortaya çıktı. Mücadelemizin savaşçı bir özellik kazanmasına bağlı olarak, faşizmin de buna uygun tedbirler alması, artık açık katliamlardan kaçınmayacağını gösteren bir tavır içine girmesi, saflarımızda olumlu düşünce olarak; düşmanı stratejik olarak küçümsemek gerektiği, devrimci yaşamımızda kural-sızlıklara ve disiplinsizliklere yer olmadığı, kendimizi ve yaşamımızı gözden geçirerek daha ilkel ve programlı olmayı öğrenmemiz gerektiği, devrimci kalmak istiyorsak, ölüm dahil her riski göğüslemeye hazır olmamız gerektiği vb. yaklaşımları öne çıkardı. Bunu, her şeyimizle devrimci mücadele içinde olmamızı engelleyen burjuva ideolojik kaynaklı düşünce ve tavırlardan uzaklaşma, düzene bağlı yanlarımızdan kopuşumuzu hızlandırma olarak da tanımlayabiliriz. Genellikle alt kademelerdeki yoldaşlarımızın yaklaşımları bu yönde bir olumluluk içerir, faşizme duyulan kin ve öfke kabarırken, ileri konumdaki birçok insanımızın tavrı bu denli olumlu olmamıştır. Sanki mücadele içinde bu tür katliamlar hiç yaşanmayacakmışçasına, "şok oldum" vb. sözlerinde ifadesini bulan belirgin bir panik yaşanabilmektedir. Özellikle silahlı eylemlerin fiili sürdürücüsü SDB'ler nezdinde bu çok daha açık şekilde görülmüştür.

Bugün gerek 12 Temmuz katliamının, gerekse katliam sonrası kimi insanlarımızın nezdinde ortaya çıkan olumsuzlukların nedenlerini irdeleyip açık ve net biçimde ortaya koymak, süratle tedbirlerini alıp geleceğe yönelmek zorundayız. Aksi halde spekülasyonlu ve komplocu değerlendirmelerden, katastrofik yorumlardan kurtulmak mümkün değildir. Oligarşinin istediği de budur.

Dikkat edilirse, oligarşinin basınında, örgütümüze karşı kuşku yayma, güvensizlik doğurma, panik ve yılgınlık yaratma amaçlı, MİT ve siyasi polisin

dikte ettiği haberler sık sık yayınlanıyor. Savaş, sadece devrimcileri katletme boyutunda sürmüyor, ideolojik ve psikolojik bir savaş da yürütülüyor. Ve devrimciler için savaşın silahlı biçiminden daha önemli olan bu boyutudur. İdeolojik ve psikolojik savaşta sağlam olmadan, silahlı savaşı sürdürmek ve geliştirmek de mümkün değildir. Bir an için **bunu** yapsak bile savaşa istikrar kazandırmayı başaramayız.

Düşmanın gücünü taktik olarak küçümsememek gerektiği çok bilinen bir doğrudur. Bunun anlamı şudur: Düşman, teknikle donanmış tüm vurucu gücünü, emperyalizmden aldığı desteğe de dayanarak kendi bekası için kullanacaktır. Yani sınıf düşmanlarını her türlü yönteme, elindeki her güce başvurarak etkisiz kılmaya çalışacaktır. Unutmayalım ki, devrimciler, devlet aygıtını parçalayıp iktidarı ele geçirinceye kadar, düşmanın maddi gücüne ulaşamazlar. Devrimcilerin gücü, tarihsel haklılıklarından ve ideolojik- politik çizgilerinin doğruluğundan gelir. Eğer bu çizgi doğru hayata geçirilir ve bunda ısrarlı olunursa, düşmanın çaresiz kalması sağlanabilir, iktidara giden yolda adım adım ilerlenebilir. Bunu kendi deneyimlerimizle bizzat görüyor, yaşıyoruz. Kısa süreli ve henüz istikrar kazanmayan eylemlerimizin, oligarşi ve emperyalizm cephesinde ne tür sonuçlar yarattığına hep birlikte tanık olduk. Devrimci adalet ekseninde gelişen eylemlerimiz düşman cephesinde panik ve korku yaratırken, kimi yetkililerin "tedbir alınmazsa, hassas dönemlerde görev yapacak insan bulmak güçleşecektir" deme ihtiyacı duyması, eylemlerimizin etki derecesini yansıtıyor.

Örgütümüz bugün, izlediği eylem çizgisiyle, baskı ve zulüm karşısında çaresiz kalan, hakkını arayacak, zulme karşı çıkacak araç ve yöntemlerden, yoksun tüm halk kesimleri, demokratlar, ilericiler için ve hatta tüm sübjektivizmlerine karşın, genelde sol için bir umut haline gelmiştir. Devrimci adalet anlayışıyla oligarşinin karşısına çıkmak, bu perspektifle silahlı eylemler örgütlemek ve halka güven vermek, giderek halkın çaresiz olmadığını göstermek ve halkın adaletini yerel düzeyde de olsa gerçekleştirmek, halkın daha geniş boyutlarda savaşa katılma olanaklarını sağlamak, savaşı geliştirmek ve yaymak biçiminde ifade edebileceğimiz taktik çizgimiz, esas olarak başarı kazanmıştır. Oligarşinin savaşın gelişmesi ve yayılması karşısında duyduğu korkuya karşın yapabileceği fazla bir şey yoktur. Hemen her yola başvurulmuş, ama devrimci gelişme engellenememiştir. Onlar için bizim açık vermemizi beklemekten başka çare kalmamıştır. Öyle ki, oligarşinin hemen tüm yetkili mekanizmaları (devlet başkanı, MGK, kontrgerilla dahil) aldıkları tüm önlemlere karşın bir sonuca varamamanın çaresizliğini yaşıyor ve adeta devrimci örgütlülüğümüzün efsaneleşeceği bir sürece girmiş bulunuyorduk.

Bu sürecin giderek derinleşeceği, savaşın kentlerden kırlara yayılarak gelişeceği, kitlesel nitelik kazanacağı ve iç savaş boyutuna sıçrayacağı kimsenin reddedemeyeceği bir gerçektir. Bu noktada, savaşın tarafı konumunda olan güçler, daha kurmayca düşünmek, atacakları her adımın karşı tarafça hangi taktiklerle karşılanacağını hesap etmek zorundadırlar. Oligarşinin ekonomik, sosyal, siyasal bir kriz içinde bulunduğu, gücünün kof olduğu, devrimci gelişmeyi engelleyemeyeceği vb. tespitlerimiz doğrudur; ama bu, onu tak-

tik olarak küçümsememizi, sınıf gerçeğini yadsıyarak kısa sürede teslim olacağını sanmamızı, uluslararası burjuvaziden aldığı güçle kendi meşruiyetini reddetme pahasına saldırgan bir tavra gireceğini reddetmeyi gerektirmiyor.

İşte bizim sorunumuz tam da bu noktada düğümleniyor. Devrimci taktiklerimiz, örgütlenme modelimiz, yaşam biçimimiz, ilkelerimiz ne denli kavrandı? Bunları gerçekten hayata uyguladık mı? Ya da ne kadar uyguladık? Uygulamadıysak neden?

Burada '90 Ağustos'unda yayınlanan ve hemen tüm kadroların okuyup tartıştığı, görüşlerini sunduğu ve kolektif onayın sağlandığı "Yolun Neresindeyiz" broşürünün içeriği hatırlanmalıdır. Bu broşürde öz olarak şunlar söyleniyordu: Geçmiş dönemde "biz" denilen olgu, yani "DS olgusu" kaybolmuş, şekilsizlik egemen olmuştur; görünüşte olan ama aslında olmayan bir yapı mevcuttur; neyin niçin yapıldığı bilinmiyor, stratejik ve taktik bir program yoktur; ilkeler ve kurallar unutulmuş veya yok olmuştur; yeraltı prespektifi kaybolmuş, legal kafa yapısı, düşünce tarzı, kültürü ve alışkanlıkları yukarıdan aşağıya egemen olmuştur vb.

İşte yaklaşık 1,5 yıllık süreçte bizim esas savaşımız karşımızdaki açık düşmana karşı değil, "Yolun Neresindeyiz"de tanımlanan bu düşmana karşı sürdü. İçimize sızmış, bünyemizin hemen tüm hücrelerine nüfuz etmiş, kaynağını burjuva ideolojisinden alan ve "biz" olmayan "şekilsizlik" olgusuna karşı verilen bu savaş, düşmana karşı sürdürdüğümüz mücadeleden çok daha zorlu oldu.

Bizim irademiz dışında yukarıdan aşağıya harekete mal olan ve "şekilsizlik" olarak tanımladığımız bu olgu, bizi, görünenden çok daha büyük boyutlarda çürütmüştür. Şekilsizliği temsil edenler, 12 Eylül ideolojisinin solu kısırlaştırma, bireycileştirme ve yok etme taktığının ortaya çıkardığı unsurlardır. Şekilsizliğe şekil verme, yol olan ideolojiyi yeniden var etme savaşımında, bu unsurlar, gizli ya da açık biçimde "birey olmak" için adeta çırpınmışlar ve birçoğu, akıl ve mantık sınırlarını da aşarak "devrimcilik" denilen her şeyi yadsımış, her şeyi "nesnel koşullar"a bağlama tavrını sürdürmüşlerdir. İdeolojisizliğin, programsızlığın, kuralsızlığın, ilkesizliğin, liberalizmin, hesap vermeme ve sormamanın adı "nesnel koşullar" olmuştur. Sözde "Yolun Neresindeyiz" broşüründe ortaya konanlar herkes tarafından kabul edilmiştir, ama fiiliyatta bir kabul yoktur. Eskinin direnişi tam da bu noktada karşıma çıkmıştır.

Şekilsiz, çarpık kafa yapısı, süreci değerlendirme, olumsuzlukları tespit etme, nedenlerini bulma, özeleştirme yapma ve kendini yenilemeden uzaktır. Aslında şekilsizliği tanımlamak, nerede, nasıl ortaya çıkacağını ve ne yapacağını bilmek, bunu anlatmak zordur. Çünkü ortada, bilimsel devrimci düşünceden öte burjuva mantık sisteminin kuralları dahi yoktur. Örgüt, örgütlenme, ideoloji, hesap sorma, hesap verme, suç, ceza, insan değeri vb. hemen her kavram çarpık algılanmıştır; bu kavramların içeriği adeta boşaltılmıştır. Zaten bu yüzden, "Yolun Neresindeyiz"de yapılan süreç değerlendirmesi, tüm dayatma ve ısrarlara karşın eskinin temsilcilerince sudan gerekçeler ileri sürülerek ("yoğun iş var" denilerek) yapılmamış, hatta yeniden örgütlenme modeli, işlerlik, insanların istihdamı vb. tüm tartışmalardan ısrarla kaçılmış, niyet ne

olursa olsun, sürecin eskisi gibi devam etmesi istenmiştir.

Ama hareket bu şekilsizliğe mahkum edilemezdi. İşte "Yolun Neresindeyiz", eskinin temsilcilerinin her şeyi olduğu gibi sürdürme eğilimine karşı, onların dışında kaleme alınmış ve tüm kadrolarca kabul edilmiştir. Ancak kabul etme olayı, sürecin sorumluluğunu üzerinde taşıyanların bir özeleştirisi yapması, hata ve olumsuzlukların kaynaklarını tespit etmesi ve kendilerini yenileme sürecine girmeleri şeklinde olmadı, sadece söylenenlere "doğrudur" demekle yetinildi...

Bu sağlıksız bir durumdu ve bunun hayat içindeki yansımaları kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktı. Nitekim çıktı da... "Yolun Neresindeyiz"deki ağır eleştirilere rağmen, sürecin eski temsilcileri, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, eski alışkanlıklarını ve davranış biçimlerini, gizli ya da açık biçimde sürdürmeye devam ettiler. Kurlsız devrimcilikte ısrar edildi, yapılan uyarılar bazen dikkate alınmadı, bazen de gizlice nötr edildi. Ve sonuçta "iki başlı" diye tanımlanabilecek bir işlerlik görüntüsü ortaya çıktı. Bir yanda bildiğini okuyan, kurl-sızlığı sürdüren, legalist şekilsiz düşünce tarzı ve alışkanlıklarını aşamayan eskinin temsilcileri, diğer yanda dönüşüm için zorlayıcı olan önderlik...

İçimizdeki bu savaşın soyut sözcüklerden çıkılarak pratik yansımaları ortaya konulursa, durum çok daha açık ve net anlaşılacaktır. Örneğin, karar haline gelen bir program veya taktik rahatlıkla uygulanmayabilir ve bu durum rapor dahi edilmez. Ancak günler -işin niteliğine göre haftalar- sonra gerçek ortaya çıkar. Tesadüfen veya özel çabalarla alt ilişkilerden programın hiç uygulanmadığı ve değiştirilerek uygulandığı öğrenilir. Bunun nedenleri sorulduğunda, mantıklı bir cevap almak mümkün olmaz; çünkü mantık yoktur. Var olan mantık, programa, örgüte yabancıdır; devrimci gerçekliği yadsıyan bir mantıktır.

Denilecektir ki, bu insanlar tasfiye edilerek "Yolun Neresindeyiz"de ortaya konan gerçeğimizi kavramış, orada belirtilen hedeflere ulaşma çabası içinde olan insanlar bulunmalı ya da eğitilmeliydi. Bu düşünce tarzı ilk bakışta doğruymuş gibi gelebilir, ama soyut bir çözümdür. Çünkü bu düşünce tarzında derinlemesine bir kavrayış yoktur. Şekilsizlik diye ifade edilen olgu, yıllarca beslenmiş, büyütölmüş ve geniş bir kesime yayılmış, çoğu zaman da kişinin yaptığıının bilincine dahi varmadığı bir "KÜLTÜR" haline gelmiştir. Bu noktada, bu kültürün taşıyıcılarını radikal bir tarzda tasfiye etmek mümkün olmadığı gibi, kısa sürede dönüştürmek de olanaksızdır. O halde yapılacak tek şey vardır: Örgütü yeniden inşa ederken, inşa olayını bu şekilsiz kültürle birlikte ele almak, olumsuz unsurları dönüştürmek için inatlı, sabırla çaba göstermek ve onları yeniden kazanmayı hedeflemek...

Ve öyle de yaptık. Kuşkusuz eğitime, şekil verme ve kazanma, sadece söylem düzeyinde kalmadı; ideolojimizin, ilkelerimizin ve programımızın ta-kipçisi olduk. Bunları uygulamamakta, hayata geçirmemekte ısrarlı olanlar, giderek artan oranda eleştirisi, uyarı, ihtar, geçici uzaklaştırma, konum indirme vb. cezalara muhatap oldular.

Kısaca, yeniden inşa sürecinin odağını bu kültürle mücadele oluşturdu. Kimi zaman birçok insan için umut beslendi, küçük değişimler dahi olumluluk

hanesine yazıldı, kimi zaman da hayal kırıklığına uğranıldı. Ama kesip atmak tavrı yerine, dönüştürme yolu seçildi, bunun için çaba gösterildi.

Bu süreçte, eskinin tüm direncine rağmen, kısmen düzeltilerek, esasta ise dayatılarak gerçekleşen birçok olumlu sonuç yarattık. Ama bu insanlarla "nereye kadar" ve "nasıl" sorusu esasta hala çözülmemiş değildi. Ve artık dönüşmeyen, dönüşmemekte ısrar eden, şekilsizliği dayatan insanlarla süreci ilerletebilmek güç hale gelmiş, örgütün tümünden riske edileceğinin belirgin işaretleri ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bir başka örnek, kır gerillası için eğittiğimiz kimi yoldaşların, daha işin başında (faaliyet yürütecekleri alana gidemeden) otellerden toplanıp alınması olayıdır. Gelişme şöyle oluyor: Kır gerillası için kamplarda eğitilen bir kısım yoldaşın ülkeye getirilmesine karar veriliyor. Getirilme biçimi, güzergahı, geçici olarak yerleştirilmeleri ve görev yerlerine sevki ayrıntılı biçimde tartışılıyor ve bunun programı üç ay öncesinden ilgili kişilere veriliyor. Programa göre, ülkeye gelen yoldaşlar uygun görülen otellere gidecek, bu bilgi öğrenilir öğrenilmez, aynı gün oradan alınacaklar ve kalmaları için hazırlanan evlere yerleştirilecekler. Bunun yapılıp yapılmadığı özellikle takip ediliyor, yoldaşlarımızın gelişi, alınması ve yerleştirilmesine kadar her şey defalarca sorularak "tamam", "evet" cevabı alınıyor. Ancak bu işlerle ilgilenen bir yoldaşımızın yakalanmasıyla, aynı gece, kamptan gelen yoldaşlarımızın da yakalandığını öğreniyoruz. Yakalanmanın nasıl olduğu sorusuna cevap ararken, iki gün sonra, kamptan gruplar halinde gelen yoldaşların biri hariç hemen hepsinin bir aylık süre boyunca otellerde kaldıkları, yakalanan arkadaşın üzerinde otel telefon ve isimlerinin bulunması üzerine, aynı gece hepsinin otellerden toplandıkları ortaya çıkıyor. Ve tabii "Niçin böyle oldu?" diye sorulduğunda bir cevap veriliyor.

Şekilsizlik bu kez sorumsuzluk biçimini almıştır ve insanlarımızın hayatına kasteder hale gelmiştir. Önderliğin talimatları hiçe sayılmış, açıkça çiğnenmiştir. Sözümona bir-iki evin şaibeli hale gelmesiyle konut sıkıntısı ortaya çıkmış, insanlarımız bu nedenle otellerde bırakılmıştır. Bu açıklama elbette ikna edici olamaz ve işlenen suç gizlemekten öteye bir anlam taşımaz. Bir defa, program üç ay önce belirlenip iletilmiş, takipçi olunmuş ve hiçbir olumsuzluk olmadan, herkesin otellerden alınıp hazırlanan evlere yerleştirildiği söylenmiştir. Oysa bu düpedüz yalandır. İkincisi, çeşitli gelişmeler nedeniyle gerçekten bir konut sıkıntısı ortaya çıkmışsa ve belirlenen program değiştirilecekse, yapılması gereken bu konuda önceden haber verme, bilgilendirme ve yeni çözümlerin bulunmasını sağlama olmalıdır. Ama bu da yapılmamıştır. "Peki neden -böyle olmadı?" diye sorulduğunda verilen bir cevap yoktur. Elbette böyle davranmanın normal bir örgütsel işleyiş içinde ciddi bir açıklaması olamaz.

Aynı süreçte benzer başka olaylar da gündeme gelmiş, bir kısım insanımız bu yüzden aranır duruma düşmüşlerdir.

Artık şekilsizliğin verdiği zararlar ileri boyuttur. Bir an önce radikal tedbirler almak kaçınılmaz hale gelmiştir. Bu olay nezdinde suçlulardan savunma yapmaları istenmiş ve sürecin bu şekilde süremeyeceği, yeni düzenleme-

lerin yapılacağı ve suç işleyenlerin cezalandırılması yoluna gidileceği açık biçimde belirtilmiştir.

12 Temmuz'a bu tür şeyleri yaşayarak geldik. Kurlsızlıklar, ilkesizlikler sonucu, etrafımızdaki çemberin adım adım daraldığını görüyor, oligarşinin girebileceği açık kapılar bulabileceğini sık sık vurguluyorduk.

Ve 12 Temmuz katliamı gerçekleşti...

Şimdi herkes, bu katliamın neden ve nasıl olduğuna ilişkin teknik ayrıntılar üzerinde duruyor. Kuşkusuz bir ayrıntı ile başlayan olumsuzluk katliama dönüşmüştür, ama "bu ayrıntı nedir" sorusuna verilecek cevap o kadar çoktur ki, bunu bulmak hem kolay değildir, hem de fazla anlam taşıyor.

Eve, işyeri, büro, telefon kullanımına ilişkin kurallar, sözlü ve yazılı defalarca belirtilmesine ve öncelikle yönetici konumdaki insanların, kadroların ve ileri kadroların bu konuda başkalarına örnek olmaları gerekirken, onlar, sanki kurallar kendileri için değilmiş gibi davranabilmiş ve onları rahatlıkla ihlal edebilmişlerdir. Birçok kişi (bunların bir kısmı bugün şehit olmuştur) en önemli üslerimize dahi kontrolsüz gidip gelebilmiş (bugün kendileri itiraf ediyorlar), mevcut telefonları sıradan bir yerin telefonu gibi kullanabilmiştir. Örneğin, sabit yerlerden sabit yerleri arama, bir kısım yoldaşta alışkanlık düzeyine yükselmiştir. Ev ve bürolara gereksiz insanlar götürülerek risk artırılmıştır. Üstelik tüm bunlar kurallı yaşamın gereği üzerine söylenen onca söze; "takip", sokak konusunda bir edebiyat niteliği kazanan abartılı anlatımlara rağmen yapılmıştır. Sorumlu düzeydeki insanların işlediği bu suçlar, kurlsızlıklar, "nasıl olsa bir şey olmuyor" diyerek benimsenmiş ve giderek kuralların dejenerasyonuna varmıştır. Sorumluluğun derecesi yükseldikçe "özgür" davranma hakkına sahip olunuyormuş gibi hareket edilmiştir. Ve daha da kötüsü, kural ihlalleri teorileştirilmiştir. Örneğin, sabit yerlerden sabit yerlerin aranmasına karşı çıkan ve itiraz eden yoldaşlarımıza "kimse takip getirmezse bir şey olmaz" denilebilmiş, kurallara uymayı savunan düşünce baskı altına alınmıştır. Böylece kurallar bir yanda, "bir şey olmaz" kurlsızlığı öte yanda süregelmıştır. Sonuç 12 Temmuz'dur... Kurlsızlık, insanlarımızın hayatına mal olmuş, hareket birçok yönüyle zarar görmüştür.

Sorunun özü şudur: Davasına gerçekten inançlı insan kurallı yaşamayı ve ilkeleri için kavga etmeyi bilen insandır. Kurallı yaşamamakta ısrar eden, ilkeleri için hangi düzeyde olursa olsun kavga etmeyi göze alamayan insanın davasını ne kadar özümsemediğinden şüphe etmek gerekir. Liberalizm, basit bir olgu değildir. İdeolojinin önüne geçen, onu erozyona uğratan, yıpratıcı, çıkarıcılığı ve bencilliği dayatan bir olgudur. Ve bunun gelişmesi devrimcilikten kopma, hizipçiliğe, komploculuğa, hemen her şeye gebedir.

Bu anlamda 12 Temmuz katliamında, ilkesizliği ve kurlsızlığı görüp müdahale etmeyen, liberal davranan, "üstüm yaptı, ben de yaptım" diyen, kurlsızlığı yayan, meşrulaştıran herkesin sorumluluk payı vardır. Bundan sonra da, kuralları gizli ya da açık reddedenlere karşı çıkılmaz, kurallı devrimciliğin kavgası verilmez, olumsuzluklar rapor edilmez ve herkes bu konuda birbirini denetlemez ve uyarmazca, yeni katliamların gündeme gelmesi kaçınılmazdır.

İlkesizlik ve kurlsızlık öylesine bir bencilliğe dönüşmüştür ki, katliam ger-

çekleştirdiği gün, o bölgede takip alan ve durumun normal olmadığını fark eden bir arkadaşımız, gidip bizzat haber vererek uyarma yerine, kendini kurtarma güdüsüyle hareket edebilmiştir. Aynı arkadaş, daha katliamın kanı kurumamışken, polisin yem olarak bıraktığını bildiği eşiyile haberleşebilmek için tüm hareketi riske edebilecek ilişkiye girebilmiştir. Şekilsiz kültürün geldiği nokta ve kazandığı bencillik boyutu işte budur.

Biz her şeyden önce bir savaş örgütüyüz. Varlığımızın iktidara karşı silahlı mücadeleyi sürdürmekten geçtiğini unutamayız. Savaş geliştikçe ölümler, tutsaklıklar, çeşitli olumsuzluklar hep olacaktır. Sorunumuz bunları yadsımak değil, en aza indirmek ve savaşı geliştirmektir. Kurallarımız bunun için vardır.

12 Temmuz gelişme hızımızı kısmen düşürmüş olsa da, hareketimiz açısından "büyük bir darbe" ya da "yenilgi" değildir. Bu yöndeki düşünceler abartılı ve yanlıştır. Böyle ele almak, oligarşiye karşı savaşımızda katliamları ve ölümleri hiç olmayacakmış gibi düşünmek demektir. Aksine, ihtilalci bir düşüncüyü kılavuz edinenler, her düzeyde bu tür katliamlara, ölümlere hazır olmak zorundadırlar. Katliam sonrası kimi yoldaşlarımızda görülen "şok olma", "panik", "duygusal tablolar yaratma", ihtilalcilere özgü davranış biçimleri değildir. Bu tür davranışlar, demokrat-legalist kafa yapısını aşamayan, devrimciliğin boyutunu yeterince kavrayamayan, bir noktada oligarşiden her şeye rağmen "adalet bekleyen, hukuk kuralları"na uymasını uman, sıradan insanların davranışlarıdır.

Kuşkusuz yaşanan olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmek bizim elimizdedir. Bunun için, ihtilalciliği özümsemek, kurallı yaşamayı içselleştirmek, burjuvaziye karşı kin ve öfkemizi büyütme ve bilemek zorundayız. Unutmayalım ki, bugün emperyalizmin dayattığı "yeni dünya düzeni" içinde, emperyalistler ve işbirlikçileri her türlü yöntemi kullanarak devrimci alternatifleri yok etmeye çalışacaklardır. Bu koşullarda savaşı sürdürebilmek, halkın umudu olabilmek, her zamankinden daha anlamlıdır. Uluslararası burjuvazinin ve işbirlikçilerinin silahlı devrimci güçleri tecrit etmek, etkisiz kılmak için ideolojik, politik çok yönlü bir savaş yürüttüğü koşullarda, biz de, kendimizi daha yüksek bilinçle donatmaya, mücadele taktiklerimizi geliştirip zenginleştirmeye mahkumuz. Ayakta kalmanın, devrimi ilerletmenin başka yolu yoktur.

Artık yaşadığımız süreç, inançsızları, mücadeleye macera olsun diye kılınan geçici yol arkadaşlarını sırtlayamaz. Kaldı ki, oligarşi de, izlediği taktiklerle, ya "gerçek anlamda devrimci ol, kurallı yaşa ve gerektiğinde hayatını ortaya koy" ya da "teslim ol, düzen adamı ol" demektedir. Oligarşi, ülkemizde oynanan "demokrasilik oyunu"nda, devrimcilere "demokrasi"nin zerresini dahi tattırmayacağını göstererek saflaşmayı hızlandırıyor. Yani artık, bir ayağı devrimde bir ayağı düzende devrimcilik yapmak fiilen imkansızlaşıyor. Yönetici, sorumlu, üye... hangi düzeyde ve hangi konumda olursa olsun, tüm yoldaşlar, ihtilalci anlayışımızı özümseme ve onun gereklerini yerine getirme konusunda çaba göstermeli, gerektiğinde tereddütsüz çatışarak ölmesini bilmelidir.

Kazanmak için çelikten bir örgüt olmak zorundayız.

YAKIN GELECEĞE İLİŞKİN HEDEFLERİMİZ

Bugün oligarşinin baskı ve terörü şiddetlendirdiği, açık katliamlara giriştiği koşulları yaşıyoruz. Bu koşullarda örgütlenmeyi ve silahlı savaşı geliştirmeye çalışıyoruz. Devletin artık gizlemeden ilan ettiği ve hedef seçtiği başlıca iki silahlı güçten biri durumundayız. Dahası, ABD bile bizi, Türkiye'deki varlığını tehdit eden güçlerden biri olarak nitelemeye başlamıştır.

Bunun ne anlama geldiğini iyi kavramalı, çabalarımızı, savaşı geliştirme doğrultusunda yoğunlaştırmalıyız. Kendimize her zamankinden daha çok güvenmemiz ve her şeyin bizim çabalarımız temelinde gerçekleşeceğini bir an olsun unutmamamız gerekiyor. Çizgimizde ısrar ettiğimiz, savaşıma kararlılığı ve iradesini her şeye rağmen sürdürdüğümüz oranda, yaptığımız atımları yenileri izleyecektir.

Kısaca, silahlı eylem çizgimizin yarattığı sonuçları bugün bizzat görüyor ve yaşıyoruz. Daha henüz işin başındayız. Ama buna rağmen sınırlı bir devrimci eylemliliğin bile ne denli etkili olabildiğine tanık oluyoruz.

Silahlı savaş genelde saflaşmayı derinleştiriyor. Bu olgu öncelikle sol çevreler nezdinde daha belirgin biçimde görülüyor. Birçok ilerici, demokrat kişi ve çevre nezdinde hareketimiz giderek daha büyük bir ilgi odağı haline geliyor, kitlelerin güven duyduğu ve sempatiyle baktığı bir güç niteliği kazanıyor. Her geçen gün daha çok insan bize umut bağlıyor. Ülkenin hemen her yerinde bir potansiyele sahip olmamız bu gelişmenin somut göstergesi niteliğindedir.

Türkiye solunun içinde bulunduğu durum dikkate alındığında, artık hareketimizin özgün bir konuma sahip olduğu ve sınıf mücadelesine öncülük edecek biricik güç haline geldiği tartışmasız bir gerçek olmuştur. Soldan etkilenmemizi gerektirecek bir şey kalmamıştır. Aksine onların bizden öğrenmesi gereken çok şey var.

Aslında solun bugün içinde bulunduğu durum trajiktir; yaşanan tam bir iflastır. Bir kısmı tükenmiş haldedir, bir kısmı da varlığını korumaktan öteye gidemiyor. Öyle ki, kimilerinin varlık şartı, legal bir derginin çıkıp çıkmamasına bağlı hale gelmiştir.

Bugün genel olarak solun, savaşıma yetisini yitirdiğini söylemek hiç de yanlış olmaz. Sol oligarşiye karşı elle tutulur, ciddi bir mücadeleye yönelmek gibi bir niyet ve çaba içinde değildir. Halk kitlelerinin mücadelesine önderlik etmek, kitleleri devrim hedefine yöneltmek çoktan unutulmuştur. Çürüme ve yozlaşma giderek gizli ya da açık düzene teslimiyete yol açmış, hemen tüm grupların sesi solukları kesilmiş, adeta nefesleri tükenmiştir. Artık 12 Eylül'ün ardına sığınmak da mümkün değildir. Solun içinde bulunduğu bu durumun kaynağı ideolojiktir. Yenilgiyle birlikte başlayan yozlaşma ve çürüme süreci, beraberinde inanç yitimini, ideolojik iflası getirmiş, savaşıma isteğini yok etmiştir. 12 Eylül'ün esas başarısı bu noktadadır. Faşizm, ideolojik cephede kazandığı savaşla hemen tüm sol grupları siyasi mücadele arenasının dışına itmeyi başarmıştır. Ve bugün öyle hale gelmiştir ki, sol grupların savaşıma güdüleri adeta dumura uğramıştır. Bir şeyler yapma çabası içinde olan kimi sol

gruplar ise, kendi kabuğunu kırmaktan, oligarşiye karşı savaş verecek silahlı bir güç haline gelmekten, bunu sağlayacak ideolojik-siyasi bir çizgiye sahip olmaktan uzaktır.

Evet, oligarşi bugün baskı, terör ve saldırılarını sürdürüyor. Silaha sarılma ezmeye, silahla yok etmeye çalışıyor. Bu noktada tercihler net olmak zorundadır. Ya silahlı mücadeleye yönelip kitleleri bu eksenle devrime kazanmak yolu tutulacak, ya da oligarşinin dayattığı koşullara boyun eğilecektir. Başka yol kalmamıştır. Ama ne yazık ki, sol, genelde oligarşiye boyun eğmiştir. Bu olgu bugün çok açık biçimde görülüyor. Kitleler siyasi arenada "varım" diyen ve savaşan güçleri rahatlıkla görebiliyor, ayırt edebiliyor.

Bugün geleceğe daha güvenle bakabilmenin koşullarına sahibiz. Gerek nesnel koşullar, gerekse öznel durumumuz buna tanık oluyor. Önümüzdeki sürecin mücadelenin daha da gelişeceği bir zemine sahip olduğu, her şeyin bize, bizim savaşı geliştirme ve yayma irademize ve çabamıza bağlı olduğu kuşku getirmeyen bir gerçektir. Bu yüzden sahip olduğumuz özgüven duygusunu koruyarak hedeflerimize ulaşmada daha inatçı bir çaba, daha enerjik bir tempo içine girmeli, hızlı koşmayı sürdürmeliyiz.

Bu süreç, her şeyden önce, Mart '90 kararlarında ifadesini bulan ve henüz ulaşılamayan ya da kısmen ulaşılan hedeflere varmak için çaba göstermeye devam edeceğimiz bir süreç olacaktır. Başka bir ifadeyle, Mart '90 kararları geçerliliğini koruyacak ve bu kararların ruhuna uygun adımlar atmaya südüreceğiz. "Yolun Neresindeyiz" broşüründe ortaya koyduğumuz anlayış ve geleceğe yönelik temel belirlemelerimiz bugün için de aynen geçerlidir.

Genel çizgilerle ifade edersek, önümüzdeki süreç, ricat sonrası içinde girdiğimiz değişimi tamamlama, hemen her alanda yaptığımız atılımı güçlendirme özelliğine sahip olacaktır. Bu, eksik, yetersiz kaldığımız konularda kendimizi yenilemek ve aşmak, başarılı olduğumuz konularda hedeflerimizi büyütmek anlamına geliyor. Her şeyi yeraltı örgütünü büyütmek ve silahlı mücadeleyi geliştirip yaygınlaştırma temel hedefine bağlı olarak düşünmek zorundayız. Bu çerçevede içinde önümüzdeki görevleri (ya da yakın geleceğe ilişkin hedefleri) şu şekilde sıralamamız mümkündür:

-Komiteleri gerçek işlevlerine kavuşturmak; kolektif işlerliğin özümsemesi ve hakim hale gelmesini, alternatif komite üyelerinin yetiştirilmesini ve kadro akışının hızlandırılmasını, bir bütün olarak örgütlenmenin nitelikleştirilmesini sağlamak;

-Silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikleştirmek ve yaymak, genelde siyasi pratiği yükseltmek;

-Kent gerillasının eksik ve zaafalarını giderecek adımlar atmak, mevcut deneylerden çıkarılan dersler ışığında kent gerillasını daha etkin hale getirmek, gerilla kültürünü ve düşünce tarzını egemen kılmak ve kökleştirmek, kısaca silahlı birlikleri gerilla kavramının ruhuna uygun bir örgütlenmeye ve anlayışa kavuşturmak;

-Stratejik bölge ve alanlara yığınağı devam ettirmek, bu bölge ve alanlarda örgütlenmeyi güçlendirmek; kurumlaşmanın pe-

lastiği ve yerleşik bir güç hafine geldiğimiz stratejik bölgelerde (kırsal alanlarda) eylemlilik yaratmaya yönelmek, Birleşik Devrimci Savaş perspektifine uygun ve koşulları dikkate alan bir gerilla faaliyetini örgütlemek;

-Bölgelerde ve alanlardaki örgütlenme faaliyetin düzeyine ve organize edilmesine bağlı olarak, mücadele önündeki yerel engelleri hedefleyecek ve onları ortadan kaldırmayı sağlayacak milis örgütlenmesine başlamak ve bu örgütlenmeyi geliştirerek bölgeler ve alanlar çerçevesinde devrimci şiddeti tirmandırmak;

-Güvenlik örgütünün merkezi tarzda oluşturma ve bu örgütlenmeyi tüm alan ve bölgelere yaymak için adımlar atmak;

-Düşmanın örgüt önderliğine doğrudan ulaşmasını engelleyecek tedbirleri almak ve örgüt işleyişini buna uygun olarak yeniden düzenlemek;

-Yayın faaliyetinde bir atılım yapmak; haftalık dergi yayınına başlamak, örgüt yayınlarının broşürler/yazılar şeklinde çoğaltılmasını sağlamak, ihtiyaç oranında yeraltı yayını çıkarmak, çeşitli alanlar ve bölgeler bazında, alan ve bölge komitelerinin denetiminde çeşitli yayın faaliyetlerini gündeme getirmek ve geliştirmek;

-Alanlar ve bölgeler düzeyinde komiteler/komisyonlar biçiminde belli adımlar atılan kadın örgütlenmesini geliştirme ve merkezi örgütlülüğe sahip Devrimci Kadın Hareketini yaratma konusunda çaba göstermek;

-Yeraltı örgütlenmesinin gelişmesine bağlı olarak, demokratik mücadele mevzilerini güçlendirmek, bu mevzilerde değişik biçimlerde tutunmayı sağlamak;

-Saflarımızda varlığını hala sürdüren demokratizm, liberalizm, kuralsızlık vb. türünden olumsuz eğilim ve alışkanlıklarla ısrarla mücadele etmek, ihtilalcilik bilincinin gelişmesi ve ihtilalciliğin içselleşmesi için enerjik çaba göstermek;

-Olanakları zorlayarak tüm komite sorumluları ve üyelerinin silahlanmasını sağlamak, her kadro ve militanı silahlanma konusunda özel bir çaba göstermeye yöneltmek, düşmanla yüz yüze geldiğinde çatışma tavrımızı ve geleneğimizi geliştirmek ve kökleştirmek.

Bu hedeflere ulaşmak her şeyden önce DEVRİMCİ SOL kadro ve üyelerinin çabalarıyla olanaklıdır. Herkes, üzerine düşen görevleri yerine getirmek konusunda azami çaba içinde olmalıdır. Unutmamalıyız ki, örgütümüzün ve mücadelemizin büyüüp gelişmesi, her birimizin tek tek harcaacağı çabalarla orantılı olacaktır.

Halkımıza karşı taşıdığımız sorumluluğun büyüklüğünü bilerek görevlerimize dört elle sarılalım, cesaret ve azimle ileriye atılalım. Daha çok çaba sarf edelim.

-I-

**SİLAHLI BİRLİKLERİN
BUGÜN İÇİNDE
BULUNDUĞU DURUM VE
BAZI SORUNLAR**

-II-

**ASKERİ ÖRGÜTLENMENİN
YAPISI VE İŞLEYİŞİ**

I-SİLAHLI BİRLİKLERİN BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM VE BAZI SORUNLAR

SDB'lerin kuruluşundan bu yana yaklaşık 1.5 yıl geçti. Bu süre içinde, gözle görülür, çarpıcı, kendini dosta düşmana kabul ettiren bir pratiğin sahibi olan ve bir güç haline gelen silahlı birliklerimiz, eylemleriyle Önemli yankılar yarattılar, önemli işlevler gördüler. Ancak yapmak istediklerimiz ve hedeflediklerimiz göz önüne alındığında, katedilen mesafe oldukça küçüktür. Bugün SDB'ler, başka bir ifadeyle kent gerilla birliklerimiz, gerek bulunduğu koşullara uyum sağlama, gerekse hata, zaaf ve amatörlüklerini aşarak, kurallı, ilkeli, sözü ve eylemiyle "gerilla" kavramının içini dolduran ve adım adım ülke sahına yayılan merkezi bir askeri örgütlenme olmaktan uzak konumdadırlar.

Oysa SDB'ler daha başlangıçtan itibaren merkezi bir askeri örgütlenme olarak düşünüldü, tartışıldı ve hayata geçirildi. Ama gelişme bu yönde olmadı. Kısa bir süre sonra askeri komite işlevsizleşti, ilişkiler kişiselleşti. Kolektif yapı, görünürdeki varlığına rağmen özünde işlemeyen bir organizasyona dönüştü. Kolektif işlerliğin olmadığı bir organizasyonun, gerilla birliklerinin yetkinleşmesini ve yaygınlaşmasını sağlaması, gerilla kültürü ve yaşam tarzını egemen kılması, zor görünen eylemleri yaratıcı tarzda başarması mümkün değildi ve öyle de oldu. Soruna askeri kadroları çoğaltan, yetkinleştiren, uzmanlaştıran, yönetici komutan vasıflarını geliştiren, kısaca üretken ve yaratıcı bir faaliyet içinde askeri örgütlenmeyi büyüten, yetkinleştiren ve yayan bir perspektifle bakmak gerekiyordu. Aksi halde kendini tekrar etmek, uğranılan kayıplar karşısında onları telafi etmekten öteye gidememek kaçınılmaz sonuç olacaktı ki, içinde bulunduğumuz durum bundan farklı değildir.

Bugün şu ortaya çıkmıştır: Silahlı birliklerimizin birinci dereceden siyasi sorumluları, yani askeri komite üyeleri ve birlik komutanları, gerillanın Birleşik Devrimci Savaş içindeki yerini, silahlı birliklerin fonksiyonlarını ve işlerliğini, kısa ve uzun vadede yapılması gerekenleri yeterince kavramamışlardır. Geleceğe yönelik ufuk dardır. Düşünce tarzı, Birleşik Devrimci Savaş perspektifinden, kentlerde ve kırlarda bir gerilla ordusu oluşturmaktan, bunu bir devrim ordusuna dönüştürmekten, halkın eline iktidara karşı savaşıacağı bir araç vermekten uzaktır.

Bunun en somut örneklerinden biri, yapılan küçük çaplı eylemlerin abartılması, bunların sorumlular tarafından çok büyük eylemler yapılmış gibi algı-

lanması ve adeta bir manevi tatmin sağlamasıdır. Bu anlayış, ister istemez her eylemden sonra durağanlığı gündeme getirmektedir. Bakış açısını ve sahip olunan düşünce tarzının basitliğini yansıtmaları açısından bir örnek vermekte yarar var. Örneğin askeri örgütlenme sorumluları, örgüt merkezine, siyasi tarihimizde hiç yapmadığımız ve gereksiz bulduğumuz bir şeyi -sansasyon- yapılmış bir kamulaştırma eylemini- üstlenmeyi dahi önerebilmiştir. Bu örnekte ortaya çıkan düşünce tarzı, genel mantığı yansıtmaları açısından çarpıcıdır. Ve bu örnek tek tek eylemlerin nasıl abartıldığını ve gerilla savaşı perspektifinin ne kadar özümsemediğini anlamaya yeterlidir.

SDB'lerin oluşturulmasından bu yana geçen 1.5 yıl, Türkiye'nin ekonomik-siyasi koşulları ve örgütümüzün "hızlı koşma" isteği dikkate alındığında az bir zaman değildir. Ama biz bu süreyi yeterince iyi değerlendiremedik. Türkiye'de gündemin çok hızlı değiştiği göz önüne alınırsa, bizim çok yavaş ilerlediğimiz, gündemi değiştirme, en azından değişime uyum sağlama konusunda gerekeni yapmaktan oldukça uzak konumda olduğumuz, daha net biçimde görülecektir. Zaman zaman gündemi belirleyen çıkışlar yapmamız, istikrarlılık kazanmadığı için fazla abartılmamalıdır. Paha çaplı, daha istikrarlı ve daha programlı hale gelmeden bu tür çıkışların istediğimiz sonuçları yaratması güçtür.

12 Temmuz sonrası ise, SDB'lerin içinde bulunduğu durum tüm gerçekliği ile ortaya çıkmıştır. Bir gerilla örgütlenmesiyle asla bağdaşmayacak hareket tarzı içine girilmiş, saflarımızda en büyük panik bu örgütlenmeler içinde yaşanmıştır. Ve öyle ki, katliama yönelik misillemenin kendini dayattığı, örgütümüzün genelde kazandığı prestijin korunması için eylem yapmanın en elzem hale geldiği koşullarda, SDB'ler adeta kendi misyonlarını reddederek hareketsizliğe gömülmüşlerdir. Salt bu durum bile tek başına, askeri örgütlenme ve silahlı birliklerin içinde bulunduğu durumu ele almayı, kendimizi yenileyecek adımlar atmayı zorunlu kılmıştır. Silahlı mücadele yürütme iddiasında bir örgütsek, kent gerilla örgütlenmesine ciddiyetle eğilmek, bu örgütlenmenin ilk çekirdekleri olan SDB'lerin içinde bulunduğu durumu, eksik, hata ve zaafılarını ortaya koymak gerekiyor. Doğru olana ulaşmak için, var olanı ciddi bir eleştiri süzgecinden geçirmek ve kendimizi her düzeyde yenilemek zorundayız.

Kolektivizm Sağlanamadı

Askeri örgütlenmede ve silahlı birliklerde ortaya çıkan sorunların başında kolektif bir yönetimin gerçekleşmeyişi, kolektif işlerliğin sağlanamayışı geliyor. Gerilla mücadelesini yaratıcı biçimde geliştirip yetkinleştirme, birliklerin sayıca ve nitelik olarak aşama kaydetmesi, silahlı savaşçıların yaşam biçimiyle, disiplin ilkeleri ve kurallarıyla, düşünce ve davranış biçimiyle gerillaya has özelliklerle donanması, en başta üreten, yaratan, hatalardan dersler çıkaran ve kendini yenileyen kolektif bir işlerliği kurumlaştırmakla olanaklıydı.

Kolektivizm, düşünce alışverişinin bir alışkanlık düzeyine çıkarılması, dolayısıyla üretkenliği ve yaratıcılığı geliştirme anlamına gelir. Eğer bu yapılmazsa, ne kadar enerjik ve fedakar olunursa olunsun, dar pratikçiliğin içinde

boğulma, günlük işlerin içinde kaybolup gitme, zamanla perspektif yitimine uğrama kaçınılmaz hale gelir.

SDB'leri örgütlenme adımları atılmasıyla oluşturulan askeri komite, kolektivizmi esas alan bir organizasyon olacak yerde, kısa süre sonra işlevsizleşen, görünürde var olan ama fiilen işlemeyen bir yapı özelliği kazandı. İlişkiler kişiselliğe dönüştü. Bu durumu genel olarak eski örgütlenmenin, örgütümüzün hedef ve amaçlarına uygun olarak geliştirilmesini engelleyen en temel zaafı oldu.

Bu sorunun üzerine ciddiyetle gidildiğinde, askeri örgütlenme içinde sorumlu düzeydeki insanların "kolektivizmi bilmiyorduk, bugün olsa böyle olmazdı" türünden tespitler yapmış olması fazla anlam taşıyor. Her devrimcinin, devrimciliği teorik ve pratik olarak benimsemeye başladığı andan itibaren ilk öğrendiği şeylerden biri, kolektif yönetim, kolektif yaşam ve bu temelde gelişecek olan sosyalizm anlayışıdır. Yıllarca devrimcilik yapmış ve savaşmış, bu süre içinde birçok insanı eğitmiş, yönetmiş, onlara kolektivizmin ne olduğunu öğretmiş insanların, "biz kolektivizmi bilmiyorduk" türünden gerekçeler ileri sürmesi, en iyi yorumla gerçeği görmekten kaçıştır. Sorunun gerçek temellerini bulup çıkarma ve ortaya koyma yerine, gerekçeler ardına sığınma tutumu benimsenince, doğal olarak, öne çıkan sorunlar da enine boyuna tartışılıp çözümlenemez.

Bu, olumsuzlukların her gün biraz daha çoğalmasına, yapılması gerekenlerin yapılmamasına ve giderek biriken sorunların üstesinden gelinememesine yol açar. Teorik ve pratik üretimin gerilemesi demek olan böylesi bir durum, insanlar arası sürtüşmelerin, çelişkilerin ve problemlerin artmasının kaynağıdır. Sinirsellik, tepkisellik gibi duygusal bazda oluşan tavırlar da bu tablonun doğal sonuçlarıdır. Bu noktada, amaçların giderek unutulması, mevcut engelleri yok etme çabasının gerilemesi ya da hepten bitmesi ve sonuçta yapılamayanlara dair gerekçelerin birbirini izlediği ve herkesin kendini haklı gördüğü bir tablonun ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Ortaya çıkan olumsuzluklar sorgulandığında, askeri örgütlenmenin yöneticileri çoğu kez "ben dedim yapmadılar", silahlı birlik üyeleri "biz zaten bilmiyorduk, bize kimse söylemedi, eğitilmedik" gerekçeleri ardına sığınmışlardır. Bu savunma mantığı içinde, derinlemesine ve çaplı düşünme alışkanlığı da gelişmemiş ve yapılması gerekenler, programlanan şeyler yavaş yavaş unutulmaya başlanmıştır.

Bu süreç, örgütün, gerekçecilerin öne sürdüğü gerekçelere adım adım teslim olma sürecidir. Eğer bu yapılırsa ve örgüt iradesi öne sürülen gerekçelere boyun eğerse, genel olarak örgüt, perspektifsizliğe, programsızlığa ve amaç yitimine mahkum olmuş demektir. Sorunların ciddi bir biçimde ele alınıp, nedenleri tespit edilerek bilince çıkarılmadığı yerde bu gelişme kaçınılmazdır.

Burada asıl sorumluluk yönetici insanlarındır. Onlar konumları gereği düzenleyici ve yönlendirici olmak zorundadırlar. İnsanların genel nitelikleri itibarıyla bilinçsiz, eğitimsiz olması, neyi niçin yaptığını kavramamış olması doğaldır. Zaten bu yüzden siyasi sorumluluk ve yöneticilik gibi kurumlar icat

edilmiştir; ki bunu icat eden de biz değiliz. İnsanlık tarihi boyunca en ilkel dönemden bugüne kadar toplumlar yaşamak için kendi örgütlülüklerini yaratmışlar, bu örgütlülükleri sayesinde ayakta kalmayı başarmışlardır. Kuşkusuz bu, herkesin bildiği genel bir gerçektir. O halde sorunun kaynağına ineceksek, öncelikle askeri örgütlenme sorumlularının görevlerini ne ölçüde kavradığı ve yerine getirdiğinden başlamak gerekiyor.

Askeri örgütlenmenin bir yöneticisi için "kolektivizmi bilmeme" diye bir gerekçe olamaz. Yönetmenin bir sanat olduğu ve bazı incelikleri bulunduğu doğrudur. Ama yıllarca devrimci mücadele içinde yer almış insanlar için "bilmemek" sözü ironik bir nitelik taşır. Her şeyden önce bir yönetici, yönettiği insanlarla ilgili olarak kendisinden istenenler ve yapması gerekenler üzerine bıkmadan, inatla, sabırla, hırsıyla, araştırarak, okuyarak, tartışarak, eleştirerek, üretarak, gerçeğin peşini bırakmayan bir çaba içinde olmak zorundadır. İşte sorunun temeli burada aranmalıdır. Bu yapılıyor mu, ya da ne kadar yapılıyor? Niçin gerektiği kadar düşünülmüyor, niçin gerektiği kadar kafa yorulmuyor? Cevap bu sorularda yatıyor.

Biraz eşelenirse görülecektir ki, mevcut durumun altında, devrim için gerekli motivasyona sahip olmamak ve taşınan misyonu yeterince kavramamak vardır.

Yeraltı Yaşamına Adaptasyon Sağlanamıyor, Gerilla Kültürü Yeterince Gelişmiyor

Bugünkü özgül koşullarda oluşturduğumuz kent gerilla birlikleri ve onun üyeleri, kentlerde yaşayan insanların yaşamıyla doğal bir paralellik kuramadığı, başka bir ifadeyle kitleler içine karışıp sıradanlaşamadığı zaman, hata üstüne hata yapmak, oligarşinin baskı güçlerine açık vermek kaçınılmazdır. Bu durumda darbeden kurtuluş yoktur; bilinmeyen, darbenin nasıl geleceğidir. Bu bazen gerillanın üs olarak kullandığı evin ihbar edilmesi sonucu, bazen de alınan bir takip vb. sonucu olabilir. Ama mutlaka olur. Bu anlamda kent gerilla birliklerinin yaşayabilmesinin ön şartı, yeraltı yaşamına tam bir adaptasyon, bu yaşamın gerekli kıldığı en küçük kuralı bile ihlal etmemek, mutlak bir disiplin içinde olmaktır.

Bugün tüm silahlı birliklerimiz yukarıdan aşağı merkezi olarak örgütlendirilmiş, genel programları belirlenmiş, örgütümüzün tarihinde olmadığı ölçüde silahlandırılmış, kurumlaştırılmış ve eldeki hemen her türlü olanaklar sunularak desteklenmiş durumdadır. Ancak tüm bu çabalara rağmen, hedeflerimize ulaşmada, silahlı birlikleri yaygınlaştırmada, eylem kapasitemizi geliştirmede katettiğimiz yol dikkate alındığında, şehit ve tutsak olarak verdiğimiz kayıplar küçümsenecek boyutta değildir. Bunda belirleyici olan, eski yaşam alışkanlıklarını sürdürmede ısrar edilmesi, yeraltı yaşamını ve gerilla kültürünü kavramada yeterli çaba gösterilmeyişidir.

Kent gerillasında yer alan kişi, her şeyden önce, örgütün politik ama silahlı bir elemanıdır, silahlı eylem yapmak üzere eğitilmiş ve konumlandırılmış bir unsurdur. Asli görevi silahlı mücadelenin bilfiil sürdürülmesi olduğundan,

yaşamıyla, kültürüyle, söylemiyle, tüm ilişkileriyle buna uygun konumda olmalıdır.

Gerilla birlikleri, yaratılacak devrimci ordunun ilk çekirdekleridir. Gerilla birliklerinin sorumluları ve üyeleri, küçük bir ordunun komutanları ve savaşçıları gibi düşünmek, onların ruh haliyle donanmak zorundadırlar. Her gün küçük zaferler kazanmak, düşmanı psikolojik olarak yıpratmak, hedeflere gerekli olduğu her anda vurabilmek gerillanın temel vasıflarıdır.

Bir gerilla komutanı bunun için ordusuna, savaşçılarına gerekli olan her tür araç gereci bulmak, savaşı kendi içinde yeniden üretmek ve kendine özgü bir savaş sanatı geliştirmek göreviyle yüz yüzedir. Silahlı birliklerimizde bu görev öncelikle birlik sorumlularımıza aittir.

Ama ne yazık ki, SDB'lerin oluşumundan bu yana bu yönde ciddi bir aşma kaydedebilmiş değiliz. Gerek savaş kurmaylığının oluşturulması konusunda, gerekse de silahlı birliklerin gerilla yaşam tarzına adaptasyonu ve gerilla kültürünün geliştirilmesi konusunda genel olarak başarılı olunamamıştır. Bunun sonucudur ki, kaybettiğimiz ya da tutsak düşen savaşçılarımızın yerini doldurmakta hayli güçlük çekiyoruz. Oysa insan gücü açısından olsun, profesyonelleşme, yönetici vasfı olan komutanları çoğaltma, kurmaylığı yetkinleştirme, eylem hedeflerini yaygınlaştırma vb. açısından olsun bir gelişme sağlayamaz ve bir nitelikleşme yaratamazsak, gerilla mücadelesinin yeni açılımlar sağlaması mümkün olamaz ve genel olarak tıkanma kaçınılmaz hale gelir. Bugün bu açmazı aşmak zorundayız. Bunun için silahlı birlik komutan ve savaşçıların, gerillanın ruhuna uygun bir yaşam tarzını ve gerilla kültürünü özümsemesi gerekiyor.

Bugün öyle ki gerillanın bir asker olduğu, gerilla birliklerinin de askeri bir örgütlenme biçimi olduğu, -sözde olmasa bile- fiilen yadsınıyor. Kuşkusuz gerilla birliklerinin işleyişi açısından bir iç demokrasi olacaktır, olmalıdır da... Ancak bu demokrasi, verilen emirlere karşı çıkan, "yapamayız", "olmaz", "yok" kültürüyle beslenen bir demokrasi olamaz. İdeolojisi ne olursa olsun tüm askeri birlikler emir-komuta zincirine göre çalışırlar. Emir verildiğinde birlikler, risk oranı ne olursa olsun, neye mal olursa olsun, verilen emri yerine getirmek zorundadırlar. Kuşkusuz silahlı birlik komutanlarının ve savaşçılarının düşüncelerini belirtme, risk oranlarını saptama vb. hakları vardır. Ama emir verildikten sonra tartışma yapılmaz. Bu aşamada yapılacak tek tartışma, kararın en risksiz ve en iyi şekilde nasıl yerine getirileceğidir.

Bizde böyle olmuyor. Kararlar, askeri bir anlayış çerçevesinde bir "emir" olarak değil, adeta özgürce ve demokratikçe ele alınması istenilen "temenniler" olarak algılanmakta, "olmazların sıralandığı bir gerekçeler zinciri içinde fiilen yerine getirilmemekte ve zamanla ortadan kaldırılmaktadırlar.

Böyle bir işlerliğin gerilla örgütlenmesi, anlayışı ve kültürüyle bağdaşır yanı yoktur. Bu durum birinci olarak; silahlı birliklerin siyasi sorumlularının (komutanlarının) kendi misyonları, gerillanın amacı ve hedefi konusunda yeterli kafa açıklığına sahip olmadıklarını, bunun için gerekli motivasyondan yoksun olduklarını gösterir. İkinci olarak, bu anlayış yaratıcı ve özgün olmayı engeller. Yaratıcı ve özgün olamamak, kent gerillasının örgütlenme, hedef

belirleme, hedefe vurma, yaşam tarzı, kurumlaşma vb. her konuda amatör- lükten sıyrılıp, profesyonelleşmesinde yol katedememesi anlamına gelir.

Amatör davranış biçimleri çoğu zaman silahlı birliklerin imhasına, savaş- çılarımızın yaşamlarını yitirmesine, genelde örgütümüzün prestij kaybetmesi- ne ve siyasal amaçlarına ulaşamamasına ya da geç ulaşmasına yol açmak- tadır. Amatörlük, düşünce tarzından yaşam biçimine, eylem kararının alınma sürecinden uygulanmasına, birlik üslerinin kullanımından olanakların genişle- tilmesine, birlik üyeleri arasındaki günlük ilişkiden ortak çalışmalara kadar he- men her konuda kendini göstermektedir.

Mevcut koşullarda silahlı birliklerimizin üyeleri genellikle genç insanlar olup, çoğunlukla da yeraltı yaşamından uzak bir yaşam içinden gelerek birlik- lere katılmışlardır. Savaşçılarımız genç, atak, coşkulu ve yüreği savaşma tut- kusu ile dolu cesur insanlardır. Ama genel olarak, amaçlarımız, hedeflerimiz, programımız, yeraltı örütlenmesi, gerilla yaşamı, dost ve düşman güçlerinin niteliği, savaşın uzun vadeliği, sabırlılık, fedakarlık, zor koşullarda dirençli olma vb. konularda eksik, hatta yanlış düşüncelere sahip olabildikleri görülüyor.

Bütün bu eksikliklerin giderilmesi, kelimenin gerçek anlamıyla bir gerilla kültürünün ve yaşamının oluşması, öncelikle askeri örgütlenme sorumluları- nın, sonra da birlik komutanlarının ve genelde tüm birlik savaşçılarının özveri isteyen çabalarıyla olanaklıdır.

Genellikle demokratik platformun laçka, kuralsız, rahat yaşam biçiminin kazandığı alışkanlıkları taşıyan insanların eğitilmesi çok acil bir sorun ola- rak kendini dayatmaktadır. Yukarıdan aşağıya iradi çabalarla tüm savaşçıla- rı, düşünce tarzı ve yaşam biçimiyle yeraltına adapte edemez ve gerçek an- lamda bir gerillaya dönüştüremezsek, darbelerin art arda gelmesi, imha ol- ma, düşüncede ve pratikte tıkanma bizi bekleyen muhtemel sonuçlardır. Ge- rillaya dönüşümün sağlanamadığı yerde, birlikler içindeki sürtüşmelerin art- ması, eylemde ürkeklik, demokratik rahat ortamı arama, yakın çevre ile ilişki geliştirme, çeşitli zaafıların öne çıkması, kararlara uymama, kaçış vb. kaçınıl- maz olarak gündeme gelecektir. Bu tablo tükeniş demektir. Sahip olunan misyonu yerine getiremem ve artık bir şey üretememe demektir.

Programlı Çalışmadan Yoksunluk

Askeri örgütlenme ve silahlı birlikler, kuruluşundan bu yana hemen her kampanyada, önceden oluşturulmuş bir program çerçevesinde eylem ya da eylemler gerçekleştirme konumunda olmamıştır. Örgütümüzün açtığı ya da açacağı kampanyalarda askeri komiteye hangi hedeflere saidirılacağına dair genel düzeyde bir program en geç bir ay öncesinden, bazen aylar öncesin- den verilmesine rağmen, çok kısmi şeyler dışında bugüne kadar gerçekleşen tüm kampanyalarda, nelerin yapıp yapılmayacağını önceden net bir şekil- de-belirlenerek programlanması ve örgüt merkezinin onayına sunulması ger- çekleşmemiştir. Bazen aylar öncesinin çok bilinen, fazla önemi olmayan bir- kaç istihbaratı gösterilerek "program bu" denmiş, bazen bu bile yapılmamış- tır. Çeşitli kanallardan örgüte akan ve silahlı birliklere aktarılan sayısız istih- baratın sonuçlarının ne olduğu örgüt merkezi için bir sır olarak kalmıştır.

Programsızlık, bunun sonucu muhtemel hedeflere yönelik ön çalışma yapmama, kampanya süreçlerinde ya da örgütün gerekli gördüğü koşullarda ya zamanda eylem üretimini engellemekte, bu yüzden silahlı eylemin siyasal amaçlarımıza hizmet eden bir araç olarak kullanılması fiilen gerçekleşmemekte ya da istenildiği gibi gerçekleşmemektedir. Gerilla savaşının bir yıpratma savaşı, bir psikolojik savaş olduğu, bu anlamda eylemin hedefi kadar yapılma zamanının da önemli olduğu adeta kavranmıyor, kavranamıyor. Öyle ki hemen her kampanyada hangi hedeflere yönelineceği, ne tür eylemler yapılacağı önceden merkezi olarak belirlenmesine ve bildirilmesine rağmen, zaman zaman elde istihbarat olmadığı bile ortaya çıkabilmiştir. Bu durum ister istemez bazı kampanyalarda bilinen klasik-kısmi işleri yapmaktan öteye gidilememesine veya hiçbir eylem üretilmeyerek durağanlığın yaşanmasına yol açmıştır. Örneğin, silahlı birliklerimizin gücüne dayanarak kamuoyuna, işkencecilerin cezasız kalmayacağını, işkencede ölümlere karşı misilleme yapacağımızı sık sık ve ısrarla açıklamamıza rağmen, gerektiği zaman da misilleme yapamıyoruz. Bunun en yeni örneği 12 Temmuz katliamına karşı gereken misillemeyi yapamayışımızdır. "Misilleme yapın" emrine, rahatlıkla "istihbarat yok" diye yanıt verilebiliyor. Bu düpedüz programsızlıktır. İşkencecilerle ait istihbarat olmaması kabul edilemez. Bir defa elde yığınla istihbarat vardır ve bunlar birliklere iletilmiştir, ama ne yazık ki, bunların netleştirilip netleştirilmediği dahi bilinmiyor. İkinci olarak, fırsat bulunduğunda hemen herkes, polis denetimi, takibi ve yoğunluğu üzerine birçok anı anlatmaktan geri durmuyor. Polisin, bırakalım devrimcileri, sıradan halkı bile her saat rahatsız edecek cüretkarlıkta açık oynadığı, sokak başlarında, kavşaklarda, çeşitli noktalarda istihbarat teşkilatı ve siyasi polis elemanlarının boy gösterdiği, hatta tehditler savurduğu bir ülkede yaşıyoruz ve biz buna rağmen işkencecilerle ait istihbarat bulamamaktan yakınıyoruz. Bu kabul edilemez. Polisin bu denli açıkta boy gösterdiği yerde istihbarat bulamamak, bunları biriktirememek, gerektiğinde zaman kaybetmeksizin hedefe vurmakta güçlük çekmek anlaşılır gibi değildir.

Aynı anlayışa başka örnekler de vermek mümkündür. Örneğin örgütün maddi gereksinmelerinin esas olarak (aslında tümüyle emek gerekir) kamulaştırmalarla sağlandığı bilindiği halde, bu konuda tüm çabalara ve zorlamalara rağmen gerekenler yapılmadığı için örgüt günlük, aylık yaşamaktan kurtulamamış, örgüt kasası sürekli boş bulunur halde kalmıştır. Arada bir yapılan kamulaştırmalar da, ancak profesyonel elemanların ve günlük zorunlu ihtiyaçların giderilmesinden öteye bir işlev görmemiştir. Oysa silahlı mücadeleyi temel alan bir devrimci örgüt böyle yaşayamaz. Silahlı savaşı sürdürecektir örgütün, kentte ve kırdaki kurumsallaşması, silahlı birliklerini donatması ve bir savaş gücü oluşturması ve gücü sürekli büyütürken ülke sathına yayması, diğer unsurlar yanında büyük meblağları bulan maddi rezervlere sahip olmasını da gerektirir. Bugünkü koşullarda örgüt aidatları ve bağışların örgütün merkezi kasasına aktarılmadığı, bunların yerel örgütlenmelerin ve kadroların çeşitli ihtiyaçları ve faaliyetleri için kullanıldığı (ki bir kısmı için bu bile yeterli olmaktadır) düşünülürse, kamulaştırmaların örgüt için ne anlam ifade ettiği daha

iyi anlaşılabilir. Henüz halktan büyük meblağlara varan bağış ve yardımlar alabilme gücüne sahip olmadığımız, böyle bir kitleliliğe ulaşabilmekten uzak olduğumuz da bir sır değildir. Maddi olanaklara duyulan ihtiyaç böylesine yakıcı iken, onlarca silahlı savaşçısı olan bir örgütün, üstelik istihbaratın ve olanakların en geniş ve en yoğun olduğu kentlerde kurumlaşması söz konusuysa bu sorunu çözmemesi, tek sözcükle acıdır.

"İstihbarat yok" söylemi kelimenin gerçek anlamıyla görevlerin savsaklanması, sahip olunan misyonu unutmaktır. Bu tür gerekçeler bir gerilla birliğinin değil, amacı belirsiz, şekilsiz bir silahlı insan grubunun gerekçeleri olabilir. Bizim silahlı birliklerimiz gerilla fonksiyonu ile donanmışsa, o zaman kendisini, her türlü istihbaratın hazır olduğu, tüm engellerin ortadan kalktığı koşullarda eylem yapmakla sınırlayamaz. Bir gerilla savaşçısı, iyi bir gözlemci, iyi bir istihbaratçı da olmalıdır. Kendisinden istenileni tüm benliğinde hisseden, bunun için çaba gösteren savaşçılardan oluşan silahlı birliklerin ulaşamayacağı istihbarat, yapamayacağı eylem yoktur.

Bu konunun bir başka boyutu da örgüt merkezinin hep bir beklenti içinde bırakılmasıdır. Öyle ki, var olan istihbaratların değerlendirilerek hemen sonuçlandırılacağı ve eylemlerin yapılacağı izleniminin verilmesi, ancak "olur" denilen şeylerin bir süre sonra tavsatılarak zaman aşımına uğratılması ve unutturulması, doğal bir yöntem haline getirilmiştir.

Programsızlığın vardığı nokta, anlaşılmaz bir kendiliğindencilik boyutundadır. Günübirlik düşünmekten kopulamamakta, sorunlara geleceğe dönük bir perspektifle kafa yormak yerine, hayatın zorladığı ve dayattığı aşamada çözüm üretilmeye çalışılmaktadır. Askeri komite ve silahlı birlikler bu olumsuzluğu aşmak zorundadırlar. Silahlı birliklerin bütün faaliyetleri, askeri kurmaylığın yönetiminde ve denetiminde programlanmalı ve yapılan programlar örgüt merkezine zamanında ayrıntılı olarak iletilmelidir. Bugün hızlı koşmamızı engelleyen, hedeflerimize ulaşmakta önümüze barikat kuran oligarşi değil, kendimizden kaynaklanan bu tür sorunlar olduğunu unutmamalıyız:

Disiplinsizlik-Kuralsızlık

Yeraltı yaşamı, özellikle de bu yaşamın kent boyutu, çok daha titiz, duyarlı, kılı kırk yaran, ayrıntıları gözden kaçırmayan bir anlayışı, güçlü bir düşünce tarzını, pratik zekayı, güçlü bir belleği gerektirir. Kent gerillacılığı çevreye doğal uyum, kurumlaşma, ayrıntılı planlama vb. özellikleri yanında, ilkeli olarak hareket etmeyi ve disiplini içselleştirmiş, hiyerarşik işleyişe sahip merkezi bir örgütlenmeye dayanır. Hiyerarşinin herhangi bir kademesinde ortaya çıkan bir zaaf sadece zaafı gösterenin değil, ilişki zinciri içerisinde olan başkalarının da imhasına yol açabilir. Bunun örneklerini yaşıyoruz. Bu yüzden askeri kurmaylığın silahlı birliklerin disiplin ve ilkelere mutlak bağlılığı konusunda son derece hassas olma zorunluluğu vardır. Kurmaylık, birliklerin genel yaşamından, birlik savaşçılarının kişisel davranışlarına, ruh hallerine, eğitime, kitleler içindeki davranış biçimlerine kadar hemen her konuda bilgi sahibi olmak, onların yaşamının 24 saatini denetlemek zorundadır. Bu yapıldığı zaman, kent gerillasının gelişmesi ve etkin kılınması, engel gibi görünen pek

çok şeyin aşılması ve istenilen hedeflere rahatlıkla vurabilmek çok daha kolay hale gelecektir. Oysa bugün gerek askeri kurmaylık, gerekse silahlı birlikler bu tür bir disiplin anlayışından ve ilkeli tutumdan uzaktırlar. Örneğin, nostaljik paylaşımlarla, ikili düzeyde oluşan ahbaplık ilişkileriyle gizliliğin gerekli kıldığı kurallar ihlal edilebilmekte, insanlar bilgileri olmaması gereken şeylerden haberdar olabilmektedirler. Hemen her düzeyde, gerilla yaşam disiplini ve kurallı olma içselleşmemiştir.

Unutulmamalı ki, kent gerillacılığı sosyal çevresinden izole edilmiş, her bakımdan yalnız yaşamak zorunda olan insanların omuzlarında gelişecektir. Bu yalnızlığın açmazlarını ortadan kaldıracak olan temel unsur gerillanın motivasyonudur. Yani düşmanla savaşın her boyutuyla bilinip içselleştirilmesi olayıdır. Bu silahlı birliklerin ve birlik savaşçılarının düşünsel pratik üretimi, kendini sürekli yenilemesi, misyonunu gerçek anlamda kavraması, hedef ve amaçlarında berraklık olması yanında, disiplinli ve kurallı olmayı da zorunlu kılar. Başarmak için, yaşamda ve her düzeydeki faaliyette yüksek bir disiplini ve ilkeli hareket etmeyi genel bir alışkanlık düzeyine yükseltmek gerekir.

Bu konuda yapılan uyarılar yeterince dikkate alınmıyor. Sadece silahlı birliklerde değil, hemen birçok alanda yoldaşlarımız disipline ve kurallara ilişkin hatırlatmalar yapıldığında "bu kadar sıkılığa ne gerek var", "bu kadar kurallı olmaya gerek var mı, bir şey olmaz" yaklaşımı içinde olabilmekte, kurallı olma yerine gevşekliği seçebilmektedir. Bunun zararlarını fazlasıyla çekiyoruz. Bu kimi zaman bir olumsuzluğun yaşanmasına, kimi zaman da insanlarımızın hayatlarını yitirmelerine veya tutsak düşmelerine, çeşitli maddi ve manevi kayıplara yol açmakta, bu noktada disiplin ve kuralların gerekliliği kavransa bile zararları telafi etmek artık mümkün olmamaktadır. Oysa disiplin ve kurallara uyma bir alışkanlık haline getirilmiş olsa, olumsuzluklar bu denli boyutlu olmayacak, gerillanın imhası kolayca gerçekleşmeyecektir.

Bu konuda esas sorumluluk askeri örgütlenmenin yöneticilerine düşüyor. Önderlik tam da bu noktada gerekiyor. Kuralları saptamak, bunların niçin gerekli olduğunu kavratmak, deneyleri genelleştirmek ve aktarmak, yol gösterici olmak önderliğin görevidir.

Bu görev yerine getirilmezse, yani önderlik sahip olduğu misyonu oynamazsa, herkes kendi yaşadığı deneylerden öğrenmekle yetinecek, belki de eski yaşamın kısmi rehabet koşullarının esnek ve gevşek kurallarının gerilla için de yeterli olabileceğini düşünecek ve bunu yer yer dayatma noktasına vardırabilecektir. Disiplin ilkeleri ve kurallar için "ne gerek var ki" diyen anlayış, devrimci olmaktan uzak, gerici, dayatmacı ve dar deneyci bir anlayıştır. Olumsuzlukların, kısırlığın ve sürekli darbe yemenin kaynağında bu bakış açısının önemli rolü vardır.

Kuşkusuz başkalarınca yaşanmış olumlu ve olumsuz deneylerin, onu yaşamamış insanlar tarafından kısa sürede özümsemesi beklenemez. Özümseme bir süreç sorunudur ama devrimci bir önderlik de zaten bunun için vardır, bunun için gereklidir. Önderliğin kurallı ve disiplinli yaşamıyla kendini kabul ettirmesi, kurallara ve disiplin ilkelerine uyulmasının takipçisi olması zorunludur. Bunu sağlayacak çeşitli denetim yolları bulmak ve silahlı birlik sa-

vaşçıların yaşam ve faaliyetlerini nasıl sürdürdüğüne bütünüyle vakıf olmak, askeri örgütlenme sorumlularının en başta yapması gereken görevlerin içinde yer alır.

Programlı ve disiplinli çalışan bir birlik, arızası olmayan bir motor gibidir. Motorun bir parçası işlevini görmüyorsa, motorun teklemesi ya da hiç çalışmaması kaçınılmazdır. Silahlı birlikler de böyledir. Eğer genelde programlı, kurallı, disiplinli bir birlik faaliyeti örgütlenmişse, kuralları çiğneyenler, disiplini uymayanlar hemen kendini açığa vuracaktır.

Aslında bu askeri örgütlenmenin geneli açısından da farklı değildir. Kurallar ve disiplin ilkeleri askeri örgütlenmenin her kademesinde mutlak biçimde işlemek zorundadır. Eğer bu olmaz da yukarıdan aşağıya herkes "bir şey olmaz" mantığıyla kuralları ve ilkeleri parça parça çiğnerse, çürüme ve giderek eylem gücünü yitirme kaçınılmaz hale gelir. Bugün onlarca silahlı savaşçısı olan bir örgüt olmamıza rağmen, gerekli düzeyde eylem üretememizde bu mantığın rolü olduğunu kimse yadsıyamaz.

Ev Yaşamındaki Disiplinsizlikler ve Bazı Sorunlar

Silahlı birliklerin evi, onun karargahı ya da üssüdür; bu anlamda önemi büyüktür. Düşmanın kontrol alanı içinde kurulmuş bir üste son derece titiz ve dikkatle planlanmış bir faaliyet yürütülmezse imha olmak kaçınılmazdır. Ama bugün bu bilinçle hareket edildiği söylenemez. Çok kaba bir gözlemlerle bile silahlı birliklerin sahip olduğu üsleri kullanmada, yeraltı yaşamının ve gerillanın kuralları ve disipliniyle bağdaşmayan, hatta bazen çocukça denilebilecek davranış biçimlerinin sergilendiğine tanık olunuyor. Evin tutulmasından, çevreye verilmek istenen görünüme, ev içi yaşama kadar her şeyin belirli bir disiplin ve anlayış çerçevesinde şekillenmesine ve sürdürülmesi konusuna gereken önem gösterilmiyor.

Bir kent gerillası için disiplin, her türlü tehlikeye karşı korunmanın ilk ve temel şartıdır. Genel ya da bölgesel bir arama, şüphe ya da ihbar üzerine yapılan bir arama veya bir birlik üyesinin beklenmedik tarzda gözaltına alınması ve evi açığa çıkarması vb. birçok nedene dayanabilecek tehlikelerden korunabilmek, birliklerin kullandığı evlerdeki yaşamı disipline etmeyi zorunlu kılar. Yani birlik evlerini (üslerini) kullanmada disiplin olgusunun anlamı, insanları gereksiz yere bir cendereye hapsedmek, rahatlığı ortadan kaldırmak değil, gerillanın imha olmasını engellemek, dolayısıyla hedeflere ulaşmayı yakınlaştırmaktır.

Bugün silahlı birliklerin ev yaşamına baktığımızda, kuralsızlıkların yukarıdan aşağıya birçok yönüyle sürdüğünü görürüz. Bazı birlik üyelerinin ifadeyle savaşçılarımızın "yaşamları şansa kalmıştır". Eve gidiş geliş saatleri, evdeki konuşma biçimi, savaşçılar arasındaki ilişkiler, evin tehlikede olup olmadığına dair belirlenen işaretleri dikkate alma vb. birçok konuda basit, sıradan ama mutlaka uyulması gereken kurallara uyulmadığı görülebiliyor.

Örneğin, evlere en geç geliş saati 21.00-22.00 olarak saptanmasına, mazereti olanların durumu önceden bildirmek zorunda olmalarına ve yine gelmeden önce varsa telefonla kontrol etme veya birlik üyelerince saptanan belli

bir işareti görme gibi bir yöntemle başvurulması gerekmesine rağmen, bunlara uyutmayabiliyor. Birçok yoldaş sanki silahlı birliklere ait gizli bir üsse değil de normal aile evine girer gibi hareket edebilmekte, bu türden, işin abcsi olan en basit kuralları dahi ihlal edilebilmektedir.

Bu davranış biçiminin hangi sonuçlara yol açacağını anlamak hiç de güç olmasa gerek. Kurlsız olarak eve gelen birinin rahatlıkla polis tuzağına düşmesi olasıdır. Ve herhalde bundan sonra da nelerin olacağı bir sır değildir. Yine, saatinde telefon etmeyen veya gelmeyen birinin, evdeki insanları tedirgin etmemesi düşünülemez. Hele belli bir saatten sonra diğer savaşıçılarının kural gereğı evi boşaltmak ve terk etmek zorunda kalacak olması düşünülürse, olayın vahameti daha da artar. Evden ani çıkış, kalacak yer bulma, malzemeleri taşıma, onları koyacak yer bulma, örgütle yeniden ilişki kurma, programlanmış eylemlerin aksaması, boşaltma ve taşınmadan dolayı doğabilecek muhtemel riskler, enerji kaybı vb. gibi birçok sorun gündeme gelecektir.

Basit bir kural ihlali, bir disiplinsizlik bu denli boyutlu sonuçlara yol açabiliyor. Böyle davranan kişi her şeyden önce bencildir. Dahası "acaba başına bir iş mi geldi" diye düşünen yoldaşlarına, dolayısıyla örgütüne ve devrime karşı da saygısızdır.

Bu tür örnekler saflarımızda çokça yaşandı ve hala da yaşanıyor. Saatlerce beklenildiğı halde gelmediğı için evin boşaltılmasına neden olan bir savaşıçı, saatler sonra hiçbir şey olmamışçasına çıkagelebiliyor ve bu tavrını sudan gerekçelerle izah etmeye çalışabiliyor. Bir savaşıçı için, yoldaşlarını bu şekilde riske atmak kabul edilebilir bir davranış biçimi olamaz; bu bir suçtur.

Başka bir örnek, evdeki konuşmalar, ilişkiler ve hareket tarzına ilişkindir. Kullanılan yer sanki bir yeraltı örgütünün askeri birimine ait değil de, küçük bir dernekmişçesine davranılabilmekte; konuşmalar, tartışmalar bir dernekte yapılıyormuşçasına sesi kamufle edecek hiçbir önlem almadan, kimi zaman bağıra çağıra sürdürebilmektedir. Uyarıcı olanlara ise "tedirgin galiba" diye bakılarak, kurlsız davranışlar meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Her şeyden önce silahlı birliklerin kullandığı evler bir dernek lokali değildir. Herkesin bildiğı gibi davrandığı, "bir şey olmaz"larla oluşan dernek kültürüyle buralarda yaşanamaz. Konuşmalar, ilişkiler, her şey bir disiplin dahilinde olmalı, ev yaşamı kendi iç denetimi olan kurallarla donanmalıdır.

Bir başka olumsuzluk, kaza sonucu meydana gelen silah patlamaları ve insanların yaralanmasıdır. Coşkulu, heyecanlı, cesur yoldaşlarımız, çoğu kez silahını yeterince disiplinize edemediğı için bu tür olumsuzluklara yol açabilmekte, silahı ile kendi arasında gerekli uyumu sağlayamamaktadır.

Gerilla her şeyden önce silahıyla vardır. Elbette onunla yatacak, onunla kalkacak, onunla yaşayacaktır. Ama o aynı zamanda silahına egemen olan, ona her yönüyle vakıf olan insandır. Silahı onun ayrılmaz parçası olduğundan, ona kaza yaptıрма, yanlış hedefe yönelme şansı vermemelidir.

, Bizde böyle olmamasının ya da yeterince olmamasının altında yatan nedir? Bunun nedeni basittir. Düşünce tarzıyla, yaşam biçimiyle bir gerillanın sahip olması gereken anlayıştan uzak oluşumuzdur. "Bir şey olmaz" mantığının farklı biçimde yansımasıdır. Kurallar ve disiplin ilkeleri işte tam da bunun

için vardır. Bir gerillanın veya bir askerin silahını nasıl taşıyacağı, nasıl kullanacağı, bakımını nasıl yapacağı vb. bu yüzden belli kurallara tabi tutulmuştur. Savaş içinde olan her güç, bünyesinde yer alan unsurları disiplinize edemediği savaşı sürdüremez. Kurallar, olumsuzlukları en asgariye indirmek içindir ve biz de bu anlamda savaşçılarımıza silahlı disiplini ve kurallarını öğretmek zorundayız. "Bilmiyorduk ki" sözleri kabul edilebilir bir gerekçe olmaz. Askeri komitenin ve silahlı birliklerin bir görevi de budur: Savaş içinde öğrenmek ve öğretmek, bunları kendi deneylerimizle zenginleştirip geliştirmek, bizzat yazılı hale getirerek daha geniş kesimlere yaymak...

Ev yaşamında bir önemli sorun da, evin nasıl kurumsallaştırıldığı ve çevreye nasıl bir görünüm verildiğidir. Genel olarak bir ev kurumsallaşmasında, kurumsallaştırmayı gerçekleştiren kadın ve erkek yoldaşın rolü belirleyicidir. Ev, nasıl bir görünüm verilerek tutulmuşsa, çevreye, o görünümü zedeleyecek bir görüntü, bir izlenim verilmemelidir. Örneğin, kadın ve erkeğin her ikisi de çalışıyorsa, doğal olarak çalışan iki insan görünümü verilmesi zorunludur. Eğer kadın yoldaş ev kadını görünümünde ise, her şey buna uygun düzenlenmelidir. Bütün bunlar silahlı birliklerin kurmayları ve sorumluları tarafından ayrıntılı şekilde planlanıp denetlenmelidir. Unutulmamalı ki, çevre sakinleri, özellikle de sürekli evde bulunan insanlar, -biz farkına varmadan- çevrelerinde oturanları gözetterler. Onların bizim hakkımızdaki yargıları, bizim çevreye vereceğimiz görünümle doğrudan ilgilidir. Biz kurallı davranırsak kuşku çekmeyiz. Aksi halde farklı sonuçlara yol açan gelişmelerle karşı karşıya kalabiliriz. Çarpıcı olması açısından yaşanmış bir olayı anlatalım. Yeni tutulan bir evde, aradan kısa bir süre geçmesine rağmen, geliş-gidişlerin, evde kalışların düzensizliği ve çevreye verilen görünüm nedeniyle, çevre sakinleri "bu evde fuhuş mu yapılıyor" diye şüpheye kapılmış ve hatta ihbar etmeyi bile düşünmüştür. Bu bize neyi anlatıyor? Bu, davranışlarımızın ne tür izlenimler yarattığının farkında olmamayı ve halkın düşünce, gözlem, değer yargıları vb. üzerine kafa yorulmamış olduğunu anlatıyor. Oysa yeterince düşünülür ve çaba gösterilirse, çevremizi istediğimiz gibi yönlendirmek ve onların istediğimiz gibi düşünmesini sağlamak hiç de zor değildir. Çevremizde insanlar bizden çok daha zeki veya bize karşı özel bir dedektiflik faaliyeti içinde değillerdir. Onlar sadece, kendi yaşamlarından edindikleri alışkanlıklarıyla hareket ederler, gözlemleri de bu alışkanlıkla şekillenir ve buna göre hareket ederler.

Devrimci insan toplumu yönlendiren ve kendini denetleyebilen insandır. Bu anlamda çevremize istediğimiz görünümü vermek ve onları yönlendirmek tamamen bize, bizim davranış şeklimize bağlıdır.

Kimi savaşçılarımız ev yaşamında rahatlıkla yüksek sesle devrimci müzik dinleme, yakın çevreden siyasi kimliğini deşifre edecek gazete-dergi alma vb. şeyleri yapabilmekte ve bunları "demokrat kimliğimizle burada tanınmakta bir mahzur yok" diyerek teorileştirebilmektedir. Bu yanlıştır. Demokrat ve devrimcilerin çoğunlukta olduğu bir toplumda elbette böyle davanmanın bir mahzuru yoktur. Ama biz halkın büyük çoğunluğunun apolitik olduğu veya düzen partilerine angaje olduğu bir toplumda yaşıyoruz ve büyük çoğunluğun dışında vereceğimiz her farklı görünüm çevrenin ilgi odağı olmamıza yol aç-

bilir. Ayrıca silahlı birliklerin güvenliği açısından ele alındığında, bu tür görünümler pratik bir yarar sağlamaz; aksine olumsuzluklar getirebilir. Bugünkü koşullarda silahlı birlik üyeleri, istenilen her çevreye uyum gösterebilmeli; sessiz, hatta silik, şüphe yaratmayan bir insan görünümü verebilmeli; çevresi onu içinde gücünde biri diye algılamalı ve bu tür işler içinde olabileceğini asla düşünmemelidir. Bunu başarmak için birlik evinden sorumlu yoldaşlarla, ev kurumlaşmasında görev alan kadın yoldaşların sorumlulukları büyüktür.

Askeri örgütlenmenin kurmaylığı ve birlik sorumluları, ev kurumlaşmasının nasıl olacağı konusunda kadın ve erkek yoldaşları özel bir eğitimden geçirmek zorundadırlar. Oysa bugün, silahlı birliklerin oluşturulması ve kurumlaşmasının sağlanması öncesi eğitim olayı, esas olarak sokak eğitimi olarak algılanmakta ve kapsamı daraltılmaktadır. Sokak eğitimi kuşkusuz önemlidir; ama ev, büro vb. kurumlaşması konusundaki eğitim de en az sokak eğitimi kadar önemlidir. Genel kurallar ve ilkeler, çevrenin özellikleri, nasıl davranılacağı, ne tür bir görünümle kurumlaşılacağı vb. önceden bir eğitim sorunu olarak ele alınmalı, sokak eğitimi gibi bu konularda da bir eğitim süreci yaşanmalıdır. Deneyler ve yaşananlar gösteriyor ki, bu konudaki amatörlikler, ilkel davranış biçimleri büyük boyutlarda devam ediyor. Askeri komite ve silahlı birlik sorumluları bu konu üzerine eğilmeli, genelde ev kurumlaşmasında ortaya çıkan tüm sorunları ortadan kaldıracak, olumsuzlukları düzeltecek adımları süratle atmalıdır. Öncelikle yapılması gereken, silahlı birliklere ait tüm üslerin sıkı bir denetimden geçirilmesi, yaşanan olumsuzlukların ayrıntılı şekilde öğrenilmesi, savaşçıların hataları konusunda eğitilmesi ve devrimci bir anlayışla donatılmasıdır.

Oligarşinin İstihbarat Faaliyeti ve Takip Konusunda Yeterince Duyarlı Olamama

Takip olayı, illegal faaliyet içindeki her insan için son derece önem taşıyan ve hassas olmayı gerektiren bir konu olma özelliği taşıyor. En küçük hatanın, sadece hatayı yapanı değil, onunla birlikte birçok insanı da tehlikeye attığı, imha olmaya ya da tutsak düşmeye yol açtığı kimse için sır değil. Bu yüzden tüm kadroların ve savaşçıların bu konuda teorik ve pratik bir eğitim sürecinden geçmesi zorunlu kılındı. 1990 sonbaharında "polis takibi ve polise karşı mücadele" başlıklı yazı da bu amaçla hazırlandı. Kendi deneylerimizden çıkardığımız sonuçları içeren bu yazının, takip konusunda bir eğitim aracı olarak kullanılması ve yeraltındaki kadro ve savaşçılarımızın amatörliklerden arınarak yetkinleşmesi hedeflendi.

Bugün silahlı birliklerin tüm üyeleri takip konusunda gerekli teorik ve pratik bilgilere sahip olmasına ve bu konuda bir eğitimden geçmiş bulunmasına rağmen, yaşam içinde sıkça takip almaktan kurtulamıyorlar. Bunun kaynağında, takibe girmeme ve takipten kurtulmanın zorunlu kıldığı doğal davranış şekillerini gösterememe yatıyor. Tedirgin, şüpheli veya komplocu davranış biçimleri ister istemez, polisin dikkatini çekmekte ve onları bizi izlemeye davet etmektedir. Biz doğallığımızı koruyarak hareket ettiğimizde takip alma ih-

timalirnez son derece zayıftır. Dikkatli olmak, etrafta olan bitenleri izlemek, doğal davranışın dışına çıkmayı gerektirmiyor.

Oligarşinin istihbarat faaliyeti yapan güçleri, yerleşim alanlarındaki nüfus göz önüne alındığında oldukça sınırlı bir güçtür. O halde milyonlarca insanın yaşadığı, en küçük rakamlarla yüz binlere varan bir nüfusa sahip olan kentlerde, polis bizim "şüpheli" biri olduğumuza nasıl karar veriyor ve peşimize düşüyor? Yüz binlerce insan takip edilemeyeceğine göre, geriye (belli istisnalar dışında) bizim dikkati çekici bir davranış sergilediğimiz kalıyor. Yani doğal davranış dışına çıkan hareketlerimiz ya da kılık kıyafetimiz şüphe uyandırıyor ve takibe maruz kalıyoruz.

İnsanın, doğal bir davranış içinde olması, kendi iç denetimini sağlamasıyla, korkularını asmasıyla, düşünce biçimiyle ilgili bir olaydır. Polis, evin kapısından dışarıya adım atar atmaz her yerde bizi bekliyor değildir, onun beklediği veya gözlediği doğal olmayan davranış biçimleridir. Hemen her gün birçok insanımızın anlattığı takip öykülerinin nedenleri araştırıldığında görülecektir ki, sıradan insan davranışının dışına çıkmış ve dikkat çekilmiştir.

Kuşkusuz silahlı birlik üyelerinin görevleri gereği, karşı istihbaratın kontrolü altında olan hassas yerlere girip çıkması, istihbarat için zorunlu risklerle yüz yüze gelmesi söz konusudur. Bu tür görevlerin yarattığı riskleri aşmanın ya da en aza indirmenin yolu bulunabilir. Burada silahlı birlik sorumluları ve üyelerinin yaratıcı yöntemleri geliştirmedeki yetenekleri tayin edicidir. Her duruma uygun yöntemler geliştirilirse, bu tür riskler de bir faktör olmaktan çıkacaktır.

Bir örnek verelim. Hassas bir hedefin istihbaratını yapan bir savaşçımız, o yöreni tüm çevresiyle, genel özellikleriyle tanıyıp hareket etmesi gerekirken, bunu yapmamış, bu yüzden de karşı istihbaratın dikkatini üzerine çekmiştir. İstihbaratı yapılan hedefin çevresinde, doğrudan adres sorma yoluyla yer tespit etmeye çalışan savaşçımız bu davranışıyla karşı istihbaratı kuşkulandırmış ve kendine yönelen "ne arıyorsun" sorusuna, o çevreyle ilgisi olmayan bir yanıt verince daha da şüphe uyandırmış ve ardından kısa süreli de olsa bir gözaltı ve devamında tüm gün süren bir takip yaşamıştır. Oysa istihbaratı yapan savaşçımız, istihbarat yaptığı çevreyi önceden genel özellikleriyle araştırmış olsa, hem şüphe çekmeyecek, hem de kendisine yönelen sorulara vereceği yanıtlar daha mantıklı ve tutarlı olacaktı. Bu tür yaşanmış bolca örnek vardır.

Sorumlu yoldaşlar, polis takibi konusunda silahlı birlik üyelerinin eğitimiyle ısrarla uğraşmalıdırlar. Başlangıçtaki kısa süreli eğitimle yetinmeyerek aralıklarla yeniden eğitimi gündeme getirmeli, bu konuda birlik üyelerini denetlemeli, hatta ne öğrendikleri konusunda onları titiz bir şekilde sınavdan geçirmelidirler. Dahası, onları bizzat takip ederek, farkına varıp varmadıklarını kontrol etmelidirler. Başarısız olanlar eleştirilmeli ve yeniden eğitime tabi tutulmalı, tüm bu çabalara rağmen kendini denetlememekte ısrar edenler silahlı birliğin dışına çıkarılmalıdır.

Büyük fedakarlıklar ve kahramanlık örnekleri gösteren ve hatta bu uğurda yaşamını yitiren kimi yoldaşlarımızın takip konusunda yeterince hassas olmadığı, bazı disiplin kurallarına uymadığı; örneğin riskli yerlerden dikkat çe-

kici çeşitli yayınlar, dergi-gazete alma vb. sonucu takibe maruz kaldıkları biliyor. Kuşkusuz silahlı birlik üyeleri devrimci yayınları alıp okuyacaktır. Ama bu faaliyetleri bile (bir yayının alınıp eve götürülmesi) onlar için küçük çaplı bir eylemdir. Bu işi demokratik platformdaki bir insanın rahatlığı içinde, sıradan bir gazete bayiinden veya bir kitabevinden herhangi bir şey alıyormuş gibi alamazlar. Mutlaka kendilerini kontrol etmek, nereden gelip nereye giderse gitsinler, kendilerinin ve yoldaşlarının güvenliği açısından emin olmak ve eve öyle dönmek zorundalar. Ama ne yazık ki, bizde böyle olmuyor. Silahlı birlik üyesinin asla yapmaması gereken hatalar gündeme gelebiliyor, takibe davetiye çıkaran ve diğer savaşçıların yaşamını riske sokan davranışlar sergilebiliyor.

Dahası sorumluluklar artınca insanlar konulan kuralları daha rahat ihlal edebilmekte, sanki bu kurallar kendileri için geçerli değilmişçesi hareket edebilmektedirler. Önemli ev, işyeri, büro vb. yerlere kontrolsüz girip çıkmanın anlaşılabilir başka bir mantığı yoktur. Bu mantık, 12 Temmuz katliamının gerçek yaratıcısıdır. Katliamın temelinde, kuralların dejenerasyonu, ilkelerin unutulması, "bir şey olmaz" düşüncesiyle takip konusundaki hassaslığın yitilmesi vardır.

Bu konuda kendimizi mutlak aşmak zorundayız. Başta silahlı birlik sorumluları olmak üzere tüm birlik üyeleri takibe karşı son derece duyarlı olmalı, takibe neden olacak davranışlar ve hareketler konusunda uyarıcı, denetleyici ve eğitici bir yaklaşım içinde olmalıdırlar. Bu konuda kurallara uymamakta ısrar edenleri dışlamak, silahlı birliklerin ve birlik savaşçılarının güvenliği açısından kaçınılmazdır. Unutmayalım ki, üretken bir silahlı faaliyet, ancak her konuda birbirine güvenen, inanan savaşçıların varlığı koşullarında mümkündür.

Silahlı Birliklerin İşleyişi ve Faaliyetine İlişkin Bazı Sorunlar

Daha önce de tanımladığımız gibi Silahlı Devrimci Birlikler doğrudan örgütün merkezi iradesine tabi askeri bir örgütlenmedir. Bir askeri komitenin yönetimi ve denetimindeki bu örgütlenmenin bağımsız kararlar alma, program oluşturma vb. yetkileri yoktur.

SDB'lerin oluşturulmasından bu yana askeri komitenin kolektif bir işlerliği hakim kılamaması, onun en temel zaafı olmuştur. Bu yüzden bu örgütlenme, bugün yeniden yapılanma aşamasına gelmiştir. Eğer SDB'leri merkezi bir organizasyon olarak yeniden yapılandırmaz ve birlik sorumluları ve üyeleriyle kendini sürekli yenileyen bir askeri örgütlenme haline getiremezsek, hedeflediğimiz gerilla ordusunun oluşturulması, hep geleceğe ertelenen ve bir türlü ulaşılamayan bir amaç olmaktan öteye gidemez. Bugünkü koşullarda bu örgütlenmenin geçmişten dersler çıkararak yeniden yapılandırılması, öncelikle silahlı birliklerin siyasi sorumlularının, sorunun bilincine yeterince varmaları ve ısrarlı bir çaba içinde olmalarından geçiyor. Gerilla ordusu ve giderek halk ordusu yaratmayı hedeflemiş devrimci bir örgüt, az sayıda silahlı birlik ve bunların zaman zaman gündeme gelen tek tek eylemleriyle yetinemez.

SDB'lerin oluşturulmasından bu yana bir yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen, nitelik ve nicelik açısından hala geri bir durumda oluşumuzda, amaca ulaşmadaki hırs azlığının, kapasite yetersizliğinin, askeri örgütlenme üzerine yeterince kafa yorma, düşünme eksikliğinin payı yadsınamaz. Devrimci şiddetin karşı-devrimci şiddeti de büyüterek geliştiği genel bir kural olmasına rağmen, ne yazık ki, biz, mevcut kısırlığımızı birçok noktada aşamadığımız için, karşı-devrimci şiddeti etkisiz kılmada, bu konuda devrimci taktikler geliştirip uygulamada yeterince başarılı olamıyoruz. Mevcut durumu aşamazsak, karşı-devrimin sindirme, yıldırma metotları şu ya da bu oranda etkili olacaktır. Ancak, amacın büyüklüğü karşısında sergilenen tavır hiç de buna uygun olmamıştır. Askeri örgütlenmenin siyasi sorumluları ve birlik komutanları bugüne kadar bu amaca hızla yaklaşma konusunda gerekli çabayı göstermemişlerdir. Bu elbette hiçbir şey yapılmadığı anlamına gelmiyor. Bizim sözünü ettiğimiz askeri örgütlenmenin yukarıdan aşağıya yetkinleşmesi, ülke geneline yayılması, kelimenin gerçek anlamıyla bir gerilla ordusuna dönüşmesidir; bu yönde sürekli yükselen bir grafik çizebilmektir. Bu başarılammıştır.

Öncelikle, silahlı birlikler askeri bir hiyerarşi ve programa sahip olmamıştır. Birlikler, askeri bir örgütlenmeden öte, sıradan bir birim örgütlenmesi olarak ele alınmış, bu yüzden gerillaya has bir kültür ve düşünce tarzı da gelişmemiştir.

Örgüt merkezinin tüm çabalarına rağmen, bırakalım belirlenen programların uygulanmasını, örgüt merkezine iletilmesi gereken haftalık raporlar bile düzenli verilmemiştir. Örneğin, merkezi kampanyalarda birliklerin hangi hedeflere vuracağı, ne yapacağı tüm ısrarlı çabalara karşın önceden genellikle netleşmemiş, ancak kampanya süreci içinde ilk elden bulunabilen hedeflere yönelinmiş ve yasak savma türünden şeyler yapılmıştır. Yine örgüt merkezi tarafından silahlı birliklere iletilen istihbaratların veya bizzat birliklerin kendilerinin yapması gereken istihbaratların sonucu hakkında geçen uzun süreye rağmen bilgi alınamamıştır. Bu durumda birlikler objektif olarak programsızlığa itilmiş, örgüt merkezinin genel düzeyde programlar yapması, taktik kararlar oluşturmaya olanaksız ya da anlamsız hale gelmiştir.

Düzenli rapor alıp verme gerçekleştirmediği için örgüt merkezi, silahlı birliklerin içinde bulunduğu duruma (birliklerin yaşamı, günlük faaliyeti, birlik üyelerinin 24 saatini nasıl geçirdiği, eğitim çalışması vb.) vakıf olamamış, olumsuzluklar ya tesadüfen ya da bir kayba yol açtığı noktada öğrenilebilmiştir. (*)

Böyle bir işlerliğin, askeri bir örgütlenmenin hiyerarşi ve disipliniyle ilgisi

(*) Burada söz konusu olan bir denetim boşluğu değildir. Denetim vardır, hatta tahmin edilen denetim de fazladır. Sorun, eski kültürün çeşitli biçimlerde ortaya çıkan direnişidir. Bu direniş, yer yer denetimi işlevsiz kılmış, dönüşümü sağlamaya olanak vermemiştir. Salt bu yazının hazırlanması ve silahlı birliklerin içinde bulunduğu durumu, ortaya çıkan sorunları, tüm birlikleri kapsayacak şekilde tartışmaya yönelmek bile bir denetim şeklidir. Artık sorunun sınırlı bir örgütsel çerçevede değil, tüm silahlı birlikleri kapsayacak şekilde tartışılmasına ihtiyaç duyulması, mevcut örgütsel işlerlik içinde gerekli dönüşümün sağlanamaması nedeniyledir. Bu süre içinde, eskinin direnişini kıranın bir zaman sorunu olduğu, dönüşümün de birdenbire değil, zamanla gerçekleşeceği dikkate alınmıştır.

yoktur. Öyle bir askeri örgütlenme ki, içinde yer alanlar merkez karargahına düzenli rapor bile vermiyor; öyle bir işleyiş ki, eylem programı isteniyor, ama program gelmiyor, sorunun acilliği ne kadar dayatırsa dayatsın yerinde sayma devam ediyor. Bunları bırakalım bir askeri örgütlenmenin hiyerarşi ve işleyişiyle bağdaştırmayı, sıradan bir örgütlenmenin genel işleyişiyle bağdaştırmak dahi mümkün değildir.

Merkezi hiyerarşiye sahip bir örgütlenmede emir-komuta ilişkisi sürmek zorundadır. Bu işleyiş içinde merkezi kararlar askeri örgütlenme tarafından ikiletilemez. Karar verildikten sonra görev, yaşam pahasına da olsa onun gereklerini yerine getirmektir. Her şeyin tartışıldığı, sürekli engellerin çıkarıldığı, "olmazlarla karşı çıkıldığı yerde silahlı birliklerin büyümesi ve silahlı mücadelenin gelişmesi olanaksızdır. Bu aynı zamanda askeri örgütlenme ve onun işleyiş biçimini yadsımak, hiyerarşiyi hiçe saymak, askeri disiplini dejenere etmek ve sonuçta tükeniştir.

Örgüt merkezi ile askeri örgütlenmenin siyasi sorumluları arasındaki ilişkide var olan bu çarpıklık, askeri komite ile silahlı birlik sorumluları, silahlı birlik sorumluları ile üyeleri arasındaki ilişkiye kadar her kademeye yukarıdan aşağıya yayılmış, askeri örgütlenmenin hiyerarşi anlayışından uzak bir işleyiş egemen hale gelmiştir.

Yaşam içinde hemen her şey tartışılmakta, askeri örgütlenmenin siyasi sorumluları ve silahlı birliklerin komutanları, sorumluluk misyonlarının gereğini yerine getirmemektedirler. Birlik savaşçılarına karşı liberal davranma, onları yönlendirmeme, sorumluluğun gerekli kıldığı görevleri pratik olarak yadsıyıp sıradan bir birlik -üyeleri gibi hareket etme, sorumlu insanların olağan davranış biçimine dönüşmüştür. Bu yüzden her kafadan bir ses çıkabilmekte, sonuç alıcı kararlar üretilmemekte, yaşam disiplininin laçkalaştığı bir ortam doğmaktadır. Öyle ki, örgüt merkezinin tüm ısrarlı çabalarına rağmen, silahlı birliklerin sorumluları ve üyeleri hayati önemi olan konularda dahi disiplinize edilememişlerdir. Örneğin, eyleme giden bir silahlı birliğin üyelerinin üzerinde, eylem anında asla yanında taşımaması gereken notlar yer alabilmiştir. Ki bu notlar, tutsak düşmeleri halinde birliğin üssünü ortaya çıkarabilecek adres, isimler, hesaplar, farklı eylem dokümanları, matbu kağıtlar vb.den oluşmaktadır. Bunun hangi anlayışla yapıldığının mantıklı bir izahı yoktur, Bu tür "suç"ları "Devrimci Sol Güçler" adına yapılan korsanlara, çeşitli kitlesel etkinliklere katılanların işlemesi (ki örnekleri bolca yaşanıyor) bir ölçüde anlaşılabilir. Çünkü onlar demokratik ortamın rehaveti, gevşekliği, risk azlığı, yaşam biçimi vb. nedenlerle kuralsız ve disiplinsiz yaşam alışkanlıklarından kolay kolay kopamıyorlar. Kuşkusuz onların da devrimci anlamda bir eğitimden geçmeleri gerekiyor. Ama aynı şeyleri yeraltı yaşamı içindeki bir devrimcinin, hele hele silahlı birlikler içinde yer alan bir savaşçının yapması, kara mizah bir olaydır.

Eyleme giden bir savaşçının, örgüte ve yoldaşlarına zarar verecek şeyleri yanında taşımasının kabul edilebilir bir mantığı olabilir mi? Kuşkusuz olamaz. O zaman böyle davranmanın nedeni nedir? Biraz eşelersek bunun altından hiç tutsak düşülmeyecekmiş gibi gizli bir güdüye sahip olunduğu çıkar. Bu,

aynı zamanda, yapılan işin bilincinde olmamak demektir. Giysilerin cebinde unutulmuş fotoğrafların, adreslerin, istihbaratların vb. şeylerin haftalar, bazen de aylar sonra farklı alanlardan örgüt merkezine ulaşması gibi olaylara tanık oluyorsak başka ne söylemek gerekir? Silahlı birliğin bir üyesi kendine ait dokümanları çeşitli nedenlerle başka alana gönderilen bir giysinin cebinde unutulabiliyorsa ve bunlar tesadüfen bulunuyorsa, durumun vahameti apaçık ortadadır. Bu askeri örgütlenmenin gerekli kıldığı disiplinin kurumlaşmamış olduğunu, gerilla savaşçısı olmanın anlamının kavranamadığını gösterir.

Bu konuda bir dönüşüm yukarıdan aşağıya sağlanmalıdır. Silahlı birliklerin yaşam biçimini, onun misyonuna uygun hale getirmek, sadece anlatmakla, anlatılanlar konusunda ısrarlı olmakla da başarılmaz. Askeri disiplin ve kurallar, bu anlamda önem kazanıyor. Askeri örgütlenmenin sorumluları, silahlı birliklerde yaşanan olumsuzluklardan, deneylerden dersler çıkararak kurallar geliştirmek ve bunları birliklerin, iç işleyişinin doğal unsurları haline getirmek zorundadırlar. Örneğin, eyleme gidenler yanlarında not vb. şeyler mi taşıyor? O zaman tüm silahlı birliklerde uygulanmak üzere komutanın eylem öncesi tüm birlik üyelerinin üzerini tek tek araması, yardımcısının da komutanın üzerini araması gibi bir kural belirlenir ve bu türden bir olumsuzluğa bir daha meydan verilmez. Farklı yöntemler de söz konusu olabilir. Burada sorun, askeri örgütlenme sorumlularının silahlı birliklere, her yönüyle askeri bir örgüt işleyişi ve disiplini egemen kılmasında düğümleniyor.

Benzer bir başka olumsuzluk, birlik savaşçılarının evlerinde gerçek kimliklerini deşifre eden çokça şeyin bulunabilmesidir. Kuşkusuz silahlı birliklere yeni katılan bir savaşçının, yeni yaşama adapte olması öyle kolay olmuyor. İşte bu noktada sorumluların rolü önem kazanıyor. Adaptasyon sürecinde doğacak olumsuzlukları engellemek için iradi davranmak, birçok şeyi kuralaştırmak gerekiyor. Örneğin, askeri örgütlenme sorumlularının zaman zaman silahlı birliklerin kurumlaştığı evlerde birlik komutanıyla birlikte tüm birlik savaşçılarının özel eşyaları da dahil her şeyi aramaları bir yöntemdir ve bir denetim yolu olarak gündeme getirilebilir. Bu yolla silahlı birlik üyelerinin evlerinde kimliğini deşifre edecek doküman bulundurup bulundurmadıklarından yaşamlarına ilişkin birçok ayrıntının öğrenilmesine kadar pek çok konuda bilgi sahibi olunabilir, denetim sağlanabilir.

Yine silahlı birlik savaşçıları üstlendikleri görevin niteliği gereği, risk unsuru taşıyan, zarar verebilecek ilişkiden (aile, akraba ve okul çevresi, eski arkadaşlar, iş çevresi vb.) uzak durmak, bu çevrelerle her türlü ilişkisini kesmiş olmak zorundadırlar. Ama bugün böyle olmuyor. "Ne olacak ki" anlayışı içinde liberalizme düşülmekte, yaşanan yığınla olumsuz örneğe rağmen, askeri örgütlenmenin siyasi sorumluları ve silahlı birliklerin komutanları, yarattığı riski küçümseyerek, birlik savaşçılarının yakın çevresiyle ilişki sürdürmesine izin verebilmekte, ya da aynı şeyi kendi yapmaktadır. Burada esas sorumluluğu taşıyan yönetici konumdaki yoldaşlardır. Bu tür ilişkilere icazet ve onay veren onlardır. Yaşanmış birçok örnek vardır. Örneğin ailesini telefonla bulamayan bir bayan yoldaşımıza, silahlı birliklerin sorumlusu durumunda olan bir yoldaşımız, (üstelik bayan yoldaşımızın araniyor olmasını bilmesine rağmen), "se-

ni aile evine götüreyim, tekrar gelip alırım" diyebilmiştir. Acı olan şudur ki, bu öneriyi riskli bir yol olduğu için reddeden bayan yoldaşımız olmuştur. Aslında burada yöneticisinden daha çok sorumluluk duyan bir savaşçı örneği vardır. Ve bu değişmediği sürece, silahlı birliklerin, askeri bir örgütlenmenin, gerilla örgütlenmesinin disiplini ve kurallarına sahip kılınması başarılamaz.

Silahlı birliklerin bir gerilla ordusuna dönüşebilmesi için en başta askeri hiyerarşinin ve işleyişin kurumlaşması, her şeyin gerillaya has bir disipline ve kurala bağlı hale getirilmesi zorunludur. Bugünkü olumsuzluklardan biri de bunun sağlanamayışıdır.

Burada ortaya çıkan temel zaaf demokratizme sapılmasıdır. Askeri örgütlenmenin gerektirdiği işleyişin kavranamaması sonucu bu durum bazen tersine de dönüşebilmekte, emir-komuta ilişkisi mekanik biçimde kavranarak, katılımcı ama merkezi disiplini işleten bir işleyiş yaratılamamaktadır.

Emir-komuta ilişkisi birlik üyelerinin, ya da alt kademelerin üst kademeye öneri getirememesi, eleştiri yapamaması anlamına gelmez. Sorun tüm bunların kurallı bir işlerlik içinde gerçekleşmesi, kararlar oluştuktan, kurallar tayin edildikten sonra bunlara askeri bir disiplin içinde uyulmasıdır. Olmayan ya da yaratılamayan şey budur.

Üzerinde durulması gereken bir başka nokta da, silahlı birlikler içinde kimi yoldaşların belli bir eylem pratiği ardından kendini abartılı değerlendirmeye başlaması ve eleştiriye kapalı hale gelmesi olayıdır. Olumsuzlukların üzerine gidildiğinde, "bana bunlar nasıl söylenir" mantığıyla hareket edilebilmekte, "ben yaptım, ettim, kendimi kanıtlamış biriyim" havası estirililmektedir. Eyleme girmiş olmak, önemli bazı eylemlerin gerçekleştiricisi olmak, eleştiriden muaf olmayı gerektirmiş gibi bir anlayış ortaya çıkabilmektedir. Bu yanlıştır. Devrimci bir örgütte kahramanlık kültürüyle eleştirinin önü tıkanamaz. Bırakalım silahlı eylemler yapmayı, büyük kahramanlıklar göstermiş insanlar da zaman zaman hata yapabilir, yanlışa düşebilir, burjuva ideolojisinden çeşitli biçimlerde etkilenebilirler. Her devrimcinin yaşamında olumluluklar gibi olumsuzluklar da vardır ve tüm yaşam boyunca bunlara karşı mücadele etmek, olumsuzluğu olumluluğa dönüştürmek değişmez bir görevdir. Eğer yerimizde saymayı değil de gelişmeyi istiyorsak, örgüt olarak olumsuzluklarımıza karşı her düzeyde savaş açmak zorundayız. Kimsenin "Ben iş yapıyorum, bana dokunulamaz" mantığıyla hareket etmeye hakkı yoktur, olamaz. Olumlu özellikler her birimizin hanesindeki artıları oluşturur. Sorun sahip olduğumuz eksiklerle (yani hata, zaaf ve eksikliklerle) mücadele etmekte, onları aşmakta düğümleniyor. Bu anlamda sorunları irdeleyici, kaynağına inmeyi zorlayıcı radikal eleştiri tarzı yadırganmamalı; kim, ne iş yaparsa yapsın (ya da yapıyor olursa olsun) hataları, zaafı karşılarında suskun kalınmasını isteme hakkına sahip olmadığını bilmelidir. Bu konuda tavizsiz olmak zorundayız. Bir savaşçımız yüzlerce eylem içinde yer almış olsa bile, bilmeli ki, yeri geldiğinde en acımasız eleştirilerin hedefi olabilir, kendini yeniden ispatlamak zorunda kalabilir. Bu olağan bir durumdur. Örgütsel işleyişte liberalizmin her çeşidine karşı savaş içinde olmak, devrimci örgüt olmamızın vazgeçilmez başlıca koşullarından biridir. Ve bu bizim geleneğimiz olmalıdır.

Kadın ve Erkek Yoldaşlar Arasındaki İlişkilerde Ortaya Çıkan Zaaflar

Silahlı birlikler içindeki kadın ve erkek yoldaşların ilişkilerinde değişik boyutlarda ve biçimlerde olumsuzluklara tanık oluyoruz. Bunlardan biri, silahlı birliklerin üyesi olmayan, sadece onun kurumlaşmasında görev alan kadın yoldaşlara yaklaşımda ortaya çıkan olumsuzluklardır. Birlik üyesi erkek yoldaşlar, bazen birlik içinde kurumlaşma görevi ile istihdam edilen kadın yoldaşı erkek egemen bakışla ezebildmekte, küçümseyebilmekte, disiplin, ev yaşamı ve genel kurallar konusundaki uyarılarını ciddiye almamakta, hatta onu "tedirgin olmakla" suçlayarak doğru olan eleştirilerin önünü tıkama tavrına girebilmektedirler. Bu bazen, bu konumdaki kadın yoldaşları kendi özel hizmet-karı gibi değerlendirme boyutuna çıkabilmektedir. Oysa cinsiyeti ne olursa olsun ve hangi görevi üstlenmiş olursa olsun, devrimciler arası saygı ve kolektif yaşam esas olmak zorundadır. Kurumlaşmayı omuzlayan kadın yoldaşların da görevleri çerçevesinde her türlü uyarıyı yapma, eksiklikler ve hatalar konusunda görüş belirtme hakkı vardır. Bunu gözardı eden her tutum eleştirilmeli ve değiştirilmelidir.

İkinci olumsuz eğilim, silahlı birlik üyelerinin gereği olmadığı halde, ev kurumlaşmasında görev alan ve birliğin eylem pratiğiyle ilgisi olmayan kadın yoldaşlara neler yaptıklarını ya da yapacaklarını anlatmalarıdır. Sır saklayamama; gevezelik, hava atma, kişisel tatmin vb. özellikler, beraberinde birliğin faaliyetleri dışında olan yoldaşların bilmemesi gereken şeyleri öğrenmelerine ve gereksiz deşifreye yol açıyor. Bu bazen örgütsel gizlilik ve hiyerarşi çiğnenerek, birlik sorumlusu yoldaşların, kurumlaşma ilişkisiyle görevli kadın yoldaşları birliğin faaliyetleriyle ilgili toplantılara alması ya da onların olduğu platformlarda konuşması yoluyla da olabilmekte, bu durumda, bu yoldaşlara kendiliğinden birlik üyesi fonksiyonu verilmektedir. Burada işlenen suçun esas sorumlusu birlik komutanlarıdır. Birlik üyeleri de ikinci dereceden suç ortaklarıdır.

Devrimci kurallar ve yeraltı yaşamının ilkeleri değil, ahbap çavuşluğun, liberalizmin egemen olduğu bu ilişki biçimi, mutlak şekilde değişmek zorundadır. Hiç kimsenin kendi başına bir yoldaşı birlik üyeliğine dahil etmesi kabul edilemez. Birlik üyeliği merkezi olarak onaylanmayan hiçbir yoldaş, bu tür ilişki içinde yer alamaz. Bu, merkezi iradenin yerine pratik düzeyde birlik sorumlularının ya da üyelerinin iradesini geçirmek anlamına gelir.

Silahlı birlikler içindeki kadın-erkek ilişkilerinde üçüncü zaaflı eğilim, duygusal ilişki boyutunda ortaya çıkar. Aynı evde, sosyal çevreden soyutlanmış, sınırlı insan ilişkisiyle süren birlik yaşamında, kadın-erkek ilişkileri devrimci bir bakış açısı ve anlayışı üzerine oturmazsa, bu konuda gerek askeri örgütlenmenin siyasi sorumluları, gerekse birlik sorumluları yoğun bir eğitim ve denetim çabası içinde olmazsa, cinsel tatminsizlik temelinde gelişen zaaflı ve kural dışı ilişkiler sürececektir. Bunun örneklerine tanık oluyoruz. Aynı yaşamı paylaşan, acılara ve sevinçlere ortak olan, mücadele eden, birbirlerini geriletici değil, ilerletici olan insanlarımızın aralarında duygusal bağlar geliş-

mesi doğaldır, Doğal olmayan, bunun örgüt iradesini çiğneyerek kurlsız bir biçimde yapmak ve mücadelenin paylaşımı temelinde ve geleceği kucaklayacak bir bağ, bir devrimci evlilik olayı olarak değil de geçici ve cinsel tatmine dayalı bir ilişki olarak gündeme getirmektir, Kurlsız ve hiyerarşi dışı geliştirilen her türlü ilişki, örgütsel suç kapsamına girer ve bu konuda ilkeli olmak zorunludur.

Teorik Siyasi Eğitimin Küçümsenmesi

Silahlı birliklerde teorik siyasi eğitim genel olarak küçümsenmekte ve yer yer her şeye askeri bakış açısı ile bakılabilmektedir. Bu yüzden dünyayı, ülkeyi, içinde yaşanan koşulları analiz etmeye çaba sarfedilmemekte, bizim yapmak istediklerimiz, hedeflediklerimiz ve gerilla yaşam tarzının yerleşmesi konusunda eksik, zaafly ve kaba bakışlar ortaya çıkabilmektedir.

Devrimci bir örgüt silahlı mücadeleyi bir amaç olarak değil, hedeflerine varmak için bir araç olarak görür. Burada tayin edici olan silahlar değil, politikadır. Kuşkusuz bu bilinen bir gerçektir. Ancak bu politik bakış açısı geliştirilmezse silahların nerede ve nasıl kullanılacağı, namluların hangi hedeflere dönük olacağı giderek bulanıklaşmaya başlar. Silahlara büyük misyon yüklenir ve hayal edilenlerin kısa sürede gerçekleşmesi beklenir. Bu olmadığında ise, sahip olunan coşku ve heyecan yerini yılgınlığa, kahramanlık ise korkaklığa ve teslimiyete bırakır. Böyle bir sonuçla yüz yüze gelmemek için birlik savaşçıları politik yetersizliklerini gidermede ısrarlı olmak zorundadırlar.

Gerilla çok iyi silah kullanan, çok hareketli olan sıradan bir çete elemanı değil, politik amaçları için silah taşıyan ve kullanan bir insandır. Devrimci örgüt içinde askeri yeteneklerini geliştirmesi ve uzmanlaşmasıyla genel bir örgüt üyesinden farklı olarak "asker" özelliği kazanan bir savaşçı, bir örgüt üyesi olarak da öncelikle politik bir insandır. Ve onu devrimci kılan da bu özelliğidir. Bu özellik gözardı edildiğinde ortaya çıkacak gerilla tipi, politik olarak düşünmeyen, üretmeyen, okumayan; yaratıcı olmayan, buna karşılık, silahıyla yatıp kalkan ama giderek eylemde de, yaşamda da disiplinden uzaklaşan, apolitik yanları gelişen biri olmaya mahkumdur. Burada teorik yenilenmenin taşıdığı önem ortaya çıkıyor. Gerillanın politik olarak gelişmesini sağlamak, politik bir insan olma vasfını sürekli kılmak için teoriye gereken önemin verilmesi gerekiyor.

Teorik-siyasi yenilenmenin olmadığı yerde, mücadele eden kişinin geleceğe bakışında bir netleşme değil puslanma söz konusudur. Puslanmanın şu veya bu kesitte bir kararsızlığa yol açması kaçınılmazdır. Ve bunun nerede teslimiyete ve kaçışa dönüşeceği koşulların seyrine bağlıdır. Mücadele sürecinde devrimci savaştan kaçanların ya da teslim olanların yaşam tarzları ve tavırları yeniden gözden geçirilirse, bu rahatlıkla görülebilir.

Devrimci insan, öncelikle kendi iç disipliniyi sağlayan, kendi eksik ve olumsuz yanlarını tespit etme cesaretini gösterebilen, bunun için önlemler alabilen, çeşitli kontrol mekanizmaları kurabilen ve kendini yenileyen insandır. Bu yanıyla devrimci insan, uçlarda seyretmeyen, dengeli, neyi niçin yaptığını bilen, kendine değer verilmesini isterken, başkasına değer vermesini

bilen, her türlü zorluğa göğüs gerebilen, zor koşullarda teslim olmayıp, her şeye ve herkese rağmen ayakta kalabilen, direnebilen, sorunları çözebilecek yöntemler geliştirebilen saygın insandır.

Bütün bu özellikler doğuştan var olmadığı gibi, aile çevresinden ya da toplum yaşamından edinilemez. Bu ve benzeri özellikler, dünyayı değiştirmeyi amaç edinmiş insanların kendi çabalarıyla kazanılabilir. Bunun için sürekli okumak, tartışmak, hayat içinde üretmek, yanlış ve eksiklikleri tespit edip düzeltmek, sürekli ve yoğun bir mücadele vermek gerekir. Kısaca, kolektif ve bireysel eğitimi çok yönlü olarak sürdürmek gerekir.

Oysa silahlı birliklerimiz bünyesinde eğitim olgusuna yeterince önem verilmemiş, eğitim faaliyeti "çok iş var" veya "yoğun pratik" gerekçesiyle arada bir yapılan ama çoğunlukla ertelenen ve aksatılan bir faaliyet özelliği kazanmıştır. Askeri örgütlenmenin siyasi sorumlularından birlik sorumluları ve üyelerine kadar her düzeyde, bu soruna yaklaşımda bir gevşeklik egemen olmuş, tüm ilişkileri kapsayan ve düzenli işleyen, bir teorik eğitim programı olmamıştır. Savaşçılarımız okuyan, tartışan, bunlardan sonuçlar çıkaran ve kendini sürekli yenileyen biri olma konusunda yeterince yönlendirilemediği için, silahlı birliklerin üretkenliği de genel olarak sağlanamamıştır.

Silahlı birliklerdeki eğitimin diğer önemli bir halkası da askeri-teknik eğitim konusudur. Şubat 1990'da alınan kararda "SDB üyesi ve aday olabilecek yoldaşların askeri eğitimlerinin yapılması hareketin gündeminde olup en kısa sürede gerçekleştirilmesine çalışılacaktır." denirken, bu konuda bazı adımların atılması planlanmış, kentlerdeki silahlı birliklerin askeri-teknik eğitiminin bir kamp faaliyeti çerçevesinde profesyonel şekilde çözümlenmesi düşünülmüştü. Ancak bu çeşitli nedenlerle yerine getirilemedi. Her şeye rağmen sorunun çözümü konusunda bazı adımlar atılabilir, profesyonelce olmasa da asgari ihtiyacı karşılayacak ölçüde savaşçılarımızın askeri-teknik eğitimden geçmesi sağlanabilirdi. Bu konuda askeri örgütlenmenin siyasi sorumluları ısrarlı olmamış, koşulları kendi lehine değiştirme konusunda yeterince çaba sarfetmemişlerdir. Aynı şey bugün için de geçerliliğini koruyor. Artık bu konuda adım atmak zorunluluğu vardır. Birliklerimizin askeri-teknik eğitimlerinin kamp faaliyeti dışında sağlanabileceğini de görmek gerekiyor. Bunun için uygun koşullar aranıp bulunmalı, tüm birlik savaşçıları bir program dahilinde askeri-teknik eğitimden geçirilmelidir. Unutulmamalı ki, silahını yeterince tanımayan, ona yeterince hakim olamayan savaşçı, eylemde yeterli performansı gösteremez.

Ancak bu konu zaman zaman abartı düzeyine varan yaklaşımlarla ele alınabilmekte, her şey askeri-teknik eğitimin yetersizliğiyle açıklanabilmekte, ona sihirli bir güç misyonu yüklenebilmektedir. Bu yaklaşım tarzı doğru değildir. Her şeyden önce, askeri-teknik eğitimi, kent gerillacılığı konusunda "özel bir eğitim" olarak algılamamak gerekir. Esasen, geleneksel anlamda böyle bir eğitim şekli de yoktur. Bizim sözünü ettiğimiz silah ve patlayıcıların genel olarak tanınması, bilinmesi, kullanılabilmesi, bunun için gerekli eğitimden geçme olayıdır. Kent gerillacılığı, onun izleyeceği taktikler vb. konusunda, biz, esas olarak kendi deneylerimize dayanmak zorundayız. Deneylerimizden çıkara-

çağımız dersleri bir eğitim aracı haline getirebildiğimizde, savaşılarımızın bilgi ve tecrübelerini artıracak, onları daha baştan donatabilecek birikimi sağladığımızda, kendi özgünlüğümüzü de yaratmış olacağız.

12 Temmuz ve SDB'ler

12 Temmuz operasyonu SDB'lerin içinde bulunduğu durumu net bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Katliam sonrası yaşanan paniğin, kendini koruma temelinde gelişen tavırların, misilleme için yanıp tutuşmaktan uzak davranışların kaynağında buraya kadar sıraladığımız ve dönüşmesi gerektiğini söylediğimiz bu zaaf ve eksiklikler vardır. 12 Temmuz katliamı, bu tabloyu herkesin fark etmesini sağlayan bir turnusol işlevi görmüştür.

Katliam sonrası SDB'lerde yaşanan panik, hareketin hemen hiçbir alanında ortaya çıkmadı. "Savaşçı" misyonuna sahip insanların bu süreçte verdiği sınav hiç de başarılı değildir. SDB'ler kendini koruma duygusuyla hareket etmiş, adeta görevlerini unutmışlardır. Katledilen yoldaşların bir kısmının silahlı birliklerin sorumluları olması dahi harekete geçirici, misilleme konusunda motive edici olmamıştır. Ve genelde durağanlık ve hareketsizliğin yaşandığı bir sürece girilmiştir. Örgüt merkezinin tüm zorlamaları, tüm çabaları misilleme eylemlerini gerçekleştirme konusunda adım atılmasını sağlayamamış ve hareket prestij yitimine uğramıştır.

Bu durumun nedenleri ciddi biçimde sorgulanmalıdır. Ve bu soruya yanıt bulunmalıdır. SDB'ler kendilerine en fazla ihtiyaç duyulduğu koşullarda işlev görmeyecekse ne için vardır? Ya da şu andaki halleriyle silahlı bir örgütlenmenin, (gerillanın) fonksiyonlarına ne ölçüde sahiptirler? Bunlar net şekilde ortaya konmalıdır. Çünkü, SDB'ler için eylemsizlik kendi misyonunu yadsımadır. SDB demek, eylem demektir. Eylemin olmadığı yerde SDB adı bir anlam ifade etmez. Yani bir gerilla silahını kullanmıyorsa, artık o gerilla olma özelliğini kaybetmiş demektir. 12 Temmuz sonrası tam da bu noktaya gelinmiştir. Ve bu mutlaka aşılmalıdır.

Bu durum aşılamazsa ve üzerinde geniş olarak durduğumuz zaafların üstesinden gelinemezse, olumsuzluklar daha da derinleşecektir. Bu süreç aynı zamanda savaşılarımızın sahip olduğu devrimci niteliklerin giderek erozyona uğraması ve lümpenleşmesinin kaçınılmaz hale gelmesine de gebecektir. Gerillanın yozlaşması olayı budur ve böyle gerçekleşir.

Her SDB savaşçısı bilmeli ki, zaaflardan arınmadan ve kendini yenilemeden silahlı eylemliliği sürekli kılmak, mücadeleyi yükseltmek mümkün değildir. Düşünce tarzımızdaki, yaşamımızdaki, pratiğimizdeki tüm eksik ve olumsuzlukların üstesinden gelmek için yoğun bir çaba içine girmeliyiz. Kendimizle yeniden ve yeniden hesaplaşmalıyız. Ve her şeyden önemlisi, 12 Temmuz sonrası SDB pratiğini her yönüyle sorgulamaya yönelmeliyiz. Bu pratik, her SDB savaşçısı için kendini görüp tanıyacağı ve kendine "ben kimim", "ben neyim" diye soracağı bir ayna niteliğindedir. Eğer büyük bir davanın insanı olacaksak, her şeyden önce, o davanın gerekli kıldığı kararlılığa sahip olmak zorundayız.

II ASKERİ ÖRGÜTLENMENİN YAPISI VE İŞLEYİŞİ

A-Askeri Komite, Komite Üyelerinin Görev ve Sorumlulukları

-Silahlı Devrimci Birlikler, örgütün yukarıdan aşağıya merkezi tarzda oluşturduğu, doğrudan örgüt merkez komitesine bağlı askeri bir örgütlenmedir. Birbirinden bağımsız silahlı birliklerden oluşan bu örgütlenme, merkez komitesinin atadığı bir askeri organizasyon (komite) tarafından yönetilir. Askeri komite, silahlı birliklerin kurmaydır.

-Askeri komite içinde gerekli performansı gösteremeyenler veya kuraldışı hareketlerinde ısrar edenler örgüt merkez tarafından görevden alınır, yerlerine yenileri atanır.

-Silahlı birliklerin çoğalması ve yayılmasına bağlı olarak askeri komiteye bağlı alt örgütlenmeler (bölge komiteleri) oluşturulur. Merkezi komitesinin onayıyla oluşturulacak bu örgütlenmelerle askeri örgütlenme hiyerarşik bir düzen içinde gelişir, yaygınlaştırılır.

-Askeri komite örgüt merkezine çeşitli konularda eylem ve program önerileri yapabilir, hemen her konuda politikalar üretip sunabilir. Ancak bağımsız eylem kararları alıp uygulayamaz. Askeri örgütlenmenin çeşitli kademelerinde yer alan komutan ve savaşçıların değiştirilmesi, cezalandırılması, ödüllendirilmesi vb. konusunda tek başına karar veremez. Bu konularda örgüt merkezinin onayının alınması zorunludur.

-Askeri komite, kendilerinden istenen hedefler veya yapılması gereken görevler çerçevesinde ayrıntılı programlar oluşturma ve örgüt merkez komitesinin onayına sunma yükümlülüğü taşır. Onaylanmış programların hayata

geçirilmesinin tüm sorumluluğu ona aittir.

-Askeri komite ile örgüt merkezi arasındaki ilişki, askeri hiyerarşiye göre biçimlenir. Başka bir ifadeyle emir-komuta ilişkisi esastır. Bu ilişki şekli, askeri komiteyle kendi altındaki tüm askeri birimler arasında da aynı biçimde işler. Emirler "yapamayız", "riskli" vb. gerekçelerle savsaklanamaz. Emir-komuta ilişkisini işlevsiz kılan her davranış biçimi suçtur ve cezai müeyyideye tabidir.

-Askeri komite, eylem programlarını ve planlarını silahlı birlik sorumlularına kavratmak ve uygulanmasını denetlemekle yükümlüdür. Birlik sorumlularının yetersiz ve eksik kaldığı noktada, komite üyeleri bizzat eylemin içinde yer alarak silahlı birlik savaşçılarına yol gösterici ve öğretici olma sorumluluğu taşırlar.

-Silahlı birlik komutanlarının ve savaşçıların politik ve askeri eğitiminin yeraltı yaşamı, kurumlaşma vb. konularda yetkinleşmelerinin ve her konuda çok yönlü olarak yetiştirilmelerinin bütün sorumluluğu askeri komiteye aittir.

-Askeri komite, silahlı birlikler içinde yer alan tüm savaşçıların zamanını nasıl değerlendirdiğini, verilen görevleri yerine getirip getirmediğini denetlemek, birlik faaliyetlerine ve savaşçıların gösterdiği gelişmeye ilişkin gözlem ve bilgilerini periyodik raporlar halinde örgüt merkezine aktarmak zorundadır. "Ben söyledim olmadı" veya "rapor vermedi" gibi devrimci disiplin anlayışını yadsıyan bürokrat zihniyete asla prim verilmez.

-Askeri komite, silahlı birlik savaşçıları içinden inisiyatif kullanabilen, yönetme becerisi olan, yaratıcı özelliklere sahip, güven verici yoldaşları birlik komutanı olarak yetiştirme konusunda özel çaba sarfetmelidir. Silahlı birlikleri geliştirip yaygınlaştırmak ve gerilla ordusuna ulaşmak için, bu, vazgeçilemez temel bir görevdir. (Bugün SDB üyesi olabilecek çokça insan olmasına rağmen, bunları yönetecek komutanlara sahip olmamamız, silahlı birliklerin yaygınlaşmasını engelleyen en büyük faktör olduğu unutulmamalıdır.)

-Askeri komite üyeleri, silahlı birliklerin konumlandığı evlerin (birlik üslerini) karşı-devrimci güçlerin olası bir operasyonuna karşı çatışmaya, çatışmayı yarıp kurtulmaya, takip olasılığına karşı kendini kolayca kontrol etmeye vb. uygun olup olmadığını bizzat görüp denetlemek zorundadır.

-Askeri Komite, kendi denetiminde bulunan (silahlı birlik savaşçılarına zimmetlenen veya depolanan) her türlü silah, mühimmat ve teçhizatın durumu hakkında örgüt merkezine yazılı rapor vermek, bunlardaki eksilmeleri, artmaları bildirmek zorundadır. Bugünkü koşullarda kullanılan ve karşı-devrim tarafından tespit edilen (kirlenen) silahların, kullanılmaya devam edilip edilmeyeceğine örgüt merkezi karar verir.

-Silahlı birliklerin ihtiyaç dışı yedek malzemelerinin (her türlü silah, mühimmat ve teçhizatın) saklanması, korunması ve bakımı askeri komitenin siyasi sorumlusuna aittir. Yedek malzeme, onun denetiminde depolanır ve saklanır. Depolanan malzeme, merkez komitenin onayı olmadan silahlı birliklere dağıtılamaz, geçici olarak verilemez.

-Merkez komitesi ile askeri komite arasındaki ilişki, mevcut koşullarda, askeri komitenin siyasi sorumlusuyla merkez komitenin görevlendirdiği askeri işler sorumlusu arasında sürdürülür.

B-Silahlı Birlikler, Birlik Komutan ve Savaşçıların Görev ve Sorumlulukları

-Silahlı birlikler (kent gerilla birlikleri) bu aşamada genel olarak 5 kişiden oluşur. Birliğin kurumlaşmasında görev alan kadın ve erkek yoldaşlar da, nitelikleri uygun olduğunda, merkez komitenin onayıyla birlik üyeliğine kabul edilirler ve yeteneklerine göre eylemci, istihbaratçı vb. görevlerde değerlendirilirler. Ancak birlik üyeliğine kabul edilmeleri asli görevlerini engelleyici ve birliği riske edici bir durum yaratıyorsa bu yola gidilmez.

-Her silahlı birliğin bir siyasi ve askeri sorumlusu bulunur. O aynı zamanda birliğin komutanıdır.

-Her ekipte bir de komutan yardımcısı bulunur. Komutan yardımcısı, birlik komutanının şu ya da bu nedenle olmadığı veya eylem içinde görev yapamaz, karar veremez hale geldiği koşullarda birlik komutanının tüm yetkilerini üstlenir.

-Birlik komutanı, askeri komiteye ya da onun görevlendirdiği komutana bağlı olarak çalışır. Eylem programlarını ve emirleri doğrudan askeri komitenin görevli üyesinden veya atadığı komutandan alır. Tüm kararlarında ve emrindeki silahlı birliklerin faaliyetlerinde ona karşı sorumludur.

-Birlik komutanı, silahlı birlik üyelerinin yaşamlarına, her türlü sorunlarına vakıf olmak, onları bizzat eğitmek ve yönlendirmekle yükümlüdür.

-Birlik komutanı, birliğin tamamının katılım katılmamasına, basit ve karmaşık olup olmamasına bakmaksızın her eylemi, ayrıntılı planlamak, eyleme katılacak savaşçıların görevlerini belirlemek, eylemin başarı ile gerçekleştirilmesini sağlamakla yükümlü olup, eylemin sonuçlarını, eylem içindeki savaşçıların tavırlarını, çeşitli olumlu ve olumsuz gelişmeleri hiç bekletmeksizin kendi üstüne rapor etmek zorundadır.

-Birlik sorumlusu (komutanı) eylemlerin teknik planını birlik üyelerinin tartışmasına sunarak plan üzerinde kolektif bir onay yaratmaya çalışır. Bunun sağlanamadığı, tartışmaların uzadığı ve sonuca varılamadığı, birlik komutanının da içine alan bir kararsızlık ve tereddütün ortaya çıktığı önemli eylem ve operasyonlarda, bu çelişki üst komutanına başvurarak çözülür. Kararsızlık ve tereddüt birlik üyelerinin bazılarıyla sınırlı ise, bu durumda birlik komutanı üstüne başvurmadan da karar verebilir.

-Birliğe ait silah, teçhizat, mühimmat vb. şeylerin korunması ve bakımından birinci derecede birlik komutanı sorumludur. Birlik komutanı bu konuda her birlik savaşçısını denetler ve uyarır.

-Birlik komutanı, birlik üyelerinin teorik-siyasi, askeri-teknik eğitimini sağlar, birlik içinde yoldaşlar arasında ortaya çıkan sorunları çözer, savaşçıların birbirine güvenini sağlar, güvensizlik yaratıcı her türlü tavır ortadan kaldırır, gerek kurumlaşan evlerde, gerekse eylem anında savaşçıların güvenliklerini gözetmeye özel bir önem verir.

-Birlik komutanı birlik üslerinin kullanımı, savaşçıların faaliyetlerini programlar ve denetler. Görevlerin kolektif biçimde yerine getirilmesi için savaşçı-

lar arasında uygun işbölümü yapar.

-Birlik üyelerinin dinamik ve hareketli olmaları ve böyle kalmaları için, onların bedensel eğitimine önem verir, bedensel eğitimi düzenler, bu konuda olumsuzluk yaratanlara, engelleyici olanlara izin vermez.

-Silahlı birlik içinde kurumlaşmayla görevli yoldaşlar eğer birlik üyeliğine dahil edilmemişse birliğin silahlı faaliyetinden bilgi sahibi olamazlar. Bu, katılmadıkları, görev almadıkları eylemler konusunda birlik üyeleri için de geçerlidir.

-Birlik komutanı, birlik savaşçılarından birinin kaçıışı, şaibeli bir konuma düşmesi, vb. durumlarda, bu kişiyi, durumu en kısa sürede örgüt merkezine iletmek koşuluyla gözaltına alabilir.

-Eğer eylem içinde bir kaçış, düşmanla işbirliği söz konusu olursa, eylemde yer alan en yetkili komutan, bu kişiyi ölümle cezalandırma yetkisine sahiptir.

-Birlik savaşçıları birlik komutanının kararlarına tabidir. Görüş ileme, öneri yapma, birlik komutanı ile tartışma hakları vardır ama kararlara uymak esastır.

-Birlik üyeleri çok önemli hallerde örgüt merkezine kapalı not gönderebilir, sorumlusunun bilmesini istemediği bilgileri de kapalı olarak iletebilirler.

-Her birlik savaşçısı, üzerine zimmetli olan silahı korumak ve bakmakla yükümlüdür. Yaptığı hata nedeniyle silahını düşmana kaptıran veya kaybeden her savaşçı, kaybettiği silahı kişisel olanakları ya da düşmandan almak suretiyle karşılamak zorundadır.

-Her birlik savaşçısı, barındığı yerin (birlik üssünün) güvenliğinden sorumludur.

-Birliklerin eylem planları kolektif olarak hazırlandığından eylemlerdeki başarı ve başarısızlık tüm birlik üyelerindir. Her birlik üyesi birliğin başarısını engelleyen, tüm uyarı ve eleştirilere rağmen görevlerini yerine getirmeyen birlik üyesi veya üyelerinin görevden alınmasını talep edebilir.

-Birlik üyeleri, birlik sorumlusunun bilgisi ve onayı olmadan, birlik ilişkisi dışında kimseyle ilişki kuramaz. (aile çevresi, siyasi ilişkiler vb.)

-Birlik üssünün saldırıya uğraması halinde, birlik savaşçılarının görevi bu rayı savunmaktır. Teslim olup olmamak tartışılmaz. Yapılması gereken gerilla geleneğini yaşatmaktır. Çatışma içinde tüm belgeler imha edilmelidir.

-Birlik üyelerinin kaldıkları yerlerden veya eylemdeki olumlu ve olumsuz davranışlardan diğer birlik üyeleri de sorumludur. Olumsuzlukları gözlemek, düzeltilmesi için uyarmak, gerekli tedbirleri almak tüm birlik üyelerinin görevidir.

-Eylem anında kişisel kaygılarla hareket ederek, yoldaşlarının güvenliğini riske sokmak, eylemde yaralanan bir yoldaşı kurtarabilecek durumda iken yaralı bırakmak suçtur.

-Silahlı birliğlere kabul edilen her yeni savaşçı görevine silahı üzerine ant içerek başlar.

SONUÇ

Kuşkusuz bunlar daha geliştirilebilir, yetkinleştirilebilir. Hayat içinde yaşanan deneylerle çok daha zengin, çok daha ayrıntılı biçimde düzenlenebilir. Bu konuda askeri komitenin ve silahlı birliklerin sorumlu ve üyeleri kafa yormalı, üretken insanlar olmalıdırlar. Kimse kendini küçümsememeli, kendi deneylerinden çıkardığı sonuçları sistemleştirerek silahlı birliklerin yetkinleşmesini ve gerçek bir gerilla fonksiyonunu kazanmasını sağlayacak kurallar ve ilkelerin şekillenmesine katkıda bulunmalıdır.

Devrimci bir hareket olarak askeri örgütlenmeyi geliştirmeyi ve bir gerilla ordusu yaratmayı hedef olarak önümüze koyduğumuza göre, artık söylemde de, yaşamda da, bir askeri örgütün, bir gerilla örgütünün bilincine sahip olmak gerekiyor. Bugün askeri kadroları çoğaltabildiğimiz, yetkinleştirip uzmanlaştırabildiğimiz, yönetici komutan vasıflarını geliştirebildiğimiz, askeri disiplin ve kuralları, işleyiş ve hiyerarşiyi yerleştirebildiğimiz ölçüde askeri örgütlenmeyi büyütmek ve yaymak olanağına sahibiz. Aksi halde kendini tekrar etmek, uğranılan kayıpları telafi etmekten öteye gidememek bizi bekleyen kader olacaktır. Oysa sürekli büyüyen, gelişen, yayılan, yetkinleşen ve vurduğu yerden ses çıkaran, profesyonelleşmiş savaşçılardan (gerillalardan) oluşan, yaşam biçimi ve kültürüyle, disiplin ilkeleri ve kurallarıyla, düşünce ve davranış biçimiyle bir gerilla örgütü ve onun insanı olma bilinci kazanmak zorundayız.

Savaşçılık sıradan bir vasıf değildir. Örgütümüz için bu kavram, genel anlamda insanlarımızın vazgeçilmez bir niteliğini ifade ettiği gibi, bunun ötesinde bir anlama da sahiptir. Bir kurum olarak askeri örgütlenme ve bu örgütlenmeye tabi insan olma anlamını da içerir. Her kadromuz askeri ve politik vasıflar sahip olmalıdır. Ama içinde bulunduğu örgütlenmenin niteliğine göre, askeri ya da politik kadro olma özelliği öne çıkar. Silahlı Birlikler içindeki kadrolar "askeri" nitelikleri öne çıkmış kadrolardır ve savaş hattının en sıcak yerinde yer alırlar. Bu anlamda çok daha katı bir disipline, çok daha katı kurallara sahip olmalı, her şeyi kurulu bir saat düzeneği içinde planlı ve programlı olarak yerine getiren bir örgütsel çalışma anlayışı içinde hareket etmelidirler. Onların koşulları sıcak savaş cephesindeki askeri birliklerin koşulları olmak zorundadır. Hele ki, kentlerde, bu daha da önem kazanıyor.

Bir savaşçıda olması gereken cesaret, kararlılık, gözüpeklik, atılğanlık vb. temel özellikler kent gerillasını yürütmek için tek başına yeterli değildir. Kent gerillası, kuyuyu iğne ile kazma misali, her konuda son derece disiplinli, kurallı, yaratıcı ve üretken olmalıdır. Unutmayalım ki, kent gerillacılığı bir sanattır ve biz bu sanatı icra etmedeki yeteneğimiz ölçüsünde, politik olarak oynayacağımız rolü geliştirme, sınıf savaşında etkin bir güç olma vasfı kazanacağız. Bu anlamda bugün SDB'lerin oynayacağı rol çok önemlidir. Her SDB savaşçısı bu rolün bilincinde olmalı, kendini yaptığı işe bütünüyle adanmalıdır.

Aklımızdan çıkarmamamız gereken temel gerçek şudur: Bir örgüt, kendi düşünce sistematüğünü, geleneklerini, kurallarını vb. ne ölçüde egemen kılar sa, siyasi mücadelede hedeflerine ulaşmayı da o ölçüde kolaylaştırır. Bu anlamda kendi düşünce tarzımızı, kurallarımızı vb. geliştirmek zorundayız. Aksi

halde gerçek bir savaşı sürdüremeyiz. SDB savaşçıları, en başta, bir savaş örgütünün üyesi olduklarını bilmeli, kendini bu misyonun gerekli kıldığı özelliklerle donatmalıdırlar.

Artık amatörlüğü aşarak profesyonelleşme zamanı gelmiştir. Amatörlükte ısrar, gerillayı geliştirmez. Aksine darbelerin, imha olmanın yolunu açar. Bunu hayat içinde bizzat yaşıyoruz. 12 Temmuz operasyonu bu konuda bizi uyaran bir işarettir. Doğru ile yanlış ayırmamızı sağlayacak çarpıcı bir göstergedir. Deneylerimiz bizim için ders olmalı, aynı hatalara tekrar düşmemeliyiz. Her savaşçı, gerilla anlayışıyla yoğrulmuş, onun kültürüyle beslenmiş insan olmayı başarmalıdır. Önümüzdeki engeller ne denli büyük olursa olsun, onları aşabilir, vurduğu yerden ses çıkaran bir güç haline gelebilir oligarşinin taktiklerini etkisiz kılabiliriz. Bunun için devrimci coşkunumuza, heyecanımızı ve hedefe vurma konusundaki hırslımızı hiçbir zaman kaybetmemeliyiz.

Aklımızdan hiçbir zaman çıkarmamız gereken temel gerçek şudur: Ne yaparsak bunu kendimiz yapacağız. Dışarıdan yardıma gelen bir "ilahî güç" olmayacaktır.

**Ağustos 1991
DEVİRİMCİ SOL
MERKEZ KOMİTESİ**

Not:

Bu yazı 12 Temmuz operasyonundan önce, askeri örgütlenme ve SDB'lerin içinde bulunduğu durumu tespit etme, tartışma ve çözüm üretme amacıyla hazırlandı, ancak yayınlanma fırsatı olmadan operasyon gündeme geldi. Yazının muhatabı olan bir kısım yoldaşımızın katledilmiş olması SDB'lerin içinde bulunduğu durumu tartışmayı gereksiz kılmıyor, aksine daha da elzem hale getiriyor.

Yazıda dile getirilen sorunlar bugün de geçerlidir. Bu yüzden yazıyı bazı ekler yaparak aynen yayınlıyoruz.

**SİLAHLI DEVRİMCİ
BİRLİKLERİN YAPISI,
İŞLEYİŞİ ve BAZI
KURALLAR**

Kazanma inancı ve çelik bir disiplinle yaşayıp savaşılabilen bir güç olan gerillanın yapısını, ilişkilerini ve işleyişini belirleyen kesin kurallar olmalıdır.

Hareketimiz Şubat 1990'da Silahlı Devrimci Birliklerimizin işleyiş ve ilişkilerine ilişkin kuralları belirlemiştir. Keza Ağustos 1991'de Kent Silahlı Birlikleri ile ilgili ayrıntılar belirtilmiştir.

Bugün ise kent ve kırdaki gerilla faaliyetlerinde attığımız önemli adımlar, birliklerimizin yapısı, ilişkileri ve işleyişini kesin kurallara bağlayan ayrı bir yazıyı zorunluluk haline getirmiştir.

İşleyiş kurallarının mekanik bir kurallar bütünü olmadığı, devrimci ilkelerimizin, yaşam ve mücadele anlayışımızın somut bir ifadesi olduğunu özellikle vurgulamamız gerekir.

Bu anlamıyla işleyiş kuralları devrimciliğimizdir, özgüvenimizdir, cesaretimizdir, atılcanlığımızdır, yaratıcılığımızdır, fedakarlığımızdır, ahlakımızdır, adaletimizdir, coşku ve inancımızdır. Bu değerlerimizden koparıldığında, bu değerlere sahip çıkılmadığında kuralların hiçbir önemi kalmayacaktır.

Emperyalizmin gerilla savaşı konusunda zengin bir bilgi-deney hazinesine sahip olduğu ve bunun kontrgerilla olarak karşımıza çıkarıldığı günümüz koşullarında, gerilla üstün bir özgüvenle, her engeli aşan bir yaratıcılıkla, emperyalizmin tüm bilgi ve deney hazinesini iflas ettirecek bir özgünlükle silahlıdır.

Böyle bir silahlıanmanın anahtarı, zafere ve çizginin doğruluğuna inançtır, çelik gibi bir disiplinedir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın sürekli darbeler vuran, düşmanın her saldırısını aktif savunma çizgisiyle karşılayan bir pratik yaratması mümkün değildir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın, her gün yeni yeni önlemlerle gerillanın önünü almak isteyen düşmanın yarattığı engelleri aşan, her koşulda hedefini vuran bir yaratıcılık sergilemesi mümkün değildir.

Zafere ve çizgiye inançtan yoksun, disipline gelmeyen bir gerillanın, taklitçilikten kurtulması, ülke koşullarına göre biçimlenmiş bir özgünlük yaratması beklenemez. Oligarşi her yönden derin bir kriz içindedir ve bu krizin çıkmazı içerisinde Türkiye halklarına karşı açık bir savaş yürütmektedir. Gerilla bu sa-

vaşta emekçi halkların bilinçli öncüsü olma misyonunu yerine getirmek zorundadır.

Bu misyonun gereği, her darbeye biraz daha sarsılan, paniğe kapılan oligarşinin tüm kurumlarına durmaksızın yeni darbeler vurmaktır, nefes almalarına dahi fırsat vermeden panik ve bozgunlarını derinleştirecek istikrarlı bir eylem çizgisi yaratmaktır. Savaşın psikolojik boyutlarının giderek daha da önem kazandığı günümüz koşullarında, darbe üzerine darbe vuran bir gerilla hareketi birçok kilidin anahtarı olacaktır.

Gerilla örgütlenmesinin tüm birimleri ve üyeleri, bugünkü mücadelenin ve yapılanmaların ordulaşmanın temeli olduğunu ve asıl hedefin halk ordusunu yaratmak olduğunu bir an bile gözden kaçırmadan, tüm Türkiye'yi gerilla savaşının alanı olarak ele alan bir bakış açısına sahip olmalıdır. Bu bakış açısı, savaşçı sayısını sürekli artırma ve yeni komutanlar yetiştirme çalışmalarını öncelikli görevlerinden biri olarak kabul eder.

Gerilla her şeyden önce bir savaşçıdır, tüm yaşamını içinde bulunduğu bu savaşın gereklerine göre biçimlendirmek zorundadır. Savaş, her şeyden önce disiplin demektir, kurallı bir yaşam demektir. Disiplin ilkelerine ve kurallara aykırı her özlem, her duygu, her davranış, her alışkanlık gerillanın yaşamından silinip atılmalı, savaşçı ruhu tüm benliğe egemen olmalıdır. Bu konuda gösterilen her zaaf, yapılan her hata, sadece kaynaklandığı birim veya kişinin zarar görmesine, hatta imhasına yol açmakla kalmayacak, bir bütün olarak askeri örgütlenmemize ve mücadelemize zarar verecektir. Hiçbir duygu, hiçbir özlem, hiçbir alışkanlık böyle bir zarara yol açacak kadar değerli olmamalıdır.

Günümüz Türkiye koşullarında gerilla daha atak, daha cesur ve daha kahraman olmak göreviyle karşı karşıyadır. Tüm bunlar için üstün insanlar, özel eğitilmiş savaşçılar olmak gerekmiyor. Öncelikle gereken, gerilla savaşını bir Devrimci Solcu ruhıyla kavrayıp onu sanatçı yaratıcılığıyla Türkiye'nin kentlerine, kırlarına, dağlarına işleyebilme kararlılığıdır.

İŞLEYİŞ KURALLARI

- 1) Silahlı Devrimci Birlikler, örgütün kent ve kırdan yukarıdan aşağıya merkezi olarak oluşturduğu, doğrudan Merkez Komitesi'nin kararlarıyla faaliyet gösteren birbirinden bağımsız gerilla örgütlenmelerinin bütünüdür.
- 2) Silahlı Devrimci Birlikler, Merkez Komitesi'nin saptadığı politikalar ve verdiği emirler doğrultusunda silahlı mücadeleyi yürütmek, geliştirmek ve yaygınlaştırmakla yükümlüdür.
- 3) Silahlı Devrimci Birlikler, Merkez Komitesi'nin atadığı Askeri Komite ve bu komiteye bağlı Bölge Komutanlıkları eliyle yönetilir. Aşağıdan yukarı bütün askeri hiyerarşi kuralları (emir-komuta) geçerlidir.

ASKERİ KOMİTE

- 4) Askeri Komite, Merkez Komitesince atanan, askeri konularda yetenekli ve tecrübeli belli sayıda kadrodan oluşur.

Örgüt merkeziyle ilişkisi Askeri Komite Siyasi Sorumlusu ile Merkez Komitesi'nin görevlendirdiği Askeri İşler Sorumlusu arasında sürdürülür. Askeri Komite ile gerilla birlikleri arasındaki ilişki, Bölge Komutanlıklarının olduğu bölgelerde bu komutanlık eliyle, Bölge Komutanlığı'nın oluşmadığı yerlerde ise Gerilla Birliği Komutanları aracılığıyla sürdürülür.

- 5) Askeri Komite, Silahlı Devrimci Birlikler örgütlenmesinin kurmayıdır. Merkez Komitesi'nin saptadığı politikalar, gösterdiği hedefler, tespit ettiği görevler ve verdiği emirler çerçevesinde SDB örgütlenmesini yönetir. Bu doğrultuda Askeri Komite:
- Verilen emir ve görevler çerçevesinde programlar oluşturmaktan, oluşturulan programların ayrıntılı planlamasından, hayata geçirilmesinden ve denetlenmesinden sorumludur.
 - Askeri örgütlenmenin çeşitli kademelerinde yer alan tüm gerillaların politik-askeri eğitimlerinden sorumludur. Tüm bu unsurların gelişim çizgilerini, yetenek ve eksikliklerini yakından takip etmek bu sorumluluğun bir gereğidir.
 - SDB örgütlenmelerinin kullanılan ve yedekteki tüm silah, cephane ve teçhizatından sorumludur. Yedek teçhizatın korunması, depolanması, bakımı ve bu konudaki ihtiyaçların karşılanacağı olanakların araştırılıp bulunması bu sorumluluğun bir parçasıdır.
 - Askeri örgütlenmenin ihtiyaçlarına yönelik lojistik ve teknik kurumlaşmalar yaratmak ve örgütlenmeler oluşturmakla yükümlüdür.
 - Gerilla birliklerine ait üslerin düşmanın olası operasyon, takip vb. saldırılarına karşı güvenilirliklerini denetlemek ve gerekli önlemleri almakla yükümlüdür.
 - Gerilla savaşının gelişmesine hizmet edecek, yeni atılımların önünü açacak, bilimsel ve kuramsal planda askeri çalışmalar yapmak, bu konuda görev dağılımını örgütleyip ortaya çıkan ürünleri Merkez Komitesi'nin onayıyla askeri örgütlenmelerin eğitim programına dahil etmekten sorumludur.
 - Askeri örgütlenmeye ve bu örgütlenmenin ilişkide bulunduğu kitleye (bu sadece kır gerillası için geçerlidir) yönelik yayın ve dağıtım faaliyetini örgütleyip işletmekle yükümlüdür.
 - Birimler arasında oligarşinin denetimi dışında sağlıklı ve hızlı çalışan bir haberleşme ağı oluşturmakla yükümlüdür.
 - Gerilla birlikleri içinde yönetme yetenekleri ve becerileriyle ön plana çıkan savaşçıları bulup çıkarmaktan ve komutan adayı olarak eğitime tabi tutmaktan sorumludur.
 - Birliklerin gelişimi ve bölgedeki mücadelenin düzeyine bağlı olarak Merkez Komitesi'nin onayıyla Bölge Komutanlıkları oluşturmakla yükümlüdür.
 - Yürüttüğü tüm faaliyetlerin sonucu, mücadelenin düzeyi ve askeri örgütlenmenin haldeki durumu (insan, araç, olanak vb.) hakkında Merkez Komitesi'ne düzenli rapor yazmakla yükümlüdür.

- 6) Askeri Komite içinde gerekli performansı gösteremeyen, disiplin ilkeleri ve kurallara aykırı hareket eden siyasi sorumlu veya komite üyeleri, Merkez Komitesi tarafından yapılan inceleme ve soruşturma sonucu görevden alınabilir, değiştirilebilir. Siyasi sorumlunun diğer üyeler, üyelerin siyasi sorumlu ve diğer üyeler hakkındaki benzer iddiaları da Merkez Komitesi tarafından incelemeye alınarak gereği yapılır.

BÖLGE KOMUTANLIKLARI

- 7) Gerilla birliklerinin yaygınlaşıp çoğaldığı ve mücadele düzeyinin gerekli kıldığı bölgelerde Askeri Komite'nin önerisi ve Merkez Komite'nin onayıyla, belli sayıda komutandan ve bir siyasi sorumludan oluşur. Örgüt merkeziyle ilişkisi siyasi sorumlusu ve Askeri Komite'nin bölgeyle ilgilenen üyesi arasında sürdürülür. Gerilla birlikleri ile ilişkisini ise Birlik Komutanları aracılığıyla sürdürür.
- 8) Bölgesindeki tüm gerilla birliklerinin askeri ve siyasi üstüdür. Askeri Komite'nin emirleri doğrultusunda bölgesindeki tüm gerilla birliklerinin faaliyeti ni organize edip yönetir ve denetler. 5. maddede sayılan Askeri Komite'nin tüm görev ve sorumluluklarını bölgesi ve emrindeki birliklerle sınırlı olmak kaydıyla yerine getirir.
- 9) Bölge Komutanlığı üye veya siyasi sorumlusu hakkındaki yetersizlik veya disiplin ilkeleri ve kurallara aykırı davranışlarda bulunma iddiaları Askeri Komite tarafından incelenip soruşturulur. Soruşturma sonunda alınan karar Merkez Komitesi'nin onayıyla uygulanır.

GERİLLA BİRLİKLERİ, BİRLİK KOMUTANLARI VE SAVAŞÇILARIN GÖREV VE SORUMLULUKLARI

- 10) Gerilla birlikleri, Askeri Komite veya Bölge Komutanlıklarının emir ve talimatları doğrultusunda ve sınırları belirlenmiş bir alanda silahlı mücadeleyi yürüten askeri örgütlenmelerdir. Gerilla birliklerinin sayısı, bulunulan bölge ve alanın niteliğine, mücadele-nin ulaştığı düzeye bağlı olarak belirlenir. Her birliğin bir siyasi ve askeri sorumlusu bulunur. Bugünkü aşamada birlik komutanı askeri ve siyasi sorumluluğu birlikte yürütür. Her birlikte, komutanın birlikte karar aldığı, danıştığı bir komutan yardımcısı vardır. Komutandan sonra birliğin en yetkili savaşçısıdır. Örgüt merkeziyle ilişkisi Birlik Komutanı ile Bölge Komutanlığı veya Askeri Komite'nin ilgili üyesi arasında sürdürülür.
- 11) Gerilla Birliği Komutanı, birliğin bütün üyelerinden ve faaliyetlerinden sorumludur. Bölge Komutanlığı'nın önerisi, Askeri Komite'nin uygun bulması ve Merkez Komitesi'nin onayı ile göreve atanırlar. Görevleri:
- Bölge Komutanlığı'nın veya Askeri Komite'nin emir ve talimatları doğrultu-

sunda birliğini yönetmek, faaliyetlerini organize etmek.

- Birlikte yer alan savaşçıların politik-âskeri eğitimlerini yapmak, savaşçılaların gelişimi hakkında düzenli raporlar yazmak.
 - Her eylemi ayrıntılı planlayıp savaşçıların tartışmasına sunmak, kesinleştirmek ve her savaşçının eylemdeki görevini belirleyip açık ve net olarak kavratmak.
- Tartışmalarda kolektif bir onayın oluşmadığı, tartışmaların uzadığı ve birlik komutanını da kapsayan tereddüt ve kararsızlık durumlarında, Birlik Komutanı üst komuta mekanizmasına başvurur ve oradan çıkan karar kesindir, uygulamak zorundadır. Kararsızlık ve tereddüt sadece bazı birlik üyeleriyle sınırlı ise, Birlik Komutanının kararı uygulanır.
- Yapılmasına karar verilen eylemleri hayata geçirmek, bu doğrultuda çıkan engelleri bertaraf etmek ve sorumlularınca özel olarak tersi belirtilme dikçe, bütün eylemlere katılıp komuta etmek. Eylemi olumlu-olumsuz sonuçlarıyla rapor etmek.
 - Birliğe ait silah, cephane ve teçhizatın korunması ve bakımını denetlemek, bu konuda gerekli düzenleme ve uyarıları yapmak.
 - Birlik üslerinin güvenliğinden birinci dereceden sorumlu olmak, üslerin kullanımına ilişkin bağlayıcı kurallar getirip uygulanmasını denetlemek.
 - Birlik üyesi savaşçılar arasında çıkan sorunları çözmek, kariyerist-popülist eğilimlere izin vermemek, her savaşçının sorunlarıyla yakından ilgilenmek, birlik içinde yoldaşlık ilişkilerini ve güven ortamını geliştirip egemen kılmak ve tüm davranışlarıyla savaşçılara örnek olmak.
 - Birlikten kaçış, ihanet vb. durumlarda suçluları veya hakkında güçlü deliller bulunan şaibeli kişileri gözaltına almak ve durumu en kısa zamanda üst komutanlığa bildirmek.
 - Eylem anında düşmanla işbirliği veya kaçma suçunu işleyenlere karşı anında tavrı almak, ölüm dahil her türlü cezayı uygulamak. Komutanın bulunmadığı veya görev yapamaz hale geldiği koşullarda, komutana ait tüm bu görev ve yetkiler Komutan Yardımcısı tarafından yerine getirilir,

12) Gerilla birliği savaşçıları, örgüt üyelerinden ve emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşma kararlılığı taşıyan devrimcilerden oluşur ve Silahlı Devrimci Birlikler üyesidirler.

Birlik savaşçısı, birlik üyelerinden birinin önerisi, komutanın uygun görmesi ve üst komutanlığın onayı ile 3 aylık deneme sürecini savaş içerisinde geçirmek üzere birliğe alınır. Bu süre içinde gözlenir ve gerekli bilgiler merkeze ulaştırılarak hakkında araştırma yapılır. 3 aylık süre sonunda Birlik Komutanının değerlendirmesine ve yapılan araştırmanın sonucuna göre olumlu veya olumsuz karar verilir.

Birliğe kabul edilen her yeni savaşçı, silahı üzerine ant içerek göreve başlar.

13) Birlik savaşçılarının görev ve sorumlulukları:

- Birlik savaşçıları komutanlarının kararına tabidir. Eylemden önce ve sonra tartişma, öneride bulunma ve eleştirme hakları vardır. Eylem içinde tek yetkili komutandır. Komutanın emirleri itirazsız yerine getirilir.
- Her birlik savaşçısı, üzerine zimmetli silah, cephane ve teçhizatı korumakla, bakımını yapmakla yükümlüdür. Silahını düşmana kaptıran veya kaybeden savaşçı, bu silahı temin etmek zorundadır.
- Her birlik üyesi, barındığı üssün güvenliğinden sorumludur. Birlik üssünün saldırıya uğraması durumunda, savaşçıların görevi burayı savunmak ve bir direniş kalesi yaratmaktır. Teslim olup olmamak tartişılmaz.
- Birlik savaşçıları komutanın bilgisi ve onayı olmadan, birlik ilişkisi dışında kimseyle ilişki kuramaz.
- Birlik savaşçıları üslerinde ve eylemde birbirlerinin olumlu ve olumsuz davranışlarından sorumludur. Bunun için her birlik üyesi eleştirme, denetleme, uyarma ve eğitme görevini yerine getirmekle yükümlüdür.
- Birliklerin eylem planları kolektif olarak hazırlandığından ve eylemler yine kolektif hayata geçirildiğinden, başarı ve başarısızlık tüm birliğe aittir.
- Birlik savaşçıları, üst komutanlıklara komutanlarının değıştirilmesini önerme hakkına sahiptir. Değıştirme önerileri somut gerekçelere dayanmak zorundadır.
- Birlik savaşçıları örgütün çıkarlarını ilgilendiren önemli durumlarda örgüt önderliğine kapalı not gönderebilirler.

SUÇLAR VE CEZALARI

14) SUÇLAR

- Üstten gelecek emir ve talimatlara uymamak.
- Birliğı tehlikeye sokacak davranışlarda bulunmak.
- Birliğin silah, cephane ve teçhizatını hor kullanmak, bireydi anlayışla kullanmak, zarar görmesine neden olmak.
- Kendi üzerine zimmetli silahını kaybetmek, korumamak, düşmana kaptırmak, unutmak.
- Birlik içinde sürekli geçimsiz olmak, yoldaşlarına saygısız davranmak, birlik içinde moral bozukluğuna yol açacak konuşmalar yapmak, tavırlar taķınmak.
- Sorumlunun izni olmadan bulunduğı yeri geçici de olsa terk etmek.
- Gizlilik kurallarına uymamak.
- Nöbette uyumak, nöbet yerini terk etmek.
- Düşmana doğrudan ve çatışmadan teslim olmak.
- Halkın malına, canına ve onuruna yönelik suç işlemek.
- Birlikten kaçmak veya kaçmaya teşebbüs etmek.
- Düşmana bilgi sızdırmak.
- Eylem anında emirlere uymamak.
- Olanak varken yaralı ve şehitleri taşımamak, bilerek savaş alanında terk etmek.
- Hareket aleyhine çalışmak, hareketin kararlarını bilerek uygulamamak, uygulanamaz hale getirmek.

15) CEZALAR:

- Uyarı-eleştiri.
- Belli bir süre silahsız bırakma.
- Fiziki olarak daha çok iş yaptırma.
- Çeşitli ihtiyaçları kullandırmama.
- Teşhir ve tecrit.
- Hapis.
- Kurşuna dizme.

16) Ölüm, ihraç vb. ağır cezalar Merkez Komitesi'nin onayı olmadan verilemez, uygulanamaz. Ancak önemli durumlarda, hemen üst komuta birimlerine iletmek kaydıyla, Birlik Komutanları suçluyu gözaltına alabilir. Disiplin türü suçlarda Birlik Komutanları yetkilidir.

**DEVİRİMCİ SOL
MERKEZ KOMİTESİ
Mart 1992**

İÇİNDEKİLER

YOLUN NERESİNDEYİZ?	5
-SOSYALİZMİN GERİLEDİĞİ DÜNYADA, ÖZGÜCÜMÜZE GÜVENMELİYİZ	8
-DEVİRİMCİ HALK ALTERNATİFİNİ YARATMALIYIZ	10
-1990'IN TÜRKİYE'SİNDE SOLUN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM	12
-DURUMUMUZU AÇIKLIKLA ORTAYA KOYMALİYİZ.....	14
-83-85 YILLARINDA DİRENİŞ HATTINI SÜRDÜRME TEMEL BİR GÖREVDİ	15
-85 SONUNDA NİÇİN RİCAT KARARI ALINDI?	18
-RİCAT DÖNEMİ GÖREVLERİ VE HEDEFLenenLER.....	21
-86-90 RİCAT SÜRECİNİN GENEL BİR DEĞERLENDİRMESİ	23
-Kadrolaşma ve Örgütsel İnşa Temel Sorunu Kendiliğindenciliğe Bırakılmıştır	25
-Stratejik Alanlarda Yoğunlaşma Sağlanamadı	28
-Yeraltı Örgütlenmesi Perspektifi Kaybolunca Legaliteye Teslim Olundu	29
-Kolektif Tartışma ve Üretimin Olmaması İdeolojik Belirsizliği Doğurdu	32
-Cephe Gerisi Sorununa Ciddiyetle Eğilinmedi	34
-Her Şeye Rağmen Hareketimizin Atılım Yapması Koşulları Oluşmuştur.	35
-ATILIM YAPMALIYIZ	37
-PARTİLEŞME SÜRECİ VE BUGÜNKÜ DURUMUMUZ	40
-GELDİĞİMİZ AŞAMADA PARTİYE GİDEN YOL	45
-PARTİ KONUSUNDA SAFLARIMIZDAKİ İKİ YANLIŞ EĞİLİM	47
-Program ve Tüzük Sorununa Nasıl Bakmalıyız?	49
-PARTİLEŞME SÜRECİ VE POLİTİK MÜCADELE.....	51
-GERİLLA ORDUSUNUN ÇEKİRDEĞİNİ BUGÜNDEN YARATMALIYIZ	55
-BİR GÜVENLİK ÖRGÜTÜNE İHTİYACIMIZ VAR	59
-KÜRDİSTAN'DA ÖRGÜTLENME VE MÜCADELE SORUNUNA NASIL BAKIYORUZ.....	60
-KADIN ÖRGÜTLENMESİNİ GELİŞTİRMELİYİZ.	63
-KADROLAR SAVAŞÇI BİR ÖRGÜTÜN ÜYESİ OLMA MİSYONUNA SAHİP OLMALIDIR.....	64
GEÇİCİ SDB'LER ORGANİZASYONU İÇİN ASGARİ KURALLAR VE İŞLERLİK	67
KOMİTELER, HÜCRELER VE SİLAHLI EKİPLER, İŞLERLİK VE BAZI KURALLAR	71

DEĞERLENDİRME VE FAALİYET RAPORU

(MART 90-AĞUSTOS 90)	79
-MART 1990 KARARLARI, ATILAN ADIMLAR VE KARŞILAŞILAN SORUNLAR.....	82
-NELER YAPTIK? NELERİ BAŞARDIK? NELERİ BAŞARAMADIK?	87
-SİYASAL EYLEM VE ETKİNLİKLERİMİZ	94
-İşkencecilerin ve Halk Düşmanlarının Cezalandırılması	94
-Anti-Emperyalist Mücadele	100
-Kürdistan'da Örgütlenme ve Mücadele	107
-İşçi Sınıfı Mücadelesi	110
-Gençlik Mücadelesi.....	118
-Diğer Emekçi Sınıf ve Tabakaların Mücadelesi.....	122
-Kadın Örgütlenmesi ve Mücadelesi.....	127
-Cezaevleri Mücadelesi ve Dayanışma	128
-Ajan, Muhbir ve Hainlerin Cezalandırılması	130
-Kültürel-Sanatsal Etkinlikler	132
-Yurtdışı Örgütlenmesi ve Uluslararası İlişkiler.....	132
-Sol Grup ve Hareketlerle Olan İlişkiler	134
-Operasyonlar ve Kayıplarımız	136
-12 TEMMUZ OPERASYONU VE BAZI GERÇEKLER.....	138
-YAKIN GELECEĞE İLİŞKİN HEDEFLERİMİZ	145

1-SİLAHLI BİRLİKLERİN BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM VE BAZI SORUNLAR

1-SİLAHLI BİRLİKLERİN BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM VE BAZI SORUNLAR	151
-Kolektivizm Sağlanamadı.....	152
-Yeraltı Yaşamına Adaptasyon Sağlanamıyor, Gerilla Kültürü Yeterince Gelişmiyor.....	154
-Programlı Çalışmadan Yoksunluk	156
-Disiplinsizlik/Kuralsızlık	158
-Ev Yaşamındaki Disiplinsizlikler ve Bazı Sorunlar.	160
-Oligarşinin İstihbarat Faaliyeti ve Takip Konusunda Yeterince Duvarlı Olamama.....	163
-Silahlı Birliklerin İşleyişine ve Faaliyetine ilişkin Bazı Sorunlar.....	165
-Kadın ve Erkek Yoldaşlar Arasındaki ilişkilerde Ortaya Çıkan Zaaflar	170
-Teorik Siyasi Eğitimin Küçümsenmesi.....	171
-12 Temmuz ve SDB'ler.....	173

2-ASKERİ ÖRGÜTLENMENİN YAPISI VE İŞLEYİŞİ

2-ASKERİ ÖRGÜTLENMENİN YAPISI VE İŞLEYİŞİ	174
A-Askeri Komite, Komite Üyelerinin Görev ve Sorumlulukları	174
B-Silahlı Birlikler, Birlik Komutan ve Savaşçılarının Görev ve Sorumlulukları.....	176
-SONUÇ	178

SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİN YAPISI, İŞLEYİŞİ VE

BAZI KURALLAR	181
---------------------	-----

Biz devrimci hareket olarak siyasi arenaya çıktığımızdan bugüne kadar, gerek iç ilişkilerimizde ve gerekse de dışımızda açık olmayı ilke edindik. Kendi içlerinde pragmatizmi esas alanlar, liberalizmi örgüt içi ilişkilerin esası yapanlar, sorunları külleyenler ve es geçenler, halk kitlelerine açık olmayanlar, yozlaşmaktan, çürümekten ve giderek küçülmekten kurtulamadılar. Biz kendimize güvendiğimiz, halka güvendiğimiz, geleceğe güvendiğimiz ve hep açık olduğumuz için bu duruma düşmedik. Kuşkusuz hatalar yaptık, eksiklik ve zaaflarımız da oldu; bunları söylüyoruz da; ama bunları tespit etmek ve aşmak konusunda tereddüt de etmedik. Kim ne derse desin, kim ne düşmanlık beslerse beslesin, kimler bize karşı birlikler yaratmaya çalışırsa çalışsın ve hatta kimler bize karşı objektif olarak düşmanla aynı konumda yer alırsa alsın, Türkiye halklarının devrim mücadelesine öncülük etme misyonumuzdan vazgeçmeyeceğiz.